

Typed by - thanthannaing
PDF - wannar

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၆၃/၂၀၀၁(၂)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၈၈/၂၀၀၁(၃)

စီစဉ်သူ	ဦးသိမ်းစိုး
အကြိမ်	ဒုတိယအကြိမ် ၂၀၀၁ ခု၊ ဇူလိုင်လ
အုပ်စု	(၁၀၀၀)
ထုတ်ဝေသူ	ဦးသန်းဆွေ၊ ၁၁၃၁(က)၊ ဥယျာဉ်လမ်း၊ ဒဂုံတောင်ပိုင်း
အတွင်းစာစီ	ပုလဲ(သီဟရတနာ)
မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်	ဒေါ်မာလာသိန်း Infinity ၁၆၂၊ ၃၃-လမ်း
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ	ကိုဆန်း Glory
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမြင့်
တန်ဖိုး	၈၀၀

ကျွန်တော့်အား ဤဝတ္ထုမျိုးကို တစ်နေ့ ဘာသာပြန်နိုင်ရန်အတွက် စစ်တက္ကသိုလ်၌လည်းကောင်း၊ လေယာဉ်မောင်း သင်ကျောင်း၌လည်းကောင်း၊ မိုးလေဝသပညာရပ်များကို သင်ကြားပို့ချပေးခဲ့သော မိုးလေဝသဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဆရာဦးလှ(အငြိမ်းစား) နှင့် စစ်တက္ကသိုလ် ပထဝီဌာနမှူး ဆရာမကြီး ဗိုလ်မှူး ဒေါ်ခင်အေးမူ(အငြိမ်းစား) တို့အား ဤစာအုပ်ဖြင့် ဂုဏ်ပြုပါသည်။

လေသူရဲတစ်ဦး

အမှာစာ

စာရေးဆရာ Desmond Bagley ၏ ၁၉၆၆ ခုနှစ်အတွင်းက ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သော "Wyatt's Hurricane" ဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ် သိပ္ပံဝတ္ထုရှည် ဖြစ်၏။

ဟာရီကိန်း(Hurricane)ဟူသော မုန်တိုင်းမှာ အီကွေတာအနီး အပူပိုင်းဒေသတွင်ဖြစ်တတ်သော မုန်တိုင်းဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် Doldrums ခေါ် လေငြိမ်တန်းတွင် အခြေပြုပြီး ပေါ်လာသော မုန်တိုင်းဖြစ်၏။ ဟာရီကိန်းဟူသော အမည်မှာ အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာအတွင်းရှိ West Indies ခေါ် အနောက်အိန္ဒိယကျွန်းစုနှင့် ကရစ်ဘီယန်(Caribbean) ဒေသတဝိုက်တွင် ခေါ်သောအမည်ဖြစ်၏။ ဤမုန်တိုင်းမျိုးကိုပင် တရုတ်နိုင်ငံနှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံတို့၌ Typhoon(တိုက်ဖွန်း) ဟု ခေါ်၏။ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ၌ Baguio(ဘာဂူအို)ဟု ခေါ်၏။

ယခု ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ထားသော ဝတ္ထုတစ်ခုလုံးမှာ ဤမုန်တိုင်းပေါ်တွင် ဇာတ်အိမ်တည်ပြီး ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်၏။ မိုးလေဝသ သိပ္ပံပညာ၏ သိပ္ပံအချက်အလက်ပေါင်းများစွာတွင် အခြေပြုထားသော်လည်း ဝတ္ထုရေးသူ၏ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာမှုများကြောင့် ဖတ်ရသည်မှာ လုံးဝ မငြီးငွေ့ပါ။ သိပ္ပံဝတ္ထု ဖတ်နေရသည်ဟုပင် မထင်မိပါ။

ဤဝတ္ထုကို ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်အတွင်းက ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော်ဖတ်ဖူး၏။ ကျွန်တော် ဖတ်မိအောင် လမ်းညွှန်ခဲ့သူမှာ ဦးထင်ကြီး(တက္ကသိုလ်ထင်ကြီး) ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် စာပေဗိမာန်တွင် ခေတ္တအမှုထမ်းနေစဉ်ဖြစ်၏။

"ဗိုလ်ကြီး... ခင်ဗျား ဒီဝတ္ထုကို ဖတ်ကြည့်စမ်းပါ။ ခင်ဗျား စိတ်ကြိုက်ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်"

ဦးထင်ကြီးက တစ်နေ့ ကျွန်တော့်ကို ဤဝတ္ထု လှမ်းပေး၏။ ခေါင်းစဉ်နှင့် အဖုံးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမှု ရှိလာလိမ့်မည်ဟုမထင်ခဲ့မိပါ။ သို့သော်ဦးထင်ကြီးကိုအားနာပြီးထိုညတွင်ပင်စဖတ်ကြည့်မိ၏။ စဖတ်မိသည်နှင့်မချနိုင်တော့။ တစ်ညအတွင်း ပြီးအောင် ဖတ်လိုက်မိသည်။ ဦးထင်ကြီးအားလည်း အထူးကျေးဇူးတင်မိ၏။ ဖတ်မိပြီးသည့်နောက်တွင်လည်း ဘာသာပြန်ချင်စိတ် ပေါ်လာပြန်သည်။ သို့သော် ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်တွင် အားလပ်ချိန်များ မရှိသဖြင့် ဘာသာမပြန်နိုင်ခဲ့။ ယနေ့မှပင် ပြန်နိုင်ပါသည်။ စာဖတ်သူအားလုံးအတွက် စိတ်ကြိုက် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် အထူးမျှော်လင့်ပါသည်။

လေသူရဲတစ်ဦး

၃၀.၄.၈၂

အခန်း(၁)

ဆူပါကွန်စတာလေးရှင်း လေယာဉ်ပျံကြီးသည် အနောက်တောင်အရပ်သို့ ဦးတည်ပျံသန်းလျက်ရှိသည်။
ရာသီဥတုမှာ မြူတိမ်ကင်းရှင်းခြင်း မရှိသော်လည်း တိမ်ထူခြင်းလည်းမရှိ။ မလှမ်းမကမ်းတွင် ပြာလဲ့နေသော အတ္တလန္တိတ်
သမုဒ္ဒရာအတွင်းမှ အင်တာလီကျွန်းစုများကို လှမ်းမြင်နေရ၏။
လေသူရဲ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဟတ်ဆန်သည် သူ့ရှေ့တွင် မြင်နေရသော မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းသို့ ငေးကြည့်နေ၏။
သူသည် အမေရိကန် ရေတပ်မတော်မှ လေသူရဲဖြစ်၏။

ယခု သူ ပျံသန်းရမည့် ခရီးစဉ်မှာ အီကွေတာ၏ မြောက်ဘက်အနီးတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော ဟာရီကိန်းမုန်တိုင်းကို
သုတေသနပြုလုပ်ရန်ဖြစ်၏။ သူသည် လေသူရဲမျှသာဖြစ်သည်။ ဤခရီးစဉ်၏ ဦးစီးခေါင်းဆောင် မဟုတ်။
ခေါင်းဆောင်လုပ်သူမှာ အရပ်သားဖြစ်၏။ လေယာဉ်ပျံအနောက်ခန်းတွင် အလုပ်များနေ၏။ ဤသုတေသန ခရီးစဉ်မျိုးကို
ယခင်ကလည်း အကြိမ်ကြိမ် ပျံသန်းခဲ့ဖူးပြီ။ သူ့အတွက် အဆန်းမဟုတ်တော့။ မုန်တိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီး
သုတေသနလုပ်ရသော အလုပ်မှာ လွယ်သောအလုပ်မဟုတ်ပါ။ စွန့်ရသောအလုပ်ဖြစ်၏။ သူသည် တစ်လ ဒေါ်လာ ၆၀၀
စား ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဖြစ်၏။ သူ့လခမှာ သူ့စွန့်စားလုပ်နေရသော အလုပ်ထက် များစွာနည်းနေသည်ဟု သူထင်၏။

“ဟေ့...ဒေးဗစ်၊ ခင်ဗျား မုန်တိုင်းအစပ်ရဲ့အရိပ်လက္ခဏာတွေတော့ အရှေ့မှာ မြင်နေရပြီ”
သူသည် လေယာဉ်ပျံတွင်းသုံး စကားပြောစက်မှ အနောက်ခန်းသို့ လှမ်းပြောလိုက်၏။
“ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ရှေ့လာခဲ့မယ်”

မှန်သည်။ အရှေ့တွင် မုန်တိုင်း၏ လက္ခဏာများဖြစ်သော တိမ်စိုင့်တိမ်လိပ်များကို အရှင်းသား တွေ့နေရလေပြီ။
ဒေးဗစ်ဝတ်မှာ သိပ္ပံပညာရှင်ဖြစ်၏။ မိုးလေဝသ ပညာရှင်ဖြစ်၏။ အမေရိကန်လူမျိုး မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်
အမေရိကန်ရေတပ်မတော်မှ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်ရှိသော အရာရှိတစ်ယောက်၏ဩဇာကိုခံပြီးတာဝန်ယူပျံသန်းနေရသည်မှာ
မခံချင်စရာ ဖြစ်၏။ ဟတ်ဆန်ကမူ ထိုသို့ မခံချင်စိတ် မရှိပါ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ တန်ဖိုးထား ခွဲခြားသည်မှာ အရည်အချင်းဖြစ်၏။
ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သူ၏လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ အရည်အချင်းပြည့်နေသမျှ ဒေးဗစ်ဝတ်၏ ဩဇာကို သူ ခံနေမည်သာ ဖြစ်၏။
ဒေးဗစ်ဝတ်သည် နောက်ခန်းတွင် အလွန်အလုပ်များနေသည်။ နောက်ခန်းတစ်ခုလုံးမှာ သိပ္ပံစက်ပစ္စည်းမျိုးစုံနှင့် ပြည့်နေ၏။
ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ရေဒါစက်ဝိုင်းမှ မြင်ကွင်းများကို မယုံနိုင်သေး။ မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။
ရေဒါစက်ဝိုင်းတွင် အစိမ်းပြောက်ကလေးမှာ ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက်နှင့်ဖြစ်နေ၏။ သူသည် သူ့ဘောင်းဘီအိတ်အတွင်းမှ
မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ပြီး မြင်တွေ့ရသမျှကို မှတ်သားလိုက်၏။ ထို့နောက် လေယာဉ်မှူးရှိရာ လေယာဉ်ရှေ့ခန်းသို့
ထွက်လာခဲ့၏။

“ဟိုရှေ့မှာ မြင်နေရတာ၊ မုန်တိုင်းမဟုတ်လား”

ဟတ်ဆန်က တိမ်တိုက်များရှိရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်က သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်လာသော ဓာတ်ပုံကော်ပြားတစ်ခုကို လေယာဉ်မှူး ဟတ်ဆန်သို့ လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ဒါက ဘာလဲ”

“ဒီမုန်တိုင်းကို အပေါ်က ဆီးမြှင်ရတဲ့ပုံ”

“ဂြိုဟ်တုက ပေးပို့လိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ‘တာရပ်’ အမှတ်(၁၁) မိုးလေဝသ ဂြိုဟ်တုက ပေးပို့တဲ့ ဓာတ်ပုံ”

“သိပ်မကြီးသလိုပဲနော်... တော်သေးတာပေါ့။ ကြီးရင် ဖြတ်ပျံရမှာ စိတ်မချမ်းသာစရာကြီး”

“မုန်တိုင်းက ကြီးတာ ငယ်တာက ပြဿနာမဟုတ်ဘူး၊ လေဖိအားပြောင်းတဲ့နှုန်း အနည်းအများက ပြဿနာ။ ဒီမုန်တိုင်းက အရွယ်ပမာဏသာ မကြီးပေမယ့် လေဖိအားပြောင်းတဲ့နှုန်းရဲ့ အနည်းအများက သိပ်ကြီးနေတယ်”

“ဒါဖြင့် အထဲဖြတ်ပျံရမှာ လန့်စရာကြီးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုပျံစေချင်လဲ”

“လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်းပဲပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ လက်ဝဲရစ်နဲ့ ပတ်ဝင်မယ်။ မုန်တိုင်းရဲ့ အနောက်တောင်ဘက်ခြမ်းကို ရောက်တော့ ဗဟိုကို ဖောက်ဝင်ကြည့်ကြတာပေါ့”

“ခင်ဗျားရဲ့မုန်တိုင်း တိုင်းထွာတဲ့ စက်ကိရိယာတွေက တကယ် အလုပ်လုပ်ပါတယ်နော်။ သေချာအောင်တော့ မဖောက်ဝင်ခင်မှာ အသေအချာ ထပ်စစ်ကြည့်ပါဦးဗျာ။ ဖောက်ဝင်ပြီးမှ စက်ကိရိယာတွေ အလုပ်မလုပ်လို့ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ဝင်ပေးပါဦးဆိုရင် ကျုပ် ထပ်မဝင်ချင်တော့ဘူး။ မုန်တိုင်းထဲမှာ လေယာဉ်ပျံ မောင်းရတာ မလွယ်ဘူးဗျ”

“စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော့်တာဝန်ပိုင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျား ဘာမှ မပူနဲ့”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် အနောက်ခန်းသို့ ပြန်သွားသည်။

သူ့လက်အောက်မှ အခြား မိုးလေဝသ စက်ကိရိယာများကို ကိုင်တွယ်ရသော အမှုထမ်းနှစ်ဦးကို မုန်တိုင်းအတွင်းသို့ ဖြတ်ဝင်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်းကို လှမ်းသတိပေးလိုက်၏။ နှစ်ဦးလုံးမှာ အမေရိကန် ရေတပ်မတော်သားများ ဖြစ်၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သူ့ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သက်ကယ်ခါးပတ်များကို ပတ်လိုက်၏။

တကယ်တော့ သူ ကြောက်နေသည်။ ရင်ထဲ၌ သူကြောက်နေသည့်စိတ်ကို သူ ဟန်ဆောင်၍ ဖုံးကွယ်ထားရခြင်းဖြစ်၏။ မှန်သည်။ ဤအဆင့်ကို ရောက်လာတိုင်း သူ့ရင်ထဲ၌ ကြောက်စိတ်များ ဖုံးကွယ်မရအောင် ပေါ်လာတတ်၏။ ဟာရီကိန်းမုန်တိုင်းအကြောင်းကို ဤလေယာဉ်ပျံတစ်စင်းလုံးတွင် သူ အသိဆုံးဖြစ်၏။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လေ့လာခဲ့သော ပညာဖြစ်၏။

အထူးသဖြင့် ယခု ရှေ့တွင် ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ရတော့မည့် မုန်တိုင်းကို သူ ပို၍ ကြောက်နေမိသလိုရှိ၏။ မှန်သည်။ ဆာရိတ်အငူ

ရေတပ်စခန်းမှ မထွက်လာမီ မိုးလေဝသဂြိုဟ်တုမှ ပေးပို့သော ဓာတ်ပုံကို မြင်ရကတည်းက ဤမုန်တိုင်းကို သူ တွေးပြီး လန့်နေ၏။ အလွန်ဆိုးရွားသော မုန်တိုင်းကြီးဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု သူ့စိတ်ထဲတွင် အလိုလိုထင်နေမိ၏။ ဘာကြောင့် ဤသို့ထင်နေမိသည်ကိုလည်း သူ အမိပ္ပါယ်မဖွင့်တတ်။

မုန်တိုင်းအစပ်သို့ ရောက်ပြီ။

လေယာဉ်မှူး ဟတ်ဆန်သည် ဒုလေယာဉ်မှူးလက်မှ လေယာဉ်ထိန်းမောင်းတံကို လှမ်းကိုင်ပြီး လေယာဉ်ဦးကို ညာဘက်သို့ မသိမသာ ကွေ့ချလိုက်၏။ တိမ်ညိုတိမ်မည်းအတွင်းသို့ ရောက်သွားလေပြီ။ လေယာဉ်ပျံ မြန်နှုန်းမှာ တစ်နာရီ ၂၂၀ မိုင်နှုန်းတွင် ရှိ၏။

လေယာဉ်ပျံကြီးသည် ရုတ်တရက် ခဲလုံးတစ်လုံးကို ပစ်ချလိုက်သကဲ့သို့ အောက်သို့ နိမ့်ဆင်း ပြုတ်ကျသွားသည်။ လေယာဉ်ပျံကြီး၏ အနိမ့်အမြင့်ပြ ကိရိယာမှာ ဂျင်ကဲ့သို့ မွတ်နေအောင် လည်နေ၏။ သူသည် လေယာဉ်ဦးကို ဆွဲတင်လိုက်၏။ မတက်။ မိုးသီးမိုးပေါက်များမှာလည်း သူ့လေယာဉ်ပျံဦးရှိ မှန်ပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် ကျလာကြ၏။

မလှမ်းမကမ်းမှ လျှပ်စစ်မီး လက်သည်များကိုလည်း မြင်ရ၏။

လေယာဉ်ကျဆင်းမှုမှာ ရုတ်တရက် ပြန်ရပ်သွားပြန်၏။ ဟတ်ဆန်သည် သူ့လေယာဉ်ပျံ စက်ရှိန်ကို ပြန်မြှင့်လိုက်၏။ ဒေးဗစ်ဝတ် ပြ၍ စောစောက သူမြင်ရသော မိုးလေဝသဂြိုဟ်တုမှ ပေးပို့သည့် ဓာတ်ပုံမြင်ကွင်းအရ မုန်တိုင်းအချင်းမှာ မိုင် ၃၆၀ ခန့် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မုန်တိုင်းစက်ဝန်းမှာ မိုင် ၉၅၀ ခန့်ရှိမည်ဟု မှန်းဆယူ၍ ရ၏။ သူ ဦးတည်ပျံရမည့် မုန်တိုင်း၏ အနောက်တောင်ဘက်ခြမ်းကိုရောက်ရန်မှာ မိုင် ၂၃၀ ခန့် ရှိဦးမည်။ ထိုခရီးကိုရောက်ရန် အဘယ်မျှကြာမည်နည်း။ သူသည် လေယာဉ်မြန်နှုန်းပြ ဒိုင်ခွက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဒိုင်ခွက်မှ မြှားတံလေးမှာ ငြိမ်မနေ တက်လိုက်ကျလိုက်ဖြင့် ကစားနေ၏။ မုန်တိုင်းအတွင်း၌ ဖြတ်ပျံနေသည်မှာ နာရီဝက်ခန့်ရှိသွားပြီ။ သတ်မှတ်ခရီးကို ရောက်ရန်မှာ နောက်နာရီဝက်ခန့် ဆက်ပျံရဦးမည်။

ဟတ်ဆန်သည် သူ့နဖူးစမှ ချွေးများကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့်လှမ်းသုတ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် နောက်ဘက်ခန်းမှ ဒေးဗစ်ဝတ်နှင့် သူ့လက်ထောက်နှစ်ဦးမှာလည်း အလွန် အလုပ်များနေကြ၏။ လေယာဉ်ပျံ နောက်ပိုင်းမှာ ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့ပိုင်းထက် ပိုလှုပ်ရှားမှု ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မုန်တိုင်းဒဏ်ကို သူတို့ ပို၍ခံနေရ၏။ သက်ကယ်ခါးပတ်များပတ်ထား၍ ထိုင်ခုံမှ လွင့်စင်ထွက်မသွားကြသော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး အရိုက်ခံထားရသလို နံးချည့်နေ၏။

လျှပ်လက်ခြင်းမှာ တစ်လမ်းလုံး မရပ်မနား ဖြစ်ပေါ်နေသဖြင့် လေယာဉ်ပျံအတွင်းရှိ လျှပ်စစ်အားမှာ လိုသည်ထက် ပိုမြင့်နေပြီး

လျှပ်စစ်ခိုင်ခွန်များမှာ အချိန်မရွေး ပျက်နိုင်သည့်အနေအထားတွင် ရှိကြ၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သူ့လက်ထောက်နှစ်ဦးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်၏။ စမစ်မှာ သူ့တာဝန်ကိုဟန်မပျက် ဆက်လုပ်နေနိုင်သော်လည်း ဂျက်လွန်စကီးမှာ အန်နေသည်။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သူ့ရှေ့မှ နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မုန်တိုင်း၏ ဗဟိုသို့ရောက်ရန်မှာ နောက် ၄၅ မိနစ်ခန့် ဆက်ပျံကြရဦးမည်။ မုန်တိုင်း၏ဗဟိုမှာ လေငြိမ်ရပ်ဝန်းဖြစ်၏။ မုန်တိုင်း၏ မျက်လုံးဟုလည်း ခေါ်၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ပြင်ပလေထု၏ အပူချိန် ရေငွေ့ပါဝင်မှုအား သိပ်သည်းဆတိုင်းသည့် ကိရိယာများကို အသေအချာ စစ်ဆေး၏။

ရေပြင်သို့ ပစ်ချရမည့် ကိရိယာများကိုလည်း သတ်မှတ်ဒေသများ၌ အသေအချာ ပစ်ချပြီး ပင်လယ်အတွင်းမှ ပြန်ပို့မည့် သတင်းများကိုလည်း အလိုအလျောက် မှတ်တမ်းတင်သော တိတ်ရကော်ဒါဖြင့် မှတ်သား၏။ ဤမှတ်သားချက်များကို စခန်းရောက်မှ သူ ပြန်စစ်ဆေးရမည်။

မုန်တိုင်း၏ ဗဟို(ဝါ)မျက်လုံးအရပ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ရာသီဥတုမှာ ချက်ချင်းသာယာသွား၏။ ကောင်းကင်ပြာကိုပင် ရုတ်တရက် လှမ်းတွေ့လိုက်ကြ၏။

“စမစ်... ခင်ဗျား ကိရိယာတွေ အလုပ်လုပ်ရဲ့လား”

ဒေးဗစ်ဝတ်က စမစ်ကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

“နံပါတ်တစ် စက်က ရေငွေ့အားပြတဲ့ကိရိယာ အလုပ်မလုပ်ဘူး၊ နံပါတ်နှစ်စက်က အပူချိန်ပြတဲ့ကိရိယာ အလုပ်မလုပ်ဘူး၊ ပင်လယ်ထဲ ပစ်ချပေးခဲ့တဲ့ ကိရိယာတွေဆီကလည်း ဘာပြန် သတင်းပို့ချက်မှ ဖမ်းမရခဲ့ဘူး”

“အဲဒီ ကိရိယာတွေဆီက သတင်းကိုတော့ စောစောကတည်းက ကျွန်တော်အားမထားပါဘူးဗျာ၊ ငွေဖြုန်းတာနဲ့ တူနေမှာပဲလို့ စခန်းမှာ ကျွန်တော် အမြဲပြောဖူးတာပဲ ဂျက်လွန်စကီး၊ ခင်ဗျား ကိရိယာကရော”

“အားလုံးကောင်းတယ်”

“ခဏစောင့်နေကြဦး၊ ကျွန်တော် ဗိုလ်မှူးနဲ့ သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် လေယာဉ်မှူးများရှိရာ စက်ခန်းသို့ ထွက်သွား၏။

စက်ခန်းတွင် ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဟတ်ဆန်သည် သူ့လက်ချောင်းလေးများကို သူ့ဟာသူ ချိုးပြီး နှိပ်နယ်နေ၏။ ဒုလေယာဉ်မှူးက လေယာဉ်ပျံကို ထိန်းမောင်းနေ၏။

“ဒေးဗစ်... ခင်ဗျား ဒီမုန်တိုင်းက တယ်ကြမ်းပါလား၊ ခင်ဗျားတို့နောက်ပိုင်းက အလုပ်တွေ အကုန်အဆင်ပြေပါတယ်နော်”

“ပြေတာလည်း ရှိတယ်၊ မပြေတာလည်း ရှိတယ်။ ဆိုးတာက ပင်လယ်ထဲ ချပေးလိုက်တဲ့ကိရိယာတွေဆီက ဘာသတင်းပြန်ကြားချက်မှ ဖမ်းမရဘူး”

“ကျုပ် တွေဖူးသမျှ မုန်တိုင်းထဲမှာ ဒီမုန်တိုင်းဟာ အဆိုးဆုံးပဲ၊ ဘယ့်နှယ်ဗျာ လေဒဏ် အသက်သာဆုံး ခံရမယ်ဆိုတဲ့ အနောက်တောင်ဘက်ခြမ်းက ပတ်ဝင်တာတောင် ဒီလောက်ကြောက်စရာ လေဒဏ် မိုးဒဏ် ခံရသေးတာ၊ တခြားအခြမ်းတွေကဆိုရင်တော့ လေယာဉ်ပျံတောင် တစ်စီ ဖြစ်သွားတော့မယ်ထင်တယ်”

“အပြန်ခရီးကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုပျံချင်လဲ၊ လေဒဏ် အသက်သာဆုံး ခံရမယ့် အနောက်တောင်ခြမ်းကပဲ ပျံချင်ပျံလေ”

“ဓာတ်ဆီက မလောက်တော့ဘူးဗျ၊ မတတ်နိုင်ဘူး၊ စခန်းနဲ့ အနီးဆုံးလမ်းကိုရွေးပြီး ပြန်ရမှာပဲ”

“လုပ်လေ၊ ခင်ဗျားသဘောပဲ။ မုန်တိုင်းထဲ ပြန်မဝင်ခင်တော့ ကျွန်တော်တို့ နောက်ဘက်ကို ကြိုသတိပေးဦး”
ဒေးဗစ်ဝတ်သည် လေယာဉ်ပျံနောက်ခန်းသို့ ပြန်လာ၏။

နောက် နာရီဝက်ခန့်ကြာလျှင် သူတို့လေယာဉ်ပျံကြီးသည် မုန်တိုင်းအတွင်းသို့ ဖောက်ဝင်ပျံသန်းပြန်၏။ အပြန်ခရီး၏ လေဒဏ် မိုးဒဏ်မှာ ပို၍ကြမ်း၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် လေယာဉ်ပျံ တောင်ပံကြီးပင် ပြုတ်ထွက် စဉ်ကျသွားပြီလားဟု ထင်ရ၏။ လေယာဉ်ပျံကြီး၏ စက်လေးလုံးမှ တစ်လုံးသည် တစ်နာရီခန့်ပျံမိသည်နှင့် ရပ်သွား၏။ စက်သုံးလုံးနှင့်သာ ဆက်ပျံရ၏။ မုန်သည်။ ဤမျှကြမ်းသော မုန်တိုင်းမျိုးကို သူတို့ဘဝတွင် တစ်ခါမှ မကြုံတွေ့ခဲ့ကြဖူးသေးပါ။

စခန်း ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီ။

“တော်ပြီကွာ၊ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုမုန်တိုင်းထဲ ဖြတ်ပြန်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ငါ အလုပ်ထွက်တော့မယ်”

ဂျက်လွန်စကီးက လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းသည်နှင့် ငြီးတွားလိုက်၏။

“အေး... ငါလည်း ထွက်မယ်။ တော်ပြီ၊ မြေပြင်မှာ လုပ်ရတဲ့အလုပ်တစ်ခုခုကိုပဲ အေးအေးလုပ်စားတော့မယ်”

စမစ်ကလည်း ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကြောက်မယ်ဆိုရင်လည်း ကြောက်စရာပဲ၊ ကျွန်တော် မုန်တိုင်းထဲက ဖြတ်ပျံရတဲ့အလုပ် လုပ်ရတာ အကြိမ်နှစ်ဆယ်ရှိပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ်ဟာ အဆိုးဆုံးပဲ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က သူတို့နှစ်ဦးဘေးမှ ဖြတ်ကျော်၍ လေယာဉ်ပျံပေါ် ပြန်တက်ရင်း လှမ်းပြော၏။

“အား... အကြိမ်နှစ်ဆယ်တဲ့ ဟုတ်လား၊ ဒီလူ ရှုံးများနေသလားကွာ၊ ငါကတော့ ဆယ်ကြိမ်ထက် ဘယ်တော့မှ ပိုမလိုက်နိုင်ဘူးဟေ့။ ဆယ်ကြိမ်ဟာ ငါ့ရဲ့စံချိန်ပဲ၊ ခု ရှစ်ကြိမ်လိုက်ပြီးပြီ၊ နောက် နှစ်ကြိမ်လိုက်ပြီးရင် တော်ပြီ”

ဂျက်လွန်စကီးက စမစ်ကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ငါလည်း ဒီလူမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ မုန်တိုင်းရှုံး ရှုံးနေတာလား မသိဘူး၊ တော်တော့လည်း တကယ်တော်တဲ့လူကွ။ ဟာရီကိန်းမုန်တိုင်းအကြောင်း တကယ်နားလည်တဲ့လူ၊ သူ့လောက် နားလည်တဲ့လူ ကမ္ဘာမှာ မရှိတော့ဘူးထင်တယ်”
စက်ခန်းတွင်းမှ ထွက်လာသော ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဟတ်ဆန်ကလည်း လေယာဉ်ပျံပေါ် ပြန်တက်လာသော ဒေးဗစ်ဝတ်ကို မြင်သည်နှင့်-

“ဘာလဲ... နောက်တစ်ခေါက် ဒီမုန်တိုင်းထဲ ပြန်သွားခိုင်းဦးမလို့လား။ တော်ပြီ ကိုယ့်လူ၊ နောက်တစ်ခေါက် ဒီမုန်တိုင်းထဲ ပြန်မဝင်ရဲတော့ဘူး”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ဘာမှ ပြန်မပြော၊ ပြုံးပြီး သူ့စက်ကိရိယာများရှိရာသို့ ဆက်လျှောက်သွား၏။

X x x

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သူ့အလုပ်ခန်း၌ အလွန် အလုပ်များနေသည်။

အချိန်မှာ မနက်စောစောမျှ ရှိသေးသည်။ သူသည် မနေ့ညနေက စခန်းပြန်ရောက်ရောက်ချင်းပင် သူ၏ မုန်တိုင်းလေ့လာရေးခရီးစဉ်၌ တွေ့ရှိချက်များကို ကွန်ပျူတာဌာနသို့ ပေးအပ်လိုက်၏။ ကွန်ပျူတာဌာနမှ တွေ့ရှိချက်အားလုံးကို စစ်ဆေးပြီး စနစ်တကျ ကိန်းဂဏန်းအတိအကျဖြင့် ယနေ့မနက် သူထံ ပြန်ပို့ပေး၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် မုန်တိုင်း၏ လေဖိအားပြ မြေပုံကို အသေအချာ ရေးဆွဲပြီး သူ့ရုံးခန်းနံရံ၌ ချိတ်ဆွဲလိုက်၏။ ထို့နောက် တွေ့ရှိချက်အားလုံးကို အထက် သက်ဆိုင်ရာအရာရှိသို့ အစီရင်ခံရန် သတင်းပို့ချက်ပုံစံတစ်ခုကိုယူ၍ သူ့စားပွဲပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ တယ်လီဖုန်းသံ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်။

“ဒေးဗစ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဘယ်သူလဲ”

“ဂျူလီ”

“ဟင်... ဂျူလီ၊ မင်း ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ဒီရောက်လာတာလဲ”

“ဒီမနက်ပဲရောက်တာ၊ လေယာဉ်ပျံကြုံ ရှိတာနဲ့ လိုက်လာတာ။ တစ်ပတ် ခွင့်ရလို့ဆိုပါတော့”

“ခု ဘယ်မှာလဲ”

“အင်ပီရီရယ် ဟိုတယ်မှာ၊ ဒေးဗစ်... ရှင် အခုပဲ ကျွန်မဆီ လာခဲ့မယ်မဟုတ်လား”

“ဒုက္ခပဲ... ကိုယ် အခု ဘယ်လိုမှ ရုံးကအလုပ်တွေပစ်ပြီး လာနိုင်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး ဂျူလီ။ ဒီမှာ သိပ်အရေးတကြီး ပြီးအောင်လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေရှိနေတယ်။ ကိုယ် အစောဆုံး ညနေမှပဲ လာနိုင်မယ်။ ကိုယ့်ကို စောင့်နေလေ။ ညစာ အတူစားကြရအောင်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ရှင့်သဘောပဲ”

ဂျူလီသည် အနည်းငယ် စိတ်ပျက်သွားပုံရသည်။ တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချသွား၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် တယ်လီဖုန်းကို လက်တစ်ဘက်နှင့် ကိုင်ထားရင်း ရုတ်တရက် ဘာမှ အလုပ်မစနိုင်သေးဘဲ သူ့အခန်း ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေမိ၏။

ဂျူလီသည် လေယာဉ်မယ်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူနှင့် စတွေ့စက ‘ကရစ်ဘီယန်’ နှင့် ‘ဖလော်ရီဒါ’ သွား ခရီးသည်တင် လေကြောင်းကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းတွင် အမှုထမ်းနေ၏။ လေသူရဲ ဒုပိုလ်မှူးကြီး ဟတ်ဆန်၏ သူငယ်ချင်း အရပ်သားလေသူရဲတစ်ဦးက မိတ်ဆက်ပေး၍ ဂျူလီကို သူ ပထမဆုံး သိခဲ့ရ၏။

ထိုစဉ်က ဂျူလီတို့ လေကြောင်းကုမ္ပဏီမှ လေယာဉ်ပျံများမှာ ဒေးဗစ်ဝတ် အမှုထမ်းနေသော ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံ၏ မြို့တော် စိန့်ပါရီမြို့သို့ အမြဲဆင်းသက်လေ့ရှိသဖြင့် ဂျူလီနှင့်သူ အမြဲတွေ့နေခဲ့ကြ၏။ တစ်ပတ်တွင် နှစ်ကြိမ်ပင် တွေ့ခွင့်ရ၏။ သူတို့ အလွန်ပျော်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော် သူတို့ ပျော်ရွှင်မှုမှာ ကြာရှည်မခံ။ သုံးလသာ ခံ၏။ သုံးလကြာပြီးနောက် ယခုလက်ရှိ ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံ၏ သမ္မတသစ် ဆာယူရီယာ တက်လာသည်။

ဆာရီယူယာသည် အာဏာရသည်နှင့် နိုင်ငံခြားလေကြောင်းကုမ္ပဏီများပေါ်တွင် ပြင်းထန်သော စည်းကြပ်ကွပ်ကဲမှုများကို လုပ်၏။ ဂျူလီ၏ လေကြောင်းကုမ္ပဏီသည် နောက်ဆုံးတွင် ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံသို့ အဝင်အထွက် မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ ခရီးစဉ်များကို ဖျက်သိမ်းပစ်ခဲ့ရ၏။

ဤအဖြစ်အပျက်များမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ကျော်က ဖြစ်သည်။ ဂျူလီနှင့် ဒေးဗစ်ဝတ် မတွေ့ခဲ့ကြရသည်မှာ သုံးနှစ်ခန့်ပင် ရှိတော့မည်။ သူတို့သည် ခရီးစဉ်များ ဖျက်သိမ်းစက စာဖြင့် အဆက်အသွယ်အမြဲရှိ၏။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် စာအဆက်အသွယ်မှာလည်း ဝေးဝေးသွားကြ၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်စိတ်တွင် ဂျူလီအပေါ်၌ အထူးမျှော်လင့်ချက် မထားလှမိတော့ပါ။ သူ့စိတ်တွင် တစ်နေ့နေ၌ ဂျူလီ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးသည့်သတင်း သို့မဟုတ် လက်ထပ်ပြီးသည့် သတင်းတစ်ခုခု ရောက်လာတော့မည်ဟုပင် မျှော်လင့်ထားမိ၏။ ယခု သူ မျှော်လင့်မိသလို မဟုတ်။ ဂျူလီ ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။ ခက်သည်မှာ ဂျူလီနှင့် သူသည် ယနေ့အထိလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ချစ်သူများဘဝသို့လည်း မရောက်ကြသေး။ ဟိုမရောက် သည်မရောက် အဆင့်တွင်ပင် ရှိနေကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် စားပွဲပေါ်မှ နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ သူ့အခန်းတံခါး ပွင့်သွား၏။ ဒေးဗစ်ဝတ် အထက်မှ အရာရှိ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး 'ရှယ်လင်း' ဝင်ရောက်လာ၏။ ရှယ်လင်း၏ လက်တွင် မိုးလေဝသဂြိုဟ်တုမှ ပေးပို့ထားဟန်ရှိသော ဓာတ်ပုံတစ်ခု ပါလာ၏။

"ရော့... ဒီမှာ တာရပ်ဂြိုဟ်တုက ပေးပို့တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ မုန်တိုင်းနောက်ဆုံး အခြေအနေပြဓာတ်ပုံ၊ ခင်ဗျားတို့ မနေ့က ဒီမုန်တိုင်းထဲ ဖြတ်ပျံတော့ တော်တော်ခံလိုက်ကြရတယ်ဆို"

"ခံရတာတော့ မပြောနဲ့တော့၊ ခင်ဗျားကို ဟတ်ဆန် ပြန်မပြောပြဘူးလား"

"သူ ပြောပြလို့ ကျွန်တော်သိတာပေါ့"

ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ရှယ်လင်းမှာ ဟတ်ဆန်ကဲ့သို့ပင် မိုးလေဝသပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်၏ အလုပ်ခန်း နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော မုန်တိုင်း၏ အခြေပြမြေပုံကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

"ခင်ဗျား တိုင်းထွာရခဲ့တဲ့ ကိန်းဂဏန်းတွေက အတိအကျ မှန်ရဲ့လား"

"မှန်ပါတယ်၊ ဘာမှ မမှန်စရာ မရှိဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့ကြည့်ပြီး မှတ်ယူလာခဲ့တဲ့ ကိန်းဂဏန်းတွေပဲ။ လေဖိအားအနည်းဆုံး နေရာက ၈၇၀ မီလီဘား၊ ဒါကိုလည်း တစ်နေရာတည်းတိုင်းယူတာ မဟုတ်ဘူး။ နေရာအနှံ့မှာ တိုင်းယူခဲ့တာ"

"ဖိအားအများဆုံးနေရာက ၁၀၄၀ မီလီဘားတောင်"

"ဟုတ်တယ်...၁၀၄၀ မီလီဘားတောင် ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် လေဖိအား အပြောင်းအလဲနှုန်းထားက မိုင် ၁၅၀ အတွင်းမှာ ၁၇၀ မီလီဘားရှိတယ်။ ဒီနှုန်းထားအပြောင်းအလဲရှိတဲ့ မုန်တိုင်းအတွင်းမှာ တိုက်မယ့်လေတိုက်နှုန်းဟာ တစ်နာရီ မိုင် ၁၇၀ နှုန်းထိရှိမယ်"

“ဒါဆိုရင် တော်တော်ပြင်းတဲ့ မုန်တိုင်းပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

ဒေဗစ်ဝတ်က ရှယ်လင်းယူလာသော မိုးလေဝသ ဂြိုဟ်တုမှ နောက်ဆုံးပေးပို့သည့် မုန်တိုင်းအခြေပြ ဓာတ်ပုံကို သူ့စားပွဲပေါ် ဖြန့်ခင်းပြီး လေ့လာကြည့်လိုက်၏။

“မုန်တိုင်းက အတွင်းဘက် စုလာ၊ ကျစ်လာသလိုပဲ အံ့စရာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်... ပိုအံ့စရာကောင်းတာက မနေ့က ရထားတဲ့ ဂြိုဟ်တုက ဓာတ်ပုံနဲ့ ပြန်ယှဉ်ကြည့်... ဒီမုန်တိုင်းရဲ့ ရွေ့သွားနှုန်းက မြန်သင့်သလောက် မမြန်ဘူး၊ နှေးနေသလိုပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် အတိအကျ တိုင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ ဒါ အရေးကြီးတယ်”

ဒေဗစ်ဝတ်သည် သူ့စားပွဲပေါ်မှ ပေတံတစ်ချောင်းကိုယူပြီး မုန်တိုင်း၏ ၂၄ နာရီအတွင်း ရွေ့သွားသော ခရီးကို တိုင်းထွာကြည့်လိုက်၏။

“ခရီးအကွာအဝေးက မိုင်နှစ်ရာ၊ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း မိုင်နှစ်ရာ ရွေ့သွားတယ်”

“ဒီနှုန်းဆိုရင်တော့ လူတွေကို သိပ် ဘေးဒုက္ခပေးနိုင်မယ့် မုန်တိုင်း မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီနှုန်းနဲ့သာ ရွေ့သွားရင် ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန်ပြည်တောင်စုရဲ့အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေရောက်ဖို့ အနည်းဆုံး ဆယ်ရက်ခရီးသွားရဦးမယ်။ ဒီမုန်တိုင်းတစ်ခုရဲ့သက်တမ်းက ဘယ်တော့မှ ခုနစ်ရက်ထက် ပိုကြာလေ့ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ခုက မုန်တိုင်းတွေရဲ့ သွားလမ်းက ဘယ်တော့မှ မျဉ်းဖြောင့်လမ်းအတိုင်း တည့်တည့်မတ်မတ် သွားလေ့ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ အတွင်းဆွဲအားရဲ့အရှိန်ကြောင့် ကွေးပြီး လေးကိုင်းသွားလမ်းမျိုးနဲ့ ရွေ့သွားလေ့ရှိကြတယ်။ ကျွန်တော့်မှန်းဆချက်အရတော့ ဒီမုန်တိုင်းဟာ ပင်လယ်ထဲမှာပဲ အားပျက်သွားမယ့် မုန်တိုင်းပါ။ ကြောက်စရာရှိတဲ့မုန်တိုင်းမဟုတ်ပါဘူး... ခင်ဗျား မှန်းဆချက်ကရော”

“ကျွန်တော့်မှန်းဆချက်ကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီမုန်တိုင်းကို လေ့လာကြည့်ရင် ထူးခြားနေတာ နှစ်ခုတွေရတယ်။ ပထမတစ်ခုကတော့ မြန်နှုန်း သိပ်နှေးနေတာပဲ။ ၂၄ နာရီအတွင်းမှာ မိုင်နှစ်ရာရွေ့တယ်ဆိုတော့ တစ်နာရီ ရွေ့သွားနှုန်းက ရှစ်မိုင်ပဲ ရှိတယ်။ ရှစ်မိုင်ဆိုတဲ့သွားနှုန်းက ကမ္ဘာကြီးရဲ့ဒီပတ်ဝန်းကျင်ဒေသပိုင်းမှာ ဖြစ်လေ့ရှိတဲ့ ဟာရီကိန်းမုန်တိုင်းမျိုးထဲမှာ သိပ်နှေးလွန်းနေတယ်။ တခြားမုန်တိုင်းတွေရဲ့ပျမ်းမျှသွားနှုန်းက အနည်းဆုံး ၁၅ မိုင်နှုန်းရှိတယ်။

ဒီတော့ မုန်တိုင်းရဲ့ ရွှေ့သွားနှုန်းက တခြားမုန်တိုင်းတွေရဲ့သွားနှုန်းကို မီအောင် ပြန်ပြီး မမြန်လာနိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ တကယ်လို့ ပြန်မြန်လာတယ်ဆိုတာနဲ့ အမေရိကန် အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေရောက်တဲ့အထိ ဒီမုန်တိုင်းဟာ ခရီးဆန်းတော့မှာပဲ။ ဒုက္ခပေးတော့မှာပဲ။ နောက်တစ်ခုက မုန်တိုင်းရဲ့ အတွင်းဆွဲအားကြောင့် သွားလမ်း ကွေးသွားရမယ်ဆိုတဲ့ ယူဆချက်ပဲ။ ဒီယူဆချက်ကလည်း တရားသေမှတ်လို့မရဘူး။ မုန်တိုင်းရဲ့အပေါ်က ဖြတ်စီးနေတဲ့ ဂျက်လေကြောင်း(jet Stream) တွေရဲ့ ပြောင်းလဲပစ်နိုင်တဲ့သဘောကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ထည့်စဉ်းစားရဦးမယ်။ ဒီလေကြောင်းတွေက မုန်တိုင်းတစ်ခုရဲ့ ဦးတည်ရပ်ကို ဘယ်လိုပြောင်းပစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ဒီနေ့ထိ ကျွန်တော်တို့ မိုးလေဝသပညာမှာ နည်းနည်းပဲ သိကြသေးတာ ရှိတယ်။ မသိကြသေးတာ မလေ့လာနိုင်ကြသေးတာ အများကြီးပဲ။ ဒီတော့ ဒီ ဂျက်လေကြောင်းတွေရဲ့ရိုက် ခတ်မှုကြောင့် မုန်တိုင်းသွားလမ်းဟာ သွားနေကျ မျဉ်းကွေးလမ်းက မျဉ်းဖြောင့်သွားလမ်းကို မပြောင်းလဲသွားနိုင်ဘူးလား။ တကယ်လို့ ပြောင်းလဲသွားရင် ဒီမုန်တိုင်းဟာ အမေရိကန် အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေအထိ ခရီးဆက်မှာတော့ သေချာနေပြီ။ အလွန် အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ မုန်တိုင်းကြီးဖြစ်နေပြီ”

ဒုဂိုလ်မှူးကြီး ရှယ်လင်းသည် ဒေးဗစ်ဝတ်၏ စကားကြောင့် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ခု ကျွန်တော်တို့ မိုးလေဝသဌာနချုပ်ကို အစီရင်ခံမယ့် ကြေးနန်းသတင်းပုံစံမှာ ခု မုန်တိုင်းရဲ့သွားလမ်းဦးတည်ရပ် ကို ဘယ်လိုဖြည့်မလဲ”

“ကျွန်တော့်သဘောက မသိ၊ မခန့်မှန်းနိုင်သေးလို့ပဲ ဖြည့်ချင်တယ်”

“ဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တစ်ခုခုကိုတော့ တိတိကျကျ တွက်ချက်ပြီး ခန့်မှန်းပေးနိုင်ရမှာပေါ့။ ဒီနေ့ လူသားတွေသိပြီးသား၊ နားလည်ပြီးသား မိုးလေဝသပညာရဲ့အခြေခံသဘောတရားတွေအရ ကျွန်တော်တို့ ဒီမုန်တိုင်းရဲ့ဦးတည်ရာလမ်းကို ဘယ်လိုယူဆတယ်ဆိုပြီး ပြောနိုင်ရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့မုန်တိုင်းရဲ့ဦးတည်ချက်ကိုခန့်မှန်းချက်မထုတ်ပေးစေချင်ဘူး။ လူတွေအများကြီးရဲ့အသက်က ကျွန်တော်တို့ ခန့်မှန်းချက်ရဲ့အမှားအမှန်ဆိုတဲ့အပေါ်မှာ လုံးဝတည်နေကြတာ။ ခင်ဗျား စောစောပြောသလို ခုမုန်တိုင်းဟာ လက်ရှိ မိုးလေဝသပညာ အခြေခံသဘောယူဆချက်တွေအရ ကုန်းတွင်းပိုင်းကို မရောက်နိုင်ဘူးလို့ လွယ်လွယ်ပြောလိုက်ရင် မိုးလေဝသဌာနချုပ်က ကြေးနန်းလက်ခံမယ့်စာရေးကလည်း ဒီမှန်းဆချက်ကို သာမန်အရေးကြီးတဲ့ ခန့်မှန်းချက်လို့ထင်ပြီး ချောင်ထိုးထားလိုက်တော့မယ်။ အထက်ကိုတောင်တင်ပြတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့် ၁၉၅၅ ခုနှစ်ကဖြစ်ပေါ်တဲ့ လူတွေအများကို သတ်ပစ်သွားခဲ့တဲ့ အိုင်အိုနိုလို့ ကျွန်တော်တို့ နာမည်ပေးထားတဲ့ မုန်တိုင်းကို မှတ်မိသေးတယ်မဟုတ်လား။ ဒီမုန်တိုင်းရဲ့ဦးတည်သွားလမ်းဟာ ဆယ်ရက်အတွင်းမှာ ဦးတည်သွားလမ်း ခုနစ်ခု ပြောင်းသွားဖူးတယ်။ နောက်ဆုံး ကနေဒါနိုင်ငံ စိန့်လောရင့်နယ်ထဲ ထိုးဝင်သွားမှပဲ ဩော်... သူ့ဦးတည်အရပ်က ဒီကိုပါလားလို့ မိုးလေဝသ ပညာရှင်တွေက ပြောနိုင်ကြတော့တယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ခုမုန်တိုင်းကိုလည်း ကုန်းတွင်းပိုင်း မရောက်နိုင်ဘူး။ ပင်လယ်ထဲမှာပဲ ပျောက်ကွယ်သွားမယ့် မုန်တိုင်း၊ လူကို ဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့ မုန်တိုင်းလို့မှတ်ချက်ရေးပြီး ဌာနချုပ်ကို ကြေးနန်းပို့ရင် ကျွန်တော်တော့

လက်မှတ်မထိုးဘူး”

“မထိုးချင်လည်း နေလေ။ ကျွန်တော် ထိုးပေးလိုက်မယ်။ ဪ ဒါထက် ခင်ဗျား ဒီမုန်တိုင်းကို ဘယ်လိုနာမည်ပေးထားလဲ”
“ဒီနှစ်ထဲမှာ နောက်ဆုံးဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ မုန်တိုင်းနာမည်က ‘လာယူနား’ မဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင် ခုမုန်တိုင်းရဲ့နာမည်က ‘မေဘယ်’ ပေါ့”

ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ရှယ်လင်းသည် ဒေးဗစ်ဝတ်၏ စားပွဲပေါ်မှ ကြေးနန်းပုံစံတစ်ခုကို ဆွဲပြီး အခန်းအပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“ဪ... ဒါထက် နေပါဦး။ ခု ‘မေဘယ်’ မုန်တိုင်းရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်းတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ရော ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”
ဒေးဗစ်ဝတ်က ရှယ်လင်းကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဒါက လွယ်ပါတယ်။ ပို့ပေးနေကျ မိုးလေဝသမုန်တိုင်းသတိပေးချက်တွေ ပို့ပေးလိုက်ရုံပေါ့”
ရှယ်လင်း အခန်းပြင်သို့ ခြေသံဖြည်းဖြည်းဖြင့် လျှောက်ထွက်သွား၏။

x x x

ညနေ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သူ့ကားကို အမေရိကန် ရေတပ်စခန်း တည်ဆောက်ထားသော ကိတ်အင်္ဂုမှ စင်တီရိုပင်လယ်ကွေ့ကို ပတ်၍ ဖောက်ထားသောလမ်းအတိုင်း စိန့်ပါရီမြို့ရှိရာသို့ ဦးတည်မောင်းလာခဲ့၏။ လမ်းတစ်လျှောက်၌ ငှက်ပျောခင်းနှင့် နာနတ်ခင်းများတွင် ဒေသခံတိုင်းရင်းသားများသည် အလုပ်များလျက်ရှိ၏။

အားလုံးမှာ လူမည်းများ ဖြစ်၏။

ယောက်ျားများသည် အင်္ကျီအရှည်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီပြာများကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး မိန်းမများမှာ ပွင့်ရိုက်ဂါဝန်ရှည်ကြီးများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ဆင်ဖာနှင့်ဒတ်နိုင်ငံသည် တစ်ချိန်က သင်္ကြာနှင့် ကော်ဖီထွက်ကုန်များဖြင့် အလွန် နာမည်ကြီးခဲ့သော နိုင်ငံဖြစ်၏။
ထိုစဉ်က ကိုလိုနီနိုင်ငံ ဖြစ်၏။

ဥရောပ အရင်းရှင်များ၏ ကျွန်ဘဝဖြစ်၏။ ယခု လွတ်လပ်ရေး ရခဲ့ကြပြီ။ လွတ်လပ်ရေးရခြင်းအတွက်လည်း ဒေသခံများအဖို့

အကျိုးမများလှပါ။ နိုင်ငံရေးသမားအချင်းချင်း အာဏာလုပွဲများ ဆက်တိုက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး တစ်ချိန်က နာမည်ကြီးထွက်ကုန်ဖြစ်သော သင်္ကြားနှင့် ကော်ဖီများကိုလည်း ယနေ့မထုတ်ရောင်းနိုင်ကြတော့။ လူထုမှာ အလွန်စီးပွားရေးအကျပ်အတည်း တွေနေ၏။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးသည့်နောက် အမျိုးသားအာဏာရသူများ၏ ခွဲဝေပေးသော သေးငယ်လှသည့် မြေကွက်များတွင် စားကုန်သီးနှံအမျိုးမျိုးကို စိုက်ပျိုးပြီး၊ အချင်းချင်း ကုန်ဖလှယ်မှုစနစ်ဖြင့် အရောင်းအဝယ်လုပ်ပြီး စားသောက်နေကြရ၏။ ဆင်ဖာနှင့်ဒတ်နိုင်ငံတွင် ငွေသည် တန်ဖိုးမရှိလှ။ ယုံကြည်မှု မရှိလှ။ ဒေးဗစ်ဝတ် ကြားဖူးသည်။ ဤနိုင်ငံ၏ အတွင်းပိုင်း တောင်ကုန်းများ၌ နေထိုင်သူများသည် သူတို့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး၌ ငွေစက္ကူဟူ၍ မြင်ပင်မမြင်ဖူးကြဟု ဆို၏။ အင်ပီရီရယ် ဟိုတယ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်သွား၏။ ဂျူလီသည် စားပွဲတစ်လုံးတွင် မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်နှင့်အတူ ထိုင်နေသည်။ “ဒေးဗစ်... လာ လာ၊ ကျွန်မတို့ ရှင့်ကို မျှော်နေတာ ကြာလှပြီ။ ဒါ ကျွန်မ မိတ်ဆွေ ဂျွန်ကော်စတန်၊ မစ္စတာ ကော်စတန်ကလည်း မိရာမိက စိန်ဂျွန်ကို အသွား ဒီကို ခဏဝင်တာ၊ ကျွန်မနဲ့က လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ ဆုံမိကြတာ။ ခု ဒီမှာ အဖော်ရနေကြတာပေါ့” မစ္စတာ ကော်စတန်က ထိုင်ရာမှထပြီး ဒေးဗစ်ဝတ်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကို ဂျူလီက ခင်ဗျားအကြောင်းတွေ ကြုံပြောပြထားလို့ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားအကြောင်း တော်တော်စုံစုံ သိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မရှင်းတာတစ်ခုက ခင်ဗျားဟာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘာကြောင့် အမေရိကန်ရေတပ်စခန်းမှာ လာအလုပ်လုပ်ပေးနေရတယ်ဆိုတာပဲ”

ကော်စတန်၏ အင်္ဂလိပ်ဆိုသည့်စကားသံကို ကြားသည်နှင့် ကော်စတန်သည် အမေရိကန်မဟုတ်။ အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်မည်ကို ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ချက်ချင်းတွက်ဆ၍ ရ၏။ အသံကို မကြားလျှင် ကော်စတန်၏ အမေရိကန်ဆန်ဆန် ဝတ်စားထားသော အဝတ်အစားများကြောင့် အမေရိကန်လူမျိုးတစ်ယောက်အဖြစ် အထင်မှားနိုင်စရာရှိ၏။

“ဒီအကြောင်း မရှင်းပြခင် ပထမဆုံး ကျွန်တော် ကြုံပြောထားချင်တာက ကျွန်တော်ဟာ အင်္ဂလိပ်မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ။ အနောက်အိန္ဒိယသားပါ။ ကျွန်တော့်ကို စိန့်ကစ်ကျွန်းမှာ မွေးတယ်။ ကျွန်တော် ကလေးဘဝက ‘ဂရီနေဒါ’ မှာ နေခဲ့ရပြီး ကျောင်းနေတော့ အင်္ဂလန်မှာ သွားနေပါတယ်။ ခု အမေရိကန်ရေတပ်စခန်းမှာ အလုပ်လုပ်နေရတာက သူတို့ အမှုထမ်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ မဟုတ်ဘူး။ ဗြိတိန်မိုးလေဝသဌာနက အငှားအနေနဲ့ တာဝန်ပေးလို့ ဒီမှာလာလုပ်နေရတာ။ ဪ... နေပါဦး၊ ညစာမစားခင် ဘာသောက်ကြဦးမလဲ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်မတို့လည်း ရှင်မရောက်သေးတာနဲ့ ဘာမှ စမသောက်ကြသေးဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီနိုင်ငံထွက် ရမ်ကို စမ်းသောက်ကြည့်ရင် ကောင်းမလား”

ကော်စတန်က ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မလည်း စမ်းသောက်ကြည့်မယ်”

“ဒီက ရမ်က သိပ်တော့မကောင်းဘူးဗျ။ ခင်ဗျားတို့အတွက် ပြင်းများနေမလားမသိဘူး။ စမ်းသောက်ချင်လည်း စမ်းသောက်ကြည့်လေ။ ကျွန်တော် မှာပေးလိုက်မယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဝီစကီပဲ သောက်မယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်က စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး ဒေသသုံးပြင်သစ်စကားနှင့် ယမကာများကို လှမ်းမှာလိုက်၏။ ဒေသသုံး ပြင်သစ်စကားဆိုသည်မှာ ဒေသခံတိုင်းရင်းသားစကားနှင့် ပြင်သစ်စကား ရောနေသော ဘာသာစကားဖြစ်၏။

သုံးမိနစ်ခန့်အတွင်း ယမကာများ ရောက်လာ၏။ ဂျူလီက သူမအတွက် ရမ်ခွက်တွင် ရေအနည်းငယ် ရောစပ်လိုက်၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်၏ မျက်စိတွင် ဂျူလီ၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ သူနှင့်ဝေးနေသော နှစ်နှစ်ကျော်အတွင်း ဘာမှ ပြောင်းလဲသွားသည်ကို မတွေ့မိ။ နပျိုစွာ လှမြဲလှနေသည်ဟု သူထင်မိ၏။

“ခု ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေကြတဲ့ မြို့နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ မတိန်ကွီဆိုတဲ့ မြို့တစ်မြို့ ရှိတယ်။ အဲဒီမြို့က ရမ်အများဆုံး ထွက်တဲ့မြို့။ အဲဒီမြို့က အရက်ဆိုင်တွေမှာ ရမ်သွားသောက်ရင် ရမ်ဖိုးပေးစရာ မလိုဘူး။ ခင်ဗျားတို့သောက်မယ့် ရမ်နဲ့ရောတဲ့ သံပရာရည်တို့၊ တခြားသစ်သီးရည်တို့အဖိုးပဲ ပေးစရာလိုတယ်”

“ဟာ... တယ်ကောင်းတဲ့မြို့ပါလား”

သုံးယောက်လုံး သူတို့၏ အရက်ခွက်များကို ကိုင်ပြီး အနည်းငယ် စမ်းသောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဂျူလီ ကိုယ်တို့ ညနေစာပြီးရင် မာလကာကို သွားကြရအောင်၊ မစ္စတာကော်စတန် ခင်ဗျားလည်း အားနေရင် ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား။ မာလကာဆိုတာက ဒီမြို့မှာ အကြီးဆုံး ညကလပ်ပဲ”

“ခင်ဗျားတို့အတွက် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ဘူးဆိုရင် လိုက်ခဲ့မယ်လေ။ ကျွန်တော်လည်း ခုည ဘယ်လို အချိန်ဖြုန်းရမယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားလို့မရသေးဘူး”

ကော်စတန်မှာ ဗြိတိန်နိုင်ငံ လန်ဒန်မြို့ထုတ် သတင်းစာကြီးတစ်စောင်၏ သတင်းထောက်တစ်ဦးဖြစ်၏။ ထိုည ညစာအတွက် ကုန်ကျစရိတ်အားလုံးကို သူကပင် တာဝန်ယူ ရှင်း၏။ သူက ထိုကုန်ကျငွေမှာ သူ့အိတ်မှ စိုက်ပေးရသောငွေမဟုတ်။ သူ့သတင်းစာတိုက်မှ ကျခံမည့်ငွေဟု ဆို၏။

မာလကာ ညကလပ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီ။

မာလကာ ညကလပ်မှာ ဂရိလူမျိုးတစ်ဦး ဖွင့်ထားသော ကလပ်ဖြစ်၏။ ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံ စိန့်ပါရီမြို့တော်၌ ဥရောပတိုက်သားများ အတွက် ညဘက် အချိန်ဖြုန်းရန် သင့်တော်သော တစ်ခုတည်းသော ညကလပ်ဖြစ်၏။

ညကလပ်အတွင်း ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ဟတ်ဆန်ကို တွေ့၏။ လက်ပြနုတ်ဆက်လိုက်၏။ ထို့နောက် စားပွဲလွတ် တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

မလှမ်းမကမ်းစားပွဲတစ်ခုတွင်မူ လူကောင် အလွန်ကြီးသော အမေရိကန်တစ်ယောက်သည် ကလပ်တစ်ခုလုံးကြားအောင် အသံကျယ်ကြီးဖြင့် စကားပြောနေ၏။ သူပြောနေသည့်အကြောင်းမှာ သူ ယနေ့ ငါးဖမ်းထွက်စဉ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော စွန့်စားခန်းများ ဖြစ်၏။

စားပွဲသို့ ဝင်ထိုင်မိသည်နှင့် ကော်စတန်က ပြင်သစ်စကားဖြင့် စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ကို ယမကာများ လှမ်းမှာလိုက်၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်က ဂျူလီကို သူနှင့်ကရန် အကြံပြုလိုက်၏။ ဂျူလီက မငြင်း။ ချက်ချင်း ထလိုက်လာ၏။

သူ၏ တေးသံမှာ အလွန်ငြိမ့်ညောင်းလှ၏။ သို့သော် ဒေးဗစ်ဝတ်နှင့် ဂျူလီတို့၏ ကကွက်များမှာ တေးဂီတနှင့်လိုက်အောင် မညင်သာလှ။ နှစ်ဦးလုံးအတွက် ညက်ညောအောင် ကရခက်သလို ရှိနေကြ၏။ ဝေးနေခဲ့ကြသည်မှာ ကြာပြီမဟုတ်လား။

“ဒေးဗစ်”

“ဟင် ...”

“ရှင်ကို မနက်က ကျွန်မဖုန်းဆက်တော့ ရှင် ချက်ချင်းမလာနိုင်တာ မှန်တိုင်းသစ်တစ်ခု တွေ့နေလို့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ရုံးခန်းက ဘယ်လိုမှ ပစ်လာလို့ မရနိုင်တာ”

“ရှင်လည်း ဒီမုန်တိုင်းတွေနဲ့ပဲ ဒီမှာ အမြဲအလုပ်များနေရလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းရော”

“ကျွန်မဘဝကလည်း ရှင်နဲ့ အရင်လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကျော်က တွေ့နေကြတုန်းဘဝနဲ့ ဘာမှ ထူးလှတာ မဟုတ်ဘူး။ လေယာဉ်မယ်ဆိုတော့ ဒီနေ့ည ဒီမြို့အိပ်၊ နောက်တစ်ည ဟိုမြို့အိပ်၊ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာလည်း ဒီနေ့ ဒီခရီးသည်တွေနဲ့တွေ့၊ နောက်တစ်နေ့ ဟိုခရီးသည်တွေနဲ့တွေ့။ ဒါ မရိုးနိုင်တဲ့ ကျွန်မဘဝပဲ။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မ တွေးမိတယ်။ ကျွန်မတို့ဘဝဟာ သာမန်လူရိုးရိုးဘဝတွေနဲ့ မတူတော့သလိုပဲ။ ဟိုမှာ အော်ကျယ်အော်ကျယ်နဲ့ စကားပြောနေတဲ့ ဒေါ်ဆန်ကြီးလိုပေါ့။ သာမန်လူ့ဘဝက ဝေးလာခဲ့ထွက်လာတဲ့ လူထူးလူဆန်းတွေလိုပဲ”

“ဒေါ်ဆန်ကြီးက ဘယ်လူလဲ”

“ရှင် မသိဘူးလား... စာရေးဆရာလေ။ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး၊ ဒီနေ့ ကမ္ဘာစာပေလောကမှာ အလွန်နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဂျင်ဒေါ်ဆန်ဆိုတာ သူပေါ့။ ကျွန်မတို့လေယာဉ်ပျံနဲ့ မကြာခဏ ပါလာတတ်တယ်။ လေယာဉ်မယ်တွေကို အလွန်ဒုက္ခပေးတတ်တဲ့ ခရီးသည်ကြီး”

“ဪ... သူလား၊ နာမည်ကိုတော့ ကိုယ်ကြားဖူးတယ်။ သူ့စာတွေတော့ မဖတ်ဖူးသေးဘူး”

မှန်သည်။

ဂျင်ဒေါ်ဆန်ဟူသောအမည်မှာ ဒီနေ့ကမ္ဘာကြီး၏ မည်သည့်အရပ်တွင်မှ မကြားဖူးသူ ရှိတော့မည်မထင်ပါ။ အလွန်ရေးပန်းစားသော စာရေးဆရာကြီးဖြစ်၏။

“ဂျူလီ... မင်းက စာရေးဆရာတွေကို ကြည့်မရပေမဲ့ သတင်းစာဆရာတွေကျတော့ ကြည့်လို့ရမယ်ထင်တယ်”

“ဘာလဲ ... ရှင်က ကျွန်မကို ကော်စတန်နဲ့ စောင်းပြောချင်တာလား”

“ဟုတ်တယ် ... မင်း ကော်စတန်ကိုတော့ ကြည့်လို့ရနေတဲ့ ပုံစံပဲ”

“ဟုတ်တယ်... သူ့ကို ကျွန်မ သဘောကျတယ်။ ဂုဏ်သရေရှိ ပညာရှင်။ အလိုက်လည်း အလွန်သိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်”

“မင်း သူနဲ့ ရင်းနှီးနေတာ ကြာပြီလား”

“ဘယ်က ကြာရဦးမလဲ။ ခု ရှင်ဆီထွက်လာစကမှ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ ပထမဆုံးတွေ့ပြီး ခင်မင်လာတဲ့ မိတ်ဆွေ။ ဘာလဲ... ရှင်က မနာလိုဖြစ်နေလို့လား”

“ဟင်... ဖြစ်များနေမိလား မသိဘူး”

နှစ်ဦးလုံး အသံထွက်အောင် ရယ်မိကြ၏။ သူတို့သည် တေးတစ်ကျော့လုံး ပြီးဆုံးသည်အထိ ဆက်၍ ကကြ၏။ တေးဆုံး၍ ကော်စတန်ရှိရာ သူတို့စားပွဲသို့ ပြန်ရန် ဦးတည်လိုက်သည်နှင့် ဟတ်ဆန်ပေါ်လာပြီး ဂျူလီလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ဒေးဗစ်... မောင်ရင်တစ်ယောက်တည်း ဘယ် အပိုင်စီးထားလို့ ရမလဲ။ တို့နဲ့လည်း ကရဦးမယ်။ ဂျူလီလေး မင်းက ဘယ်က ဘယ်လို ဒီရောက်လာတာလဲ”

ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဟတ်ဆန်သည် ဂျူလီကို ခါးဖက်ပြီး ကပွဲရှိရာသို့ ပြန်ခေါ်သွား၏။ တေးတစ်ကျော့ ပြန်စခဲ့ပြန်ပြီ။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ကော်စတန်အနီးမှ ထိုင်ခုံလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဒီကိုလာတာ တာဝန်နဲ့လား၊ အလည်သက်သက်လား”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ကော်စတန်ကို မေးလိုက်၏။

“အလည်သက်သက်ပါ။ ခွင့်တစ်ပတ်ရလို့ ဒီဆင်းလာတာ”

“ဘယ်က ဆင်းလာတာလဲ”

“နယူးယောက်မြို့ကပါ”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ကော်စတန်၏စကားကို မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက် ဖြစ်နေ၏။

မှန်သည်။

ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံမှာ အလည်လာရန် သင့်တော်သောနိုင်ငံမဟုတ်။

“ခင်ဗျား အလည်သက်သက်ဆိုရင် ဘာမြို့ဒါကို သွားဖို့ကောင်းတယ်။ ဟိုမှာက အနားယူချင်တဲ့လူတွေအတွက် ပိုပြီး နားစရာ၊ ပျော်စရာတွေ ရှိတယ်”

“မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီဘက်ကို တမင်လာချင်လို့ကို ဆင်းလာတာ။ ကဲ... ပြောပါဦး။ ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံအကြောင်းကို ခင်ဗျား သိထားသလောက် မေးစမ်းကြည့်စမ်းပါရစေဦး။ ပထမဆုံး ဒီနိုင်ငံရဲ့သမိုင်းကြောင်းလေး မေးပါရစေ”

“တခြား ကရစ်ဘီယန်ပင်လယ်ထဲရှိတဲ့ ကျွန်းတွေရဲ့ သမိုင်းကြောင်းထက် ပိုမထူးလှဘူး။ ပထမဆုံး စပိန်ရောက်လာတယ်။ နောက် အင်္ဂလိပ်ရောက်လာတယ်။ နောက်ဆုံး ပြင်သစ်ရောက်လာတယ်။ ပြင်သစ်က ဒီမှာ အခြေချနိုင်ဆုံးပဲ။ ကြည့်ပါလား... ဒီမြို့မှာရှိတဲ့ ကျွန်းတွေ၊ မြို့တွေရဲ့နာမည်က စိန့်ပါရီ၊ ဆန်ပီဒီရို၊ ပီတာပုတ်၊ အားလုံး ပြင်သစ်နာမည်တွေ။ စကားလည်း ပြင်သစ်စကားပဲ ဒီမှာ အဓိက ပြောနေကြတာပဲ။ သူတို့ တိုင်းရင်းသားစကားပြောကြရင် အမြဲ ပြင်သစ်စကား ညှပ်ပြောတတ်ကြတယ်။”

ကော်စတန်က ဒေးဗစ်ဝတ်ပြောသမျှကို ခေါင်းညိတ်နားထောင်နေ၏။

“တိုဘင့်နဲ့ ခရစ်တိုဖီတို့ ၁၉ ရာစုအစပိုင်းလောက်မှာ ဟိတီကျွန်းက ပြင်သစ်တွေကို မောင်းထုတ်ကြတဲ့ တစ်ချိန်တည်းလောက်မှာပဲ ဒီ ကျွန်းမှာလည်း တိုင်းရင်းသားတွေက ပြင်သစ်ကို မောင်းထုတ်ပစ်ကြတယ်”

“အမေရိကန်စစ်စခန်း ဒီမှာစပြီး လာတည်နိုင်ပုံက...”

“ဒါက ခု ... နှစ်ဆယ်ရာစုအတွင်းမှာမှ ဖြစ်တာ။ ခင်ဗျား မှတ်မိမှာပေါ့။ အမေရိကန်သမ္မတ မွန်ရိုးရဲ့တောင်အမေရိက တိုင်းပြည်တွေနဲ့ ချုပ်တဲ့စာချုပ်။ ဒီစာချုပ်အရ အမေရိကန်တွေက တောင်အမေရိကတိုက်မှာရှိတဲ့ နိုင်ငံတွေအားလုံးကို ညီအစ်ကိုနိုင်ငံတွေလို သတ်မှတ်ပြီး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှုတွေ လုပ်တယ်။ ပြည်ပရန်ကိုသာမဟုတ်ဘူး ပြည်တွင်းရန် ပြဿနာတွေပါနောက်ဆုံးပါလာတယ်။ ဝင်စွက်လာတယ်။ ၁၉၀၅ ခုနှစ်လောက်မှာ ဒီဆင်ဖာနင်ဒတ်မှာ အဓိကရုဏ်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ ပြည်တွင်း ဆူပူမှုတွေဖြစ်ပြီး လူတွေအများကြီး သေတယ်။ အဲဒီတော့ အမေရိကန်က ငြိမ်းချမ်းရေးတပ်ဖွဲ့တွေ လွှတ်ပေးတယ်ဆိုပြီး အမေရိကန် ကမ်းတက်တပ်တွေ ပို့ပေးတယ်။ ဆူပူမှုတွေ နိမ့်နင်းပြီး ပြန်လည်ငြိမ်းချမ်းမှုရအောင် လုပ်တယ်။ ဆူပူမှုတွေငြိမ်းတော့ ကမ်းတက်တပ်ဖွဲ့အများစုကို ပြန်ဆုတ်သွားပေမဲ့ စစ်စခန်းလုပ်ထားတဲ့ ဆာရိတ်အငူကတော့ မဆုတ်ပေးတော့ဘူး။ စစ်စခန်းကြီး အခိုင်အမာဆောက်ပြီး လက်မလွှတ်ဘဲ နေကြတော့တယ်”

“ဟီတီကျွန်းမှာ လုပ်ခဲ့ကြတဲ့အတိုင်း ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်... ဟီတီကျွန်းမှာသာ မဟုတ်ဘူး။ ဒိုမီနီကန်တို့၊ ကျူးဘားနိုင်ငံတို့မှာလည်း သူတို့ ဒီအတိုင်း လုပ်ပစ်ခဲ့ကြတာပဲ”
“အမေရိကန်အစိုးရရဲ့ ကြေညာချက်အရတော့ ခု သူတို့ စစ်စခန်းကြီးဆောက်ထားတဲ့ ဆာရိတ်အငူကို သိမ်းပိုက်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ တိုင်းရင်းသားအစိုးရ အာဏာပိုင်တွေဆီက ငှားထားတာ။ ၁၉၀၆ ခုနှစ်ကစပြီး တစ်နှစ် ဒေါ်လာတစ်ထောင်နှုန်းနဲ့ ငှားထားတာ။ ငှားတဲ့နှုန်းက ၁၉၀၆ ခုနှစ်က ဈေးနှုန်းနဲ့ဆိုရင်တော့ မဆိုးလှပါဘူး။ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုတွေ အများကြီးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဒီနေ့ ဈေးနှုန်းနဲ့ဆိုရင်တော့ မတန်တဆကြီး လျော့ပေးထားတဲ့နှုန်းပဲ။ ခု ဒီနိုင်ငံရဲ့သမ္မတရတဲ့ လစာတောင် ၁၆၅၃ ဒေါ်လာရှိတယ်”

“ကျူးဘားက သူတို့ စစ်စခန်းဆောက်ထားတဲ့ ‘ဂွမ်တမာနီ’ ကို ငှားတဲ့နှုန်းလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမဲ့ ‘ကက်စရီ’ ရနေတဲ့နှုန်းက ဒီကနှုန်းထက် နှစ်ဆလောက်တော့ ပိုများနေဦးမယ်ထင်တယ်။ ဒါတောင် ‘ကက်စရီ’က ကျေနပ်တာမဟုတ်ဘူး။ သူ့မြေပေါ်က အမြန်ဆုံး ရွှေ့ပြောင်းဖို့ တောင်းဆိုနေတယ်။ ပြောင်းလည်း အမေရိကန်တွေ မကြာခင် ပြောင်းပေးရတော့မှာပဲ။ ဟိုက ပြောင်းပေးရပြီဆိုတော့ ခု ကျွန်တော်တို့ ဆာရိတ်အငူက စစ်စခန်းက အမေရိကန်တွေရဲ့ အဓိက အားထားရတဲ့ စစ်စခန်းကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲလာတော့မယ်။ ခက်တာက ဒီပတ်ဝန်းကျင်က ရေက သိပ်တိမ်တယ်။ အငယ်စား စစ်သင်္ဘောတွေပဲ စခန်းချလို့ရမယ်။ ကျူးဘားက စစ်စခန်းကို မိဖို့ဆိုတာ ဒေါ်လာငွေတွေ အများကြီးသုံးပြီး ထပ်ပြင်ရဦးမယ်။ အဲ... တစ်ခု ဒီမှာ ကျူးဘားက စခန်းထက်သာတာက လေဆိပ်ပဲ။ စစ်စခန်းလေဆိပ်က လေယာဉ်ပြေးလမ်းက သိပ်ကောင်းတယ်။ ရာသီမရွေး လေယာဉ်ပျံအကြီးစားတွေ ဆင်းနိုင်တက်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ မိုးလေဝသ သုတေသနစခန်းကို ဒီမှာလာဖွင့်တာ ဒါ အဓိကအကြောင်းပဲ”

ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဟတ်ဆန်နှင့် ဂျူလီတို့ သူတို့စားပွဲသို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။

“ကိုယ်လည်း မောင်ရင်တို့နဲ့ လာသောက်ရမလား”

“လာလေ ... ခုံတစ်ခုဆွဲ၊ ကြိုက်တာမှာသောက်။ ဪ ... ဟတ်ဆန်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တစ်ခုမေးပါရစေဦး။ ရှယ်လင်းလို လူဟာ ခင်ဗျားတို့ရေတပ်မတော်မှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဖြစ်လာတာလဲ”

“သူက မောင်ရင်လို မိုးလေဝသ ပညာရှင်ပဲ။ သူ့ပညာမှာ သူတော်လို ဖြစ်လာတာဖြစ်မှာပေါ့။ ဘာလဲ ... အခု မောင်ရင်နဲ့ ဘာ ပြဿနာဖြစ်နေကြလို့လဲ”

“ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရတော့ ဘာမှမရှိပါဘူး။ လုပ်ငန်းအရ ခု အဆင်မပြေတာတွေ ပေါ်နေတယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ဟတ်ဆန်ကို သူနှင့် ရှယ်လင်းတို့ ယနေ့မနက် မုန်တိုင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အချေအတင်အငြင်းပွားခဲ့သည့်အကြောင်းများကို အကျဉ်းချုပ်၍ ပြန်ပြောပြလိုက်၏။

“ဒီလူက မိုးလေဝသပညာကို တိကျတဲ့သိပ္ပံပညာလို့ ယူဆထားတယ်။ စာအုပ်ကြီးတွေမှာ ရေးထားသမျှကို အတိအကျ မှန်ရမယ်လို့ သူထင်နေတယ်။ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်နေရတာ ကျွန်တော် လန့်တယ်ဗျာ။ ပြဿနာတစ်ခုခုတော့ မကြာခင် ပေါ်ကြတော့မယ်”

“ဒီလိုလူတွေက ကိုယ်တို့ရေတပ်ထဲမှာ အများကြီး၊ ခေတ်ဟောင်းရေတပ်မှာတုန်းက ပိုများသေးတယ်။ သူတို့က သူတို့လုပ်သမျှ အလုပ်တိုင်းကို စာအုပ်ကြီးက ဆိုသမျှ အတိအကျလိုက်လုပ်တယ်။ ဒီလိုလုပ်တော့ အမှားမရှိဘူး။ ပြဿနာပေါ်ရင် သူတို့ကို ဘယ်သူမှ မပြစ်တင်လို့မရဘူး။ သူတို့ စာအုပ်ကြီးအတိုင်းလုပ်တာ အပြစ်တင်မခံရတော့ သူတို့လုပ်သမျှ လုံခြုံတယ်၊ ဘေးရန်ကင်းတယ်”

“ဘေးရန်ကင်းတယ် ဟုတ်လား၊ အင်း... တခြားအလုပ်တွေမှာ ဘေးရန်ကင်းချင်းကင်းမယ်။ မိုးလေဝသပညာနဲ့ နွယ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာတော့ ဘေးရန်မကင်းဘူး။ ဒီလိုလုပ်တတ်တဲ့ အကျင့် ဉာဉ် ရှိခြင်းအတွက် လူတွေရဲ့အသက်တွေ အများကြီးပါသွားနိုင်တယ်။ သိပ် အန္တရာယ်ကြီးတယ်”

“မောင်ရင်တို့ လုပ်ငန်းအကြောင်းတော့ ကိုယ်နားမလည်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုယ် ဘာမှအကြံမပေးတတ်ဘူး။ ကိုယ်အကြံပေးနိုင်တာ တစ်ခုက ရှယ်လင်းကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်သင့်တယ်ဆိုတာပဲ။ ရှယ်လင်းနဲ့ အယူအဆမတူတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခု၊ ပြဿနာတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ ရှယ်လင်းနဲ့ သွားအငြင်းပွားနေလို့တော့ မောင်ရင် ဘယ်တော့မှ ပြီးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူက ဘယ်တော့မှ လျော့ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ အကောင်းဆုံးနည်းက သူ့ကို မတင်ပြနေတော့ဘဲ သူ့ကို ကျော်သွားတဲ့နည်းပဲ”

“ဒီလိုလုပ်ဖို့က ကျွန်တော် ရပ်တည်နေတဲ့နေရာကို ကြည့်ဦးလေဗျာ။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ ရေတပ်မတော်အရာရှိ မဟုတ်ဘူး။ အမေရိကန်နိုင်ငံသား မဟုတ်ဘူး၊ နိုင်ငံခြားသား။ ခင်ဗျားတို့ မိုးလေဝသဌာနချုပ်နဲ့ ဆက်သွယ်နိုင်တာက သူပဲ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်နိုင်တာ။ နောက် ... ခင်ဗျားတို့ အထက်အာဏာပိုင်တွေက သူ့စကားနဲ့ ကျွန်တော့်စကား ဘယ်သူ့ကို ယုံမလဲ၊ သူ့ကိုပဲ ယုံမယ်မဟုတ်လား”

“အင်း... ဒါတော့လည်း ဟုတ်တယ်။ ဆိုပါဦး ... ခု လောလောဆယ် မောင်ရင့် ပြဿနာက ဘာလဲ။ မောင်ရင့်က ဘာအတွက် ဘာတွေတွေးပြီး သောကများနေတာလဲ”

“ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်နေတာက မချုပ်နှောင်လို့တော့လည်း ဘာမှ တိတိကျကျ ပြောလို့မရသေးဘူး။ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ခု ဖြစ်နေတဲ့ မုန်တိုင်းပဲ”

“ဘာလဲ ... ‘မေဘယ်’ ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် ... ‘မေဘယ်’ ၊ ‘မေဘယ်’ ကို ခုထက် အင်အားကောင်းလာမယ်၊ မကြာခင် လူတွေကို ဒုက္ခပေးတော့မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်နေတယ်”

“မနေ့တုန်းက ‘မေဘယ်’ ထဲဖြတ်ပြီး လေယာဉ်ပျံ မောင်းရတုန်းက ကိုယ်လည်း ဒီမုန်တိုင်းကို တော်တော်လန့်မိတယ်။ ခုတော့လည်း သွေးအေးသွားလို့လား မသိဘူး... သိပ်မလန့်သလိုပဲ”

“ဒီမှာ ဟတ်ဆန် ... ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်က ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ မွေးတဲ့သူ၊ ဒီဒေသခံတွေမှာသာရှိတဲ့ ဆဋ္ဌအာရုံမျိုး ကျွန်တော့်မှာရှိတယ်။ ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာ အလိုလို သိနေသလိုပဲ။ ဒီမုန်တိုင်းဟာ မကြာခင် လူတွေကို အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးတော့မယ်။ ဥပမာတစ်ခု ကျွန်တော်ပြောပြမယ်။ ကျွန်တော် ကလေးတုန်းက ကျွန်တော်တို့ ဂရင်နေးဒါးက မိုင်နှစ်ရာအဝေးမှာ မုန်တိုင်းကြီးတစ်ခု ဖြတ်သွားမယ်လို့ မိုးလေဝသသတင်းတစ်ခု ရတယ်။ မိုင်နှစ်ရာ အဝေးက ဖြတ်မယ်ဆိုတော့ မျက်နှာဖြူတွေ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဂရင်နေးဒါးမှာ နှစ်ပေါင်းထောင်ချီပြီး အခြေတစိုက် နေလာခဲ့တဲ့ ‘ကာရစ်’ လူရိုင်းတွေကတော့ ဘယ်သူမှ သတိမပေးဘဲ မုန်တိုင်းကြီးတစ်ခု မကြာခင် ရောက်လာတော့မယ်ဆိုတာ အလိုလိုသိပြီး သူတို့အိမ်က ခေါင်တိုင်တွေကို ပြန်ဆောက်တယ်။ ရွှေ့ပြောင်းနိုင်သမျှ ပစ္စည်းတွေကို သယ်ပြီး ကုန်းမြင့်ပိုင်းက ကျောက်ဂူတွေကို အချိန်မီ ရွှေ့ပြောင်းပြီး နေကြတယ်။ နောက် တကယ်ဘာဖြစ်လာလဲ သိလား။ မိုင်နှစ်ရာအကွာအဝေးက ဖြတ်သွားမယ်ဆိုတဲ့ မုန်တိုင်းကြီးဟာ မိုင်နှစ်ရာ အဝေးက မဖြတ်ဘဲ ဂရင်နေးဒါးကို တည့်တည့်ဝင်ပြီး ဖြတ်သွားတာ လူတွေ သောက်သောက်လဲ သေကုန်တော့တာပဲ။ ခုလည်း အဲဒီ ‘ကာရစ်’ လူရိုင်းတွေရဲ့ ခံစားလို့ရတဲ့ ဆဋ္ဌအာရုံမျိုး ခု ကျွန်တော် ခံစားလို့ရနေတယ်။ ကျွန်တော် တွေးပြီး လန့်နေတယ်ဗျာ”

“ဆဋ္ဌအာရုံ... ဒီအာရုံကလည်း မယုံရခက်၊ ယုံရခက်ပဲ။ ဘာအာရုံလို့ ပြောရမလဲ မသိဘူး။ ကိုယ်လည်း တစ်ခါကြုံဖူးတယ်။ တစ်ခါက ကိုယ် တိမ်ထဲဖြတ်ပြီး လေယာဉ်ပျံမောင်းသွားနေတုန်း ရှေ့က တစ်ခုခုခံနေတယ်လို့ထင်ပြီး အလိုလို လေယာဉ်ဦးကို အောက်ဘက် ထိုးစိုက်ဆင်းလိုက်မိတယ်။ တကယ်ရှေ့မှာ ဘာခံနေလဲ သိလား။ ခရီးသည်တင် လေယာဉ်ပျံတစ်စင်း ကိုယ့်လေယာဉ်ပျံတည့်တည့် ဦးတည်ပြီးလာနေတာ။ ကိုယ်သာ အဲဒီအာရုံမပေါ်ဘဲ အောက်ကို နည်းနည်း စိုက်မဆင်းပေးလိုက်မိရင် အားလုံးအသေပဲ။ မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ပြီး အားလုံးသေကြမယ်”

“ခု ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာ ဖြစ်နေတာက မိုးလေဝသ သိပ္ပံကိရိယာတွေနဲ့ တိုင်းထွာပေးလို့ရတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလို တိုင်းထွာလို့ မရဘဲ ရှယ်လင်းကို သွားပြောပြရင် စာအုပ်ကြီးသမား ရှယ်လင်းကလည်း ဘယ်လိုမှ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ... မောင်ရင်သွားမပြောနဲ့၊ အပိုပဲ။ ဘာမှ အကျိုးရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ အကောင်းဆုံးက မောင်ရင် အချိန်နည်းနည်း စောင့်ကြည့်ပြီး သပ်သေချာပြီလို့ ထင်တဲ့အချိန်မှာ ရှယ်လင်းကို ကျော်ပြီး တို့စစ်စခန်းရဲ့ ဌာနချုပ်မှူး၊ ဗိုလ်မှူးချုပ် ဘရွတ်ကို သွားတွေ့”

“အင်း... အဲဒါပဲ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ မနက်ဖြန် မနက်အထိ ‘မေဘယ်’ ရဲ့ အခြေအနေကို ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်ဦးမယ်။ အခြေအနေ ပိုဆိုးလာရင်တော့ ခင်ဗျားပြောသလိုပဲ၊ ဗိုလ်မှူးချုပ် ဘရွတ်ကို ကျွန်တော် သွားတွေ့တော့မယ်”

“ရှင်တို့ ပြောနေကြတဲ့ ‘မေဘယ်’ ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

ဂျူလီကာ ဖြတ်မေးလိုက်၏။ ဂျူလီမေးခွန်းကြောင့် ဟတ်ဆန်နှင့် ဒေးဗစ်ဝတ် နှစ်ယောက်လုံး ပြုံးလိုက်ကြ၏။

“မင်း မသိဘူး ဂျူလီ၊ ဒေးဗစ်ရဲ့အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပေါ့။ ဒီ အမျိုးသမီးက နှုတ်ရော၊ အမူအရာရော နည်းနည်းတော့ ကြမ်းတယ်။ ကိုယ် မနေ့က သွားတွေ့ပြီးပြီ။ ကိုယ်တောင် တော်တော်လန့်ပြီး ပြန်ခဲ့ရတာ”

“ခင်ဗျားတို့ မုန်တိုင်းအကြောင်း ပြောနေကြတာမဟုတ်လား”

ကော်စတန်က ဖြတ်မေးလိုက်ပြန်၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ရှင်တို့ မုန်တိုင်းတွေကို ဘာပြုလို့ မိန်းမနာမည်တွေ တပ်ပေးကြတာလဲ”

“မှတ်ရလွယ်အောင်လို့ပါ။ မိန်းမနာမည်ဆိုတော့ နောက်ဆယ်နှစ်ကြာလို့လည်း မိုးလေဝသပညာရှင်တစ်ယောက်အတွက် ဒီမုန်တိုင်းနာမည်ကို မေ့ဖို့မလွယ်တော့ဘူးပေါ့။ တစ်ခါက အမေရိကန်အမျိုးသမီးများအသင်းက ဒီလို မိန်းမနာမည်တွေ မတပ်ပေးဖို့ မိုးလေဝသဌာနချုပ်ကို ကန့်ကွက်စာ ပို့ဖူးတယ်။ မအောင်မြင်ဘူး။ ဌာနချုပ်က လက်မခံဘူး”

“ခင်ဗျား ‘မေဘယ်’ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတင်းရေးချင် ရေးလို့ရအောင် မနက်ဖြန် ခင်ဗျားဌာနကို အလည်လာလို့မရဘူးလား”
ကော်စတန်က ဒေးဗစ်ဝတ်ကို မေးလိုက်၏။

“ရပါတယ်... ဒါထက် ခင်ဗျားက ဒီကို အလည်သက်သက် အနားယူဖို့လာတာဆို...”

“သတင်းထောက်တစ်ယောက်အတွက် သတင်းယူစရာ ရှိနေတယ်ဆိုရင် အနားယူရမယ့်အချိန်တို့၊ ခွင့်ရက်တို့ဆိုတာ မရှိဘူး။ ကျွန်တော် မနက် ဘယ်အချိန်လာခဲ့ရမလဲ”

“ဆယ့်တစ်နာရီလောက် လာနိုင်မယ်ဆိုရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဂျူလီ ... မင်းရော ‘မေဘယ်’ ကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား ... ကော်စတန်နဲ့ မလိုက်လာချင်ဘူးလား”

“လာခဲ့မယ်လေ .. ကျွန်မလည်း ဒီမှာ ဘာအလုပ်မှရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဪ ... ဗိုလ်မှူးကြီးဟတ်ဆန်၊ ခင်ဗျားကိုလည်း ကျွန်တော် မသိတာလေး နည်းနည်းမေးပါရစေ။ ခင်ဗျားတို့ စစ်စခန်းနဲ့ ဒီနေ့ ဆင်ဖာနင်ဒတ် အစိုးရဟာ ဆက်ဆံရေး သိပ်မပြေလည်ဘူးဆိုတဲ့ သတင်းဟာ မှန်သလား”

ကော်စတန်က ဟတ်ဆန်ကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဘယ်လိုအပိုင်းက ဆက်ဆံရေးမျိုးကို ဆိုလိုတာလဲ၊ နိုင်ငံရေးအပိုင်းအနေနဲ့ ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့အမေရိကန်အစိုးရရဲ့ မူက ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံရဲ့ ပြည်တွင်းရေးကိစ္စတွေမှာ ဘာမှ ဝင်မစွက်ရဆိုတဲ့ ပြတ်သားတဲ့မူပဲ။ ဒီလိုမူ ချမှတ်ထားတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့စစ်စခန်းက အာဏာပိုင်တွေအနေနဲ့ သူတို့ပြည်တွင်းရေးကိစ္စတွေမှာ လုံးဝ ဝင်မပါဘူး။ ဒါကြောင့် နိုင်ငံရေးအရ ဆက်ဆံကြတဲ့အပိုင်းအနေနဲ့ ပြောရင် ဘာမှ အဆင်မပြေကြတာ မရှိဘူး”

ထိုအချိန်၌ လူဖြူထွားကြီးတစ်ဦးသည် သူတို့စားပွဲအနီး ချဉ်းကပ်လာသည်။

“မင်း ... ကိုယ်စီးလာတဲ့ လေယာဉ်ပျံမှာပါတဲ့ လေယာဉ်မယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မစ္စတာဒေါ်ဆန်”

ဂျူလီသည် အလွန်နှစ်ခြိုက်ဖွယ်ပြီး ခေါ်ဆန်ကို ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကိုယ်က မင်းလေးကို ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ပြန်ဆုံမိကြမယ်လို့ လုံးဝ မထင်ခဲ့ဘူး”

ဒေါ်ဆန်၏ အသံမှာ အရက်အရှိန် လွန်နေသည့်အသံများ အထင်အရှား ပေါ်လွင်နေ၏။

“ကဲ... ကိုယ် မင်းကို အရက်တစ်ခွက်လောက် တိုက်ပါရစေ။ မင်းသာမဟုတ်ဘူး။ မင်းမိတ်ဆွေအားလုံးကိုလည်း တိုက်ပါရစေ။ ခင်ဗျားတို့အားလုံးရော ဘာသောက်ကြမလဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မစ္စတာဒေါ်ဆန်။ ကျွန်တော် အားလုံးကို ဧည့်ခံနေတာပါ။ ကျွန်တော်ကပဲ ခင်ဗျားကို တိုက်ပါရစေ။ ခင်ဗျား ဘာသောက်မလဲ... ထိုင်ပါဦး”

ကော်စတန်က တည်ငြိမ်သော အသံနှင့် ဝင်ပြောလိုက်၏။ ဒေါ်ဆန်က ကော်စတန်၏မျက်နှာကို အသေအချာစိုက်ကြည့်ပြီး အလွန်အံ့သြသော လေသံဖြင့် -

“နေပါဦး ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မြင်ဖူးပါတယ်။ ဘယ်မှာပါလိမ့်”

“လန်ဒန်မှာတုန်းကလေ ... မှတ်မိပြီလား”

ဒေါ်ဆန်သည် ခုံလွတ်တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်မိရာမှ ဝန်းခနဲ ပြန်ထလိုက်ပြီး -

“ဘာလဲ ... မင်းက ငါ့ရဲ့ ‘ကျည်ဆန်နဲ့ ကစားမယ်’ ဝတ္ထုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲလုပ်တုန်းက လန်ဒန်မှာ ငါ့ကို အရူးဖြစ်အောင် မေးခွန်းအမျိုးမျိုးထုတ်ခဲ့ကြတဲ့ သတင်းထောက်တွေထဲက တစ်ယောက်မဟုတ်လား။ မင်းတို့ အဲဒီတုန်းက ငါ့အရက်လည်း သောက်ကြတယ်၊ ငါ့လည်း အရူးဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ကြတယ်”

“အဲဒီနေ့ မနက်က ကျွန်တော် ခင်ဗျားအရက်ကို မသောက်ခဲ့မိပါဘူး။ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မနက်ဘက် အရက်သောက်လေ့ရှိတဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ မဟုတ်ရမှာလဲ”

ချက်ချင်းပင် ရန်ပွဲဖြစ်တော့မလိုဖြစ်၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်နှင့် ဟတ်ဆန်တို့လည်း လန့်ပြီး ထိုင်ခုံအသီးသီးမှ ခုန်ထလိုက်ကြ၏။ ဒေါ်ဆန်သည် ရုတ်တရက် သူ့ဒေါသကို သူ ပြန်သတိရလာဟန်ရှိပြီး သူ့ဘေးမှ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဝန်းခနဲ ဆွဲဖယ်၍ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ပြန်ထွက်သွား၏။

“တယ်သောင်းကျန်းတဲ့လူပါလား... ကျွန်တော် ဒီလူအတွက် အားလုံးကို တောင်းပန်ပါတယ်”

ကော်စတန်က ထိုင်ရာမှ မထဘဲ တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်နှင့် ဟတ်ဆန်တို့လည်း သူတို့ထိုင်ခုံအသီးသီးတွင် ပြန်ထိုင်ကြ၏။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က ဗြိတိန်ပြည်ပ သတင်းထောက်လို့ ထင်နေတာ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ကော်စတန်ကို ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော် ပြည်ပသတင်းထောက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ရာ ဒေါ်ဆန်ကြီးရဲ့ ‘ကျည်ဆန်နဲ့ ကစားမယ်’ ဝတ္ထု သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲလုပ်တုန်းက ကျွန်တော် ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ လန်ဒန်ပြန်ရောက်နေတယ်။ ဒါက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်တုန်းကပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူကြီးက သူ့အရှက်ကွဲခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကို ဒီနေ့အထိ မမေ့သေးဘဲ အခဲမကျေ ဖြစ်နေတုန်းနဲ့တူတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း အမေရိကန်လူမျိုးပါ။ ဒေါ်ဆန်ကိုတော့ ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန်တွေကို နာမည်ဖျက်နေတဲ့ လူကြီးပါ”

ဟတ်ဆန်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဒီလူကြီးက လူသာ ပုံမလာတာ... သူ့စာအုပ်တွေက သိပ်ကောင်းတယ်။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ အင်မတန်တော်တဲ့ပညာရှင်ပဲ။ ခက်တာကသူကကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ခင်ဗျားတို့အမေရိကန်စာရေးဆရာကြီး ‘ဟိုင်းမင်းဝေး’ ရဲ့ ကိုက်မျိုး သိပ်ဖမ်းချင်နေတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ဟိုင်းမင်းဝေးလို သိပ်သတ္တိကောင်းတဲ့ သူရဲကောင်းစာရေးဆရာကြီးအဖြစ် လူတွေ အထင်ကြီးတာ သိပ်ခံချင်နေတယ်။ သူနဲ့ ဟိုင်းမင်းဝေးဟာ တကယ်တော့ တခြားစီပဲ။ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ ဒီအဖြစ်ကို ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာလောကကလူတွေ အသိဆုံးပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီလူကြီး ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာသမားတွေကို သိပ်မုန်းတယ်။ မကြာမကြာ ပြဿနာပေါ်တတ်တယ်”

“ဂျူလီ ... မင်းကိုရော လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ တော်တော် ဒုက္ခပေးသေးလား”

ဒေးဗစ်ဝတ်က မေးလိုက်၏။

“ပေးတော့ တော်တော်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ လေယာဉ်မယ်တွေအဖို့ကတော့ ရိုးနေပြီ။ ဒီလူကြီးမျိုးတွေက ကျွန်မတို့ခရီးသည်တွေအထဲမှာ မကြာခဏ ပါလာတတ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်မတို့ နားလည်နေကြပြီ”

ညဉ့်နက်ပြီ။

ကော်စတန်နှင့် ဂျူလီတို့ အင်ပီရီရယ်ဟိုတယ်သို့အရောက် ဒေးဗစ်ဝတ် ပြန်ပို့လိုက်၏။ စစ်စခန်းသို့အပြန်တွင် ဒေးဗစ်ဝတ်နှင့်အတူ ဟတ်ဆန်လည်း ပြန်လိုက်လာ၏။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် လူမည်းစစ်သားများ သွားလာနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

“အချိန်မတော်ကြီး ဒီလူတွေ သွားလာနေကြတာ ဒီမှာ ပြဿနာ တစ်ခုခုတော့ ပေါ်နေပြန်ပြီထင်တယ်”

ဟတ်ဆန်က ပြောလိုက်၏။

“ဖြစ်နိုင်တယ် ... ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်တုန်းကလည်း ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်ခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“သမ္မတ ဆာယူရီယာကလည်း တော်တော် တွေးလန့်နေတယ်ထင်တယ်။ ကျွန်တော် ကြားတာကတော့ သူ့သမ္မတအိမ်တော်ဝင်းထဲက အပြင် လုံးဝမထွက်ရဲတာ တစ်နှစ်လောက် ရှိနေပြီတဲ့။ သူ့သမ္မတဝင်းကိုလည်း အစောင့်အထိန်းဆင်ရဲတယ်လို့ ပြောတယ်။”

x x x

အခန်း(၂)

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကော်စတန်သည် အငှားကားတစ်စီးရှာ၍ ဂျူလီကို ဝင်ခေါ်ပြီး အမေရိကန်စစ်စခန်းရှိရာ ဆာရိတ်အူသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် သူတို့ သိပ်စကားမပြောမိကြ။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လိုက်လာကြ၏။

စစ်စခန်းသို့ရောက်လျှင် ဂိတ်စောင့် အမေရိကန်စစ်သား တစ်ယောက်က ဒေးဗစ်ဝတ်ရှိရာ ရုံးခန်းသို့ သူတို့ကို လိုက်ပို့ပေး၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်တို့ရုံးခန်းမှာ သိပ္ပံပစ္စည်းကိရိယာမျိုးစုံဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေ၏။ နံရံတွင်လည်း မုန်တိုင်း၏ ကန့်လန့်ဖြတ်ပုံကြမ်းအမျိုးမျိုးကို ရေးဆွဲ၍ ချိတ်ဆွဲထား၏။

“ခင်ဗျားတို့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေကိုတော့ ကျွန်တော် ကြောက်တယ်။ လွယ်တာကို အမြဲ ရှုပ်အောင်လုပ်တတ်တဲ့လူတွေ” ကော်စတန်က ဒေးဗစ်ဝတ်ကို ပြောလိုက်၏။

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားထင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ မိုးလေဝသ ပညာမှာတော့ အလွန်ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ သဘာဝသဘောတရားတွေကို ကျွန်တော်တို့က စုပေါင်းပြီး အလွန်ရှင်းအောင် လူတိုင်းနားလည်လွယ်အောင် လုပ်ပေးကြရပါတယ်”

“ခင်ဗျား ပြောတာတွေထဲမှာ ကျွန်တော် မနွေက ကြားလိုက်မိသလိုပဲ။ ခုဖြစ်နေတဲ့ မုန်တိုင်းဟာ ဒီက မိုင်တစ်ထောင်ကျော်အဝေးမှာ ရှိနေတယ်မဟုတ်လား။ ဒီလိုမုန်တိုင်းတစ်ခုဟာ ဒီကနေ ဘယ်လောက်အကွာအဝေးမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ တိတိကျကျ ဘာကြောင့် ခင်ဗျားတို့ ပြောနိုင်တာလဲ”

“အင်း ... ခင်ဗျားအတွက်တော့ အံ့စရာဖြစ်နေမှာပဲ။ ဒီနေ့ မိုးလေဝသပညာမှာတော့ ဒီဟာ ဘာမှ မဆန်းတော့ဘူး။ ရှေးတုန်းကတော့ မုန်တိုင်းတစ်ခုဟာ ဘယ်မှာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ပင်လယ်ထဲသွားနေတဲ့ သင်္ဘောတွေ၊ ကျွန်းတွေမှာရှိတဲ့ မိုးလေဝသစခန်းတွေက လှမ်းသတင်းပို့မှ မုန်တိုင်းတည်နေရာကို ကျွန်တော်တို့ သိနိုင်ပါတယ်။ ဒီနေ့မှာတော့ ကောင်းကင်မှာ ကျွန်တော်တို့ ပစ်လွှတ်ထားတဲ့ မိုးလေဝသဂြိုဟ်တုက ပေးပို့တဲ့သတင်းတွေအရ မုန်တိုင်းရဲ့တည်နေရာကို ကျွန်တော်တို့အမြဲ တိတိကျကျ သိနေပါတယ်။ ဒီမှာကြည့်... ဒီဓာတ်ပုံဟာ ဒီနေ့ ‘တာရပ်’ ဆိုတဲ့ မိုးလေဝသဂြိုဟ်တုက ပေးပို့လိုက်တဲ့ မနွေက ကျွန်တော်ပြောနေတဲ့ မုန်တိုင်းကြီးရဲ့ကောင်းကင်ဓာတ်ပုံ။ ဒီဓာတ်ပုံရဲ့အောက်နားက ညာဘက်ထောင့်မှာရေးထားတဲ့ ဂဏန်းတွေက ဒီဓာတ်ပုံကို ဂြိုဟ်တုက ရိုက်ပို့တုန်းကအချိန်ကို မှတ်ထားတာ။ ဒီလိုအချိန်ကို တိတိကျကျ သိတဲ့အတွက် ဘယ်နှစ်နာရီ ဘယ်မိနစ်မှာတုန်းက ဒီမုန်တိုင်းဟာ ဘယ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ပြောနိုင်ဖို့ ဘာမှခက်စရာမရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“နောက် ... ဒီဓာတ်ပုံက ကမ္ဘာ့မြေပြင် ရေပြင်အနေအထားတွေနဲ့ တွဲပြီးဖော်ပြထားတာမို့ မုန်တိုင်းရဲ့အရွယ်ပမာဏကိုလည်း

ကျွန်တော်တို့ ချက်ချင်းသိနိုင်ပြောနိုင်တယ်။ ခု မုန်တိုင်းရဲ့အချင်းက တိုင်းကြည့်ရင် မိုင်သုံးရာရှိတယ်။
ဘေးတိုက်ပြေးနေတဲ့မျဉ်းနဲ့ ဒေါင်လိုက်ပြေးနေတဲ့ မျဉ်းကြောင်းတွေက ကမ္ဘာ့လတ္တီတွဒ်နဲ့ လောင်ဂျီတွဒ်ကို ပြတဲ့
အမှတ်အသားတွေ”

“မေဘယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ အမည်ပေးထားတာ ဒီမုန်တိုင်းပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... ခု ဒီမုန်တိုင်းက ကျွန်တော်တို့ရဲ့အရှေ့တောင်ဘက် မိုင်ခြောက်ရာအတွင်းမှာ ရောက်နေပြီ။ ရွေ့နေတဲ့
ဦးတည်ရပ်က အနောက်မြောက်ဘက်ကို၊ ရွေ့နှုန်းက တစ်နာရီ ဆယ်မိုင်လောက်ရှိတယ်”

“ကျွန်မထင်တော့ မုန်တိုင်းဟာ ခုထက်မြန်မြန် ရွေ့မယ်ထင်နေတာ။ မုန်တိုင်းအရှိန်ကြောင့် သစ်ပင်တွေလဲ၊ အိမ်တွေပြိုတာ
ဖြစ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“မှန်တယ် ... မုန်တိုင်းရွေ့တဲ့နှုန်းနဲ့ မုန်တိုင်းအတွင်းမှာရှိတဲ့ လေတွေရဲ့တိုက်ခတ်နှုန်းဟာ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ မုန်တိုင်း
ရွေ့တယ်ဆိုတာက မုန်တိုင်းတစ်ခုလုံး ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်မှာ ရွေ့သွားနေတာကို ပြတာ။ ခု မုန်တိုင်းထဲမှာ
လေတိုက်နေမယ့်နှုန်းက တစ်နာရီကို မိုင် ၁၇၀ ကျော်နှုန်းလောက်ကို ရှိနိုင်တယ်”

“ခင်ဗျား စောစောက ပြောတော့ ဒီမုန်တိုင်းဟာ အနောက်မြောက်ဘက်ကို ရွေ့သွားနေတယ်မဟုတ်လား”

ကော်စတန်က ဒေးဗစ်ဝတ်ကို မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ခု ကျွန်တော်တို့ ရှိနေတဲ့အရပ်ကို ဦးတည်လာနေတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဒီမုန်တိုင်းဒဏ်ကို ခံကြရတော့မှာပေါ့”

“ဒီလိုလည်း ပြောလို့မရသေးဘူး၊ မုန်တိုင်းတွေရဲ့ သွားလမ်းက မျဉ်းဖြောင့်သွားလမ်းအဖြစ် သွားလေ့မရှိဘူး။ လေးကိုင်းလို
ကွေးပြီး သွားတတ်တာများတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုသွားတတ်တဲ့ အကျင့်ကိုလည်း တရားသေမှန်လိမ့်မယ်လို့ ပြောလို့မရသေးဘူး။
မမှန်တဲ့အခါတွေလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ရှိတတ်တယ်။ ခု ဒီမှာကြည့်”

ဒေးဗစ်ဝတ်က သူ့စားပွဲပေါ်မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုယူပြီး စာမျက်နှာ တစ်ခုချင်းလှန်၍ ပုံကြမ်းတစ်ခုကို ထိုးပြလိုက်၏။

“ဒီမုန်တိုင်းသွားလမ်းက ၁၉၅၅ ခုနှစ်က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ မုန်တိုင်းနှစ်ခုရဲ့သွားလမ်းကို မှတ်ထားတဲ့ပုံ။ အဲဒီမုန်တိုင်းတွေရဲ့ နာမည်က

‘ဖလော်ရာ’ နဲ့ ‘အိဒ်’ တဲ့။ သူတို့ရဲ့ သွားလမ်းကိုကြည့်မယ်ဆိုရင် အရှေ့တောင်ဘက်၊ ဦးတည်ရပ်က အရှေ့မြောက်ဘက် ဦးတည်ရပ်ကို ကွေသွားတယ်။ နောက်တစ်ခါ ဆက်မကွေဘဲ မြောက်ဘက်ကို ဦးတည်သွားပြန်တယ်။ ဒီလို ဦးတည်ရပ်ကို ပြောင်းစေတာလည်းအခြေအနေအရဖြစ်ပေါ်နေတယ်။ မြောက်ဘက်ဦးတည်နေရာကအနောက်ဘက်ကိုကွေသွားစေတာက ကမ္ဘာကြီးရဲ့လည်ပတ်နေတဲ့ စွမ်းအားအရှိန်ကြောင့်။ နောက်တစ်ခါ အနောက်ဘက်က အရှေ့ဘက် ပြန်ဦးတည်စေတာက မြောက်အတ္တလန္တိတ်လေကြောင်းရဲ့ အရှိန်အားကြောင့်၊ တိတိကျကျ ပြောနိုင်ဖို့တော့ တော်တော်ခက်တယ်”

“ခု မုန်တိုင်းကရော”

“ဒါလည်း အတူတူပဲ၊ ခု ကျွန်တော်တို့ ပညာသည်ချင်း ငြင်းနေရတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုပဲ။ ခုထိတော့ ဘာမှ တိတိကျကျမပြောနိုင်သေးဘူး”

“ထားပါတော့ ... မပြောနိုင်သေးရင်လည်း မပြောနဲ့... ကျွန်တော်သိချင်တာလေးကိုတော့ ရှင်းပြပါဦး။ မုန်တိုင်းတွေ ဘာကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာတာလဲ”

ကော်စတန်က ဒေးဗစ်ဝတ်ကို မေးလိုက်၏။

“အကြမ်းသဘော ရှင်းပြရရင်တော့ နွေးတဲ့ပင်လယ်နဲ့ လှုပ်ရှားမှု မရှိတဲ့ လေငြိမ်တွေကြောင့်ပဲ ဆိုပါတော့။ ဒီလိုအနေအထားမျိုးက နွေနှောင်းပိုင်းမှာ ‘ဒိုးဒရမ်း’ လို့ ခေါ်တဲ့ ကမ္ဘာ့လေငြိမ်တန်းတွေမှာ ရှိတတ်ပါတယ်။ ရေပြင်က နွေးပြီး လေက ငြိမ်နေတဲ့အတွက် ငြိမ်နေတဲ့လေဟာ တဖြည်းဖြည်း ရေပြင်လိုပဲ နွေးလာပြီး ရေငွေ့တွေပါဝင်မှု ပိုများလာမယ်။ နောက် နွေးတဲ့ ပူတဲ့အတွက် အဲဒီ လေမရှိတဲ့ လေထုပါးတဲ့နေရာကို ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က လေအေးတွေ ပြေးဝင်တိုက်လာပြီး နေရာယူမယ်။ အဲဒီလို တိုက်လာဝင်လာတဲ့အချိန်မှာ ကမ္ဘာ့ရဲ့လည်ပတ်မှုအရှိန်ကြောင့် ဝင်လာတဲ့လေတွေရဲ့ သွားလမ်းကလည်း ကွေးသွားမယ်။ စက်ဝိုင်းပုံ ဖြစ်သွားမယ်။ ဂျင်လည်သလိုပဲ။ လေတိုက်ပုံ ဦးတည်ရပ်က ဖြစ်သွားမယ်။ ဒီအချိန်မှာ စောစောက နွေးလို့ ရေခိုးရေငွေ့အပြည့်နဲ့ အပေါ်တက်သွားတဲ့လေကလည်း အပေါ်ရောက်တဲ့အခါ အပေါ်လေအေးနဲ့ တွေ့ပြီး ပါလာတဲ့ ရေငွေ့တွေကို မိုးအဖြစ် ပြန်ရွာကျစေမယ်။ နောက် လေတွေအပေါ်တက်ဖို့ဆိုတာက ပင့်တင်ပေးတဲ့စွမ်းအားတွေ အများကြီးသုံးရတာ။ ဒီစွမ်းအားတွေက ရေငွေ့တွေ မိုးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားစေတဲ့အခါ သူတို့က အပူအဖြစ် ပြောင်းလဲစေမယ်။ မိုးပေါက်ရဲ့ကျဆင်းနှုန်းကို ပိုပြီး ပြင်းထန်စေမယ်။ အဲ.. ခု ဒီလိုနဲ့ ရေငွေ့ပါတဲ့ လေနွေးတွေက အပေါ်တက် မိုးအဖြစ် ပြောင်းပါသွားတဲ့ စွမ်းအင်တွေက အပူအဖြစ်ပြောင်း၊ မိုးကို ပိုပြီးသည်းအောင်ရွာစေ။ ဒီလိုနဲ့ ဒီလိုဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အပြောင်းအလဲအဖြစ်အပျက်ကြီးဟာ တဖြည်းဖြည်းပိုဆိုးလာပြီး အပေါ်ကို ရေငွေ့ပါတဲ့ လေတက်နှုန်းက တစ်စက္ကန့်မှာ တန်ချိန် တစ်သန်းလောက်ရှိတဲ့လေကို အပေါ်ကို ချီမတက်စေတဲ့အဖြစ်မျိုး ရောက်လာမယ်။ ဒါနဲ့ပဲ မုန်တိုင်းလို့ ခေါ်နိုင်တဲ့အဖြစ်မျိုးကို တဖြည်းဖြည်း ဆိုက်ရောက်လာတော့တယ်လို့ပဲ ဆိုပါတော့”

“မုန်တိုင်းရဲ့အလယ်တည့်တည့်မှာ လေငြိမ်ရပ်ဝန်း ဖြစ်နေတယ်ဆို...”

“မုန်တယ် .. ကျွန်တော်တို့ မိုးလေဝသပညာရှင်တွေကတော့ အဲဒီနေရာကို မုန်တိုင်းရဲ့မျက်လုံးလို့ ခေါ်တယ်။ စောစောက ကျွန်တော် ရှင်းပြသလို လေငြိမ်ရပ်ကို တိုက်ဝင်လာတဲ့ လေတွေရဲ့သွားလမ်းက လမ်းဖြောင့်မဟုတ်ဘဲ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ လည်ပတ်မှုအရှိန်ကြောင့် ကွေ့ပတ်ပြီးတိုက်တဲ့ လေကြောင်းတွေဖြစ်လာတော့ အတွင်းဆွဲအားဆိုတဲ့ အားတစ်မျိုးဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ဒီဆွဲအားက မုန်တိုင်းရဲ့ဗဟိုမှာ လေဖိအားသိပ်နည်းတဲ့ ရပ်ဝန်းတစ်ခု ဖြစ်စေတယ်။ အဲဒီနေရာဟာ စောစောက ခင်ဗျားပြောတဲ့ လေငြိမ်ရပ်ဝန်းပဲဆိုပါတော့။ ခင်ဗျား အကြမ်းသဘော သိထားသင့်တာက မုန်တိုင်းဆိုတာ အလွန်ကြီးတဲ့ အပူစက်ခေါင်းကြီးတစ်ခုနဲ့တူတယ်။ မုန်တိုင်းတစ်ခုရဲ့အားဟာ ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့အားလို့ ခင်ဗျားထင်သလဲ။ ခုဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ‘မေဘယ်’ ကိုပဲ ကြည့်... ‘မေဘယ်’ ရဲ့အားဟာ အနုမြူဗုံးတစ်ထောင် ဖောက်ခွဲလို့ ဖြစ်လာမယ့် အားထက်တောင် ကြီးသေးတယ်”

“ရှင်ကြည့်ရတာ မုန်တိုင်းအကြောင်း ပြောရရင်၊ မုန်တိုင်းကို လေ့လာနေရရင် အလွန် ကျေနပ်နေမယ့်ပုံပဲ။ ရှင် မုန်တိုင်းကို တော်တော်ကြိုက်တယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ ဂျူလီ ... ကိုယ်တို့ အနောက် အိန္ဒိယကျွန်းစုသားတွေလောက် မုန်တိုင်းကို မုန်းတဲ့လူ၊ ကြောက်တဲ့လူ ဘယ်ရှိနိုင်ပါ့မလဲ။ မုန်တိုင်းရဲ့အန္တရာယ်တွေကို ကိုယ်တို့က အသိဆုံးလူတွေပဲ”

“ဒီ ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံမှာရော မုန်တိုင်းက မကြာခဏ ကျတတ်သလား ... နောက်ဆုံး မုန်တိုင်းက ဘယ်တုန်းက ကျသွားဖူးသလဲ”

ကော်စတန်က မေးလိုက်ပြန်၏။

“မကြာခဏ မကျတတ်ပါဘူး။ နောက်ဆုံး မုန်တိုင်းက ၁၉၁၀ ခုနှစ်မှာ ကျခဲ့တယ်။ လူခြောက်ထောင်ကျော်လောက် အသက်ဆုံးရှုံးစေခဲ့တယ်”

“ဟင် ... ကြောက်စရာကြီးပါလား။ ဒါပေမဲ့ မုန်တိုင်း ထပ်မကျတာ နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိတော့မယ်။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါ တွေ့တတ်တယ်ဆိုတာ ဒီလို မုန်တိုင်းမျိုးပဲ ထင်ပါတယ်။ ဪ- နေပါဦး... ကျွန်တော် ထပ်မေးပါရစေဦး။ ခင်ဗျား ခုလေ့လာနေတဲ့ ‘မေဘယ်’ ကတော့ ဒီ မရောက်လာနိုင်ပါဘူးနော်”

“စောစောက ကျွန်တော်ပြောသလိုပဲ ဘယ်အတိအကျ ပြောလို့ရဦးမလဲ”

“အင်း... နိုင်ငံရေးစကားနဲ့ ပြောရရင်တော့ ၁၉၁၀ ခုနှစ်က မုန်တိုင်းဟာ ဒီနေ့ အာဏာရနေတဲ့ သမ္မတ ဆာယူရီလောက်တော့ မဆိုးသေးပါဘူး။ အဲဒီမုန်တိုင်းဟာ လူခြောက်ထောင်လောက်ပဲ သတ်သွားနိုင်တယ်။ ခု သမ္မတကတော့ သူ အာဏာရတဲ့အချိန်ကစပြီး ကနေ့အထိ သူရှင်းပစ်လိုက်တဲ့ လူအရေအတွက်ဟာ နှစ်သောင်းကျော်နေပြီတဲ့”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး။ ဒီစစ်စခန်းအတွင်းမှာ ဒေသခံတွေရဲ့ပြည်တွင်းရေးတွေ၊ နိုင်ငံရေးတွေကို မဆွေးနွေးကြဖို့ အမိန့်ထုတ်ထားတယ်။ ကဲ... နေ့လယ်စာစားဖို့အချိန် ရောက်နေပြီ။ နေ့လယ်စာ သွားစားကြရအောင်”

X X X

နေ့လယ်စာ စားခန်းတွင် ဒုပိုလ်မှူးကြီးဟတ်ဆန်နှင့် ဆုံမိကြပြန်၏။ ဟတ်ဆန်က ဒေးဗစ်ဝတ်တို့စားပွဲသို့လာပြီး အတူစား၏။ “ကျွန်တော်လည်း တစ်မနက်လုံး မအားတာနဲ့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘယ်လိုမှ လာမတွေ့နိုင်ဘူးဗျာ။ အထက်ကလည်း ဘာကြောင့်များ အရေးပေါ်အမိန့်ထုတ်တာလဲမသိဘူး။ လေယာဉ်ပျံမှန်သမျှ အားလုံး အရေးပေါ်ပျံနိုင်အောင် အဆင်သင့်လုပ်ထားရမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့ ပြင်ဆင်မှုလုပ်နေရတာ အမောပဲ”

“ပြဿနာ ဘာပေါ်နေတယ်ဆိုတာ ဘာသတင်းမှ ခင်ဗျား သန့်သန့်လေးတောင် မကြားဘူးလား”

“မကြားဘူး... ဌာနချုပ်မှူးကတော့ အကြောင်းမရှိဘဲ ဒီလိုအရေးပေါ် အမိန့်ထုတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခုခု အရေးကြီးနေလို့ ဖြစ်မှာပါ”

“ဂျူလီ... ကိုယ် ဒီညနေဘက်အားတယ်။ စိန့်မှိုက်ကယ်ဘက် သွားကြရအောင်။ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား၊ မင်းအရင်လာတိုင်း ရေကူးသွားတတ်တဲ့ ကမ်းခြေလေ”

“သွားတာပေါ့... ဘယ်တော့သွားမလဲ”

“ခု စားသောက်ပြီးတာနဲ့ သွားကြတာပေါ့”

“ခင်ဗျား ‘မေဘယ်’ အခြေအနေကရော”

ဟတ်ဆန်က ဒေးဗစ်ဝတ်ကို ဖြတ်မေးလိုက်၏။

“သိပ်မထူးလှဘူး... စောစောက ထင်ထားသလိုပဲ၊ ဂရီနေးဒါးကျွန်းကို အန္တရာယ်မပေးတော့ဘူး။ ထူးလာတာက ရွှေ့နှုန်း ပိုမြန်လာတာပဲ။ ရှယ်လင်းကတော့ ဒီလိုမြန်လာတာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ်”

“ကျွန်တော် ဖြတ်ပြီး မေးခွန်းတစ်ခု မေးပါရစေ။ ခင်ဗျားတို့ ‘ဖေဗယ်’ ဆိုတဲ့ နာမည် ကြားဖူးကြလား”

ကော်စတန်က ပြောလိုက်၏။

“ဂျူလီရိုဖေဗယ် မဟုတ်လား... သူ သေသွားပြီပဲ။ သူက သူပုန်ခေါင်းဆောင်။ မနှစ်က သမ္မတဆာယူရီယာတပ်ဖွဲ့တွေနဲ့ သူတပ်ဖွဲ့တွေ တိုက်ပွဲအကြီးအကျယ်ဖြစ်ကြသေးတယ်။ နောက်ဆုံး သူတပ်ဖွဲ့တွေ တောင်ပေါ်ကို ပြန်ဆုတ်ပေးရပြီး သူလည်း တိုက်ပွဲမှာ ကျသွားတယ်။ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ သူနာမည်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်”

ဟတ်ဆန်က ပြန်မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် မနက်ကကြားခဲ့တဲ့ သတင်းကတော့ သူ မသေဘူးတဲ့... ဒေသခံတွေ ပြောနေကြတယ်”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး။ ဒေးဗစ် ညက ကိုယ်တို့တွေ့ခဲ့ကြတဲ့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် သွားလာနေကြတဲ့ အစိုးရစစ်သားတွေဟာ ဒီပြဿနာကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ ကိုယ် အံ့သြတယ်ကွာ။ စောစောက ဒီလူသေပြီဆိုတာ သတင်းစာတွေထဲမှာလည်း အတိအကျ သတင်းပါခဲ့ပြီးပြီ။ ခု ဘယ်ကဘယ်လို ပေါ်လာပြန်တာလဲ မသိဘူး”

“သမ္မတ ဆာယူရီယာ ရန်က ရှောင်လို့ကောင်းအောင် မမှန်သတင်း လွှင့်ထားတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... တိုက်ပွဲတွေ ပြန်ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ကော်စတန် ခင်ဗျားအတွက် သတင်းရေးစရာတွေ ရတာပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ ဆိုရိုးစကားရှိတယ်မဟုတ်လား။ တစ်နေရာမှာ သတင်းစာသမားတစ်ယောက်တွေ့တယ်ဆိုရင် အဲဒီနေရာ ပြဿနာတစ်ခုခုတော့ ပေါ်တော့မှာပဲဆိုတာ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ကော်စတန်ကို စလိုက်၏။

“အမှန်တော့ ပြဿနာက အရင်ဖြစ်ပြီး သတင်းစာသမားက နောက်မှ ရောက်ရတာပါ”

“ခင်ဗျား မှန်မှန်ပြောစမ်း... ခင်ဗျား ခု ဒီကို ရောက်လာတာ အလည်သက်သက် အနားယူဖို့ဆိုတာ တကယ်ဟုတ်ရဲ့လား”
ဒေးဗစ်ဝတ်က ကော်စတန်ကို မေးလိုက်၏။

“အမှန်ပြောရရင်တော့... အလုပ်ကလည်း တွဲပါလာတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာလောကမှာ ခင်ဗျားတို့ ဒီဒေသနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ကောလာဟလ သတင်းကြီးတစ်ခု ထွက်နေတာရှိတယ်။ တခြားတော့မဟုတ်ဘူး။ လက်နက်တွေ ဒီဒေသဘက်ကို ခိုးရောင်းနေကြတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပဲ။ ပထမတော့ ကျွန်တော်တို့က ကျူးဘားတို့၊ တခြားတောင်အမေရိက နိုင်ငံတွေဘက်ကို ခိုးရောင်းတာလို ထင်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့မှာ အဲဒီနိုင်ငံတွေဘက်လည်း မရောက်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီလက်နက်တွေ ဘယ်ဘက်ပျောက်သွားစရာရှိလဲ။ ခု ဒီတိုင်းပြည်ပဲ ကျန်တော့တယ်မဟုတ်လား... ကျွန်တော် ခုလာတာ ဒီကို လက်နက်တွေ ခိုးသွင်းနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း မှန် မမှန် အနံ့ခံချင်လို့ပဲ”

“ခု အနံ့ခံလို့ရလား”

“ရတယ်”

“မှန်တယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်နှင့် ဟတ်ဆန်တို့၏ မျက်နှာများမှာ ချက်ချင်းအလွန်အံ့သြနေသည့်အသွင်းများ ပြောင်းသွားကြ၏။

“ထားပါတော့... ဒါက ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ ပြည်တွင်းရေးမို့ ခင်ဗျားတို့နဲ့လည်း ဆွေးနွေးဖို့ မကောင်းဘူး။
ဪ... ကျွန်တော်တစ်စုပြောရဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန်စာရေးဆရာကြီး ဒေါ်ဆန်လည်း ကျွန်တော်တို့
အင်ပီရီရယ်ဟိုတယ်မှာပဲ တည်းနေတယ်။ မနက်ကတောင် ကျွန်တော် တွေမိသေးတယ်”

“ခင်ဗျားကို ရန်ရှာသေးလား”

“မရှာပါဘူး။ ငန့်ကြီး အရက်နာကျပြီး တော်တော် ခေါင်းကိုက်နေရှာတယ်ထင်တယ်။ မနက်က စားသောက်ခန်းမှာ
ကျွန်တော်တွေတော့ ကော်ဖီကြမ်းတစ်ခွက် ရှေ့ချပြီး သူ့ခေါင်းသူနိပ်နေတာ တွေ့တယ်”

အားလုံး ပြုံးလိုက်ကြ၏။

X X X

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သူ့ကားကို ကမ်းရိုးတန်းအတိုင်း ဖြတ်ဖောက်ထားသည့် လမ်းအတိုင်း ဂရုစိုက်မောင်းလာ၏။ သူ့ရှေ့တွင်
တိုင်းရင်းသား လူမည်းများ၏ လှည်းများ ခံနေသဖြင့် ဟွန်းတီးပြီး မကြာခဏ လမ်းတောင်းရ၏။

မကြာမီ တောင်ယာလုပ်ကိရိယာများကို ထမ်းပြီး စီတန်းလျှောက်သွားနေကြသော လူတန်းရှည်ကြီးကို တွေ့၏။ သူတို့ကို
ဘေးမှ လက်နက်ကိုင်စစ်သားများက ကြီးကြပ်ပြီး ခေါ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်၏။

“ဒါက ဘာတွေလဲ”

“အကျဉ်းသားတွေ၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်က စိုက်ခင်းတွေမှာ အလုပ်ခိုင်းဖို့ ခေါ်သွားနေတာ”

“ရှင် ဒီလို ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးမှာ ဘာပြုလို့ လာအလုပ်လုပ်နေတာလဲ... စိတ်မညစ်ဘူးလား”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ဂျူလီ... ကိုယ့်အလုပ်က ဒီမှာပဲ ရှိနေတာကိုး။ အမေရိကန်နဲ့ ကရစ်ဘီယန်ကျွန်းတွေက
လူတွေရဲ့အသက်ကို အကာအကွယ်ပေးဖို့ မိုးလေဝသရှေ့ပြေးစခန်းက ဒီမှာလာဖွင့်မှ အဆင်ပြေမှာ။ သမ္မတ ဆာယူရီယာရဲ့
ပြဿနာက ဆင်ဖာနယ်ဒတ်နိုင်ငံသားတွေရဲ့ ပြဿနာပဲ။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘူး”

“ရှင်က မိုးလေဝသပညာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သုတေသနလုပ်ငန်းတွေကို သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် အမေရိကန်ပြည်တွင်းမှာရှိတဲ့ သုတေသနစခန်းတစ်ခုခုကိုလည်း ပြောင်းပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်တာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဂျူလီ... မင်းသိတဲ့အတိုင်း ကိုယ်က အနောက်အိန္ဒိယကျွန်းစုဖွား ဒီဒေသသား၊ ဒီဒေသကလူတွေရဲ့အသက်ကို
ကယ်နိုင်မယ့် သုတေသနလုပ်ငန်းမျိုးကို စိတ်ဝင်စားတယ်”

ကားမှာ တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုကို ဖြတ်ဖောက်ထားသောလမ်းကို ကျော်လိုက်သည်နှင့် ရှေ့တွင် ပြာလဲ့နေသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို လှမ်းမြင်ရ၏။

မကြာမီ ကျောင်းဆောင်ကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်၍ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် စီးဆင်းနေသော ရေတံခွန်ကြီးတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်၏။ ရေတံခွန်၏အနီး၌ နေရောင်ကြောင့် သက်တန့်တစ်ခု ပေါ်နေ၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သူ့ကားကို ရေတံခွန်အနီး၌ ထိုးရပ်လိုက်၏။
“လှလိုက်တာနော်...”

“ဒါကြောင့် မင်းလာတိုင်း ဒီကို ကိုယ်အမြဲခေါ်ခဲ့တာပေါ့... ဂျူလီ... မင်း ဒီကျွန်းမှာ လာမနေနိုင်ဘူးလား”

“ဘာလဲ... ရှင် ကျွန်မကို လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ သွယ်ဝိုက်ပြောနေတာလား”

“ဆိုပါတော့... မပြောဘဲလည်း ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ မင်းသိနေတာပဲ မဟုတ်လား။ ကိုယ်လည်း စစ်စခန်းထဲမှာ နေရတာ အားကြီးပျင်းတယ်။ မင်းလည်း တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ လျှောက်သွားနေရတဲ့ လေယာဉ်မယ်အလုပ်ကိုလုပ်ရတာ ငြီးငွေ့နေပြီမဟုတ်လား။ ကိုယ်တို့ဒီကျွန်းပေါ်မှာ အိမ်လေးတစ်လုံးဆောက်ပြီး အခြေတကျ အတူနေကြရင် မကောင်းဘူးလား”
ဂျူလီက ပြုံးလိုက်၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်က ဂျူလီပခုံးကို လှမ်းဖက်ပြီး မျက်နှာလေးကို နှမ်းလိုက်၏။

“ဒေးဗစ်ဝတ် ရှင့်ကိုကာ ကျွန်မ လက်ထပ်ချင်တယ်၊ တကယ်တော့ ရှင့်အကြောင်းကို ကျွန်မ ဘာမှမသိသေးဘူး။ ရှင် မနေ့ညက ပြောတဲ့စကားထဲမှာ ရှင် ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ မွေးတယ်လို့ ပါတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ကိုယ် ဒီကရစ်ဘီယန်ပင်လယ်ထဲက ‘စိန့်ကစ်’ ဆိုတဲ့ ကျွန်းမှာ မွေးတယ်။ ဒီ စိန့်ကစ်ကျွန်းက အရင် ‘ခရစ်တိုဖာ’ ကျွန်းလို့လည်း ခေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ‘စိန့်ကစ်’ ဆိုတဲ့ အမည်တွင်နေတာ နှစ်ပေါင်း လေးရာလောက်ပဲ ရှိတော့မယ်ထင်တယ်”
“ရှင်က ကရစ်ဘီယန်ပင်လယ်သားဆိုပြီး ဒေသခံတွေလို အသားလည်း မမည်းပါလား”

“ဘယ်မည်းမလဲ... ကိုယ်တို့က ဥရောပကလာပြီး အခြေချတဲ့ ဥရောပတိုက်သားအနွယ်က ပေါက်ဖွားလာတဲ့လူတွေကိုး... အသားမည်း ‘အဘော်ရီဂျင်’ အနွယ်တွေ မဟုတ်ဘူး”

“ရှင့်အနွယ်တွေက ခု ‘စိန့်ကစ်’ ကျွန်းပေါ်မှာ နေကြတုန်းပဲလား”

“တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး။ ‘စိန့်ကစ်’ ကျွန်းမှာ လာအခြေချတဲ့ ‘ဝတ်’ မိသားစုထဲမှာ ကိုယ်ဟာ နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ ‘ဝတ်’ ပဲ”
“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“မုန်တိုင်းပေါ့... ကိုယ် လူမှန်းမသိခင် မွေးစအရွယ်လောက်တုန်းက ‘စိန့်ကပ်’ ကျွန်းကို မုန်တိုင်းဖြတ်သွားတယ်။ ကိုယ်တို့ ‘ဝတ်’ အမျိုးလေးပုံသုံးပုံလောက် သေသွားတယ်။ ကိုယ့်မိဘနဲ့ ကိုယ်ကတော့ ကံကောင်းပြီး အသက်ရှင်ကျန်ရစ်တဲ့အထဲမှာ ပါတယ်။ နောက် မုန်တိုင်းကျပြီးလို့ မကြာခင်မှာပဲ စီးပွားပျက်ကပ်ကြီး ဆိုက်ပြန်တယ်။ ကိုယ့်မိဘလည်း ‘စိန့်ကပ်’ ကျွန်းမှာ ဆက်မနေနိုင်တော့ဘူး။ ဂရင်နေးဒါးကျွန်းကို ရွှေ့ပြေးရတယ်။ ကိုယ်က အဲဒီ ဂရင်နေးဒါးကျွန်းမှာ လူမှန်းသိတဲ့အရွယ်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်ဆိုပါတော့”

“ဂရင်နေးဒါးကျွန်းမှာ ရှင် ဘယ်အရွယ်ထိ နေခဲ့လဲ”

“ဆယ်နှစ်သားအထိ... ကိုယ် ဆယ်နှစ်သားရောက်တော့ ကိုယ့်မိဘက ကိုယ် ပညာသင်ဖို့ အင်္ဂလန်မှာရှိတဲ့ အဒေါ်ဆီ ပို့လိုက်တယ်။ အင်္ဂလန်က ကိုယ့်အဒေါ်ကပဲ ကိုယ် ပညာစုံတဲ့အထိ ပညာသင်ပေးလိုက်တယ်ဆိုပါတော့”

“ရှင်မိဘတွေကရော ခု ဂရင်နေးဒါးကျွန်းမှာ နေကြတုန်းပဲလား”

“မရှိကြတော့ဘူး... သေကုန်ကြပြီ။ ကိုယ် အင်္ဂလန်မှာရှိတုန်းက ဂရင်နေးဒါးကျွန်းကို မုန်တိုင်းတစ်ခု ဖြတ်သွားပြန်တယ်။ အဲဒီ မုန်တိုင်းထဲမှာ ကိုယ့်မိဘတွေလည်း ပါသွားကြတယ်”

“ဪ... ဒါကြောင့် ရှင် မုန်တိုင်းကို ဒီလောက် စိတ်ဝင်စားနေတာကိုး”

“စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ပါဘူး... မုန်းတာ။ မုန်တိုင်းကို လူသားတွေ တစ်နေ့နိုင်ရမယ်။ တကယ်နိုင်ဖို့ဆိုတာတော့ လက်တွေ့ဖြစ်လာဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ ဘေးရန်မပြုအောင် အကာအကွယ်လုပ်နိုင်တဲ့ အဆင့်လောက်ပဲ စွမ်းဆောင်နိုင်ကြမှာပါ။ ဥပမာ- မုန်တိုင်းကျတော့မယ်ဆိုတာ ကြိုတင်သိထားခြင်းအားဖြင့် မုန်တိုင်းရန်က လွတ်တဲ့ဆီကို ကြိုရှောင်ပြီး နေနိုင်ကြတာပေါ့။ ကဲ... လာ လာ၊ အချိန်ရှိတုန်း ကမ်းခြေရောက်တဲ့အထိ ဆက်သွားကြဦးစို့”
ဒေးဗစ်ဝတ်က သူ့ကားကို စက်နိုးပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်၏။

တစ်မိုင်ခန့်သွားမိလျှင် လမ်းဘေး တဲတစ်လုံးအနီး၌ ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သူ့ကားကို ရုတ်တရက်ထိုးရပ်လိုက်၏။ တဲဘေး၌ အဘိုးအိုတစ်ဦးသည် တဲကိုပတ်ပြီး တူကြီးတစ်ချောင်းဖြင့် ငုတ်များကို စိုက်လျက်ရှိ၏။

“ဂျူလီ... မင်း ကားပေါ်မှာ ခဏနေခဲ့ဦး၊ ကိုယ် ဟိုတဲဘေးက အဘိုးကြီးနဲ့ သွားစကားပြောလိုက်ဦးမယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အဘိုးအိုထံ လျှောက်သွားသည်။

“ဦးကြီး... ဘာအလုပ်များနေတာလဲ”

ပြင်သစ်စကားဖြင့် ဒေးဗစ်ဝတ်သည် လှမ်းမေးလိုက်၏။ အဘိုးအိုမှာ အသက် ၇၀ ကျော်ခန့်ရှိပြီဟု ထင်ရ၏။

“ငါ့အိမ်ကို ငါ ခိုင်အောင်လုပ်မလို့လေ”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သူ့အိတ်တွင်းမှ စီးကရက်ပူးကို ထုတ်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို အဘိုးအိုအား လှမ်းပေးလိုက်၏။ အဘိုးအိုက မလှမ်းမကမ်းမှ မီးခြစ်ကို လှမ်းယူပြီး မီးညှို့လိုက်၏။

“အိမ်ခိုင်အောင် တစ်ယောက်တည်းလုပ်နေတာ မလွယ်ဘူးထင်တယ်”

“မလွယ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ မလုပ်မဖြစ်ဆိုတော့ လုပ်ရမှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်မဖြစ်တာလဲ”

“အန္တရာယ်ဆိုးကြီးလေ... ခု လာနေပြီ”

“ဘာလဲ... မုန်တိုင်းမဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့... ဒါကလွဲပြီး ဘာရှိဦးမလဲ”

“မုန်တိုင်းလာတော့မယ်ဆိုတာ ဦးကြီးက ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

အဘိုးအိုသည် ရုတ်တရက် ဒေးဗစ်ဝတ်၏ မေးခွန်းကို အဖြေမပေးသေးဘဲ အဖြေရခက်နေဟန်ဖြင့် ဒေးဗစ်ဝတ်၏မျက်နှာကို ခေတ္တစိုက်ကြည့်နေပြီး...

“တို့နည်းနဲ့တို့ သိတယ်လို့ ဆိုပါတော့”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ဤမေးခွန်းမျိုးကို ဆက်မမေးသင့်သည်ကို ချက်ချင်း သတိရလိုက်မိ၏။

“မုန်တိုင်းက ဘယ်တော့ကျလိမ့်မယ်လို့ ဦးကြီးထင်လဲ”

အဘိုးအိုသည် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“နှစ်ရက် သုံးရက်အတွင်းပဲ၊ သုံးရက်ထက်တော့ ပိုမကြာဘူး”

“ဦးကြီးမှာ မိန်းမတို့၊ ကလေးတို့ မရှိဘူးလား”

“ရှိတယ်... တောင်ပေါ်က ဂူကြီးတစ်ခုမှာ သွားရှောင်နေဖို့ လွှတ်လိုက်ပြီးပြီ။ ငါလည်း အိမ်ကိုခိုင်အောင် ငုတ်တွေမှာ ကြိုးဆိုင်းပြီးတာနဲ့ လိုက်သွားတော့မလို့”

“ရေတို့ စားစရာတို့ ယူသွားဖို့လည်း မမေ့နဲ့နော်”

“မမေ့ဘူး.. အားလုံးသယ်သွားကြပြီ”

“ဦးကြီးသွားရင် အိမ်တံခါးတွေ ပြတင်းပေါက်တွေ ပိတ်မသွားနဲ့၊ အားလုံးဖွင့်သွား”

“ဟုတ်တယ်... မုန်တိုင်းက တံခါးပိတ်ထားတဲ့အိမ်ကို မကြိုက်ဘူး။ ခက်တာက မုန်တိုင်းကျော်သွားပြီးတော့လည်း နောက်အန္တရာယ်ဆိုးတစ်ခုက လာဦးမယ်။ အဲဒီ အန္တရာယ်က မုန်တိုင်းထက် ဆိုးဦးမယ်”

“ဘာအန္တရာယ်ဆိုးလဲ ဦးကြီး”

“ဖေဖယ်လေ... ဂျူလီရီဖေဖယ်၊ ဖေဖယ်ရဲ့ သူပုန်တပ်တွေ ချီတက်လာနေပြီ”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် အဘိုးအိုကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ကားရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။

“အဘိုးကြီးကို ဘာသွားမေးတာလဲ”

“မုန်တိုင်းလေ ... မုန်တိုင်း၊ အဘိုးကြီးက မုန်တိုင်းလာနေပြီတဲ့”

“သူ ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“ဂျူလီ ... ကိုယ် ဒါကိုရှင်းပြလို့ မင်း သဘောပေါက်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ မုန်တိုင်းကျော်သွားမှပဲ ကိုယ် ဒီအကြောင်း ပြန်ရှင်းပြမယ်။ ဪ... ဒါထက် ကိုယ်တို့ ကမ်းခြေရောက်တဲ့အထိ ဆက်သွားကြလို့ မဖြစ်တော့ဘူးထင်တယ်။ ကိုယ် စခန်းပြန်ချင်တယ်။’မေဘယ်’နဲ့ပတ်သက်ပြီးဂျိုဟ်တုကနောက်ဆုံးပေးပို့တဲ့သတင်းတွေကိုပြန်လေ့လာကြည့်ချင်သေးတယ်။ ကိုယ့်မှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိနေတယ်”

“ရှင့်သဘောပဲလေ ... ပြန်သင့်တယ်ထင်ရင်လည်း ပြန်ကြတာပေါ့”

X X X

ဂျူလီကို ဟိုတယ်သို့ ပြန်ပို့ပြီးနောက် ဒေးဗစ်ဝတ်သည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် စစ်စခန်းရှိရာသို့ သူ့ကားကို ပြန်မောင်းလာခဲ့၏။ စစ်စခန်းဂိတ်ဝသို့ရောက်လျှင် ဂိတ်တံခါး မဖွင့်ပေး။ သေနတ်ဖြင့်ပင် ထိုးချိန်ထားလိုက်သေး၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမမေးနဲ့ ကိုယ့်လူ၊ ဆင်း ... ကားပေါ်က အောက်ကို ဆင်းလိုက်”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ကားတံခါးဖွင့်ပြီး အောက်ဆင်းလိုက်၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သူ့ဘေးပတ်ဝန်းကျင် ဘယ်ညာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကင်းတဲတိုင်း၌ အစောင့်စစ်သားများနှင့် ပြည့်နေ၏။ ဂိတ်အဝင်တံခါးမကြီးအနီး ကင်းတဲမှ

စစ်သားသုံးယောက်ကမူ သူ့ကိုဦးတည်ပြီး သေနတ်များဖြင့်ပင် ချိန်ရွယ်ထားလိုက်ကြသေး၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“ဒေးဗစ်ဝတ်၊ မိုးလဝသဌာနခွဲစခန်းက အရပ်သား မိုးလဝသ အရာရှိပါ”

“ဘာ သက်သေခံလက်မှတ်ပါလဲ”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သူ့ဘောင်းဘီအိတ်အတွင်း လက်နှိုက်၍ အိတ်ဆောင်ကတ်ပြားကိုထုတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“ဒီလို မလုပ်နဲ့ ကိုယ့်လူ ... ခင်ဗျားအိတ်ထဲက လက်ကို ပြန်ထုတ်ရင် ဖြည်းဖြည်းလေးထုတ်စမ်း၊ မြန်မြန်ထုတ်ရင်တော့ ကိုယ့်ကျည်ဆံ မောင်ရင့်ဗိုက်ထဲ ရောက်သွားပြီလို့ မှတ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သူ့ဘောင်းဘီအိတ်တွင်းမှလက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ဒီ အိတ်ဆောင်ကတ်ပြားပေါ်မှာ ဖတ်ကြည့်၊ ကျုပ် ဓာတ်ပုံနဲ့ ကျုပ် ဘယ်သူဆိုတာ အားလုံးပါတယ်”

“အောက်ကို ပစ်ချလိုက်”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာလိုက်၏။

“အနောက်ကိုလှည့်၊ ရှေ့ကို သုံးလှမ်းလျှောက်သွား”

အစောင့်စစ်သားသည် ဒေးဗစ်ဝတ်ပစ်ချထားသော အိတ်ဆောင်ကတ်ပြားကို ကောက်ယူလိုက်၏။

“အရှေ့ပြန်လှည့်”

အစောင့်စစ်သားသည် အိတ်ဆောင်ကတ်ပြားပေါ်မှ ဓာတ်ပုံနှင့် ဒေးဗစ်ဝတ်မျက်နှာကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။
သံသယရှင်းသွားဟန် ရှိ၏။

“ကဲ ... မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ် ခင်ဗျား စခန်းထဲ ဝင်နိုင်ပြီ”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်စဉ် သူ့အနီးသို့ လျှောက်လာသော အစောင့်စစ်သားအား ...

“ဘာပြဿနာတွေ ဖြစ်နေတာလဲဗျ”

“ကျွန်တော်တို့လည်း မသိဘူး၊ ဌာနချုပ်မှူးက အရေးပေါ်အမိန့်ထုတ်ထားတယ်။ စခန်းထဲပြန်ဝင်လာတဲ့လူမှန်သမျှကို မျက်နှာသိ၊ မျက်နှာစိမ်းမရွေး စနစ်တကျ စစ်ဆေးမှုလုပ်ရမယ်တဲ့။ ကင်းတဲထဲမှာ ကင်းမှူးအရာရှိလည်း ရောက်နေတယ်။ အထဲက ကြည့်နေလို့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ မညာဘဲ အသေအချာ စစ်ဆေးနေရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သူ့ကားကို ဂရုတစိုက်မောင်းပြီး စခန်းတွင်း ဝင်သွား၏။

သူ ရုံးခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် ကောင်းကင်ဓာတ်ပုံဌာနကို သူ လှမ်းဖုန်းဆက်လိုက်၏။

“မေးဘယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာသတင်းထူးသေးလဲ”

“မိုးလေဝသဂြိုဟ်တုက ပေးပို့ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီဝက်လောက်ကပဲ ရထားတယ်”

“ဒါဖြင့် အဲဒီဓာတ်ပုံ ကျွန်တော့်ဆီ အမြန်ဆုံးပို့ပေးစမ်းဗျာ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ခုတော့ ပို့ပေးနိုင်ဦးမယ် မဟုတ်သေးဘူး။ ခင်ဗျား ဆတ်သားတွေ ခု တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး။ ထိပ်တန်းအရေးပေါ်အမိန့် ထုတ်ထားလို့ သူတို့တာဝန်ကျတဲ့ ကင်းတဲတွေကို အကုန်ရောက်နေကြတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လာယူလို့ရမလား”

“ရပါတယ် ... ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လာယူမယ်ဆိုရင်တော့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ကောင်းကင်ဓာတ်ပုံဌာနသို့သွား၍ ဂြိုဟ်တုမှ ပေးပို့သော နောက်ဆုံးဓာတ်ပုံကို လက်ခံယူပြီး သူ့ရုံးခန်းတွင် လေ့လာကြည့်လိုက်၏။

ထူးခြားချက်ဟူ၍ မှန်တိုင်းရွေ့နှုန်း အနည်းငယ်ပိုမြန်လာသည်ကိုသာ တွေ့ရ၏။ မှန်တိုင်းရွေ့နှုန်းမှာ ယခု တစ်နာရီ(၁၁)မိုင်နှုန်း ရှိ၏။ ဦးတည်သွားလမ်းမှာမူ သွားနေကျအတိုင်း မျဉ်းကွေးလမ်းဖြင့် သွားနေ၏။ ဤအခြေအနေအတိုင်းသာ ဖြစ်နေလျှင် စာအုပ်ကြီးများအဆိုအရ ‘ဆင်ဖာနင်ဒတ်’ နိုင်ငံတွင်းသို့ မှန်တိုင်းဖြတ်သွားစရာ မရှိ။ အမြီးခတ်ရုံမျှသာ အများဆုံးခံရစရာရှိ၏။ သူ ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။

သူ့အထက်မှ အမေရိကန်မိုးလေဝသအရာရှိ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးရှယ်လင်းမှာ သိပ္ပံနည်းကျ အချက်အလက်များ သို့မဟုတ် စာအုပ်ကြီးများနှင့် ကိုက်ညီသော အချက်အလက်များကို သူ မတင်ပြနိုင်သမျှ ဘယ်အခါမှ မှန်တိုင်းဖြတ်ဝင်လာမည်ဟူသော တင်ပြချက်ကို လက်ခံမည်မဟုတ်။ ရှယ်လင်း လက်မခံသမျှ မည်သည့် ကြိုတင်ကာကွယ်မှုများကိုမှလည်း သူ ပြင်ဆင်နိုင်မည် မဟုတ်။

သိပ္ပံအချက်အလက်များကိုကျော်ပြီး မုန်တိုင်းကျတော့မည်ကို ကြိုတင်သိနိုင်သော ခံစားနိုင်သော ဆဋ္ဌအာရုံမှာ သူနဲ့မကြာခင်ကတွေ့ခဲ့သော အိမ်ခိုင်အောင် ပြင်ဆောက်နေသည့် လူမည်းအဘိုးကြီးကဲ့သို့ ကရစ်ဘီယန်ပင်လယ်တွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းလာသည့် အနောက်အိန္ဒိယကျွန်းစုသားများတွင်သာ ရှိသည်။

ယခု ရောက်လာမည့် မုန်တိုင်းမှာ အလွန်ပြင်းသည့် မုန်တိုင်း။ လူပေါင်းမြောက်များစွာ၏အသက်ကို သတ်သွားမည့် မုန်တိုင်း။ ဤပြဿနာနှင့်ပတ်သက်၍ သူ တစ်ခုခုဖြစ်မြောက်အောင် မဆောင်ရွက်နိုင်လျှင် သူ့ရင်ထဲ၌ ပြစ်မှုဆိုးတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်မိသူတစ်ဦးကဲ့သို့ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်အခါမှခွင့်လွှတ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်တွင် အမြဲ သူ့ကို ခြောက်လှန့်နေတော့မည်သာ ဖြစ်၏။

ဘယ်သို့ ကြံရမည်နည်း။

ပထမအဆင့်မှာ ရှယ်လင်းနှင့်တွေ့ရန်ပင် ဖြစ်၏။ ရှယ်လင်းနှင့် ညှိမရမှ တစ်ဆင့်တက်တန်လည်း တက်ရမည်။

ရှယ်လင်း၏ အခန်းတွင်းသို့ဝင်သွားလျှင် ရှယ်လင်းသည် သူ့စားပွဲပေါ်တွင် အလုပ်များနေရာမှ ဒေးဗစ်ဝတ်ကို မော်ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဒီညနေဘက် ခွင့်ယူထားတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ‘မေဘယ်’ အခြေအနေ အပြောင်းအလဲတွေကိုသိချင်တာနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့တာပါ”

“ခု ဘာထူးလဲ”

“မုန်တိုင်းရွေ့သွားနှုန်းက သိသိသာသာကြီး ပိုမြန်လာတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်လောက်လဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ကိုးနာရီအတွင်း သူ ရွေ့သွားတာ မိုင်တစ်ရာရှိတယ်။ ဒီတော့ တစ်နာရီသွားနှုန်းက (၁၁) မိုင်။ ဒီနှုန်းအတိုင်းဆိုရင် မုန်တိုင်းဟာ အတ္တလန္တိတ်ကမ်းခြေပိုင်းကို ခြောက်ရက်အတွင်း ရောက်မယ်။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ ‘မေဘယ်’ ရဲ့ ရွေ့သွားနှုန်းဟာ မကြာခင် ခုထက် ပိုမြန်လာဦးမယ်ထင်တယ်။ ဘာပြုလဲဆိုတော့ သူရွေ့နေတဲ့နှုန်းက တခြားမုန်တိုင်းတွေ ပျမ်းမျှနှုန်းထက် နည်းနေတုန်းပဲ”

“သူဦးတည်ရပ် သွားလမ်းကရော”

“ဒါကတော့ နဂိုမှန်းဆထားကြတဲ့အတိုင်းပဲ။ နည်းနည်းကွေးပြီး လမ်းပြောင်းပြောင်းသွားနေတယ်။ မျဉ်းဖြောင့် သွားလမ်းတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က လုံနေတာပဲ။ ပြည်ပမှာရှိတဲ့ မိုးလေဝသဌာနချုပ်ကို ဒီမုန်တိုင်းဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အကြောင်းလည်း အကြောင်းကြားထားပြီးပြီ။ သူတို့ဘက်ကလည်း ခုလောက်ဆိုရင် လိုအပ်တဲ့ ညွှန်ကြားချက်တွေလည်း ထုတ်ထားပြီးရောပေါ့”

“ပင်လယ်ထဲက ကျွန်းတွေကိုရော”

“ဒီကျွန်းတွေကိုလည်း ပေးရိုးပေးစဉ် သတိပေးချက် သတင်းတွေလောက်တော့ ပို့ပေးလိုက်မယ်။ ခု ‘မေဘယ်’ ရဲ့ တည်နေရာ အတိအကျက ဘယ်မှာလဲ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က မြေပုံပေါ်တွင် လက်ညှိုးထောက်ပြီး ...

“စောစောက မိုးလေဝသဂြိုဟ်တုက ပေးပို့တဲ့ ဓာတ်ပုံသတင်းအရတော့ ဂရီနေဒါကျွန်းနဲ့ တိုဘာကိုးကျွန်းတွေအကြားမှာ ရှိနေတယ်။ ခုဆိုရင်တော့ ‘လော့တက်တီးရီး’ နား ရောက်နေပြီနဲ့တူတယ်။ ခုလောလောဆယ် ဦးတည်ရပ်အတိုင်း ဆက်ဦးတည်သွားရင် ၁၉၅၅ ခုနှစ်က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ‘ဂျင်နက်’ နဲ့ ‘ဟီတာ’ မုန်တိုင်းနှစ်ခု တိုက်သွားသလိုပဲ ‘ယူကာတန်’ မက်ဆီကိုနဲ့ ‘တက်ဆက်’ ကို ဖြတ်တိုက်သွားလိမ့်မယ်”

“ဟာ ... ဒီလိုဆိုရင်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဦးတည်သွားလမ်းက ခုလည်း ကွေးနေတာပဲ။ နောက်လည်း ကွေးသွားဦးမှာပဲ။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကုန်းပိုင်းမရောက်နိုင်ပါဘူး။ နောက်ဆုံး မြောက်ဘက်ကို ဦးတည်သွားပြီး ပင်လယ်ထဲမှာပဲ ပျောက်သွားမှာပါ”

“အေးလေ ... ထားပါတော့၊ ခင်ဗျားပြောသလိုပဲ မြောက်ဘက်ကိုသွားလမ်းဦးတည်ရပ် ပြောင်းသွားမယ်ပဲထားဦး။ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့် ... တကယ်လို့များ ဦးတည်ရပ် ကွေးသွားနှုန်းဟာ စာအုပ်ကြီးတွေမှာ ဆိုထားတာနဲ့ နည်းနည်းလေး ပိုကွေးလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခုရောက်နေကြတဲ့ ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံပေါ် တည့်တည့်ကို ဖြတ်သွားတော့မယ်”

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ‘မေဘယ်’ ဟာ ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံကိုဖြတ်ပြီး တိုက်သွားနိုင်တယ်လို့ သွယ်ဝိုက်ပြီး လာပြောနေတာလား”

“ဟုတ်တယ် ... ခင်ဗျား ဒီနိုင်ငံအတွက် ကြိုတင်သတိပေးချက် ထုတ်ပြီးပြီလား”

“မထုတ်ရသေးဘူး၊ လိုအပ်တယ်လို့လည်း ကျွန်တော် မယူဆဘူး”

“ဒီလို ခင်ဗျားလျှော့တွက်ထားလို့ ဘယ်ရမလဲ။ ၁၉၁၀ ခုနှစ်တုန်းက ဒီနိုင်ငံပေါ်ဖြတ်သွားတဲ့ မုန်တိုင်းအကြောင်းကို ဖတ်ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“မှန်တယ် ... သတိပေးချက်ထုတ်ပေးရတာ ဘာမှမဆန်းဘူး။ ပြဿနာက ခု ဒီတိုင်းပြည်ရဲ့ ပြည်တွင်းအခြေအနေအရ တစ်ခုခုအရေးကြီးတဲ့ သတင်းပေးဆက်သွယ်ဖို့က အင်မတန်ခက်နေတယ်။ အရင်တုန်းက တစ်ခုခု ပြောချင်ရင် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဒီကတ်ကို ပြောလိုက်ရင် ပြီးရော။ ခု မရတော့ဘူး”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“ဒီကတ် သေပြီလေ၊ မနေ့ကပဲ သမ္မတဆာယူရီယာက သတ်ပစ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး တာဝန်ကိုလည်း သူပဲယူထားတယ်”

“ဒါဖြင့် သမ္မတဆာယူရီယာကို ခင်ဗျား ဆက်သွယ်ကြည့်ပေါ့”

“သမ္မတဆာယူရီယာကို ဆက်သွယ်ဖို့ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ခက်တယ်ထင်လဲ။ ဆက်သွယ်လို့ရဦးလည်း ခု ကျွန်တော်တို့ပေးမယ့်မိုးလေဝသသတိပေးချက်သတင်းမျိုးကိုလုံးဝရရှိရန်နားထောင်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ အေးလေ...ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အပိုင်းက ဝတ္တရားကျေတယ်ဆိုတာဖြစ်အောင် သူ့သမ္မတနန်းတော်ထဲက အရာရှိတစ်ယောက်ယောက်လက်ထဲ ဒီသတင်းရောက်အောင်တော့ ကျွန်တော်ပို့ပေးလိုက်ပါမယ်”

“ခင်ဗျား ဌာနချုပ်မှူး ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘရွတ်ကိုရော ‘မေဘယ်’ အကြောင်း အသိပေးပြီးပြီလား”

“ပေးပြီးပြီ”

“ဘယ်လိုအသိပေးတာလဲ”

“သာမန်မှန်တိုင်းတစ်ခုဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပေါ့။ ဘာလဲ ဒါထက်ပိုပြီး ဘာများ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား သွားပြောစေချင်သေးတာလဲ။ ဒီမှာ ဒေးဗစ်ဝတ် ... ခင်ဗျား ‘မေဘယ်’ ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်ကြောက်နေတာလဲ။ ခင်ဗျား ‘မေဘယ်’ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အထူးသတိပေးချက်တွေဘာတွေ ထုတ်ပြန်စေချင်ရင် ခင်ဗျား သိပ္ပံနည်းကျတဲ့တိကျတဲ့ တိုင်းထွာတွေရှိချက်တွေ ယူလာခဲ့တာတွေ မပါလာဘဲနဲ့ ခင်ဗျားလုပ်ပေးစေချင်တာကို ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဌာနချုပ်မှူး ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘရွတ်ကို ကိုယ်တိုင် သွားတွေ့ချင်တယ်”

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုကျော်ပြီး ဌာနချုပ်မှူးကို သွားတွေ့ချင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ရှယ်လင်း၏ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်း ရဲခနဲဖြစ်သွား၏။ အလွန်ဒေါသဖြစ်သွားဟန် ရှိ၏။

“ကောင်းပြီ ... ခင်ဗျားအခန်းမှာ ခင်ဗျား ပြန်စောင့်နေ၊ ကျွန်တော် ဌာနချုပ်မှူးနဲ့ တွေ့ခွင့်ရအောင် စီစဉ်ပေးမယ်။ ခင်ဗျားကို တစ်ခု သတိပေးချင်တာက ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန်တပ်မတော်က လူကြီးတွေဟာ လူစွာလုပ်ချင်တဲ့လူမျိုးကို ဘယ်တော့မှ မျက်နှာသာမပေးဘူးဆိုတာပဲ”

“ကျွန်တော် မျက်နှာသာရချင်လို့မဟုတ်ဘူး ရှယ်လင်း၊ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း အထက်အာဏာပိုင်တွေအနေနဲ့ ကြိုတင်သိထားအောင် ပြောပြချင်လို့...”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သူ့အခန်းသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။

နောက် အချိန်တစ်နာရီခွဲကြာသွားသည်အထိလည်း ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ဌာနချုပ်မှူးနှင့် တွေ့ခွင့်မရသေးပါ။
ဤအချိန်အတွင်း ဒေးဗစ်ဝတ်သည် 'မေဘယ်' နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်လာနိုင်သည့် အန္တရာယ်ဆိုးကို ဌာနချုပ်မှူး လက်ခံရန်
မည်သို့တင်ပြသင့်သည်ကို အမျိုးမျိုး တွက်ဆကြည့်နေ၏။ ကိန်းဂဏန်းများကို မှတ်သားနေ၏။

မကြာမီ ဌာနချုပ်မှူးလွှတ်လိုက်သော ဆက်သွယ်ရေးရောက်လာ၏။

ဌာနချုပ်မှူး၏ ရုံးခန်းမှာ အခန်းကျယ်ကြီးဖြစ်၏။ အလွန် သန့်ပြန့်ပြီး စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ စာအုပ်နှင့် အခြားရုံးသုံးကိရိယာများကို
သေသပ်စွာ ခင်းကျင်းချထား၏။

"မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

ဌာနချုပ်မှူးဘဝ္ဗတ်၏အသံမှာ အလွန်တည်ငြိမ်လှ၏။ အလွန်အလုပ်ရှုပ်နေချိန်၌ ဒေးဗစ်ဝတ်သည်
တွေ့ခွင့်တောင်းသည့်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သည့် ဟန်အမူအရာ လုံးဝမပြပါ။

"ခင်ဗျားတို့ မိုးလေဝသဌာနစိတ်မှာ သိပ္ပံပညာရဲ့အယူအဆတစ်ခုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးရှယ်လင်းနဲ့ ခင်ဗျား
အခက်အခဲတွေနေကြတယ်ဆို"

ရှယ်လင်းသည် ဌာနချုပ်မှူးကို ကြိုပြီး သူ့ဘက်ကလုံအောင် အားလုံးတင်ပြထားပြီးဖြစ်ဟန်ရှိ၏။

"မှန်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ မုန်တိုင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်ပေါ်နေတာကို တွေ့ထားပါတယ်။ အလွန်ကြီးကျယ်တဲ့
မုန်တိုင်းကြီးပါ။ ဒီမုန်တိုင်းကြောင့် မကြာခင်ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တဲ့ ဘေးအန္တရာယ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးရှယ်လင်းနဲ့
ကျွန်တော့်အယူအဆ ကွဲနေတာတွေရှိပါတယ်"

"ဒုဗိုလ်မှူးကြီးရှယ်လင်း ယူဆထားတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် အကုန်ကြားပြီးပြီ။ ခင်ဗျား ယူဆထားတာတွေကိုပဲ
ပြောပါ"

"ကျွန်တော် ဒီမုန်တိုင်းကြီးကို ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံပေါ် ဖြတ်တိုက်သွားနိုင်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်"

"ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံပေါ် မုန်တိုင်းမကျတာ ကြာပြီမဟုတ်လား။ နောက်ဆုံးကျတာ ဟိုး ၁၉၁၀ ခုနှစ်လောက်က ထင်တယ်"

"မှန်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ အဲဒီတုန်းက လူခြောက်ထောင်ကျော်ရဲ့အသက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါတယ်"

“ဟင်း ... ဒီလောက်တောင်များသလား”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကဲ ... ရှင်းစမ်းပါဦး”

“ခု ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ မှန်တိုင်းကလည်း အင်မတန်ပြင်းထန်တဲ့ မှန်တိုင်းခင်ဗျား။ လေဖိအားပြောင်းနှုန်း၊ လေတိုက်နှုန်းတွေကို လေ့လာကြည့်လိုက်ရင်ပဲ ဘယ်လောက်ပြင်းထန်တဲ့ မှန်တိုင်းဆိုတာ အသေအချာ သိနိုင် ပြောနိုင်ပါတယ်။ တစ်နေ့က ကျွန်တော်နဲ့အတူ ဒီမှန်တိုင်းထဲ ဖြတ်ပျံဖူးတဲ့ လေသူရဲ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဟတ်ဆန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဝန်ခံပါတယ်။ သူတွေဖူးသမျှ မှန်တိုင်းထဲမှာ ဒီမှန်တိုင်းဟာ အားအကောင်းဆုံးပဲတဲ့”

“ဟုတ်ပြီ ... ပြင်းထန်တဲ့ မှန်တိုင်းဆိုတာတော့ ကျွန်တော် နားလည်ပြီ။ ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံပေါ် ဖြတ်တိုက်သွားနိုင်တယ်လို့ ခင်ဗျား ဘာကြောင့်ယူဆတယ်ဆိုတာ ရှင်းပါဦး”

“ကျွန်တော် ကိန်းဂဏန်းတချို့ကို ရေးပြီး ဒီမှာ အဆင်သင့်ယူလာပါတယ်ခင်ဗျား။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးရှယ်လင်းရဲ့ အယူအဆက ဒီနေ့တည်ဆဲ လက်ခံဆဲ မိုးလေဝသစာအုပ်ကြီးတွေပေါ်မှာပါတဲ့ သဘောတရား၊ အချက်အလက်တွေကို လုံးဝအခြေခံပြီး ယူဆထားတဲ့ အယူအဆဖြစ်ပါတယ်။ ခု ကျွန်တော် ရေးယူ၊ ကူးယူလာတဲ့ ကိန်းဂဏန်းတွေက ခု ဗိုလ်ချုပ်တို့စစ်စခန်း မိုးလေဝသဌာနမှာ ကျွန်တော် လေးနှစ်ကျော် အမှုထမ်းစဉ်အတွင်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၊ ကြုံတွေ့ခဲ့တဲ့ မှန်တိုင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်တွေမှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ အချက်အလက် ကိန်းဂဏန်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကိန်းဂဏန်းတွေအကြည့်ရင် မှန်တိုင်းတွေရဲ့ သွားလမ်းဟာ စာအုပ်ကြီးတွေမှာဆိုထားတဲ့ ယူဆထားတဲ့ သဘောတရားတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး လမ်းပြောင်းလဲသွားတတ်တာကို ကျွန်တော်တို့ မကြာခဏ တွေ့ရပါတယ်။ ရာနှုန်းအားဖြင့် တွက်ကြည့်ရင် မှန်တိုင်း ၄၀ ရာနှုန်းရဲ့သွားလမ်းဟာ စာအုပ်ကြီးတွေက ဆိုထားတဲ့ သွားလမ်းအတိုင်း မသွားပါဘူး။ ခု ‘မေဘယ်’ ဖြစ်ပေါ်တဲ့ဒေသ၊ အချိန်၊ သက်တမ်း စတဲ့ အားလုံး ‘မေဘယ်’ ရဲ့ အနေအထားမျိုးနဲ့ လုံးဝ ကိုက်ညီပြီး ခုလေးနှစ်အတွင်းမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ မှန်တိုင်းတွေရဲ့ ပြောင်းလဲသွားပုံကို ပြန်လေ့လာကြည့်ရင် စာအုပ်ကြီးတွေရဲ့အယူအဆနဲ့ မကိုက်ညီဘဲ လမ်းပြောင်းပြောင်းသွားတဲ့ မှန်တိုင်းဟာ သုံးဆယ်ရာနှုန်း ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခု ‘မေဘယ်’ ဟာ ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံကို ဖြတ်ပြီး တိုက်သွားဖို့ အခွင့်အလမ်း သုံးဆယ်ရာနှုန်းရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ယူဆနိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ။ ကဲ ... ဒုဗိုလ်မှူးကြီးရှယ်လင်းကရော ခု မစွတာဒေးဗစ်ဝတ်ရဲ့ အယူအဆနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

“ခု မစွတာဒေးဗစ်ဝတ် တင်ပြလာတဲ့ စာရင်းဇယား၊ ကိန်းဂဏန်းတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ မမှန်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောနိုင်ပါဘူး။ အားလုံးဟာ အမှန်တွေပါ။ နောက် ‘မေဘယ်’ ဟာ မှန်းဆထားတဲ့ သွားလမ်းကို သွေဖည်ပြီး သွားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အခွင့်အလမ်း သုံးဆယ်ရာနှုန်းရှိနေတယ်ဆိုတာလည်း ငြင်းလို့မရပါဘူး။ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို သွားလမ်းပြောင်းသွားတာနဲ့ ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံအပေါ်ကို မှန်တိုင်းဖြတ်သွားမယ်လို့တော့ ကျွန်တော်တို့ယူဆလို့မရပါဘူး။ တခြား ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံပေါ် မဖြတ်တဲ့ သွားလမ်းတွေကလည်း သွေဖည်ပြီး ဖြတ်သွားနိုင်ပါတယ်”

“ဒီတင်ပြချက်ကရော မှန်သလား မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ်”

“မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလျှော့ပြီး မဖြတ်နိုင်တဲ့၊ ကောင်းတဲ့ဘက်ကို အားသန်ပြီး ကျွန်တော် လျှော့မတွက်စေချင်ဘူး။ လူတွေရဲ့အသက်ပေါင်းများစွာ ဆုံးရှုံးနိုင်တဲ့ အန္တရာယ်မို့ အဆိုးဘက် မကောင်းတဲ့ဘက်က ဖြစ်လာမှာတွေကိုပဲ အားသန်ပြီး တွက်ဆသင့်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ အဆိုးဘက် မကောင်းတဲ့ဘက်ကဖြစ်လာမှာတွေကိုပဲ အားသန် စဉ်းစားကြည့်မယ်ထား၊ ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံပေါ် မှန်တိုင်းကျဖို့က သုံးဆယ်ရာနှုန်းပဲ ရှိတယ်ပေါ့၊ မှန်တယ်မဟုတ်လား မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ်”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တစ်ခု ကြုံထောက်ပြထားချင်တာက ၁၉၁၀ ခုနှစ်က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ ‘ဂါဖာစတုန်’ လို့ အမည်တပ်ထားတဲ့မှန်တိုင်း၊ ဒီ ‘ဆင်ဖာနင်ဒတ်’ နိုင်ငံပေါ်ကျခဲ့တဲ့ ၁၉၁၀ ခုနှစ်က မှန်တိုင်းတွေမှာ လူတွေဟာ လေဒင်ကြောင့် အသေအပျောက်များတာထက် ရေလွှမ်းမိုးတဲ့ဒဏ်ကြောင့် အသေအပျောက် များကြပါတယ်”

“ဘာပြုလို့ ရေလွှမ်းမိုးတဲ့ဒဏ် ခံရတာလဲ။ မှန်တိုင်းနဲ့ပါလာတဲ့ မိုးကြောင့်လား”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျား။ မှန်တိုင်းရဲ့အလယ်မှာရှိတဲ့ လေဖိအားနည်းရပ်ဝန်းက လေဖိအား နည်းသင့်တာထက် အလွန်အမင်း ပိုနည်းနေလို့ပါ။ ဒီလိုနည်းတဲ့အတွက် ပင်လယ်ရေကို ပိုပြီးအမြင့်ကို တွန်းတင်ပေးတဲ့အား များစေပါတယ်။ ဥပမာ- ရိုးရိုးသာမန်မှန်တိုင်းမှာ ပင်လယ်ရေပြင်မြင့်ဟာ ဆယ်ပေမြင့်တက်တယ်ဆိုရင် အဲဒီလို သိပ်လေဖိအားနည်းတဲ့ ဗဟိုရှိတဲ့ လေမှန်တိုင်းမျိုးမှာ ပေနှစ်ဆယ်အထိ ပင်လယ်ရေကို မြင့်တက်သွားစေပါတယ်။ ခု ‘မေဘယ်’ မှန်တိုင်းဟာ ရိုးရိုးမှန်တိုင်းမဟုတ်ဘူးခင်ဗျား။ ဗဟိုမှာ အလွန်လေဖိအားနည်းနေတဲ့ မှန်တိုင်းပေါ့။ ဗဟိုရဲ့လေဖိအားပြဇယားကိုလည်း ကျွန်တော် အသင့်ယူခဲ့ပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြည့်ချင်ရင် ဒီမှာကြည့်ပါ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘရွတ်ကို စာရွက်တစ်ရွက် လှမ်းပေးလိုက်၏။

“မေဘယ်သာ ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံကို ဖြတ်တိုက်ရင် ဆင်ဖာနင်ဒတ် ပတ်ဝန်းကျင် ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ ရေအမြင့်ဟာ အနည်းဆုံး ပေနှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ့်ငါးပေ အမြင့်ထိ တက်သွားမယ်။ ဒီလိုသာ မြင့်တက်သွားရင် ခု ကျွန်တော်တို့ စစ်စခန်းတစ်ခုလုံးရော၊ စိန့်ပါရီမြို့တော်တစ်ခုလုံးရော ရေပြင်အောက် ရောက်နေပြီခင်ဗျား။ ၁၉၁၀ ခုနှစ်က မှန်တိုင်းတုန်းက လူခြောက်ထောင်ကျော် သေတယ်ဆိုတာက ဟိုတုန်းက ဒီ ‘စိန့်ပါရီ’ မြို့တော်မှာနေတဲ့ လူဦးရေက နည်းသေးလို့ခင်ဗျား။ ခု ရှိနေတဲ့ လူဦးရေက အရင်ဦးရေထက် ငါးဆကျော်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ခုအချိန် မှန်တိုင်းကျလို့သေရင် သေမယ့်ဦးရေက လူသုံးသောင်းကျော် ရှိပါမယ်”

“ဒုဗိုလ်မှူးကြီးရှယ်လင်းကရာ ခု မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ်တင်ပြချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုအယူအဆ မတူတာရှိလဲ”

“မရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ တစ်ခုသာ တင်ပြချင်တာက ... ခု မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ် ဗိုလ်ချုပ်ဆီတင်ပြလိုက်တဲ့ ကိန်းဂဏန်းတွေက လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်က ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဟတ်ဆန် လေယာဉ်ပျံက တိုင်းယူခဲ့တဲ့ ကိန်းဂဏန်းတွေပါ။ ဒီမုန်တိုင်းရဲ့အခြေအနေဟာ ဒီလိုရှိနေဦးမယ်လို့ ပြောလို့ မရတော့ပါဘူး”

“ဟုတ်ပြီလေ ... နောက်ဆုံး ဒီ ‘မေဘယ်’ မုန်တိုင်းရဲ့အတွင်း သဘောကိုသိအောင် လေ့လာရေးလေယာဉ်ပျံတစ်စီး ထပ်လွှတ်ကြည့်သေးတာပေါ့”

“ဗိုလ်ချုပ်ကို ကျွန်တော် တစ်ခု တောင်းပန်ပါရစေ”

“ပြောပါ မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ်”

“ဒီတစ်ခါ လွှတ်မယ့် လေယာဉ်ပျံကို ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဟတ်ဆန်ကို မမောင်းပါစေနဲ့တော့ခင်ဗျာ။ သူ့ခံမြာ တစ်နေ့က ‘မေဘယ်’ ရဲ့ဒဏ်ကို လှလှကြီး ခံထားပြီးပြီ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟတ်ဆန်ကို မလွှတ်သင့်တော့ဘူး။ ကဲ ... ရှယ်လင်း မောင်ရင်သွားတော့၊ မိုးလေဝသလေယာဉ်ပျံတစ်စင်း လွှတ်ဖို့ အမြန်ဆုံးစီစဉ်၊ လေသူရဲတွေကိုလည်း တစ်နေ့ကပါသွားဖူးတဲ့ လူထဲက တစ်ယောက်မှ မပါစေနဲ့။ လူသစ်တွေကို ရွေးပြီးလွှတ်လိုက်”

ရှယ်လင်း ဌာနချုပ်မှူးကြီးအခန်းမှ ပြန်ထွက်သွား၏။

“မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မေဘယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား တခြားဘာလုပ်ပေးစေချင်တာရှိသေးလဲ”

“သမ္မတ ဆာယူရီယာကို သူနိုင်ငံပေါ် မုန်တိုင်းကြီးကျတော့မယ်၊ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်ထားသင့်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင် သတိပေးစေချင်ပါတယ်။ နောက် ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ဒီ အမေရိကန်စစ်စခန်းကြီးတစ်ခုလုံးကိုလည်း မုန်တိုင်းမကျခင် အရေးပေါ် ရွှေ့ပြောင်းနိုင်အောင် စီစဉ်ထားစေချင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်စစ်စခန်းအတွက်ကတော့ ဒီလိုပြဿနာမျိုးပေါ်လာရင် ဘယ်လို အမြန်ဆုံးရွှေ့ပြောင်းကြမယ်ဆိုတာ နဂိုကတည်းက အားလုံးစီစဉ်ပြီးသား အသင့်ရှိတယ်။ သမ္မတ ဆာယူရီယာကို ကိုယ်တိုင် သတိပေးဖို့ဆိုတာက မလွယ်ဘူး”

“ဘာပြုလို့လဲခင်ဗျာ”

“သူတို့ ပြည်တွင်းပြဿနာတွေက သိပ်ရှုပ်နေတယ်၊ မကြာခင် ပြည်တွင်းစစ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်တော့မယ့် အရိပ်အယောင်တွေ ပေါ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ စစ်စခန်းမှာတောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်တဲ့အနေနဲ့ အရေးပေါ်အမိန့်တွေ ထုတ်ထားရတာ ခင်ဗျားလည်းသိမှာပေါ့”

“သိပါတယ်ခင်ဗျာ”

“သမ္မတ ဆာယူရီယာကို ချဉ်းကပ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နောက် ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန်အပေါ်မှာလည်း ဒေသခံ သူပုန်တွေကို လက်နက်ရောင်းပေးတယ်လို့ သံသယဝင်ပြီး သိပ်မကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ချဉ်းကပ်နိုင်တယ်ထားဦး၊ သူဘယ်လိုမှကျွန်တော့်သတိပေးစကားကိုယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ ဪ...တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဗြိတိန်ကောင်စစ်ဝန်ဆီကတစ်ဆင့် ချဉ်းကပ်ကြည့်ပါလား။ ဗြိတိန်ကတော့ ကြားနေနိုင်ငံမို့ ဗြိတိန်ကောင်စစ်ဝန်စကားကိုတော့ သူ ဂရုစိုက် နားထောင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ကောင်စစ်ဝန်ဆီလည်း ကျွန်တော် စာတစ်စောင်ရေးပေးလိုက်မယ်။ စာက တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ပြည်တွင်းစစ်ကြောင့် ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားမုန်တိုင်းကြောင့် ဗြိတိန်လူမျိုးထဲက ကျွန်တော်တို့ ဒီစစ်စခန်းမှာ လာရောက်ခိုလှုံနေချင်တယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမဆို လာရောက်ခိုလှုံနေနိုင်ကြတယ်ဆိုတဲ့ ဖိတ်ခေါ်စာပါ။ ကဲ ... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စအားလုံးက ဒါပဲမဟုတ်လား။ ခင်ဗျား သွားနိုင်ပြီ။ ကောင်စစ်ဝန်ဆီပေးရမယ့် ကျွန်တော့်စာကို ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း ခင်ဗျားရုံးခန်းကို ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် စစ်ဌာနချုပ်မှူးကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ရုံးခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

X X X

နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ဒေးဗစ်ဝတ်သည် စိန့်ပါရီမြို့တော်အတွင်းသို့ ကားမောင်းဝင်သွား၏။ မြို့တစ်မြို့လုံးမှာ လုံးဝ လူသွားလူလာမရှိဘဲ ခြောက်ကပ်နေ၏။ စစ်သားများကိုလည်း လုံးဝမတွေ့ရ။ ရဲများကိုသာ လေးယောက်တစ်တွဲ သွားလာနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကင်းလှည့်နေဟန်ရှိ၏။ အိမ်တိုင်းမှာ တံခါးပိတ်ထား၏။ လူတိုင်း ကိုယ့်အိမ်တွင်းမှ အပြင်မထွက်ရဲဖြစ်နေကြဟန်ရှိ၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ဗြိတိန်ကောင်စစ်ဝန်အိမ်ရှိရာသို့ ဦးတည်မောင်းသွား၏။ ကောင်စစ်ဝန်၏အမည်မှာ ရောစတွန်ဖြစ်၏။ ကောင်စစ်ဝန်၏အိမ်မှာ တံခါးများကို အလုံပိတ်ထား၏။ အိမ်ရှေ့၌ ဗြိတိန်အလံကို လွှင့်ထား၍သာ ကောင်စစ်ဝန်အိမ်ဖြစ်ရမည်ကို အလွယ်တကူ မှန်းဆနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်သည် အိမ်တံခါးကို ခေါက်၏။

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် ဒေးဗစ်ဝတ်၊ ဗြိတိန်နိုင်ငံသားပါ”

တံခါးလျက်ဖွင့်သံ ကြားရ၏။ တံခါးပွင့်သွား၏။

“မြန်မြန်ဝင် မြန်မြန်ဝင်”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် အိမ်ထဲဝင်သွား၏။

တံခါးဖွင့်ပေးသူမှာ ကောင်စစ်ဝန် ရောစတွန်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်၏။ ရောစတွန်ကို အမေရိကန်စစ်စခန်း ပါတီတစ်ခု၌ ဒေးဗစ်ဝတ် တစ်ကြိမ်မြင်ဖူး၏။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးတယ်ထင်တယ်”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အမေရိကန် စစ်စခန်းပါတီမှာတုန်းက တစ်ခါတွေ့တာ”

“ဪ ... ဟုတ်ပြီ၊ မိုးလေဝသဌာနခွဲမှာ လာအလုပ်လုပ်နေတဲ့ အရာရှိ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘရွတ်က ကျွန်တော့်ကို ကောင်စစ်ဝန်မင်းထံ စာပို့ခိုင်းလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် လာ ... စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စကားပြောကြရအောင်။ ခါတိုင်း ကိစ္စရှိရင် ကျွန်တော့်ဆီ သူ တိုက်ရိုက်ဖုန်းဆက်တာပဲ။ ခုမှ ဘာပြုလို့ မဆက်တာလဲမသိဘူး”

“တယ်လီဖုန်းလိုင်းတွေရဲ့ လုံခြုံမှုကို စိတ်မချလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“အင်း ... ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ။ သမ္မတ ဆာယူရီယာရဲ့လူတွေက အခု တယ်လီဖုန်းလိုင်းတွေကို ဖြတ်ထားပြီးပြီလားတောင် မသိဘူး”

စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ကောင်စစ်ဝန် ရောစတွန်သည် ဗိုလ်မှူးချုပ်၏စာကို ဖောက်ဖတ်လိုက်၏။

“အင်္ဂလိပ်လူမျိုးထဲက သူတို့စစ်စခန်းမှာ သွားခိုလှုံချင်တဲ့လူရှိရင် လာခိုလှုံပါလို့ ဖိတ်ခေါ်တဲ့စာပါ။ ဒီစာထဲမှာ မုန်တိုင်းအန္တရာယ် တစ်ခုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ပြောပြစရာရှိတယ်ဆို”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ခု မုန်တိုင်းကြီးတစ်ခုဟာ ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံပေါ် မကြာမီကျရောက်ပါတော့မယ်”

“ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံပေါ် မုန်တိုင်းလုံးဝမကျတော့တာ ၁၉၁၀ ခုနှစ်ကတည်းက မဟုတ်လား။ နှစ်ပေါင်း ၅၀ လောက်ပဲ ရှိတော့မယ်။ ဒီလောက်အကြာကြီး မုန်တိုင်းမကျတော့ဘဲ ခုမှ မုန်တိုင်းကျမယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကောင်စစ်ဝန်မင်း ငယ်ငယ်တုန်းက လက်ကျိုးဖူးသလား”

“တစ်ခါ ကျိုးဖူးပါတယ်”

“ငယ်ငယ်တုန်းက တစ်ခါ လက်ကျိုးပြီးသားဖြစ်နေလို့ နောက်ထပ် တစ်သက်လုံး လက် ထပ်မကျိုးနိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောနိုင်ပါသလား၊ ခု မုန်တိုင်းကလည်း ဒီလိုပါပဲခင်ဗျာ”

“ကဲ ... ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး နိဒါန်းချီမနေနဲ့တော့၊ မောင်ရင့်မုန်တိုင်းက ဘာလဲ၊ ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ အမြန် လိုရင်းကို တိုတိုပြောစမ်း”

ဗြိတိန်ကောင်စစ်ဝန်မှာ လူအိုတစ်ဦးဖြစ်၏။ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းရှာပုံမရ။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် မုန်တိုင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကောင်စစ်ဝန်အား ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘရွတ်ကို ရှင်းပြလာခဲ့သလိုပင် ပြန်ရှင်းပြလိုက်၏။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် မောင်ရင့်မုန်တိုင်းက ကြောက်စရာကြီးပါလား”

“ဒါကြောင့် ဒီသတင်းကို သမ္မတဆာယူရီယာကို အမြန်သတိပေးဖို့ လိုပါတယ်”

“သမ္မတဆာယူရီယာနဲ့ တွေ့ဆုံတာတော့ လုံးဝမလွယ်ဘူး။ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘရွတ်တို့ အမေရိကန်တွေ သူ့အနားချဦးကပ်ဖို့ မလွယ်ကူသလို ကိုယ်လည်း လွယ်မယ်မထင်ဘူး။ ကိုယ်ကြားထားသလောက် ခုချိန်မှာ သူ လူစိမ်းဘယ်သူနှင့်မှ အတွေ့မခံဘူး။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး။ လူတွေအများကြီးရဲ့ အသက်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ကိစ္စဆိုတော့ ကြိုးစားကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ လာ လာ ... သွားမယ်။ သူ့သမ္မတနန်းတော်ကိုပဲ တိုက်ရိုက်သွားကြရအောင်”

သမ္မတအိမ်တော်မှာ စစ်သားများဖြင့် အထပ်ထပ် အစောင့်ချထား၏။ စစ်သားဦးရေမှာ တပ်ရင်းနှစ်ရင်းစာခန့်ပင် ရှိမည်ဟု ထင်ရ၏။

ဗြိတိန်ကောင်စစ်ဝန်၏ ကားသည် သမ္မတအိမ်မရောက်မီ နှစ်ကြိမ်ရပ်၍ အစစ်ဆေးခံရ၏။

သမ္မတအိမ်ခြေရင်းကို ရောက်ပြီ။

စစ်ဗိုလ်တစ်ဦး ကားအနီးသို့ လျှောက်လာ၏။

“ကျွန်တော် အိမ်တော်အတွင်းဝန် မစ္စတာ ဟီပိုလေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“အိမ်တော်ဝန်က ခင်ဗျားကို လာတွေ့ဖို့ မှာထားလို့လား”

“ကျွန်တော် ဗြိတိသျှကောင်စစ်ဝန်ပါ။ အရေးကြီးကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အိမ်တော်ဝန်ကို တွေ့ချင်လို့ပါ။ သမ္မတ ဆာယူရီယာက အချိန်မရွေး အိမ်တော်ဝန်ဆီ ဝင်ထွက်နိုင်ခွင့် အမိန့်ပေးထားပါတယ်”

စစ်ဗိုလ်မှာ သမ္မတဆာယူရီယာဟူသော နာမည်ကို ကြားသည်နှင့် ချက်ချင်း အမူအရာပြောင်းသွား၏။

“ဒါဖြင့် ဒီမှာပဲ ခဏစောင့်ဦး”

စစ်ဗိုလ်သည် သမ္မတအိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွား၏။

“အိမ်တော်ဝန်ကို ဘာပြုလို့ တွေ့ချင်တာလဲ”

“သမ္မတဆာယူရီယာကိုတွေ့ဖို့က သူ့ဆီက တစ်ဆင့်သွားမှ ဖြစ်နိုင်တာ”

စစ်ဗိုလ် ပြန်ထွက်လာ၏။

“ကဲ ... ကောင်စစ်ဝန်မင်း ကြွပါ။ အိမ်တော်ဝန် ဟီပိုလေးက သူ့ရုံးခန်းကို ခေါ်ခဲ့ပါတဲ့”

ကောင်စစ်ဝန်နှင့် ဒေးဗစ်ဝတ်သည် စစ်ဗိုလ်အနောက်မှ လိုက်သွား၏။

အိမ်တော်ဝန် ဟီပိုလေးရုံးခန်းသို့ ဝင်မိသည်နှင့် ဟီပိုလေးသည် သူ့ထိုင်ခုံမှထပြီး ကောင်စစ်ဝန်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၏။

“မစ္စတာရောစတွန် ခုလို အရေးတကြီးအချိန်ကြီးမှာ ခင်ဗျား ဘာကိစ္စနဲ့များ အရေးတကြီးလာတာလဲ”

အိမ်တော်ဝန်ဟီပိုလေးမှာအင်္ဂလိပ်စကားကိုပီသစွာပြောနိုင်သူဖြစ်၏။ ‘အောက်စဖို့’လေသံနှင့်ဖြစ်၏။ ပညာတတ်ဖြစ်ရမည်ကို ချက်ချင်းတွက်ဆ၍ရ၏။

“သမ္မတဆာယူရီယာနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဒါတော့ ခုအချိန်မှာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး မစ္စတာရောစတွန်၊ ခု ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ ဘာအရေးအခင်းဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခု ကျွန်တော့်မှာ ဗြိတိသျှနိုင်ငံတော်အစိုးရက ပေးပို့လိုက်တဲ့ သမ္မတဆာယူရီယာအတွက် သတင်းတစ်ခုပါလာပါတယ်။ ဗြိတိန်နိုင်ငံရဲ့ ဘုရင်မကြီးကလည်း ဒီသတင်းကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သမ္မတဆာယူရီယာကို တွေ့ပြီးပေးဖို့ မှာလိုက်လို့ပါ”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ကောင်စစ်ဝန်၏စကားများကို နားထောင်ပြီး အလွန်အံ့သြနေ၏။ သူ့နားကိုပင် သူ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေ၏။

“သမ္မတကြီး ခု စစ်ကောင်စီအစည်းအဝေးထိုင်နေတယ်။ ခုချိန်မှာ သူ့ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှ တွေ့ခွင့်ရနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း ကျွန်တော့်အစိုးရဆီ ကြေးနန်းပြန်လိုက်မယ်လေ။ ခင်ဗျားတို့သမ္မတကြီးက ကျွန်တော်ယူလာတဲ့သတင်းကို လက်မခံဘူးလို့”

အိမ်တော်ဝန် ဟိပိုလေးသည် ဗြိတိန်ကောင်စစ်ဝန်၏ စကားကို နားထောင်ပြီး တွေ့ဝေသွားဟန်ရှိ၏။ ရုတ်တရက် ဘာမှ ပြန်မပြော။

“မစ္စတာဟိပိုလေး ... ခင်ဗျားဒီကိစ္စကို သေသေချာချာ စဉ်းစားနော်။ ကျွန်တော်သာ ခင်ဗျားနေရာမှာရှိရင် သမ္မတကြီးရဲ့ ဆန္ဒကို အရင်သွားမေးပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို ပြန်လွှတ်မယ်။ ဒီကိစ္စက ဗြိတိသျှဘုရင်မကြီးဆီက တိုက်ရိုက်လာတဲ့ကိစ္စ။ တော်တော်ကြာ ပြဿနာဖြစ်ရင် အပြစ်တွေအားလုံး ခင်ဗျားပေါ် ပုံကျနေဦးမယ်”

“အင်း ... ခင်ဗျား ပြောတာလည်း မှန်တာပဲ။ ကဲ ... ခင်ဗျား ခုလာပေးချင်တဲ့သတင်းက ဘာလဲပြော။ ကျွန်တော် သမ္မတကြီးကို သွားတွေ့ပြီး သူ့ဆန္ဒကို မေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ တိုင်းပြည်နဲ့ချီပြီး အရေးကြီးတဲ့သတင်း၊ သမ္မတကြီးနဲ့ ကိုယ်တိုင်တွေ့မှ ကျွန်တော်ပြောနိုင်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျား ဒီမှာပဲ ခဏစောင့်ဦး။ သမ္မတကြီးရဲ့ ဆန္ဒကို ကျွန်တော် သွားမေးလိုက်ဦးမယ်”

အိမ်တော်ဝန် ဟိပိုလေး ရုံးခန်းတွင်းမှ ထွက်သွား၏။

“ကိုယ် ခုလို အစိုးရအမည်တို့၊ ဘုရင်မကြီးအမည်တို့ကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး သုံးနေတာကိုသာ လန်ဒန်က အာဏာပိုင်တွေ ပြန်ကြားရင် ကောင်စစ်ဝန်ရာထူးက ကိုယ့်ကို ချက်ချင်းဖြုတ်ပစ်လိုက်ကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီတိုင်းပြည်မှာက ဟိတ်ဟန်ချဲ့နိုင်မှ ကိုယ်လိုရာခရီးကို ချောချောမောမော ရောက်နိုင်တာ။ အောက်ခြေက လူတွေနဲ့ ဆက်ဆံရင်လည်း သူတို့သေအောင်ကြောက်တဲ့ အထွတ်အထိပ်အာဏာရှင်ကြီးဖြစ်တဲ့ သမ္မတဆာယူရီယာရဲ့ နာမည်ကို အမြဲတွင်တွင် သုံးပေးရတယ်။ ဒါမှ သူတို့ ကိုယ့်ကိုကြောက်တယ်၊ လေးစားတယ်”

မကြာမီ အိမ်တော်ဝန် ပြန်ရောက်လာ၏။

“ကဲ ... ကြွကြပါ။ သမ္မတကြီးက အတွေ့ခံမယ်တဲ့”

သူတို့သုံးယောက် သမ္မတရုံးခန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားကြ၏။

“သမ္မတကြီးက လက်ရှိ ပေါ်ပေါက်နေတဲ့ ပြဿနာအမျိုးမျိုးကြောင့် သိပ်စိတ်တိုနေတယ်။ ခင်ဗျားတို့ စကားပြောရင် သတိထားပြောကြနော်”

အိမ်တော်ဝန်က သတိပေးလိုက်၏။

သမ္မတကြီး ရုံးခန်းသို့ ရောက်ပြီ။

သမ္မတကြီး၏ ရုံးခန်းမှာ မြေပုံများနှင့် ပြန့်ကျဲနေ၏။ သမ္မတကြီးမှာ အလွန်ညှပ်သော လူပိန်သေးလေးဖြစ်၏။ သို့သော် အသံသြဇာမှာမူ ကြောက်စရာကောင်းအောင် အာဏာသံပါလှ၏။

“ကောင်စစ်ဝန်ရောစတွန် ... ခင်ဗျား ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ကျွန်တော့်ကို လာတွေတာ ဘာများအရေးကြီးတဲ့သတင်း ပေးချင်လို့လဲ။ ဒါထက် ဒီလူက ဘယ်သူလဲ”

ဒေးဗစ်ဝတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး မေးလိုက်၏။

“မြီတိန်လူမျိုး သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ဦးပါ သမ္မတကြီး”

“ဆို ... ခင်ဗျားကိစ္စ”

“ကျွန်တော် သမ္မတကြီးကို အလွန်အရေးကြီးတဲ့ သတင်းတစ်ခု အစီရင်ခံချင်လို့ပါ။ ခု ကျွန်တော်နဲ့အတူပါလာတဲ့ မစ္စတာဒေးဗစ်ယတ်ဟာ မိုးလေဝသပညာရှင်ပါ။ မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ်ရဲ့ တွက်ချက်တိုင်းထွာချက်များအရ အခု သမ္မတကြီးရဲ့ နိုင်ငံဆီကို မုန်တိုင်းကြီးတစ်ခု ဦးတည်လာနေပါတယ်။ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မုန်တိုင်းကြီးပါ”

“ဘာလဲ ... ခု ခင်ဗျားလာတာ ဒီမိုးလေဝသသတင်း ကျွန်တော့်ကို ပေးမလို့လား”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟီပိုလေး ... မင်း ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ဒီလိုသတင်းမျိုးလာပေးမယ့် ကောင်စစ်ဝန်မျိုးကို ဒီအခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့ရသလား။ တို့တိုင်းပြည်မှာ ၁၉၁၀ ခုနှစ်ကစပြီး ဘာမုန်တိုင်းမှ မရှိတော့ဘူး။ ငါက ‘ဖေဗယ်’ သတင်းများ လာပေးတာလားလို့ ခေါ်သွားစမ်း နှစ်ယောက်စလုံးကို ... ခု ပြန်ခေါ်သွားစမ်း။ ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့အချိန်မှာ ဉာဏ်မသုံးတတ်တဲ့ မင်းကိုလည်း နောက်မှ ငါ ဆုံးမဦးမယ်၊ သွားကြ သွားကြ”

သုံးယောက်လုံး ချက်ချင်း အလွန်ခြေလှမ်းသွက်စွာဖြင့် အခန်းပြင် ပြန်ထွက်ခဲ့ကြ၏။

အိမ်တော်ဝန်၏ မျက်နှာမှာ မည်းနေ၏။ သူ အညာခံလိုက်ရပြီဖြစ်သည်ကိုလည်း ချက်ချင်း ရိပ်မိဟန်ရှိ၏။ မစ္စတာရောစတွန်ကိုလည်း လုံးဝ စကားမပြောတော့။ သူ့လက်ထောက် စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ကိုသာ အိမ်တော်အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်သွားရန် လက်ပြ၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“စောစောကတည်းက ကိုယ်လည်း လာသာလာရတယ်။ နောက်ဆုံး ခုလိုပဲ အမောင်းထုတ်ခံရမှာပဲလို့ ထင်တော့ထင်မိသား။ မတတ်နိုင်ဘူး။ တို့ အစွမ်းအစရှိသမျှ အကုန်ကြိုးစားခဲ့ပြီးပြီ။ တို့တာဝန်ပိုင်းကတော့ ကျေပြီ”

သမ္မတနန်းတော်အပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် ကောင်စစ်ဝန်က ဒေးဗစ်ဝတ်ကို ပြောလိုက်၏။

“ဝုန်း”

မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့ အဝေးမှ အလွန်ကျယ်သော အသံကျယ်ကြီး တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ၏။

“မောင်ရင့်မုန်တိုင်းက မိုးခြိမ်းသံလား”

“မဟုတ်ဘူး ... အမြောက်သံ၊ သူတို့ ပြည်တွင်းစစ်က စပြီး တူတယ်”

အချိန်မှာလည်း မှောင်လုပြီ။

x x x

ဒေးဗစ်ဝတ် အင်ပီရီရယ်ဟိုတယ်သို့ ရောက်ချိန်၌ ဟိုတယ်တစ်ခုလုံးမှာ အမှောင်ကျနေသည်။ မြို့တော်တစ်ခုလုံး၏ လျှပ်စစ်မီးများကို ဖြတ်တောက်ထားဟန်ရှိ၏။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင်လည်း ရဲများ၏ စစ်ဆေးခြင်းကို ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သုံးကြိမ်ခံခဲ့ရသေး၏။ ဂျူလီသည် ကိတ်အင်္ဂုရီ အမေရိကန်စစ်စခန်းသို့ပင် ပြောင်းရွှေ့သွားပြီလား။ ဟိုတယ်၌ပင် ရှိသေးသည်လားလည်း သူ မတွေးတတ်။

ပြည်တွင်းစစ်ကြီးကလည်း စခဲ့ပြီ။

သေနတ်သံများကိုလည်း သူ အတိုင်းသားကြားနေ၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ကားပေါ်မှဆင်းသည်နှင့် ကားစက်ခေါင်းကို ဖွင့်ပြီး ‘ရိုတာအမ်း’ ကို ဖြုတ်၍ သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်၏။ သူ့ကားကို မည်သူမျှ ခိုးမမောင်းသွားနိုင်အောင် အကာအကွယ်ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် မှောင်နေသော ဟိုတယ်အတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။

“ဘယ်သူလဲ”

မိန်းမတစ်ယောက်၏အသံဖြစ်၏။ ဂျူလီ၏ အသံဖြစ်၏။ ဘားခန်းအတွင်းမှ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“အို ... ဒေးဗစ် ရှင် ပြန်လာတယ်နော်။ ကျွန်မ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ဂျူလီသည် ဒေးဗစ်ဝတ်၏ရင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်၏။

“အမေရိကန်စစ်စခန်းက ဘယ်သူမှ မင်းကို လာမခေါ်ဘူးလား၊ ဒီဟိုတယ်မှာရှိတဲ့ နိုင်ငံခြားသားအားလုံးကို လာခေါ်ဖို့ သူတို့မှာ အစီအစဉ်လုပ်ထားတာရှိတယ်”

“လာခေါ်တယ်၊ သူတို့လာခေါ်တုန်းက ကျွန်မတို့ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူး”

ထိုအခါမှပင် ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဂျူလီတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ အခြားလူများလည်း ရှိကြသည်ကို ဂရုစိုက်ကြည့်လိုက်မိ၏။

အားလုံး သူ့အနီးသို့ ကပ်လာကြသည်။ အလွန်ဂျီကျသော အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီးဒေါ်ဆန်။ ‘မာလကာ’ ညကလပ်ပိုင်ရှင် ဂရိလူမျိုး ‘ပါပီရီဒို’၊ နောက် သူ မမြင်ဖူးသော မျက်နှာဖြူအမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး။

“ကျွန်မ သူတို့လာခေါ်တုန်းက အိပ်ပျော်နေတယ်။ ကျွန်မ အိပ်ပျော်နေမှန်းလည်း သူတို့မသိတော့ လာမနိုးကြဘူး။ သူတို့ပြန်သွားမှ ကျွန်မလည်း နိုးတယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ် မမြင်ဖူးသော မျက်နှာဖြူအမျိုးသမီးကြီးက ပြောလိုက်၏။ ဂျူလီ မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် ထိုအမျိုးသမီးမှာ မစွပ်စယ်လင်တန်ဖြစ်သည်ကို ဒေးဗစ်ဝတ် သိလိုက်၏။

“ကျွန်မနဲ့ မစွတာဒေါ်ဆန်ကတော့ အပြင်ထွက်လည်နေတာ။ ကျွန်မတို့ ပြန်လာတော့ ဟိုတယ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မတို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေတုန်း တယ်လီဖုန်းမြည်လာတယ်။ အမေရိကန်စစ်စခန်းက ဆက်တာ။ ဟိုတယ်မှာ ဘယ်နိုင်ငံခြားသားများ ကျန်နေသေးလဲလို့ စစ်ကြည့်တာတဲ့။ ကျွန်မတို့ ကျန်နေမှန်းလည်း တစ်ဘက်ကသိရော၊ ချက်ချင်း ကားတစ်စီးလွှတ်လိုက်မယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီလိုလည်းပြောပြီးရော၊ တယ်လီဖုန်းလိုင်းလည်း ပြတ်သွားတာပဲ”

ဂျူလီက ပြောလိုက်၏။

“သမ္မတ ဆာယူရီယာက စစ်စခန်းနဲ့ မြို့တော်ကို ဆက်သွယ်တဲ့ တယ်လီဖုန်းလိုင်းကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီနဲ့တူတယ်။ မြို့အစပ်မှာလည်း ခု တိုက်ပွဲတွေ အကြီးအကျယ်ဖြစ်နေတယ်။ ဪ ... ပါပီရီဒို ခင်ဗျားလည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး

ဒီရောက်နေတာလဲ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ဂရီလူမျိုး ပါပီရိုဒိုကို မေးလိုက်၏။

“အမေရိကန်စစ်စခန်းမှာ ဝင်ခိုချင်တဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေ ဒီမှာ လာစုပါဆိုလို့ ကျွန်တော်လည်း ဒီလာခဲ့တာ”

“အမေရိကန်စစ်စခန်းက တို့ကို လာကြိုတဲ့ကားကတော့ အချိန်မရွေး ရောက်လာတော့မှာပဲ။ မလာခင် တို့ တစ်ခုခုသောက်ထားကြဦးမှ ထင်တယ်။ ဟော ... ဟိုမှာ ခွေးမသား ‘ကောင်တာ’ ကငွေတွေ ခိုးပြီး ပြေးတော့မလို့ထင်တယ်” စာရေးဆရာကြီးဒေါ်ဆန်သည် ရုတ်တရက် ဘာခန်း ‘ကောင်တာ’အတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး စားပွဲထိုးတစ်ယောက်၏ ကုပ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

“ယူပါစေ ... ယူပါစေ၊ စစ်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်ပဲ။ ဒီဟိုတယ်ကလည်း သူတို့ပိုင်တဲ့ဟိုတယ်ပဲ။ ဒီငွေတွေဟာ သူ မယူလည်း တခြားတစ်ယောက်ယောက်က လာယူတော့မှာပဲ။ လွှတ်လိုက်ပါ။ လွှတ်ပေးလိုက်ပါ။ ဒီပြဿနာဟာ ကျွန်တော်တို့ပြဿနာ မဟုတ်ဘူး”

ဒေးဗစ်ဝတ်က လှမ်းပြောလိုက်၏။

ဒေါ်ဆန်က စားပွဲထိုးကို လွှတ်ပေးလိုက်၏။

“ရှင့်မှာ ကားပါလာတယ်မဟုတ်လား။ စစ်စခန်းကကားကို ဘာပြုလို့ ကျွန်မတို့ အချိန်ကုန်ခံပြီး စောင့်နေတော့မှာလဲ။ ရှင့်ကားနဲ့ပဲ ကျွန်မတို့ ခုသွားကြရင် မကောင်းဘူးလား”

မစ္စစ်ဝယ်လင်တန်က ပြောလိုက်၏။

“ဒီလိုသွားလို့မရဘူး။ သမ္မတဆာယူရီယာရဲ့ တပ်ကစစ်သားတွေက သိပ်ပစ်ချင်ခတ်ချင်နေကြတဲ့လူတွေ၊ ကားကိုလှမ်းပစ်ပြီးမှ ဘယ်သွားမလို့လဲဆို မေးတဲ့လူတွေ၊ စခန်းကကားမဟုတ်ဘဲ အရပ်ကားနဲ့ သွားကြရင် သိပ်အန္တရာယ်များလိမ့်မယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ပြောလိုက်၏။

“ဟာ... ငါတို့က အမေရိကန်တွေပဲ။ ခု ဖြစ်နေတာက သူတို့ ပြည်တွင်းစစ်၊ ငါတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဒေါ်ဆန်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စစ်အတွင်းမှာ လူမည်းလူဖြူ ခွဲနေဖို့ ဘယ်သူမှ အချိန်မရဘူး။ နောက် သမ္မတ ဆာယူရီယာကလည်း အမေရိကန်တွေကို သိပ်မုန်းနေတာ။ ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ ကိတ်အငှက် အမေရိကန်စစ်စခန်းတစ်ခုလုံး ကိုတောင် သမ္မတဆာယူရီယာက သူတပ်အချို့ကို လွှတ်ပြီးပြီလို့ ထင်တယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်စကားကြောင့် အားလုံး အံ့သြသွားကြ၏။ အသံများ တိတ်သွားကြ၏။

ထိုအချိန်၌ ဟိုတယ်အပြင်တံခါး ဖွင့်သံကြား၏။

ကော်စတန် ဝင်လာ၏။

ကော်စတန်၏ အပေါ်အကျီလက်များမှာ စုတ်နေ၏။ မျက်နှာမှာလည်း ရွံ့များပေးနေ၏။

“ဟင် .. ခင်ဗျားတို့ စစ်စခန်းကို မရွှေ့ကြသေးဘူးလား။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတာ”

“ခင်ဗျား ဘယ်သွားနေတာလဲ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က မေးလိုက်၏။

“သတင်းလိုက်ယူနေတာလေ ... ခုလို စစ်ကြီးဖြစ်နေချိန်မှာ သတင်းထောက်တစ်ယောက်အတွက် သတင်းယူစရာ ရေးစရာတွေ အများကြီးရှိနေတယ်မဟုတ်လား။ ခု ခင်ဗျားတို့ကရော ဒီမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“စစ်စခန်းက လာကြိုမယ်ဆိုတဲ့ကားကို စောင့်နေကြတာ”

“ဟာ ... ဟိုက လာမကြိုနိုင်တော့ဘူးထင်တယ်။ ကျွန်တော်သတင်းရခဲ့သမျှ အမေရိကန်စစ်စခန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို သမ္မတဆာယူရီယာတပ်တွေက ဝိုင်းထားပြီးပြီ။ ဪ .. မစ္စတာဒေါ်ဆန်၊ ခင်ဗျားလည်း ကျန်နေသေးတာကိုး။ အတော်ပဲ ... ခင်ဗျားအတွက်လည် ဒီမှာ ဝတ္ထုရေးစရာအတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးရစရာရှိနေတယ်”

ကော်စတန်၏လေသံတွင် သရော်သံများပါနေသည်ကို ဒေးဗစ်ဝတ် ရိပ်စားမိ၏။ ဒေါ်ဆန်မှာ သိသိသာသာပင် မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ခင်ဗျား နောက်ဆုံးသိခဲ့သမျှ သတင်းတွေလည်း ပြောပြပါဦး”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ကော်စတန်ကို မေးလိုက်၏။

“သတင်းတွေကတော့ စုံနေတာပဲ။ ‘ဖေဗယ်’ မသေတာလည်း သေချာသွားပြီ။ ခု ချီတက်လာနေတဲ့ သူပုန်တပ်ဟာ ‘ဖေဗယ်’ ရဲ့တပ်တွေပဲ။ ကျွန်တော်သံသယရှိနေတဲ့ ဒီကို လက်နက်ခိုးရောင်းနေကြတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကလည်း အမှန်ပဲ။ ခု ‘ဖေဗယ်’ တပ်ဖွဲ့တွေရဲ့လက်ထဲက လက်နက်တွေအားလုံးဟာ ကျွန်တော်တို့ မှောင်ခိုလက်နက်ရောင်းသမားတွေ လာရောင်းသွားကြတဲ့ လက်နက်တွေပဲ”

“ခင်ဗျားမျက်နှာက သွေးစတွေက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သမ္မတဆာယူရီယာရဲ့နန်းတော်စောင့် စစ်သားတွေက တီးလွှတ်လိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေလေ။ ကျွန်တော် သမ္မတဆာယူရီယာကို သွားတွေ့ပြီး သတင်းယူဖို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားတယ်။ လုံးဝ အတွေ့မခံဘူး။ သူ့စစ်သားတွေကလည်း တော်တော်ရိုင်းတဲ့ကောင်တွေ”

“ကျွန်တော်တော့ သူနဲ့တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ခင်ဗျား သမ္မတဆာယူရီယာနဲ့ တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ဘာအတွက် သွားတွေတာလဲ”

“ခု မကြာခင်ရောက်လာတော့မယ့် ‘မေဘယ်’ မုန်တိုင်းအကြောင်း သွားပြောတာ”

“ခင်ဗျားမုန်တိုင်းက ဒီရောက်လာမှာ သေချာပြီလား”

“ကျွန်မတို့စစ်စခန်းကို အမြန်ဆုံးရွှေ့ကြရအောင်။ ရှင်တို့ ခုလို စကားပြောနေကြမယ့်အစား ကျွန်မတို့ အမြန်ဆုံးရွှေ့ကြရင် မကောင်းဘူးလား။ စစ်စခန်းရောက်တော့မှ ကျွန်မတို့ အန္တရာယ်အားလုံးက စိတ်ချရမှာ”

မစွပ်ဝယ်လင်တန်က ကြားဖြတ်၍ ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကော်စတန် ... ခဏ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ကော်စတန်အား ဘားခန်းအပြင်သို့ ခေါ်သွား၏။

“စစ်စခန်းရောက်အောင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီက ဘယ်လိုမှ သွားလို့ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

ကော်စတန်က ပြောလိုက်၏။

“မှန်တယ်၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ်”

“ခင်ဗျားမှန်တိုင်းကရော ရောက်လာမှာသေချာလား”

“သေချာတယ်”

“ဘယ်တော့လောက် ရောက်မယ်ထင်လဲ”

“နှစ်ရက် ... အများဆုံး သုံးရက်ပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဒီပြဿနာကို တိုင်ပင်ချင်လို့ ခင်ဗျားကို ဒီအပြင်ဘက် ခေါ်လာတာ၊ ခု ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲမှာ အမျိုးသမီးက နှစ်ယောက်ပါနေတယ်။ ဂျူလီက ပြဿနာမဟုတ်ဘူး။ ခံနိုင်ရည်ရှိမှာ သေချာတယ်။ ဟို မစ္စစ်ဝယ်လင်တန်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကတော့ လွယ်မယ်ထင်ဘူး။ ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးကိုမှ ကြုံကြုံခံနိုင်မယ့်မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး။ နောက် ဟိုဂရိနဲ့ ခင်ဗျားတို့ စာရေးဆရာကြီးတွေကလည်း ဘယ်လိုလာကြဦးမယ် မပြောနိုင်သေးဘူး”

“ဂရိရဲ့အရည်အချင်းကိုတော့ ကျွန်တော်မခန့်မှန်းတတ်တတ်မပြောတတ်ဘူး။ စာရေးဆရာကြီးဒေါ်ဆန်ရဲ့အရည်အချင်းကိုတော့ ကျွန်တော် ကြိုတင်ပြောနိုင်တယ်။ ခင်ဗျား ဘာမှ အားမထားနဲ့၊ ဒီလိုအန္တရာယ်မျိုးမှာ သူ့ကို ဘာမှ အားကိုးလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား မှန်တိုင်းရောက်လာရင် ကိတ်အငှက် အမေရိကန်စစ်စခန်းကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရောက်အောင် ပြောင်းနေနိုင်ရင်ကော စိတ်ချရမလား”

“မချရဘူး၊ မှန်တိုင်းနဲ့အတူ ပင်လယ်ပြင်အမြင့်က မြင့်တက်လာမယ်။ ဒါကြောင့် မှန်တိုင်းရောက်လာတာနဲ့ ဒီစစ်စခန်းတစ်လုံးဟာ ပင်လယ်အောက် ရောက်သွားပြီပဲ”

“ဒီ စိန့်ပါရီမြို့တော်ကရော”

“အတူတူပဲ ... ပေတစ်ရာလောက်မြင့်တဲ့ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ် တက်နေနိုင်မှ ဒီရေတက်တဲ့ဒဏ်က လွတ်မယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ဒီမြို့ထဲမှာလည်း ပေတစ်ရာထက် မြင့်တဲ့တောင်ကုန်းမှ မရှိဘဲ”

“မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြို့အပြင်ကိုထွက်သွားရင် ဒီလိုပေတစ်ရာကျော်မြင့်တဲ့ တောင်ကုန်းရှိတဲ့နေရာမျိုး ဘာမှရှာဖို့မခက်ဘူး။ ဒီမြို့ကနေ စိန့်မိုက်ကယ်ဘက်သွားတဲ့ ကားလမ်းအတိုင်း မြို့ပြင်ထွက်သွားရင် မြို့ပြင်ရောက်တာနဲ့ နီဂရီဆိုတဲ့ အရပ်ကိုရောက်မယ်။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပေတစ်ရာကျော်မြင့်တဲ့ တောင်ကုန်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒီ တောင်ကုန်းမျိုးရဲ့ မြောက်ဘက်တောင်စောင်းမှာ နေရာယူ စခန်းချထားရင် ရေဒဏ်ကလည်းလွတ်မယ်၊ လေဒဏ်ကလည်း သက်သာသွားပြီ”

“နီဂရီတိုဘက်သွားဖို့က သိပ်မလွယ်ဘူး၊ ခု ‘ဖေဗယ်’ ရဲ့တပ်တွေက နီဂရီဘက်က ဖြတ်ပြီးဆင်းလာကြတာ ကြည့်ပါလား။ ခု ကြားနေရတဲ့ အမြောက်သံတွေဟာ နီဂရီတိုဘက်က မဟုတ်လား။ ဒါ သူပုန်တပ်ဘက်ကပစ်တဲ့ အမြောက်သံတွေ”

“သမ္မတဆာယူရီယာတပ်မှာရော အမြောက်ကြီးတွေ အများကြီး ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ရှိတယ် ... ဒါပေမဲ့ လမ်းတွေက ယာဉ်တွေနဲ့ ပိတ်ကျပ်နေတော့ မြို့တော်ရဲ့မြောက်ဘက်က တောင်ဘက်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နာရီအထိ ရွှေ့လို့မရသေးဘူးဖြစ်နေတယ်”

“မတတ်နိုင်ဘူး၊ မြို့အပြင်ကိုရောက်အောင်တော့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ စွန့်ပြီးထွက်ရမှာပဲ။ ခင်ဗျားအကူအညီလည်း အများကြီးလိုမယ်။ ခင်ဗျားလုပ်စရာတွေ ဘာတွေကျန်သေးလဲ”

“အများကြီး ... နောက်တစ်ခုက စစ်မြေပြင်ဖြစ်မယ့် ဒီမြို့တော်က နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ကျွန်တော် ခွာလို့ရဦးမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က သတင်းထောက်မဟုတ်လား၊ စစ်သတင်းတွေကို နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ယူရဦးမယ်၊ အဲ ... ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း ကူရင်း သတင်းလည်းယူရင်း ဆိုပါတော့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ဒီမြို့တော်က လုံလုံခြုံခြုံထွက်သွားနိုင်ဖို့ အစွမ်းကုန် ကျွန်တော်ကူမယ်။ ဒါပေမဲ့ အတူတော့ လိုက်နိုင်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး။ ကဲ ... ခင်ဗျားပြောချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား၊ သွားကြစို့။ ဟိုလူတွေကိုလည်း ဒီပြဿနာ အကုန်လုံးနားလည်အောင် ကျွန်တော်တို့ ရှင်းပြကြရအောင်”

ဒေးဗစ်ဝတ်နှင့် ကော်စတန် ဘားခန်းရှိရာသို့ ပြန်သွားကြ၏။

“ကဲ ... မိတ်ဆွေတို့... မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ်က ခုကျွန်တော်တို့လက်ရှိအခြေအနေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားတို့ သိထားသင့်တာတွေ အကုန်လုံးရှင်းပြလိမ့်မယ်”

ကော်စတန်က နီဒါန်းချီလိုက်၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်က စစ်ပွဲအခြေအနေနှင့် ‘မေဘယ်’မုန်တိုင်းအကြောင်းပါ အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြလိုက်၏။

“အမေရိကန်စစ်စခန်းရှိတဲ့နေရာဟာ မုန်တိုင်းကျမယ့်အချိန်မှာ အန္တရာယ်မကင်းဘူးဆိုတာ ကျွန်မ မယုံဘူး။ ကျွန်မ ဒီစခန်းရှိရာကိုပဲ သွားမယ်”

မစ္စစ်ဝယ်လင်တန်က ကန့်ကွက်လိုက်၏။

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားသဘောပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ စိန့်ပါရီမြို့တော်ထဲက မြို့ပြင်ရောက်အောင် အမြန်ဆုံးထွက်မယ်။ စခန်းချဖို့ စိတ်ချရမယ့် တောင်ကုန်းတစ်ခုခု တွေ့အောင်ရှာမယ်။ ဒီလိုသွားကြဖို့ဆိုတာလည်း လက်ချည်းသက်သက် သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ကားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကားက ငယ်ပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီအခန်းထဲမှာ ရှိတဲ့လူတွေ အကုန်ပါအောင် မဖြစ် ဖြစ်အောင် တင်မှာပဲ။ နောက် ရေနဲ့ စားစရာရှိကွာကိုလည်း အတူပါအောင် သယ်သွားကြရဦးမယ်။ နောက် အရေးပေါ်သုံးနိုင်မယ့် ဆေးတွေကိုလည်း တွေ့နိုင်သမျှ ရှာပြီး ယူသွားကြရအောင်”

“ဒီက အမေရိကန်စစ်စခန်း ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ”

မစ္စဝယ်လင်တန်က ကြားဖြတ်မေးလိုက်ပြန်၏။

“ဆယ့်ငါးမိုင်ဝေးတယ်၊ မြို့နဲ့စခန်းကြားမှာ စစ်တပ်ကြီးတစ်ခု ခံနေတယ်”

“ကျွန်မတော့ စစ်စခန်းပဲ သွားမယ်။ ကျွန်မက အမေရိကန်လူမျိုးပဲ၊ အမေရိကန်လူမျိုးကို ဘယ်လူမည်းစစ်သားမှ မထိရဲဘူး... သွားမယ်”

“ဒီမှာ ... သွားရင်လည်း မြန်မြန်သွား၊ မသွားရင်လည်း ခင်ဗျားပါးစပ်ကို ပိတ်ထား”

ဂရိလူမျိုး ညကလပ်ပိုင်ရှင် ပါပီရိုဒိုက စိတ်မရှည်တော့ဟန်ဖြင့် မစ္စဝယ်လင်တန်ကို လှမ်းဟောကလိုက်၏။
မစ္စဝယ်လင်တန်၏အသံ ချက်ချင်းတိတ်သွား၏။

“မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ် ... ဆက်ပြောဗျာ”

“ကဲ ... ဘာမှ အထူးဆက်ပြောစရာတော့မရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ရေနဲ့ရိက္ခာတွေကို ကားပေါ်တင်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြ”

“ရိက္ခာနဲ့ရေက ဘယ်နှစ်ရက်စာ လိုမလဲ”

ဂျူလီက မေးလိုက်၏။

“လေးရက်စာ၊ အင်း ... တစ်ပတ်စာလောက်ဆိုရင် ပိုကောင်းမယ်။ မုန့်တိုင်းဖြတ်ပြီးသွားတော့လည်း ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ စားစရာ ကျန်တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်မတို့ ဒီကမထွက်ခင် တစ်ခုခု အဝစားသွားကြရအောင်၊ ခု ဘယ်သူမှ ဘာမှမစားကြရသေးဘူးမဟုတ်လား။ ကျွန်မ ခု စားဖို့ စားစရာတစ်ခုခုရအောင် လိုက်ရှာကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ငါလည်း ကူရှာပေးမယ်”

မစ္စဝယ်လင်တန်က ဘယ်သို့ စိတ်ပြောင်းသွားသည်မသိ။ ချက်ချင်း ထိုင်ရာမှထပြီး ဂျူလီနောက်လိုက်သွား၏။
မစ္စဝယ်လင်တန်မှာ အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိမည်။ ဝလည်း အလွန်ဝသူဖြစ်၏။

မကြာမီ ဂျူလီပြန်ရောက်လာ၏။ သူနှင့်အတူ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်များ တစ်ပွဲကြီးပါလာ၏။

“ကျွန်မတော့ စိတ်ညစ်တယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်ကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဘာစိတ်ညစ်တာလဲ”

“မစွပ်စယ်လင်တန်ပေါ့။ သူက မကူညီချင်လည်း အသာငြိမ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘေးကလိုက်ပြီး တစ်ချိန်လုံး ဩဇာပေးနေတယ်။ ဘာမှလည်း ကူလုပ်တာမဟုတ်ဘူး”

“သူ့ကို ဂရုမစိုက်နဲ့၊ စိတ်ထဲမှာရှိတယ်လို့ မအောက်မေ့နဲ့၊ မေ့ထားလိုက်”

ကော်စတန်က ကြားမှဝင်ပြောလိုက်၏။

“ကော်စတန် ... ကျွန်တော်တို့ အရေးရှိရင်သုံးဖို့ သေနတ်တွေ ဘာတွေရော ယူသွားဖို့ လိုဦးမလား”

ဒေးဗစ်ဝတ်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“မလိုဘူး၊ မယူနဲ့၊ သေနတ်ပါမှ ပိုပြီး အန္တရာယ်များလိမ့်မယ်။ အပြင်မှာ စစ်သားတွေချည်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကားကို သူတို့ရှာလို့ သေနတ်သာတွေသွားရင် ချက်ချင်း ရန်ရှာတော့မယ်”

“အင်း ... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ သေနတ်ယူသွားလို့မဖြစ်ဘူး။ ပါပီရိုနို ခင်ဗျားမှာ သေနတ်ပါသလား”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ဂရီလူမျိုး ပါပီရိုနိုကို မေးလိုက်၏။ ဂရီက ခေါင်းညိတ်ပြီး သူ့အပေါ် အကျီအောက် ခါးကြားထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်၍ ဘားကောင်တာစားပွဲပေါ် အသာတင်ထားလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ မလှမ်းမကမ်းမှ ကားစက်နှိုးသံ ကြားလိုက်ရ၏။

“ဒေးဗစ် ... ခင်ဗျားကား စက်နှိုးသံ မဟုတ်လား”

ကော်စတန်က ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... မယူနဲ့ ကျွန်တော် 'ရိုတာအမ်း' ဖြုတ်ထားတယ်။ တစ်ယောက်ယောက် ကားကိုခိုးမလို့ ကြိုးစားနေတာထင်တယ်။

နေဦး ... ကျွန်တော် သွားချောင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွား၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် အမှောင်တွင်း၌ သူ့ကားရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကားတွင်း၌ လူရိပ်တစ်ခုသာတွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ကားအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။ သူ လုံးဝ မမျှော်လင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကားအတွင်း၌ တွေ့ရ၏။

“ဟင် ... ခင်ဗျားပါလား၊ ဒီမှာ ခင်ဗျား ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

စာရေးဆရာကြီးဒေါ်ဆန် ဖြစ်၏။

“စောစောကပဲ ဟိုအပြင်မှာရပ်နေကြတဲ့ရဲတွေ ဒီကားကိုခိုးဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ သူတို့စက်နိုးတာ နိုးလို့မရဘူး။ ဒါနဲ့ သူတို့ပြန်သွားတော့ ဘာကြောင့် စက်မနိုးတာလဲသိချင်လို့ ငါ တက်နိုးကြည့်တာ”

“ကိုင်း... ထွက် ထွက်၊ ခင်ဗျား ကြိုးစားမနေနဲ့။ ဒီလို ပြဿနာမျိုးပေါ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကြိုတင်တွက်ဆထားမိလို့ ‘ရိုတာအမ်း’ ကို စောစောကတည်းက ဖြုတ်ထားတာ”

“မင်း တယ်ပါးပါလား”

“တိုးတိုးပြော ... ငြိမ်နေ၊ ဟိုမှာ ရဲတွေ ကျွန်တော်တို့ဆီ လာနေကြပြီ”
ရဲလေးယောက်ဖြစ်၏။ သူတို့ထံ ဦးတည်လျှောက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။

“လူဖြူတွေ ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်ရှိသော ရဲတပ်ကြပ်ကြီးက မေးလိုက်၏။

“ကားသူခိုး ထွက်ဖမ်းတာ”

“ဘယ်မှာ သူခိုးလဲ ... ကားပေါ်ကလူဟာလား”

“မဟုတ်ဘူး... ဒါက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ၊ သူခိုးက ထွက်ပြေးသွားပြီ”

“ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ခင်ဗျားတို့ အပြင်ထွက်မနေသင့်ဘူး၊ ဟိုတယ်ထဲ ပြန်နေကြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းတို့ ဘာပြောနေကြတာလဲ”

ပြင်သစ်စကားဖြင့် ပြောနေကြခြင်းဖြစ်၍ ဒေါ်ဆန်သည် နားမလည်သဖြင့် ကြားဖြတ်ဝင်မေးလိုက်၏။

“တိတ်တိတ်နေ ... ခင်ဗျား ဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့”

“ခင်ဗျားမိတ်ဆွေက ဘာပြောတာလဲ”

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးက မေးလိုက်ပြန်၏။

“သူက ပြင်သစ်စကားမတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာပြောနေကြတာလဲလို့ မေးတာ”

ရဲများက အသံထွက်ရယ်လိုက်ကြ၏။

“ဒါထက် နေပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့က ဘာလူမျိုးတွေလဲ”

“ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက အမေရိကန်”

“ခင်ဗျားက အင်္ဂလိပ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် မင်နင်းဆိုတဲ့လူ သိလား”

“မသိဘူး ... တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

“ဖူလာဆိုတဲ့လူရော”

“မသိဘူး ... နာမည်တော့ ကြားဖူးသလိုလိုပဲ။ ဟိုမြောက်ဘက်ကမ်းခြေမှာနေတဲ့လူ မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား သူနဲ့တွေ့ဖူးလား”

“တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

“ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်တို့ ရှာချင်တယ်”

“ရှာပါ ... ခင်ဗျားတို့ ကျေနပ်သလို ရှာပါ”

ဒေါ်ဆန်ကို ကားပြင်သို့ ထွက်ခိုင်း၏။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ဒေးဗစ်”

“ရှာမလို့တဲ့ ... ခင်ဗျား အသာငြိမ်ပြီး အေးအေး အရှာခံလိုက်၊ မြန်မြန်ပြီးသွားရင် ပြဿနာမြန်မြန်အေးသွားတာပဲ”

ရဲများသည် ဒေးဗစ်ဝတ်ကို အရင်ရှာ၏။

ဘာမှမတွေ့။

ဒေါ်ဆန်ကို ဆက်ရှာ၏။ ဂျာကင်အင်္ကျီ အုပ်ထားသော ခါးကြားတွင်းမှ ပစ္စတိုသေနတ်တစ်လက် ထွက်လာ၏။
ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ရုတ်ချည်းပင် မရှင်းနိုင်သော ပြဿနာတစ်ရပ်နှင့် တွေ့ရတော့မည်ကို သဘောပေါက်၏။

“ကိုင်း ... ည ဇီအချိန်ကြီးမှာ သေနတ်ခါးထိုးပြီး ဟိုတယ်အပြင်ထွက်နေတဲ့ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေကို ကျွန်တော်တို့ မသင်္ကာဘူး၊
ရဲစခန်းခေါ်သွားမယ် ... ခင်ဗျားလည်း လိုက်ခဲ့”

အဖမ်းခံကြရပြီ။

x x x

ကော်စတန်သည် ရဲများခေါ်သွားသော ဒေးဗစ်ဝတ်နှင့် ဒေါ်ဆန်ကို အမှောင်ထုဖုံးနေသော ဟိုတယ်ပြတင်းပေါက်အနီးမှ
ငေးကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် ဘားခန်းရှိရာသို့ အသာပြန်လျှောက်လာ၏။

“ဒေးဗစ်နဲ့ ဒေါ်ဆန်ကိုတော့ ရဲတွေဖမ်းသွားပြီ”

တစ်ခန်းလုံး ကျန်လူများ အလွန်အံ့သြသွား၏။ ကြောက်လည်း ကြောက်သွားကြ၏။

“ဘာပြုလို့ ဖမ်းသွားတာလဲ”

ဂျူလီကာ မေးလိုက်၏။

“ဒေါ်ဆန်ကိုယ်ထဲမှာ သေနတ်တစ်လက် ရှာလို့ တွေ့သွားလို့”

“ဘယ်ကိုခေါ်သွားတယ်လို့ထင်လဲ”

“ရဲစခန်းဖြစ်မှာပေါ့၊ ပါပီရိုနို ... ခင်ဗျား ရဲစခန်း ဘယ်မှာရှိလဲ သိလား”

“သိတယ် ... တော်တော်လေး လှမ်းတယ်၊ လမ်းလျှောက်လိုက်သွားဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ကားနဲ့သွားမှ လွယ်မယ်”

“ခင်ဗျား ဗြိတိသျှကောင်စစ်ဝန်အိမ် သိလား”

“သိတယ်၊ ဒီနားလေးမှာ ဒီဟိုတယ်က ဘာမှမဝေးဘူး၊ အဲ ... အဲဒီကောင်စစ်ဝန်မှာလည်း ကားလည်းရှိတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... ကျွန်တော် ကောင်စစ်ဝန်နဲ့ သွားတွေ့မယ်။ ကောင်စစ်ဝန်ရဲ့ ဩဇာသုံးပြီး သူတို့ကို ရဲအချုပ်ခန်းထဲက ပြန်ထုတ်ဖို့

ကြိုးစားမယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဒီဟိုတယ်ထဲက ပုန်းလို့ကောင်းမယ့် စတိုခန်းလို ချောင်ကျတဲ့နေရာတစ်ခုခုကို ရှာပြီး ပုန်းနေကြ။ စစ်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ တောကြောင်တွေ ဟိုတယ်ထဲဝင်လုမယ့်အန္တရာယ် ရှိတတ်တယ်။ သတိထားနေကြပါ။ ကျွန်တော် နှစ်နာရီအတွင်း ပြန်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်”

ကော်စတန် ဟိုတယ်အပြင်ဘက် အမှောင်ထုအတွင်းသို့ ထွက်သွား၏။

အချိန်မှာ ည (၁၀)နာရီ ထိုးလုပြီ။

ကော်စတန်သည် အင်ပီရယ်ဟိုတယ်သို့ ည ၁၂ နာရီမထိုးမီ ပြန်လာနိုင်မည်ဟု ထင်မိ၏။

လမ်းပေါ်၌ မည်သူမျှမတွေ့ပါ။ တစ်လမ်းလုံး တစ်ပြင်ကဲ့သို့ ရှင်းနေ၏။ အဝေးမှ စစ်ကားများ ဖြတ်မောင်းသွားသည့် မီးရောင်ကိုမူ မကြာမကြာ လှမ်းမြင်ရ၏။ ကော်စတန်မှာ စစ်သတင်းထောက်အဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ခဲ့ဖူးသော အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်နေသည့်သတင်းထောက်ဖြစ်၏။ ကွန်ဂိုစစ်၊ ဗီယက်နမ်စစ်၊ မလေးရှားပြည်တွင်းစစ်များတွင် သူ ပါခဲ့ဖူး၏။

ကော်စတန်သည် သူ့ခြေလှမ်းတိုင်းကို အသံမမြည်အောင် အထူး ဂရုစိုက်၍ လှမ်း၏။ သူပုန်များ၏ အမြောက်သံမှာ မြို့တော်နှင့် တဖြည်းဖြည်း ပို၍နီးလာ၏။ သူပုန်တပ်ဖွဲ့များ၏ ထိုးစစ်မှာ အောင်ပွဲရနေဟန်ရှိ၏။

မကြာမီ ရှေ့မှာ ရဲကင်းတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ လျှောက်လာနေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ကော်စတန်သည် လျင်မြန်စွာ လမ်းဘေးရှိ ချုံတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်၍ ပုန်းနေလိုက်၏။ ကင်းအဖွဲ့ သူ့ဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်သွား၏။ ကော်စတန်သည် သူ့ခရီးကို ဆက်ခဲ့ပြန်၏။

ဗြိတိသျှကောင်စစ်ဝန်အိမ်သို့ လျှောက်လာရသည်။ ခရီးမှာ တစ်နာရီမျှကြာ၏။ ဤတစ်နာရီအတွင်း ကော်စတန်သည် ရဲကင်းအဖွဲ့ သုံးဖွဲ့ကို မြင်ခဲ့မိ၏။

ကောင်စစ်ဝန် အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ဒေါ်ဆန်မှာ အမေရိကန်စာပေလောက၌ အလွန်အောင်မြင်နေသည့် စာရေးဆရာဖြစ်၏။ သူ့စာဖတ်ပရိသတ်မှာ အလွန်များ၏။ စာရေးအားလည်း အလွန်ကောင်းသူဖြစ်၏။ ကမ္ဘာ့နိဗ္ဗာန်ဆုကြီးကိုပင် ရမည့်သူအဖြစ် အမြဲသတ်မှတ်ခြင်းခံနေရသူ ဖြစ်၏။ ဒေါ်ဆန်၏ 'တိုင်ဖွန်း' ဟူသော စာအုပ်မှာ စာရေးဆရာကြီး ဟိုင်းမင်းဝေးကွယ်လွန်သည့်နှစ်တွင် ထွက်၏။ ထိုစာအုပ်ကြောင့်ပင် သူသည် ကမ္ဘာကျော်ခဲ့၏။ လူအများကပင် ဒေါ်ဆန်ကို ဟိုင်းမင်းဝေးနှင့် စာရေးဟန်တူသည်ဟု ပြောကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ဆန်က သူသည် စာရေးဟန်သာတူသည်မဟုတ်၊ စွန့်စားခြင်း၊ ရဲရင့်ခြင်းများ၌လည်း ဟိုင်းမင်းဝေးနှင့်တူသည်ဟု ကမ္ဘာက

ယူဆအောင်သူအမျိုးမျိုးကြံစည်၍နာမည်ကြီးအောင်လုပ်၏။ အာဖရိကတိုက်သို့သွားပြီးခြင်္သေ့ပစ်၍ခြင်္သေ့သေကြီးဘေးတွင် သေနတ်ထမ်း၍ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံ၏။ ကရစ်ဘီယန်ပင်လယ်အတွင်း ငါးမန်းလိုက်ဖမ်း၏။ သူ့လေယာဉ်ပျံကို သူကိုယ်တိုင် မောင်း၏။ တကယ်တော့ ဤအလုပ်အားလုံးကို ဒေါ်ဆန်သည်လုံးဝ ဝါသနာမပါ။ သူသည် ဟိုင်းမင်းဝေးကဲ့သို့ သတ္တိရှိသူလည်း မဟုတ်။ သူ၏ စာအုပ်ကိုယ်စားလှယ်က သူ နာမည်မကြီး၊ ကြီးအောင် လုပ်ခိုင်း၍ လုပ်နေခြင်းသာဖြစ်၏။ တကယ်တော့ လုပ်သည်ဆိုရာ၌လည်း တကယ်လုပ်သည်မဟုတ်ပါ။ သူပစ်သည်ဟူသော အာဖရိကမှ ခြင်္သေ့မှာ မုဆိုးများပစ်ထားသော ခြင်္သေ့သေကြီးဖြစ်၏။ သူဖမ်းသည်ဆိုသော ငါးမန်းကြီးများမှာလည်း တခြားတံငါများဖမ်းပေးသော ငါးဖြစ်၏။ သူ လေယာဉ်ပျံ ကိုယ်တိုင်မောင်းသည်ဆိုရာ၌လည်း သူ့ဘေးတွင် အခက်အခဲရှိက အကူအညီပေးရန် ကျွမ်းကျင်သော လေယာဉ်မောင်း နည်းပြဆရာ တစ်ယောက်ကို အသင့်ထား၍ မောင်းခြင်းသာဖြစ်၏။

ဒေါ်ဆန်၏ စာအုပ်ကိုယ်စားလှယ်မှာလည်း လူတစ်ယောက်ကို နာမည်ကြီးအောင် အလွန်လုပ်ပေးတတ်သူဖြစ်၏။ သူ့ကြောင့်ပင် ယနေ့ ဒေါ်ဆန်မှာ ကမ္ဘာ၌ အလွန်နာမည်ကြီးနေရသည်ဟု ပြောနိုင်၏။ သူ့အကူအညီမပါဘဲ ဒေါ်ဆန်သည် ဤသို့ နာမည်ကြီးလာနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ဒေါ်ဆန်နှင့် ဒေးဗစ်ဝတ်တို့ကို ချုပ်ထားသော အချုပ်ခန်းမှာ ဆယ်ပေပတ်လည်မျှရှိသည့် ရဲအချုပ်ခန်းဖြစ်၏။ ရဲစခန်း၏ ဒုတိယထပ်တွင်ရှိသော အခန်းဖြစ်၏။ အချုပ်ခန်းမှာ အလုံပိတ်ခန်းဖြစ်ပြီး လေဝင်ပေါက်ဟူ၍ အပေါ် အမိုးအနီးတွင် ဖောက်ထားသော သံတန်းများ ကာထားသည့် ပြတင်းပေါက်ငယ်လေးတစ်ခုသာ ရှိ၏။

ဒေါ်ဆန်သည် သူ့ရင်ထဲ၌ လူမည်းရဲအရာရှိကြီးများ သူ့နာမည်ကြားသည်နှင့် ချက်ချင်း ပြန်လွှတ်ပေးလိမ့်မည်ဟု အထင်ရောက်နေ၏။ သူ့အနာဂတ်အတွက် တွေးပူနေမိခြင်း မရှိ။

“ခင်ဗျား ပစ္စတိုကြီးကို ဘာပြုလို့ ခါးထဲအမြဲထိုးထားတာလဲ”

“ငါ့ကိုယ်ငါ ကာကွယ်ဖို့ပါ။ ငါ့လို ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးသိအောင် နာမည်ကြီးနေတဲ့လူမျိုးဟာ ဘယ်ကိုပဲသွားသွား အမြဲအန္တရာယ်ရှိတယ်။ ဒီလို အန္တရာယ်တွေကို လိုအပ်ရင် ကာကွယ်ဖို့ သေနတ်ကို ကိုယ်မှာ အမြဲဆောင်ထားရတာ။ ငါ့မှာ လိုင်စင်ရှိတယ်။ ခိုးကိုင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“လိုင်စင်ရှိလည်း ဒီတိုင်းပြည်မှာ ဘယ်အာဏာပိုင်ကမှ ဂရုစိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ ပြဿနာလုပ်ချင် လုပ်တာပဲ”

“မင်း မပူပါနဲ့ ... ငါတို့ကို သူတို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကြာကြာ ဖမ်းထားရဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ နာရီပိုင်းအတွင်း ပြန်လွှတ်ကြမှာပါ။ ငါ့ကို ဖမ်းထားတာ သမ္မတဆာယူရီယာ မသိသေးလို့ဖြစ်မယ်။ သိတာနဲ့ ချက်ချင်း လွှတ်ခိုင်းမှာပဲ။ အမေရိကန်လူမျိုးတစ်ယောက်ကို ဒီကောင်ကြီး မထိရဲပါဘူး”

“သမ္မတဆာယူရီယာက ခု အမေရိကန်တွေကို ဘယ်လောက်မှန်းနေသလဲ သိလား”

“မသိဘူး”

“ခု သူ့ကို ပြိုင်တိုက်နေကြတဲ့ သူပုန်တွေကို လက်နက်ရောင်းပေးတာ အမေရိကန်တွေလို့ထင်ပြီး အမေရိကန်မှန်သမျှကို အစိမ်းဝါးစားချင်နေတာ။ သူ မသိတာ ကောင်းတယ်။ သိရင် သတ်ပစ်လိုက်လို့ အမိန့်ပေးလိုက်လိမ့်မယ်”

“ရုံးတင် မစစ်ရသေးဘဲ သတ်မိန့်ကို ဒီလူ မပေးရဲပါဘူး”

“ခင်ဗျား တယ်ခက်တဲ့လူပဲ။ ခင်ဗျား ခုရောက်နေတာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမဟုတ်ဘူး၊ ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံ။ ဒီနိုင်ငံမှာ သမ္မတဆာယူရီယာ အာဏာရလာခဲ့ပြီးနောက် ခုနစ်နှစ်အတွင်း ဘာမှ ရုံးတင်စစ်ဆေးခြင်းမလုပ်ဘဲ သူ သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ လူပေါင်းဟာ နှစ်သောင်းကျော်နေပြီ”

“သမ္မတဆာယူရီယာရဲ့ ထိပ်တန်းအရာရှိတွေထဲက ငါနဲ့ သိပ်ရင်းရင်းနှီးနှီးခင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဒီလူက ဒီနေ့ ဒီနိုင်ငံမှာ သိပ်အာဏာဩဇာကြီးတဲ့လူ၊ သူ့ဆီများ ဖုန်းဆက် အကူအညီတောင်းရရင် ကောင်းမလားမသိဘူး”

“ဘယ်သူလဲ”

“ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဒီကတ်”

“ဟာ ... ခင်ဗျား ဒီလူသတင်း မကြားသေးဘူးလား”

“မကြားဘူး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တစ်နေ့ကတောင် ငါနဲ့အတူ ငါးဖမ်းလိုက်လာသေးတယ်”

“သေပြီ ... မနေ့ကပဲ ... သမ္မတဆာယူရီယာက သတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

ဒေါ်ဆန်၏ မျက်နှာမှာ သိသိသာသာပဲ ချက်ချင်းပျက်သွား၏။

“နောက် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မရှင်းတာလေးတစ်ခု ခင်ဗျားကို မေးပါရစေဦး”

“ဘာလဲ”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကားကို စက်နှိုးဖို့ ကြိုးစားနေတာ စက်နှိုးလို့သာရရင် တစ်နေရာရာကို လစ်ချင်လို့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... မင်းနဲ့ ကော်စတန် အခန်းပြင်ထွက် တိုင်ပင်နေတာတွေအားလုံး ငါကြားတော့ ငါ လန့်လာတယ်။ ဒါကြောင့် အမြန်ဆုံး ဟိုတယ်ကလစ်နိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး လစ်မလို့ ကြိုးစားကြည့်တာ”

“ခင်ဗျားတော်တော်တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့လူ။ ဟိုတယ်မှာကျန်တဲ့လူအားလုံးသေချင်သေပါစေ၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း အသက်ရှင်ရင် ပြီးရောဆိုပြီး လစ်မလို့မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားမို့ ကြံစည်ရက်တယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအကြောင်း ကြားဖူးသမျှ ဖတ်ဖူးသမျှ ခင်ဗျားဟာ သူရဲကောင်းကြီးပဲ။ အင်မတန် သတ္တိရှိတယ်ဆို ...”

“ဒါက မင်းအလုပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းနဲ့လည်း မဆိုင်ပါဘူး”

နံနက် လေးနာရီထိုးလျှင် အချုပ်ခန်းတံခါး သော့ဖွင့်သံကြား၏။ ရဲသားတစ်ဦးဖြစ်၏။

“ကဲ ... ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လုံးလိုက်ခဲ့”

ရဲအရာရှိအခန်းသို့ ခေါ်သွား၏။

“ခွေးမသား ... နှစ်ယောက်လုံး တစ်ပြိုင်တည်း မင်းဘာပြုလို့ ခေါ်လာတာလဲ။ တစ်ယောက် သွားပြန်ပို့လိုက်”

ဒေါ်ဆန်ကိုထားခဲ့ပြီး ဒေးဗစ်ဝတ်ကို အချုပ်ခန်းသို့ ပြန်ခေါ်သွား၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်သည် အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ရောက်သွားပြီးနောက် တစ်ယောက်တည်းအမျိုးမျိုးတွေးကြည့်နေ၏။ ယခု ရဲများ စိတ်ဝင်စားနေသော နိုင်ငံခြားသားများမှာ ‘မင်နင်း’နှင့် ‘ဖူလာ’ ဆိုသူ နှစ်ဦးဖြစ်၏။

ဒေါ်ဆန်နှင့် သူ့ကို ယခု ဖမ်းထားခြင်းသည် ဤလူနှစ်ယောက်၏ သတင်းကို ရချင်၍ဖြစ်နိုင်၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ခွေးခြေပေါ်တက်ပြီး အချုပ်ခန်းလေဝင်ပေါက်သံတိုင်များကြားမှ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ အမှောင်ထုအတွင်း၌ သူ ဘာမှမမြင်ရ။

မကြာမီ အရက်ဦး၏ ရောင်ခြည်နုများ ပေါ်လာ၏။ အခန်းပြင်မှ လူတစ်ယောက်လျှောက်လာသံ ကြားရ၏။

အချုပ်ခန်းတံခါး ပွင့်သွား၏။

စောစောက ရဲသားပင် ဖြစ်၏။ သူ့ကို လာခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ လူမည်း ရဲအရာရှိသည် သူ့စားပွဲကြီး၌ ခန့်ညားစွာထိုင်နေ၏။ မလှမ်းမကမ်းတွင် သေနတ်ကိုင်ထားသော ရဲသားနှစ်ဦး ရပ်နေ၏။

“ကဲ ... မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ် ထိုင်ပါခင်ဗျာ”

အင်္ဂလိပ်စကားကို ပီသစွာ ပြောတတ်သူဖြစ်၏။

“ခင်ဗျား မစ္စတာမင်နင်းနဲ့ နောက်ဆုံး ဘယ်တုန်းကတွေ့လဲ”

“ကျွန်တော် သူနဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး”

“ဖူလာနဲ့ရော ဘယ်တုန်းကတွေ့လဲ”

“သူနဲ့လည်း ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ရဲ့ ရဲတပ်ကြပ်ကြီးကို ပြောတုန်းက သူတို့ ဘယ်မှာနေကြတာ သိတယ်လို့ ဝန်ခံထားတယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ဘာမှ ဝန်ခံပါဘူး၊ မြောက်ဘက်ကမ်းခြေမှာ နေတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်လို့သာ ပြောတာပါ။ ကျွန်တော် ဘယ်တော့ကမှ တွေ့ဖူးတယ်လို့ မပြောဖူးပါဘူး”

“ခင်ဗျား အမေရိကန်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ထဲကို ဘယ်တုန်းက ဝင်တာလဲ”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ထိုမေးခွန်းကြောင့် အလွန်အံ့သြသွား၏။ ဒေါသလည်း ဖြစ်သွား၏။

“ခင်ဗျား ဘာတွေမေးနေတာလဲ၊ ကျွန်တော် အမေရိကန်မဟုတ်ဘူး၊ အင်္ဂလိပ်”

“ဒါဖြင့် အင်္ဂလိပ်သူလို့ပေါ့”

“ဒီမှာ ကျွန်တော် သူလျှိုမဟုတ်ဘူး၊ မိုးလေဝသပညာရှင်၊ ကျွန်တော် ဘာအလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ နိုင်ငံခြားရေးဌာနက လူတွေ အကုန်သိတယ်”

“ဒါက ခင်ဗျားရဲ့ဟန်ပြအလုပ်ပါ။ ခင်ဗျား သူလျှို့ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ အကုန်သိထားပြီးပြီ။ ခင်ဗျား ဝန်ခံမလား၊ ငြင်းမလား”

“ကျွန်တော် ဘာမှဝန်ခံစရာမရှိဘူး။ ကျွန်တော် ကျွန်တော်တို့ ဗြိတိသျှကောင်စစ်ဝန်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“မစ္စတာရောစတွန်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မစ္စတာရောစတွန်ကလည်း အခြား အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်နဲ့ ခင်ဗျားကို လွှတ်ပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို လာပြောကြတာ အကြိမ်ကြိမ်ရှိနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ သိတယ်။ မစ္စတာရောစတွန်က ခင်ဗျားတို့ အင်္ဂလိပ်သူလျှို့အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်၊ သူ့ကိုလည်း ဖမ်းချင်နေတာ။ သူက သံအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်နေလို့ ကျုပ်တို့ ဖမ်းဖို့ခက်နေလို့ မဖမ်းသေးတာ။ ဗြိတိသျှအစိုးရကိုလည်း မစ္စတာရောစတွန် အပြုအမူတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အပြင်းအထန်ကန့်ကွက်ထားတဲ့စာ ကျွန်တော်တို့အစိုးရက ပို့လိုက်ပြီးပြီ။ ဪ ... ဒါထက် မနေ့က ခင်ဗျား သမ္မတကြီးဆာယူရီယာနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ မှန်သလား”

“ဘာမှန်စရာရှိလဲ ... သမ္မတ ဆာယူရီယာနဲ့တွေ့တာ ဘာဆန်းသလဲ”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သူ သမ္မတ ဆာယူရီယာနဲ့ အမြဲသွားတွေ့နေသည့်ဟန်မျိုး အပြည့်ထား၍ ပြန်ပြောလိုက်၏။ ရဲအရာရှိကလည်း သူ့ဟန်ကိုကြည့်ပြီး အနည်းငယ် ရွံ့သွားဟန်ရှိ၏။

“ကဲ ... စကားရှည်မနေကြစို့နဲ့၊ လိုရင်းကိုပဲ ပြောရအောင်၊ ခင်ဗျား ဒီနိုင်ငံမှာ သူလျှို့လာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံမလား၊ ဝန်ခံဘူးလား။ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ ဟိုအမေရိကန်ကတော့ သူလျှို့ပါဆိုတာ ဝန်ခံရုံမက ဖြောင့်ချက်မှာ လက်မှတ်ပါထိုးသွားပြီးပြီ”

“ဘာ ... သူ ဝန်ခံသွားပြီးပြီ”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် အလွန်အံ့သြစွာဖြင့် စားပွဲတွင် လက်ထောက်ပြီး ပြန်မေးလိုက်၏။

သူ့လက်များမှာ စားပွဲပေါ်မှ စေးကပ်သောအရည်များနှင့် ပေကပ်သွား၏။

ထိုအရည်များကို ကြည့်လိုက်လျှင် သွေးများဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ ချက်ချင်း သဘောပေါက်၏။ ဒေါ်ဆန်ကို ဤအရာရှိသည် အမျိုးမျိုး ညှဉ်းပန်းပြီး နောက်ဆုံး ဒေါ်ဆန် မခံနိုင်သည့်အချိန်၌ မတရားလက်မှတ်ရေးထိုးခိုင်းခြင်းဖြစ်ရမည်။

“ဒီမှာ မစ္စတာဒေါ်ဆန်ကို ခင်ဗျား ဘာထင်နေလဲ၊ သူ သူလျှို့မဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး မစ္စတာဒေါ်ဆန်ဆိုတဲ့ နာမည် မကြားဖူးဘူးလား။ ဒီလောက် ပညာဉာဏ်ကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ခင်ဗျား အမျိုးမျိုး ညှဉ်းပန်းပြီး သူလျှို့ပါဆိုပြီး မတရားလက်မှတ်ထိုးခိုင်းလိုက်တာ အမေရိကန်နိုင်ငံကို ဘယ်လောက်စော်ကားလိုက်မိပြီဆိုတာ ခင်ဗျား နည်းနည်းမှ သဘောမပေါက်ဘူးလား။ သမ္မတကြီးဆာယူရီယာသာ ဒီသတင်းကိုကြားရင် ခင်ဗျားကို ဘယ်လောက်စိတ်ဆိုးမယ်ထင်လဲ”

“စာရေးဆရာကြီး ဒေါ်ဆန်ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုတော့ ကျွန်တော် ကြားဖူးပါတယ်။ ဒီလူကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ဒေါ်ဆန်ပါလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော် မယုံဘူး။ ဒေါ်ဆန်လို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမျိုးဟာ တိုင်းပြည်တစ်ခုမှာ ခုလို စစ်ကြီးဖြစ်နေတဲ့အချိန်မျိုးမှာ ဘယ်လိုရောက်လာစရာ မရှိဘူး။ သူလျှို့မို့ ရောက်လာတာ”

“

ဒီမှာ ဒေါ်ဆန်ဟာ စာရေးဆရာကြီး ဟိုင်းမင်းဝေးလိုပဲ၊ စွန့်စားမှုကို ဘယ်လောက်ကြိုက်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မကြားဖူး၊ မဖတ်ဖူးဘူးလား။ ဒီလူဟာ ဒေါ်ဆန် ဟုတ်မဟုတ် ခင်ဗျားမယုံရင် သမ္မတကြီးဆာယူရီယာကို ဖုန်းဆက်မေးကြည့်။ ခင်ဗျား မမေးရဲရင် ကျွန်တော်မေးမယ်။ ခင်ဗျား ခုလုပ်လိုက်တဲ့ပြစ်မှုကြောင့် သမ္မတကြီး ဆာယူရီယာကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်လောက်

ဒုက္ခရောက်မယ်ထင်လဲ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်ပေါ့ ... သိပ်ဆိုင်ပေါ့။ အမေရိကန်တပ်ဖွဲ့တွေက အခု ခင်ဗျားတို့ ပြည်တွင်းစစ်မှာ ‘ဗေဗယ်’ ဘက်က ပါသွားတော့မယ်လေ။ ဆရာကြီး ဒေါ်ဆန် အခုညဦးက အမေရိကန်စစ်စခန်းကို ပြန်မရောက်ဘူးဆိုတာနဲ့ စစ်စခန်းမှူး ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘရွတ်က ခင်ဗျားတို့သမ္မတကြီး ဆာယူရီယာဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ဒေါ်ဆန်ကို အမြန်ဆုံးရှာပေးဖို့၊ အကာအကွယ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုတော့မယ်။ ခင်ဗျားတို့ သမ္မတကြီးကလည်း ရှာပေးမယ်။ အကာအကွယ်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးမှာပဲ။ ခုဆိုရင် စိန့်ပါရီမြို့တော်အနံ့လည်း စစ်သားတွေလွှတ်ပြီး လိုက်ရှာနေရောပေါ့။ တကယ်လို့များ အမေရိကန်စစ်စခန်းကလူတွေသာ သူတို့ရဲ့ ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီးဒေါ်ဆန်ကို ခင်ဗျား ဒီအချုပ်ခန်းမှာ ချုပ်ထားပြီး တစ်ညလုံး အမျိုးမျိုးညှင်းဆဲနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကိုသာ ကြားရင် ဘာလုပ်ကြမယ်ထင်လဲ။ ချက်ချင်း စစ်စခန်းထဲကထွက်ပြီး သမ္မတဆာယူရီယာရဲ့ နန်းတော်ကို သိမ်းဖို့ ချီတက်တော့မယ်။ ဒီအခါမှာ သမ္မတကြီးဆာယူရီယာက ခင်ဗျားကို ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတွေ့လို့ရတယ်မဟုတ်လား”

ရဲအရာရှိမျက်နှာမှာ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် အလွန်ပျက်၍ နေ၏။ ဤအမှုအရာကိုကြည့်ပြီး ဒေးဗစ်ဝတ်ကလည်း အခွင့်ကောင်းယူ၍ သူလိုရာကို ဆက်ပြောပြန်၏။

“ကျွန်တော် အကောင်းဆုံးအကြံပေးမယ်။ ခင်ဗျား ဒေါ်ဆန်ကို ညှင်းပန်းထားတဲ့ဒဏ်ရာတွေ အမြန်ဆုံးပျောက်သွားအောင် ဆရာဝန်တစ်ယောက် အမြန်လိုက်ရှာပြီး အကောင်းဆုံးဆေးတွေနဲ့ အမြန်ဆုံးကုပေး။ သမ္မတကြီး ဆာယူရီယာဆီ ဒီသတင်းမပေါက်ကြားခင် မစွတာဒေါ်ဆန်ကို ကျေနပ်အောင်တောင်းပန်ပြီး အချုပ်ခန်းက အမြန်လွှတ်လိုက် ... ဒါ ကျွန်တော် စေတနာနဲ့ ပြောတာ။ ခင်ဗျားလုပ်ချင်လည်း လုပ်၊ မလုပ်ချင်လည်း မလုပ်နဲ့ ... ခင်ဗျားသဘောပဲ”

ဒေးဗစ်ဝတ်ကို စစ်ဆေးမှုများ ဘာမှဆက်မလုပ်တော့။ အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ချက်ချင်း ပြန်အပို့ခိုင်းလိုက်၏။ ရဲအရာရှိသည် ဒေါ်ဆန်ပြဿနာနှင့်နွယ်ပြီး သူ့အပေါ် ကျလာနိုင်သည့် အန္တရာယ်များကိုတွေးပြီး အလွန်ထိတ်လန့်နေဟန်ရှိ၏။ အချိန်မှာ နံနက်ခုနစ်နာရီရှိခဲ့ပြီ။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သူ့အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ရောက်သည့်အချိန်မှစပြီး သူ့လွတ်မြောက်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုးကြံဆနေ၏။

သေနတ်သံ၊ အမြောက်သံများမှာ တဖြည်းဖြည်း ပို၍ နီးကပ်၍လာနေသည်ကို သူ သတိထားမိသည်။

မကြာမီ အမြောက်သံများမှာ ရဲစခန်းအနီးတွင် ကပ်ပြီး ပေါက်ကွဲကြ၏။

ရဲစခန်းကို ဦးတည်ပြီး ပစ်ခတ်နေဟန်ရှိ၏။

သူ၏ နောက်ဆုံးအချိန်များ နီးကပ်လာနေပြီဖြစ်သည်ကို သူတွေ့မိ၏။ သူနှင့် လုံးဝမဆိုင်သော ဒေသခံတိုင်းရင်းသားတို့၏ ပြည်တွင်းစစ်တွင် သူက ဓားခုတ်ရာ လက်လျှို့ဝှက်ပြီး အချောင်သေရတော့မည်။

“ဝုန်း”

အမြောက်ဆန်တစ်ခု ရဲစခန်းပေါ်သို့ တည့်တည့်ကျပြီး ပေါက်ကွဲသွား၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်ကို ချုပ်ထားသော အချုပ်ခန်းခေါင်မိုးမှာ ပွင့်ထွက်သွားပြီး နံရံတစ်ဘက်မှာ ပြိုကျသွား၏။

ထိုမြင်ကွင်းမှာ ဒေးဗစ်ဝတ် နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းဖြစ်၏။ သူ သတိမေ့သွားခဲ့ပြီ။

x x x

ကော်စတန်သည် ဟိုတယ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ကျ၍ ပေါက်ကွဲသွားသော အမြောက်ဆံများအသံကြောင့် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာ၏။

သူသည် သူ့ဘေးမှတစ်ဆင့်အိပ်သော ဂရိလူမျိုး ပါပီရိုဒိုကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ပါပီရိုဒိုသည် သူ့အိပ်ရာပေါ်တွင် မရှိ။ ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ရပ်ပြီး အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်နေ၏။

“သူပုန်တပ်တွေ မြို့ထဲချီလာကြပြီထင်တယ်”

ကော်စတန်က လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... သမ္မတ ဆာယူရီယာရဲ့မြို့အစပ်က ခံစစ်ကြောင်းတော့ ပြသွားပြီ။ အစိုးရစစ်သားတွေ တကွဲတပြားစီ မြို့အတွင်းပိုင်းကို ဆုတ်ပြေးလာနေကြတယ်”

“အစိုးရဘက်က အမြောက်တွေလည်း ပစ်သံမကြားပါလား”

“ဖေဗယ်လက်ထဲ ရောက်ကုန်ပြီလေ။ ဖေဗယ်ရဲ့အသေခံကွန်မန်ဒိုတပ်ခွဲတစ်ခုက ညတုန်းက မြို့အနောက်ဘက်က တိတ်တိတ်ဖောက်ဝင်ပြီး အမြောက်စခန်းကို ဝင်သိမ်းလိုက်တယ်။ မြို့မြောက်ဘက်က အမြောက်စခန်းတစ်ခုလုံး ဖေဗယ်လက်အောက် ရောက်သွားပြီ”

“တင့်ကားတွေရော”

“တင့်ကားတွေလည်း လမ်းတွေက ပိတ်နေတော့ ရွှေ့လို့မရကြဘူးနဲ့တူတယ်”

မိုးထိန်ထိန်လင်းနေပြီ။

ဖေဗယ်၏ တပ်ဖွဲ့များမှာ အရေအတွက်အားဖြင့် သမ္မတဆာယူရီယာ၏ တပ်ဖွဲ့များထက် အလွန်နည်း၏။ ညတိုက်ပွဲနှင့် တောတွင်းတိုက်ပွဲများ၌သာ အထူးကျွမ်းကျင်သူများဖြစ်၏။ အမှောင်ထုတွင်း၌ အလစ်ဝင်အတိုက်ခံရပြီး တပ်ဖွဲ့များ စုစည်းမှုမရှိဘဲ တကွဲတပြားဖြစ်နေ၍သာ သမ္မတဆာယူရီယာ၏ တပ်ဖွဲ့များ အထိနာလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကို ကော်စတန်တွေ့မိ၏။

ယခု နေ့အချိန်ရောက်ခဲ့ပြီ။

အကယ်၍သာ သမ္မတဆာယူရီယာသည် သူ့တပ်ဖွဲ့များကို ပြန်စုစည်းပြီး စနစ်တကျသာ ပြန်လည်ထိုးစစ်ဆင်ယူရင်

ဖေဖယ်တပ်ဖွဲ့များမှာ ကြံ့ကြံ့ခံရန်မလွယ်။ လက်နက်အင်အား အားဖြင့်လည်း သမ္မတဆာယူရီယာဘက်မှ အလွန်သာမည်မှာ မည်သို့မျှ သံသယရှိစရာမရှိ။

ဖေဖယ်သည် လျှပ်တစ်ပြက် မြို့သိမ်းတိုက်ပွဲကိုသာ မဆင်နိုင်လျှင် တန်ပြန်ထိုးစစ်ကို ခံရတော့မည်ဖြစ်၏။
အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံကြား၏။
ဂျူလီ ဝင်လာ၏။

“ကျွန်မကို ဟိုမိန်းမကြီးက သိပ်ဒုက္ခပေးတာပဲ”

“ဘယ်မိန်းမကြီးကလဲ”

ကော်စတန်က မေးလိုက်၏။

“ဘယ်သူရှိရမလဲ၊ မစ္စစ်ဝယ်လင်တန်ပေါ့။ ကျွန်မကို သူ့အခိုင်းအစေတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး တစ်ညလုံး အမျိုးမျိုးခိုင်းတယ်။ ကျွန်မလည်း မတတ်နိုင်တဲ့အဆုံး ငြိမ်သွားအောင် အိပ်ဆေးတိုက်ပေးလိုက်ရတယ်”

“ခုရော”

“အိပ်တုန်းပဲ၊ ဒီလောက် အမြောက်ဆန်တွေ ကျကွဲနေတာ သူ လုံးဝသိပုံမရဘူး။ ခု ဟောက်တောင်နေသေးတယ်”

“ကောင်းတယ် ... ဆက်အိပ်နေပါစေ”

“ကျွန်မတို့ ဒေးဗစ်နဲ့ ဒေါ်ဆန် ပြဿနာကို ဘယ်လိုဆက်ရှင်းကြမလဲ”

“ခုချိန်မှာတော့ ကိုယ်တို့ ဘာမှလုပ်နိုင်တာ မရှိတော့ဘူး။ သူပုန်တပ်တွေနဲ့ အစိုးရတပ်တွေက ခု မြို့သိမ်းတိုက်ပွဲတွေ စနေပြီ။ မျှော်လင့်စရာတော့ အများကြီးရှိပါတယ်။ သူတို့ အချုပ်ခန်းရဲ့နံရံတွေက သိပ်ထူတော့ အမြောက်ဆန်တွေ အနားမှာကပ်ကျပြီး ကွဲရင်တောင် ပြိုကျဖို့ မလွယ်ဘူး။ နောက် သူပုန်တပ်တွေ ဦးတည်ပြီး သိမ်းမယ့် အချက်အချာနေရာတွေထဲမှာ ရဲစခန်းလည်း ပါတယ်။ ရဲစခန်းကို သိမ်းမိတာနဲ့ အချုပ်သားတွေအကုန်လုံးကို သူတို့လွှတ်ပစ်မှာပဲ။ အစိုးရရဲ့ရန်သူအားလုံးဟာ သူတို့မိတ်ဆွေတွေပဲ မဟုတ်လား”

“ဒေးဗစ်ရဲ့မုန်တိုင်းကရော”

“အဲဒါက ပြဿနာပဲ”

“ရှင် သူ့ရဲ့ခန့်မှန်းချက်ကို ယုံလား”

“ယုံတယ် ဂျူလီ၊ ဒီဘေးအန္တရာယ်ကိုတော့ ဒေးဗစ် ပြောသွားတဲ့အတိုင်း တို့ အတိအကျလိုက်နာပြီး လုပ်ကြတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“သူပြောသွားတဲ့အတိုင်း မြို့ပြင်ရောက်အောင် ပေတစ်ရာကျော်မြင့်တဲ့ တောင်ကုန်းတစ်ခုရဲ့ မြောက်ဘက်ခြမ်း လေကွယ်အရပ်မှာ မုန်တိုင်းကျော်သွားတဲ့အထိ စခန်းချကြရုံပေါ့။ ကောင်စစ်ဝန် မစ္စတာရောစတွန်ကလည်း

တို့သွားချင်ကြတဲ့ခရီး ရောက်တဲ့အထိ သူ့ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ ကတိပေးသွားပြီးပြီ”

“ခု မစွတာရောစတွန် ဘယ်မှာလဲ”

“သူ ကောင်စစ်ဝန်ရုံး ပြန်သွားတယ်။ သူ့ရုံးက အချိန်မီ မီးရှို့ဖျက်ဆီးရမယ့် အရေးကြီးတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့နဲ့ တူပါတယ်။ သူ (၈)နာရီရောက်အောင် ပြန်လာမယ်လို့ ပြောသွားတယ်။ ခု ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီလဲ”

“၇ နာရီခွဲနေပြီ”

“ဒါဖြင့် သူ မကြာခင်ရောက်လာတော့မှာပဲ။ အရေးကြီးတာက မြို့ပြင်ကိုထွက်ရင် ဘယ်လမ်းကိုရွေးပြီး ထွက်သင့်တယ်ဆိုတာ ကြုံရွေးထားဖို့ပဲ။ ခု ကိုယ်တို့ရဲ့အခြေအနေက ဘယ်လမ်းကသွားသွား သူပုန်တပ်တွေနဲ့ အစိုးရတပ်တွေရဲ့အလယ်မှာတော့ ကြားညှပ်မိနေပြီ။ ပါဝီရိုဒို ... ခင်ဗျားက ဒီမြို့မှာနေတဲ့လူပဲ။ ဘယ်လမ်းက သွားသင့်တယ်ဆိုတာ ကူရွေးပေးစမ်းပါ”

ကော်စတန်က စိန့်ပါရီမြို့တော်၏ မြေပုံကို ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ချခင်းလိုက်၏။

သူတို့ အချိန်အတန်ကြာ အမျိုးမျိုး ဆွေးနွေးကြ၏။ လမ်းရွေးကြ၏။ မည်သည့်လမ်းမှ လုံးဝ အန္တရာယ်ကင်းနိုင်သည့်လမ်း မတွေ့ပါ။

“ကိုင်း ... ဟောဒီ တောင်ဘက်က ဖြတ်သွားတဲ့လမ်းကိုပဲ ရွေးကြရအောင်။ လေယာဉ်ပျံကွင်းနားက ဖြတ်သွားတဲ့လမ်းက လမ်းကောင်းပေမယ့် တိုက်ပွဲတွေ အကြီးအကျယ်ဖြစ်နေတဲ့နေရာဖြစ်မှာ သေချာတယ်။ ကိတ်အူဘက်ကိုသွားတဲ့လမ်းကလည်း သမ္မတဆာယူရီယာရဲ့တပ်ဖွဲ့တွေနဲ့ ပိတ်မိနေမှာ သေချာတယ်”
ကော်စတန် အကြံပေးသောလမ်းကို ရွေးရန် အားလုံးသဘောတူလိုက်ကြပြီ။

“နောက်တစ်ခုက ခု ရွေးထားတဲ့လမ်းကလည်း လက်တွေ့မှာ ဘယ်လိုအခြေအနေရှိမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်ကင်းထောက်အဖြစ် အရင်သွားကြည့်မယ်”

“ရှင်သွားလို့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်။ တိုင်းရင်းသား လူမည်းတွေကြားမှာ ရှင် အသားဖြူနေတော့ ထီးတည်းကြီး ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အသာကိုမည်းအောင်လုပ်ဖို့ မခက်ပါဘူး။ ကိုယ့်မှာ ဖိနပ်ဆေးအညှိပါလာတယ်။ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့အဝတ်မ ဖုံးနိုင်တဲ့ နေရာအားလုံးကို ဖိနပ်ဆေးနဲ့ အရောင်ပြောင်းပေးလိုက်မယ်”

ကော်စတန်သည် ချက်ချင်းပင် ဖိနပ်ဆေးအညှိဘူးကို ရှာ၏။ သူ့ကိုယ်သူ ပုံဖျက်ခြင်းများကို စတင်ပြုလုပ်၏။ သူ့လက်ဖြင့် မမိသော ကုပ်ပိုးနေရာများကို ဂျူလီကို ကူလိမ်းခိုင်း၏။

“အမြောက်ဆန်တွေက ဟိုတယ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း မကြာခင် ကျချင်ကျလာလိမ့်မယ်။ ကျည်ကွဲတဲ့ဒဏ်က အသက်သာဆုံးနေရာဟာ အောက်ဆုံးထပ်က လှေကားအောက်နေရာပဲ။ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ပေါ်လာတိုင်း အဲဒီနေရာမှာသာ သွားခိုနေကြ။ ကိုယ်(၁၁)နာရီမထိုးခင် ဟိုတယ် ပြန်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်။ တကယ်လို့ ၁၁ နာရီထိုးတဲ့အထိ ကိုယ် ပြန်မရောက်ရင် ကိုယ့်ကို မစောင့်နဲ့တော့။ ကောင်စစ်ဝန်မစွတာရောစတွန်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး သွားနှင့်ကြတော့။ ကိုယ် အန္တရာယ်ဆိုး

တစ်ခုခုနဲ့ တွေ့နေပြီလို့သာ မှတ်ထားလိုက်ပါ။”

ကော်စတန်သည် ဟိုတယ်အပြင်သို့ထွက်ပြီး လမ်းပေါ်မှ လူမည်းများအကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

X X X

“မစ္စဝယ်လင်တန် ထ ... ထ”

ဂျူလီသည် အိပ်ပျော်နေသော မစ္စဝယ်လင်တန်ကို နှိုးလိုက်၏။ မစ္စဝယ်လင်တန်သည် မျက်လုံးဖွင့်၍ ဂျူလီကို ရုတ်တရက် ကြောင်ကြည့်နေပြီး ...

“အပြင်က ဘာသံတွေလဲ”

“အမြောက်သံတွေ၊ သူပုန်တပ်တွေက မြို့ထဲဘက်ကို အမြောက်နဲ့ စစ်နေပြီ။ ကျွန်မတို့ ဒီဟိုတယ်က အမြန်ဆုံးထွက်ရတော့မယ်။ အရေးထဲမှာ ကောင်စစ်ဝန် ရောစတွန်ကလည်း မရောက်လာသေးဘူး”

“စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ကို ငါ့အတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက် အရင်ပို့ခိုင်းလိုက်ပါဦး။ ငါ့ခေါင်းတွေ ခဲနေသလိုပဲ”

“ဒီမှာ မစ္စဝယ်လင်တန်... ဒီ ဟိုတယ်မှာ အလုပ်သမားတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး၊ အကုန်ပြေးကုန်ပြီ။ ရှင် မြန်မြန်ထ၊ အဝတ်လဲ၊ နောက်ကျရင်တော့ ရှင့်ကို ဒီဟိုတယ်မှာပဲ ကျွန်မတို့ ပစ်သွားရတော့မှာပဲ”

ထိုအခါမှပင် မစ္စဝယ်လင်တန်သည် သူ့အိပ်ရာပေါ်မှ ချက်ချင်းထလိုက်၏။

မကြာမီ ကောင်စစ်ဝန် မစ္စတာရောစတွန်ရောက်လာ၏။

“သူပုန်တွေရဲ့မြို့သိမ်းတိုက်ပွဲ စနေပြီ။ အစိုးရတပ်တွေကလည်း လူပြန်စုနေတယ်။ မကြာခင် ကိုယ့်အိမ်ထဲ ကိုယ် တံခါးပိတ်ပုန်းနေကြတဲ့ မြို့သူမြို့သားတွေ လွတ်ရာကျွတ်ရာကို ထွက်ပြေးကြတော့မယ်။ လမ်းတွေမပိတ်ခင် တို့ မြန်မြန်သွားကြရအောင်”

“ကျွန်မတို့လည်း ဦးကို စောင့်နေတာပဲ။ အားလုံး အသင့်ပြင်ထားပြီးပြီ”

ဂျူလီက ရောစတွန်ကို ပြောလိုက်၏။

“ကော်စတန်ရော”

“သူလည်း အခြေအနေ ထောက်လှမ်းဖို့ အပြင်ထွက်သွားတယ်။ (၁၁)နာရီမထိုးခင် ရောက်အောင်ပြန်လာမယ်လို့ ပြောသွားတယ်”

“ခုမှ ကိုးနာရီခွဲရှိသေးတာပဲ။ ဒါဖြင့် တို့ နောက် ၁ နာရီခွဲလောက်အထိတော့ စောင့်သေးတာပေါ့”

“ရှင်တို့ ဒီမှာ ဆက်စောင့်မယ်။ အမြောက်ဆန်တွေ ဒီလောက်ကျကွဲနေသံ မကြားဘူးလား။ မကြာခင် ဒီဟိုတယ်ပေါ်လည်း ကျည်ဆန်တွေကျလာပြီး ကျွန်မတို့အားလုံး မသာဖြစ်ကုန်တော့မယ်”

မစ္စဝယ်လင်တန်က အလွန်စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်၏။

“မတတ်နိုင်ဘူး၊ မစ္စတာ ကော်စတန် မပါဘဲနဲ့တော့ ဒီဟိုတယ်က ကျွန်မတို့ မသွားသေးဘူး။ ဪ ... ကော်စတန် မှာသွားတယ်။ ဟိုတယ်အနီးမှာ အမြောက်ဆန်တွေကျပြီး ပေါက်ကွဲမယ့်အချိန်မှာ ဘေးအကင်းဆုံးနေရာဟာ အောက်ထပ်က လှေကားအောက်ပဲတဲ့။ အဲဒီမှာ ပုန်းနေဖို့ မှာသွားတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဒါဖြင့် အဲဒီကို တို့ ရွှေ့နေကြတာပေါ့။ အပြင်က ဝင်လာမယ့်၊ လုမယ့်၊ ယက်မယ့် လူဆိုးတွေရန်ကလည်း အကာအကွယ်ဖြစ်အောင် တို့ပုန်းနေမယ့်နေရာရှေ့မှာ ဗီရိုကြီးတစ်လုံးဆွဲပြီး ကာထားကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဂျူလီ ... ကိုယ်တို့ ဝိုင်းရွှေ့ကြရအောင်”

ဂရီလူမျိုး ပါပီရိုဒိုက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ပါပီရိုဒိုနှင့် ဂျူလီသည် ဗီရိုကြီးတစ်လုံးကို လှေကားအောက်နား ရောက်သည်အထိ မနိုင်တိုင်ဖြင့် တွန်းရွှေ့ကြ၏။ ကောင်စစ်ဝန် ရောစတွန်မှာ လူအိုတစ်ဦးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘာအကူအညီမှ ဝင်မပေးနိုင်ပါ။

အမြောက်သံမှာလည်း ဟိုတယ်နှင့် ပို၍နီးကပ်လာ၏။

“အစိုးရတပ်တွေ မြို့အပြင်ဘက် ‘နီဂရီတို’နားမှာ မနေ့ညက အတော်ခံလိုက်ကြရတယ်။ မြို့ထဲမှာလည်း ခု တပ်ပြေးတွေနဲ့ ပြည့်နေတယ်”

“သူပုန်တပ်တွေ အခြေအနေကရော”

“သူတို့က လောလောဆယ် အသာစီးရနေတယ်နဲ့ တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူအင်အားက အစိုးရတပ်တွေရဲ့သုံးပုံတစ်ပုံလောက်သာ ရှိတော့ အစိုးရတပ်တွေက စနစ်တကျ ပြန်စုစည်းနိုင်ပြီး စနစ်တကျ ပြန်ထိုးစစ်ဆင်နိုင်ရင် သူတို့ ခံနိုင်ဖို့မလွယ်ဘူး။ ပြန်ဆုတ်ရမှာပဲ”

အမြောက်သံများမှာ ပို၍ နီးကပ်လာ၏။

တစ်နာရီခန့် ရှိသွားပြီ။

ဟိုတယ်ရှေ့လမ်းမပေါ်တွင် ဒေသခံတိုင်းရင်းသားများ ဥဒဟို သွားနေ၏။

၁၁ နာရီထိုးရန် ၁၅ မိနစ်ခန့် လိုတော့သည်။

“ကိုယ်တို့ နောက် ၁၅ မိနစ် ထပ်စောင့်လို့မှ ကော်စတန် မပေါ်လာရင် သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး ထွက်ကြမှထင်တယ်”

ကောင်စစ်ဝန်ရောစတွန်က ပြောလိုက်၏

“ဦးသဘောပဲလေ၊ ထွက်မယ်ဆိုလည်း အားလုံး အဆင်သင့်ပဲ”

ထိုအချိန်၌ ဟိုတယ်အရှေ့တံခါးမှ ဝင်လာသော ခြေသံများကြား၏။

“ကော်စတန် ပြန်လာပြီထင်တယ်”

ဂျူလီက ပြောလိုက်၏။

“နေဦး၊ စောင့်ကြည့်ဦး”

ရောစတွန်က ပြောလိုက်၏။

ကော်စတန် မဟုတ်။

လူမည်းစစ်သားနှစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ရှေ့ကဝင်လာသော စစ်သားတစ်ယောက်က ရိုင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက် ကိုင်ထားပြီး နောက်မှစစ်သားမှာ လက်နက်မဲ့ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဟိုတယ်အတွင်း၌ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ဖြင့် တစ်ခုခုရှာဖွေသလိုလုပ်ပြီး ဘားခန်းတွင်း ဝင်သွားကြ၏။

ထို့နောက် အရက်များကို ငဲ့၍သောက်သံ၊ စကားပြောသံများ ကြားရ၏။

“ဒီကောင် နှစ်ကောင် ပြန်ထွက်သွားတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်မှထင်တယ်”

ရောစတွန်က ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မတို့ သူတို့ရှေ့မှာ ထွက်သွားလို့ကတော့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်ဘူး”

ဂျူလီက ထောက်ခံလိုက်၏။

မကြာမီ စစ်သားတစ်ယောက် အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာ၏။ ဟိုတယ်အရှေ့တံခါးဝတွင် ရပ်နေပြီး လမ်းမအပေါ် လျှောက်သွားနေသော စစ်သားအချို့ကို လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်၏။

စစ်သား ဆယ်ယောက်ခန့် ဝင်လာခဲ့ပြန်၏။

ဘားခန်းထဲသို့ စုပြုံဝင်သွားပြီး သောက်ပွဲကြီးစကြ၏။

“ဒုက္ခပဲ၊ ဒီကောင်တွေ ဒီမှာ ပါတိလာလုပ်နေကြပြီ။ ခုချိန်မှာများ တို့ကို သူတို့မြင်သွားရင် မလွယ်ဘူး။ အားလုံး မူးနေကြပြီ။ စစ်ပြေးတွေနဲ့တူတယ်”

ရောစတွန်က ညည်းလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေကို မြင်ရင် ပိုမလွယ်ဦးမယ်”

ဂျူလီက ထောက်ခံလိုက်၏။ ဂျူလီစကားကြောင့် မစ္စဝယ်လင်တန်သည် ပို၍ တုန်လှုပ်သွား၏။

“ဟင် ... ငါတော့ ဒီကောင်တွေ စော်ကားတာကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မခံဘူး၊ သွားမယ်။ ဒီက ခုသွားတော့မယ်”

ပုန်းနေရာမှ ထလိုက်၏။ ဂျူလီက ပြန်ဆွဲချလိုက်၏။

“ရှင် ငြိမ်ငြိမ်နေနော် ... ရှင့်ကြောင့် အားလုံး ဒုက္ခဖြစ်ရတော့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်ရမှာလဲ၊ နင် ဘာမှ ဆရာလာမလုပ်နဲ့ ... ငါ့သဘောပဲ”

ချက်ချင်း ပြန်ထရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြန်၏။

ကံကောင်းသည်။

ဂရိလူမျိုး ပါပီရိုဒိုက မစ္စဝယ်လင်တန်၏ နာရင်းကို ဖောင်းခနဲ လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ချလိုက်၏။ မစ္စဝယ်လင်တန် မေ့မြောသွား၏။

အားလုံး ထိုအခါကျမှပင် သက်ပြင်းချနိုင်ကြ၏။

“ဒီမိန်းမနဲ့တော့ တို့တော့ဒုက္ခပဲ”

ရောစတွန်က ညည်းလိုက်၏။

“ကျွန်မလည်း ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ တော်သေးတယ် ... ပါပီရိုဒိုက လက်မြန်ပေလို့”

ဟိုတယ်အဝင်ပေါက်မှ လျှောက်ဝင်လာနေသော ခြေသံများ ကြားရပြန်၏။

“နောက်တစ်ဖွဲ့ လာကြပြန်ပြီထင်တယ်”

မှန်သည်။

စစ်သားများဖြစ်၏။

လက်နက်ကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်၏။ အားလုံး ခုနစ်ယောက်ရှိပြီး ထူးခြားသည်မှာ အရာရှိတစ်ဦးက ဦးဆောင်လာခြင်းဖြစ်၏။

အရာရှိသည် ဟိုတယ်တွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ခါးကြားမှ ပစ္စတိုသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ဘားခန်းထဲသို့ တန်းဝင်သွားပြီး

ဘားခန်းထဲမှ စစ်ပြေးများဖြစ်ဟန်တူသော စစ်သားအားလုံးကို အပြင်သို့ထွက်ခိုင်း၏။

စစ်ပြေးတစ်ယောက်ချင်း အပြင်သို့ထွက်လာ၏။

နောက်ဆုံးထွက်လာသော စစ်ပြေးမှာ ပထမဆုံး ဟိုတယ်အတွင်း ဝင်လာသောစစ်သားနှစ်ယောက်မှ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုင်ထားသူဖြစ်၏။

အလွန်မူးနေ၏။

အရာရှိက စစ်သားအားလုံးကို တန်းစီရန် အမိန့်ပေး၏။ ရိုင်ဖယ်ကိုင်ထားသော အလွန်မူးနေသည့် စစ်သားမှတစ်ပါး ကျန်စစ်သားအားလုံး တစ်ယောက်တန်း တန်းစီလိုက်ကြ၏။

အရာရှိက ရိုင်ဖယ်ကိုင် မူးနေသော စစ်သားကို တန်းဝင်စီရန် ထပ်အမိန့်ပေးလိုက်၏။ စစ်သားက မနာခံ၊ သူ့သေနတ်ကိုပင် မောင်းတင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

အရာရှိက သူ့ဘေးမှ မောင်းပြန်သေနတ်ကိုင် စစ်သားအား တိုင်းရင်းသားစကားဖြင့် အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာ ပေးလိုက်၏။ ထိုစစ်သားက ချက်ချင်း မူးနေသော စစ်သားကို ပစ်သတ်လိုက်၏။ စစ်သားအားလုံး ချက်ချင်း စည်းကမ်းသေဝပ်သွား၏။ ဟိုတယ်တွင်းမှ စနစ်တကျ တန်းစီပြီး ပြန်လျှောက်ထွက်သွား၏။

“ကဲ ... အခွင့်သာတုန်း တို့သွားကြစို့”

အားလုံး ကောင်စစ်ဝန်ရောစတွန် ကားရှိရာ ဟိုတယ်၏ အနောက်ပိုင်းသို့ လျှောက်သွားကြ၏။ မစ္စစ်ဝယ်လင်တန်မှာ ပြန်လည် သတိလည်စဖြစ်၏။ ကောင်းစွာ လမ်းမလျှောက်နိုင်။ ဂျူလီက တွဲခေါ်ရ၏။

အချိန်မှာ နေ့လယ် ၂ နာရီထိုးရန် ၁၅ မိနစ်ခန့်သာ လိုတော့၏။

XXXX

ကော်စတန် အင်ပီရီရယ်ဟိုတယ် အပြင်လမ်းပေါ်သို့ ရောက်ချိန်၌ လမ်းသွားလမ်းလာလူများ မများလှပါ။

သူသည် သူတို့ မြို့ပြင်ထွက်ရန် ရွေးချယ်ထားသောလမ်းရှိရာ အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်ထွက်လာခဲ့၏။ လူသွားလူလာများမှာ ပို၍ ထူထပ်လာ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူအုပ်ကြီးအတွင်းသို့ သူ ရောက်လာ၏။

လူအုပ်ကြီးအတွင်း၌ စစ်ပြေးများဖြစ်ဟန်ရှိသော စစ်သားများနှင့်လည်း ပြည့်ညပ်နေ၏။ အချို့မှာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရထားသည်ကို သူ သတိထားမိ၏။

ကံကောင်းသည်မှာ လူတိုင်းသည် ကိုယ့်အသက်ရှင်ရေးအတွက် ပြေးလွှားနေရချိန်ဖြစ်၍ မိမိဘေး၌ မည်သူရှိသည်ကို မည်သူမျှ သတိမထားမိကြ။ လူတိုင်း ကိုယ့်ဒုက္ခနှင့်ကိုယ် အလုပ်များနေကြ၏။

ကော်စတန်သည် လမ်းအချိုးတစ်ခုသို့ရောက်လျှင် ထင်းရှူးသေတ္တာတစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်နေသော စစ်သားတစ်ယောက်ကို တွေ့၏။ လက်တွင် ဒဏ်ရာရထားဟန်ရှိ၏။

“ခင်ဗျားလက်ကဒဏ်ရာကို ကျွန်တော် ပတ်တီးစည်းပေးရမလား”

စစ်သားက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ကော်စတန်က ထိုစစ်သားဝတ်ထားသော စစ်မြေပြင်သုံး ဂျာကင်အင်္ကျီကို ပထမ ချွတ်ပေးလိုက်ပြီး ထိုစစ်သား၏ အတွင်းအင်္ကျီလက်ကို ဆုတ်၍ လက်မှဒဏ်ရာကို သွေးတိတ်အောင် စနစ်တကျ စည်းနှောင်ပေးလိုက်၏။

“ကိုင်း ... ခင်ဗျား ဆက်နားနေဦး၊ လူနာတင်ယာဉ်တစ်စီးစီး ရောက်လာမှပဲ ခင်ဗျားလိုက်သွားနှင့်ပေတော့”

ကော်စတန်သည် ဆက်လျှောက်သွားရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ တစ်ခုခုကို သတိရဟန်ဖြင့် ထိုစစ်သားချွတ်ထားသော စစ်မြေပြင်သုံး ဂျာကင်ကို ကောက်ဝတ်လိုက်၏။ ‘ဖိုက်ဘာ’ ဖြင့် လုပ်ထားသော စစ်သားဦးထုပ်ကို ဆောင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ထိုစစ်သားဘေးတွင် ချထားသော ရိုင်ဖယ်ကို ကောက်လွယ်ပြီး ခရီးဆက်လာခဲ့၏။

သူသည် သူ့ကိုယ်သူ စစ်သားတစ်ယောက်ပုံသဏ္ဌာန်မျိုး ပေါက်အောင်ဖန်တီးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ စစ်ဖြစ်နေချိန်၌ စစ်သားသည် သွားလာခွင့်ရရန် အလွယ်ဆုံးပင် မဟုတ်ပေလား။

သူတို့ မြို့ပြင်ထွက်ရန် ရွေးချယ်ထားသောလမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာ၏။

ထိုလမ်းမှာ ဟိုတယ်ရှေ့မှလမ်းကဲ့သို့ လူသွားလူလာ မများလှ။ အထိုက်အလျောက် ရှင်းနေ၏။ မကြာမီ ဤလမ်းမပေါ်၌လည်း မြို့ပြင်သို့ ပြေးကြမည့် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များနှင့် ပြည့်နေတော့မည်ဖြစ်၏။ ဂျူလီတို့အဖွဲ့သည် ယခုအချိန်၌သာ ဤလမ်းမပေါ်မှ မြို့ပြင်ထွက်လျှင် အလွယ်တကူ ထွက်သွားနိုင်ကြတော့မည်။

သူသည် ချက်ချင်းပင် ဤသတင်းကို ဟိုတယ်မှ လူအများအား ပြန်အကြောင်းကြားရန်အတွက် အင်ပီရီရယ်ဟိုတယ်ရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။

အချိန်မှာ နံနက် ဆယ်နာရီမျှသာရှိသေး၏။

အင်ပီရီရယ်ဟိုတယ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းအကွာအဝေးသို့ ရောက်ချိန်၌ သူ့ရှေ့တွင် လူအုပ်ကြီးတစ်ခု ပိတ်ဆို့နေ၏။

ရှေ့တွင် ဘာပြဿနာများ ပေါ်နေပါလိမ့်။

ကော်စတန်သည် လူအုပ်အတွင်းသို့ တိုးဝင်သွား၏။ ရှေ့ကို ဖောက်ဝင်သွားနိုင်ပြီ။ ရှေ့တွင် စစ်သားများကို တွေ့၏။

စစ်ပြေးများကို ပြန်လည်စုစည်းနေဟန်ရှိ၏။

ကော်စတန်သည် နောက်ပြန်လှည့်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ အချိန်မမီတော့၊ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်က သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်၏။ စစ်ပြေးများကြားတွင် ဝင်၍ တန်းစီခိုင်း၏။ သူ ဝင်စီလိုက်၏။

မကြာမီ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ပေါ်လာပြီး တန်းစီရပ်နေသော စစ်ပြေးများကို မိန့်ခွန်းခွေ၏။

တိုင်းရင်းသားစကားဖြင့် ပြောကြားခြင်းဖြစ်၍ ကော်စတန် တစ်လုံးမှ နားမလည်။ ခြေဟန်လက်ဟန်များကိုကြည့်ပြီး အလွန်ဒေါသဖြစ်စွာဖြင့် ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုနေသည်ကို သတိထားမိ၏။

ထို့နောက် ရှေ့ဆုံးမှရပ်နေသော စစ်ပြေးခြောက်ယောက်ကို ရှေ့သို့ထွက်ခိုင်း၏။ စက်သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ကျန် စစ်ပြေးများကို ဘယ်ဘက်သို့ လှည့်ခိုင်းပြီး ချီတက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ကော်စတန် သဘောပေါက်ပြီ။

အစိုးရတပ်များသည် စစ်ပြေးအားလုံးကို စနစ်တကျ ပြန်လည်စုစည်းပြီး ရှေ့တန်းသို့ပြန်ပို့ရန် ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်မည်။

စောစောက သတ်ပစ်လိုက်သော စစ်ပြေးခြောက်ယောက်မှာ စံပြအဖြစ် သတ်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ရမည်။

ကော်စတန်သည် စစ်ပြေးအုပ်နှင့်ရော၍ ဆက်လျှောက်သွား၏။ သူရင်ထဲ၌ စစ်ဂျာကင်ဝတ်၍ သေနတ်လွယ်ပြီး

စစ်သားဟန်ဆောင်ခဲ့မိသည်မှာ မှားပြီဖြစ်သည်ကို ချက်ချင်း နောင်တရမိ၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ ခု သမ္မတဆာယူရီယာ၏ စစ်သားဘဝကို သူ ရောက်ခဲ့ရပြီ။

XXX

ဒေါ်ဆန်သည် သူ့ကိုယ်သူ တွေးပြီး အံ့သြနေ၏။

သူသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ မြောက်ပိုင်းတွင် ကြီးသော အမေရိကန်လူမျိုးဖြစ်၏။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ယခုကဲ့သို့

ရက်စက်ခြင်းညှဉ်းပန်းခြင်းမျိုးကို တစ်ခါမှ မကြုံဖူး၊ မကြားဖူး။ ဥပဒေ၏ စိုးမိုးမှုမှာ နေရာတိုင်းတွင် ရှိ၏။

သူသည် သူရဲကောင်း အလွန်လုပ်လိုသူဖြစ်၏။ သို့သော် သူသည် လက်တွေ့တွင် သူရဲကောင်းမဟုတ်။

အလွန်သူရဲဘောကြောင်သူဖြစ်သည်ကို ယနေ့ည သူကောင်းစွာ သဘောပေါက်ခဲ့ပြီ။

သူသည် ဒေးဗစ်ဝတ်၏ ကားကိုခိုးပြီးတစ်ယောက်တည်း ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားသည်ကို ဒေးဗစ်ဝတ် မိသွားသည့်အချိန်မှစပြီး

အလွန်ရှက်ခဲ့မိ၏။ သူ့ကိုယ်သူလည်း စိတ်ထဲမှာ အလွန်ရွံရှာမိ၏။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ည ရဲစခန်း၌ လူမည်းအရာရှိ၏

စစ်ဆေးခြင်း ညှဉ်းပန်းခြင်းကို ခံရသောအခါ၌ စောစောက ရှက်စိတ်ကြောင့် သူ လုံးဝမမူတော့ပါ။ သူ့ကို သတ်လျင်လည်း

သူကြောက်တော့မည်မဟုတ်။ သူ သေချင်နေသူဖြစ်၏။

သူ နောက်ဆုံး သတိရသည်မှာ လူမည်းအရာရှိ၏ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုဒဏ်ကြောင့် သူ သတိလစ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ယခု

အဘယ်သို့ ဤသံခွတင်ပေါ် ရောက်နေပါလိမ့်။ သူ့ကို ရဲတို့က ဤသို့ပြန်လည်ပြုစုကုသပေးကြဦးမည်ဟု သူ လုံးဝ

မမျှော်လင့်ထားခဲ့ပါ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်ကြည့်၏။ လှုပ်မရ။ စည်းနှောင်ထားသည်ကို သတိထားမိ၏။

အံ့စရာ ကောင်းပါသည်။

အလွန်အံ့စရာကောင်းပါသည်။ ယနေ့ညကဲ့သို့ ပြင်းထန်စွာ အညှဉ်းခံရပြီးမှ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း ပုန်းအောင်းနေသော

သတ္တိများ ပေါ်လာပြန်သည်။

သူ မကြောက်တော့ပါ။

သူ့ဘဝတွင် နောင်ကို တော်ရုံဘေးအန္တရာယ်မျိုးကို ရင်ဆိုင်ရန် လုံးဝ ကြောက်တော့မည်မဟုတ်ပါ။ သူသည် လူသစ်အဖြစ်

ပြန်လည် မွေးဖွားခြင်းခံရသလို ရှိသည်ဟုလည်း ထင်မိ၏။

အမြောက်ကျည်ဆန်များပေါက်ကွဲ၍ပေါ်လာသည့်အသံများကျယ်လောင်စွာကြားရ၏။ မလှမ်းမကမ်း၌ပေါက်ကွဲကြဟန်ရှိ၏။
ရဲစခန်း အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံးမှာ သိမ့်သိမ့်တုန်နေပါသည်။

သူ ကြောက်လာသလို ရှိပြန်၏။ လူတိုင်းတွင်ရှိသော အတွင်းမနောဓာတ်ခံဟု ဆိုရမည်လား။

Xxx

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် အချုပ်ခန်းအတွင်း၌ သူ့နားနှစ်ဘက်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်ထား၏။
မလှမ်းမကမ်း၌ ပေါက်ကွဲနေသော အမြောက်ဆန်များ၏ အသံကို သူ ဆက်မခံနိုင်တော့။ ရဲအဆောက်အအုံကြီး
တုန်လှုပ်သွားတိုင်း သူ့ခေါင်းပေါ် ကျလာတတ်သည့် မျက်နှာကျက်မှ အင်္ဂတေများ၏ ပြဿနာမှာလည်း သူ့အတွက်
စိတ်ညစ်စရာတစ်ခု ဖြစ်နေ၏။

သူ ဆင်ခြင်ကြည့်သည်။

သူပုန်ကြီး ဖေဗယ်၏ တပ်ဖွဲ့များ၏ ထိုးစစ်မှာ စိန့်ပါရီမြို့တော်၏ အလယ်သို့ပင် ရောက်လုတော့မည်။
မှန်သည်။

သူ့ကို ချုပ်ထားသော ရဲစခန်းမှာ မြို့အလယ်၌ ရှိသည်။ ယခု သူပုန်များ၏ အမြောက်ဆန်မှာ ရဲစခန်းတွင်းသို့
ဆက်တိုက်ကျနေသည်။ ယခု သူတို့ရဲစခန်းအဆောက်အအုံကိုပင် ချိန်၍ ပစ်ခတ်နေကြခြင်းပင် မဟုတ်လား။
ဒေးဗစ်ဝတ် ကြောက်သည်။

ရဲစခန်းအဆောက်အအုံနှင့် ကပ်၍ အမြောက်ဆန်တစ်ခု ကျလာ၏။ အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံး ပြိုကျလုနီးပါး လှုပ်သွား၏။
သူ့အချုပ်ခန်း၏ နံရံတွင် အက်ကြောင်းများ ပေါ်လာ၏။
သူသည် အုတ်နံရံကို တွန်းကြည့်၏။

မလှုပ်၊ မပြိုသေး။ သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ထွက်ပေါက် လိုက်ရှာ၏။ လုံးဝ ရှာမရ။ ရဲများ ပြေးကုန်ကြပြီလား။ ဖြစ်နိုင်၏။
သူသည် အချုပ်ခန်းတွင်းမှ သံခုတင်၏ ခြေတံတစ်ချောင်းကို ဖြုတ်လိုက်၏။ ထိုခြေတံဖြင့် အချုပ်ခန်း အုတ်နံရံကို ဖောက်ရန်
ကြိုးစား၏။

အင်္ဂတေများမှာ ပဲ့လိုက်လာသော်လည်း လူတစ်ကိုယ် ထွက်နိုင်စရာ အပေါက်ဖောက်နိုင်ရန်မှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ
ကြိုးစားရဦးမည်။ သူ့လက်များမှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာလာ၏။ သူ ခေတ္တနားလိုက်၏။
အမြောက်ဆန်တစ်ခု ကပ်၍ကျပြန်၏။

အချုပ်ခန်းနံရံအပိုင်းတစ်ခု ပြိုကျသွား၏။ လေအေးများ ဝင်လာ၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ထိုပြိုကျသွားသော နံရံမှ

တစ်ဘက်ခန်းသို့ ကူးလိုက်၏။ ရုံးခန်းတစ်ခုဖြစ်၏။ ထိုရုံးခန်းတံခါးပေါက်မှ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်၏။ အပြင်တွင် ရဲများမှာ အလောင်းချင်းထပ်နေ၏။

ရဲစခန်းအဆောက်အအုံတစ်ခုလုံးတွင် မည်သူမျှမရှိတော့။ အလောင်းများနှင့် သူသာ ကျန်တော့၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ချက်ချင်း ဒေါ်ဆန်ကိုရှာရန် သတိရ၏။

ဒေါ်ဆန် ဘယ်အခန်းတွင် ရှိသနည်း။

“ဒေါ်ဆန်”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် ဒေါ်ဆန်အမည်ကို ခေါ်၏။ ရဲစခန်း အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံးမှာ မီးခိုးငွေ့များ ယမ်းငွေ့များနှင့် အူနေ၏။

“ဒေါ်ဆန်”

သူသည် ပြန်ထူးသံသ့သ့ကို ကြား၏။

အသံကြားရာအခန်းသို့ ပြေးဝင်သွား၏။ အချုပ်ခန်းမဟုတ်။ သာမန်ရုံးခန်းတစ်ခုသာ ဖြစ်၏။

ဒေါ်ဆန်ကို ခုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် တွေ့ရ၏။ ခေါင်းနှင့် လက်များတွင် ပတ်တီးများ စည်းထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။

“ခင်ဗျားကို သူတို့ ဘာလုပ်သွားကြလဲ”

ဒေါ်ဆန်က ဘာမှပြန်မပြော။

“ထ ... ထ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီက မြန်မြန်ပြန်လစ်ကြမှ ဖြစ်မယ်”

“ငါ ထလို့မရဘူး၊ ငါ့ကိုယ်ကို လှုပ်လို့မရအောင် အဝတ်နဲ့ ပတ်ထားကြတယ်”

မှန်သည်။

ထိုအခါမှပင် ဒေးဗစ်ဝတ် အသေအချာ ကြည့်မိ၏။ ဒေါ်ဆန်ခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်မရအောင် အဝတ်ကြီးဖြင့် ဆိုင်းထား၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ထိုကြီးများကို အမြန်ဖြေပေးလိုက်၏။

“ကဲ ... ထ”

“ဒေးဗစ် ... ငါ့ဘောင်းဘီကြယ်သီးတွေ တပ်ပေးစမ်းပါ။ ငါ့လက်ချောင်းတွေက လုံးဝ လှုပ်လို့မရတော့ဘူး”

မှန်သည်။ ဒေါ်ဆန်၏လက်ချောင်းများမှာ ကြေမွလုနီးပါး အညှဉ်းခံထားရ၏။

“ခင်ဗျား ခြေထောက်တွေရော ကောင်းလား”

“ကောင်းတယ် ... ခြေထောက်တွေကိုတော့ သူတို့ ဘာမှ မလုပ်သွားဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့၊ လာ ... လာ ... ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်”

သူတို့ ရဲစခန်းအပေါ်ထပ်မှ အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြ၏။ အထွက်တံခါးအနီးသို့ရောက်လျှင် စခန်းမှူး ရဲအရာရှိကြီးကို တွေ့၏။

သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ သွေးများနှင့် ပေကျံနေ၏။ ဒဏ်ရာရထားဟန်ရှိ၏။

သို့သော် သူတို့ကို မြင်သည်နှင့် သူ့ခြောက်လုံးပြူးအိတ်မှ ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်၏။

“လာ ... လာ ... ဟို ခွေးမသား ကျွန်တော်တို့ကို ပစ်တော့မယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ဒေါ်ဆန်၏လက်ကိုဆွဲပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်ပြေးတက်၏။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

သေနတ်သံနှစ်ချက် ဆက်တိုက်ထွက်လာ၏။ သို့သော် မည်သူ့ကိုမျှ မထိ။

မှန်သည်။

ရဲအရာရှိသည် အလွန်ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရထားဟန်ရှိသည်။ သို့သော် သူတို့အနောက်မှ ဒယ်မ်းဒယိုင်ဖြင့် နောက်မှ ဆက်လိုက်လာပြန်သည်။

အပေါ်ထပ်လှေကားမှာ တစ်ခုသာရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေးဗစ်ဝတ်နှင့် ဒေါ်ဆန်တို့သည် အပေါ်ထပ်ရောက်သည်နှင့် အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းပြေးစရာ လမ်းမရှိတော့။

ဒေါ်ဆန်နှင့် ဒေးဗစ်ဝတ်သည် အစွန်ဆုံးအခန်းတွင်းသို့ ဝင်ပြေးကြ၏။ ရဲအရာရှိက နောက်မှ ဆက်လျှောက်လိုက်လာ၏။

ဒေါ်ဆန်နှင့် ဒေးဗစ်ဝတ်တို့သည် အခန်းတွင်း၌ ခုခံရန် လက်နက်ရှာ၏။

ဘာမှမတွေ့။

ဒေးဗစ်ဝတ်က မျက်နှာကျက်မှ စဉ်ကျထားဟန်ရှိသော အုတ်ကျိုးစ တစ်ခုကို ကိုင်ထား၏။

လူမည်းအရာရှိ အခန်းဝ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဒေါ်ဆန်ရှိရာသို့ ဒယ်မ်းဒယိုင်ဖြင့် ဦးတည်လျှောက်သွား၏။ သေနတ်ဦးကို ရင်ဝသို့ ထိုးချိန်လိုက်၏။

မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်၏။

တစ်ချိန်တည်းတွင်ပင် ဒေးဗစ်ဝတ်က ရဲအရာရှိ၏ နောက်စွေကို အုတ်ကျိုးဖြင့် နောက်ကျောမှ ရိုက်ချလိုက်၏။

“ဒိုင်း”

ရဲအရာရှိ ထိုးလဲသွား၏။ သူ့ကျည်ဆန်မှာ ဒေါ်ဆန်ပခုံးကို ရှပ်၍ လွဲသွား၏။

“တော်သေးရဲ့... မင်း လက်မြန်ပေလို့။ ငါတော့ သေပြီလို့ထားတာ။ ခွေးမသား ဘာအပြိုးနဲ့များ တို့ကို ဒီလောက်တောင် သတ်ချင်နေတာလဲ မသိဘူး”

“ကဲ ... ကဲ ... အချိန်မီပြေးကြဦးစို့”

ရဲစခန်းအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြပြီ။

“တို့ ဘယ်သွားကြမလဲ”

“အင်ပီရီရယ်ဟိုတယ်ကို ... ဟိုမှာ ဂျူလီတို့လည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေကြမလဲ မသိဘူး”

“ဝေးလား”

“သိပ်မဝေးဘူး၊ ဟိုးရှေ့က ကွက်လပ်ကိုကျော်ပြီး နှစ်ဖာလုံလောက် ဆက်သွားရင် ရောက်ပြီ”

သူတို့ အပြေးအလွှားထွက်သွားကြ၏။

မလှမ်းမကမ်းတွင် ခေါင်းပြတ်နေသော ကျောက်ရုပ်တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ သမ္မတကြီးဆာယူရီယာ၏ ကျောက်ရုပ်ဖြစ်၏။

XXX

ကော်စတန်သည် တပ်ပြေးများနှင့်အတူ တွဲ၍ ချီတက်သွား၏။ ဘေး မလှမ်းမကမ်းသို့ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးက စက်သေနတ်ကို မောင်းတင်ပြီး ကြီးကြပ်လိုက်လာခဲ့၏။
နေမှာ အလွန်ပူလှ၏။

ကော်စတန်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ဖြစ်နေ၏။ ချွေးထွက်သဖြင့် သူ့ရင်တွင်း၌ စိုးရိမ်မှုဖြစ်ပေါ်စေသည့် ပြဿနာသစ်တစ်ရပ်မှာ သူ့မျက်နှာနှင့် လက်များတွင် လိမ်းထားသော ဖိနပ်ဆေးများ အရောင်ပျက်ကုန်မည်ကို ကြောက်ရခြင်းဖြစ်၏။ အကယ်၍ သူ လူဖြစ်ဖြစ်သည်ကို ဘေးမှ သေနတ်မောင်းတင်၍ လိုက်လာသော တပ်ကြပ်ကြီး သိသွားသည်နှင့် သူ့လျှို့ဝှက်ထင်ပြီး အပစ်သတ်ခံရတော့မည်မှာ ဧကန်မလွဲ။

ကော်စတန်ဘေးမှ စစ်သားတစ်ယောက်ကလည်း တိုင်းရင်းသားစကားဖြင့် မကြာခဏ လှမ်းလှမ်းပြော၏။ ကော်စတန်က မကြားဟန်ပြုနေ၏။

မကြာမီ ထရပ်ကားများအနီးသို့ ရောက်လာ၏။ တပ်ကြပ်ကြီးက စစ်ပြေးများအား ခေတ္တရပ်ခိုင်းပြီး ကားပေါ်မှ ကျည်ကပ်များယူ၍ ဝေပေး၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်ချီတက်ခိုင်း၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရပ်သားများ လုံးဝမရှိသော မြို့အစိတ်အပိုင်းသို့ ရောက်လာ၏။ သူပုန်ဘက်မှ ပစ်ခတ်သော အမြောက်ကျည်ဆန်များမှာ သူတို့အနီးတွင် မကြာခဏ ကျကွဲ၏။ မြို့တွင်း၌ မီးလောင်နေသည့် ရပ်ကွက်များကိုလည်း အထင်အရှား လှမ်းမြင်နေရ၏။
ရှေ့တန်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

တပ်ကြပ်ကြီးက စစ်ပြေးများအား ခံကတုတ်ကျင်းများ တူးခိုင်း၏။ ခံစစ်ကြောင်းတစ်ခုကို တည်ဆောက်နေခြင်းဖြစ်၏။ မလှမ်းမကမ်း တောစပ်၌ ထိုးထားသော ထရပ်ကား အများအပြားကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ထိုထရပ်ကားများမှာ ဓာတ်ဆီကုန်၍ ပစ်ထားရခြင်းဖြစ်၏။ အစိုးရတပ်ဖွဲ့များဘက်၌ ဓာတ်ဆီအမြောက်အမြား အရန်ရှိ၏။ သို့သော် အရေးပေါ်သုံးနိုင်ရန် ရှေ့တန်းသို့ ကြိုတင်ပို့ထားခြင်းမရှိသဖြင့် ယခု ရိက္ခာလမ်းကြောင်းများ ပြတ်နေ၏။ တပ်ဖွဲ့များ ရွေ့လျားမှုအတွက် အလွန်အခက်အခဲတွေ့နေ၏။
မြေကတုတ်ကျင်းများ တူးပြီးခဲ့ပြီ။

မြေပွဖြစ်၍ မြေကတုတ်ကျင်းများ တူးရသည်မှာ မခက်ပါ။ တစ်နာရီအတွင်းပင် တူးပြီးသွားခဲ့၏။ ကော်စတန်ပါဝင်သော စစ်ပြေးအဖွဲ့မှာ ရှေ့ဆုံးတန်းမှ နေရာယူရ၏။ သူတို့အနောက်တွင် တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် တပ်စိတ်တစ်စိတ် နေရာယူ၏။ တပ်ပြေးအားလုံးကို နောက်ကျောမှ စက်သေနတ်ဖြင့် အသင့်ချိန်ထား၏။ ရန်သူ ချီတက်လာသည်ကိုမြင်၍

နောက်ဆုတ်ပြေးသည်နှင့် အပစ်သတ်ခံကြရတော့မည်ဖြစ်၏။ တပ်ကြပ်ကြီး၏ နောက်တွင် အရာရှိတစ်ဦး၏ ခံကတုတ်ကျင်းရှိပါသည်။

ကော်စတန်သည် ခံစစ်ကြောင်း၏ အရှေ့မြင်ကွင်းများကို လေ့လာကြည့်လိုက်၏။ ကွင်းပြင်ကြီးရှိ၏။ ကွင်းပြင်တစ်ဘက်တွင် တောအုပ်ရှိ၏။ တောအုပ်တစ်ဘက်မှ ပစ်သံခတ်သံများကို အတိုင်းသားကြားနေရ၏။ တိုက်ပွဲဖြစ်နေဟန်ရှိ၏။ မှန်သည်။

တောအုပ်တစ်ဘက်တွင် အစိုးရတပ်ဖွဲ့များ၏ ပထမစစ်စည်းရှိဟန်ရှိ၏။ သူပုန်တပ်ဖွဲ့များမှာ ထို ပထမခံစစ်စည်းကို တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ထိုခံစစ်စည်း ပြိုသည်နှင့် သူပုန်များ ကော်စတန်တို့၏ ဒုတိယခံစစ်စည်းကို ဆက်တိုက်ကြပေတော့မည်။

ကော်စတန်သည် မိမိ၏ အသက်ရှင်ရေးအတွက် အမျိုးမျိုး ကြံဆကြည့်နေ၏။ သူသည် တိုက်ပွဲအလယ်၌ ညှပ်ပိတ်မိနေလေပြီ။ သူပုန်ကလည်း သူ့အပေါ် ညှာမည်မဟုတ်။ အစိုးရတပ်ဖွဲ့ကလည်း သူ့အပေါ် ညှာမည်မဟုတ်။

ပထမခံစစ်စည်းပေါ်သို့ သူပုန်တပ်ဖွဲ့ဘက်မှပစ်သော အမြောက်ကျည်ဆန်များ ဆက်တိုက်ကျ၍ ပေါက်ကွဲသည်ကို မြင်ရ၏။ မကြာမီ ပထမခံစစ်စည်း ပြိုကျ၏။ အစိုးရတပ်ဖွဲ့များ ကော်စတန်တို့ရှိရာ ဒုတိယခံစစ်စည်းသို့ ကွင်းပြင်ကိုဖြတ်ပြီး ပြေးလာကြ၏။ သူပုန်တပ်ဖွဲ့များက နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်လာကြ၏။

နောက် ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာလျှင် ကော်စတန်တို့၏ ဒုတိယခံစစ်စည်းပေါ်သို့ အမြောက်ကျည်ဆန်များ စကျ၏။ သူပုန်တပ်ဖွဲ့များ၏ ပစ်ခတ်မှု အလွန်စနစ်ကျ၏။ ပထမ ကျော်၍ ပစ်၏။ ဒုတိယ တိုး၍ပစ်၏။ နောက်ပိုင်းပစ်သည့် ကျည်ဆန်အားလုံးမှာ ခံကတုတ်ကျင်းများအပေါ်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ကျ၏။ ပထမခံစစ်စည်းမှ ပြေးလာကြသော ခံကတုတ်ကျင်း မတူးနိုင်ကြသေးသည့် အစိုးရစစ်သားများမှာ အတုံးအရုံးကျဆုံးကုန်၏။

ဒုတိယခံစစ်စည်း၏ အနောက်တွင် နေရာယူထားသော တပ်ကြပ်ကြီးမှာ ငယ်သံပါအောင် အော်၍ အမိန့်အမျိုးမျိုးပေးနေ၏။ စစ်သားအားလုံးမှာ ပြေးရန်ဟန်ပြင်နေ၏။ ကတုတ်ကျင်းမှ ထလိုက်သည်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီးဘေးမှ လက်မရွံ့စစ်သားများက စက်သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် သူပုန်များ၏ ကျည်ဆန်ဖြင့် အသေခံမည်လား၊ အစိုးရတပ်ဖွဲ့များ၏ ကျည်ဖြင့် အသေခံမည်လား။ ရှေ့တက်၍လည်း မရ။ နောက်ဆုတ်၍လည်း မဖြစ်။ ကော်စတန်၏ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ယမ်းငွေများ မီးခိုးလုံးများဖြင့် မွန်ထူနေ၏။

မကြာမီ အမြောက်သံများ စဲသွား၏။ ရှေ့တောစပ်၌ သူပုန်စစ်သားများကို ပထမဆုံး စမြင်ရ၏။ မော်တာကျည်ဆန်များ စ၍ ကျလာပြန်၏။ ယခုတစ်ကြိမ် ကျသော မော်တာကျည်ဆန်မှာ မိုးရွာချသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ခံကတုတ်ကျင်းတွင် ဝပ်နေသော အစိုးရစစ်သား အများအပြားပင် မော်တာကျည် တိုက်ရိုက်ကျပြီး သေကုန်၏။ ပထမဆုံး

ကျဆုံးသူမှာ နောက်ပိုင်း လက်မရွံ့တပ်ကြပ်ကြီးဖြစ်၏။ တပ်ကြပ်ကြီးကျဆုံးသည်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီး နောက်မှ စစ်ဗိုလ်၏ အမိန့်ကို မည်သူမျှ မနာခံတော့ဘဲ စစ်သားအားလုံး ခံကတုတ်ကျင်းမှ ခုန်ထွက်၍ ဆုတ်ပြေး၏။

ကော်စတန်သည် ၁၅ မိနစ်ခန့်ကြာသည်အထိ သူ့ခံကတုတ်ကျင်းအတွင်း၌ လူသေကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်ပြီး ဆက်ဝပ်နေ၏။ သူသည် အစိုးရတပ်ဖွဲ့များနှင့် ဆက်လိုက်၍ မပြေးချင်တော့။ အစိုးရတပ်ဖွဲ့များနှင့် ပူးကပ်နေခြင်းသည် သူ့အတွက် ပိုအန္တရာယ်များမည်ကို သူ တွေးမိ၏။

မကြာမီ မီးခိုးကျည်များ သူ့အနီးတွင် ကျလာ၏။ သူပုန်တပ်များသည် မီးခိုးဖြင့် ရန်သူမြင်ကွင်းမှ အကာအကွယ်ယူပြီး ဒုတိယခံစစ်စည်းကို ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်ကြတော့မည်။ ကော်စတန် ရုတ်ချည်း တွေးမိ၏။ ထို့ကြောင့် ကော်စတန်သည် သူ၏ ခံကတုတ်ကျင်းမှ ချက်ချင်းခုန်ထပြီး အစိုးရတပ်များ ဆုတ်ပြေးရာနောက်သို့ လိုက်မပြေးဘဲ စစ်ကြောင်း၏ ဘယ်ဘက်သို့ ဦးတည်ပြေး၏။

မကြာမီ ရှေ့တွင် အိမ်တစ်လုံးတွေ့၏။

တံခါးခေါက်ကြည့်၏။ မည်သူမျှ မထူး။ တံခါးကို ဆောင့်ကန်လိုက်၏။ ပွင့်သွား၏။ သူ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွား၏။ အိမ်ထဲတွင် မည်သူမျှမရှိ။

အိမ်ထဲရောက်သည်နှင့် သူသည် သူကိုင်ထားသော ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို အဝေးသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ထားသော စစ်ဂျာကင်ကီ ချွတ်လိုက်၏။ ယခုအချိန်၌ သူ့အတွက် တစ်ခုတည်းသော အသက်ရှင်နိုင်သည့် မျှော်လင့်စရာလုပ်ရပ်မှာ သူ့မျက်နှာနှင့် လမ်းများတွင် လိမ်းထားသော ဖိနပ်ဆေးများကိုချွတ်ပစ်ပြီး လူဖြူအသွင် ပြန်လည်ဖန်ဆင်းရန်ပင်ဖြစ်၏။

သူသည် မျက်နှာသစ်ခွက်ရှိရာသို့သွားပြီး မျက်နှာနှင့် လက်များမှ ဖိနပ်ဆေးများကို ရေဖြင့် ဆေးကြောပစ်၏။ ဖိနပ်ဆေးမှာ ရေဒဏ်ခံအောင် ပြုလုပ်ထားသောဆေးဖြစ်သဖြင့် ရုတ်တရက်မကျွတ်။ အဝတ်စုတ်တစ်ခုဖြင့် ရှာပြီး တိုက်ပစ်မှ အနည်းငယ် ကျွတ်သလို ရှိ၏။

သို့သော် သူ့အသွင်မှာ ဖြူမသွားပေ။ မည်းရာမှ ညိုသွားသလိုသာရှိ၏။ ဆင်ဖာနှင့်ဒတ်နိုင်ငံသားများ၏ အသားအရောင်မှာ အားလုံး လူမည်းများမဟုတ်။ အသားညိုသူများလည်း အများအပြားရှိ၏။ သူ အဘယ်သို့ ကြံရမည်နည်း။ ချက်ချင်း အကြံရပြီး ရုပ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်လိုက်၏။ ရုပ်အင်္ကျီအောက်မှ ဖိနပ်ဆေးမထိထားသော သူ၏ ဖြူနေသည့် ခန္ဓာကိုယ်အပိုင်းများမှာ ဝင်းခနဲ ပေါ်လာ၏။

လူဖြူတစ်ယောက်အဖြစ်ကို ပြန်၍ရလေပြီ။

သူပုန်စစ်သားများသည် လူဖြူတစ်ယောက်ကို မည်သို့မျှ မြင်မြင်ချင်း သတ်ကြမည်မဟုတ်။ မေးမြန်စုံစမ်းမှု လုပ်ကြဦးမည်။

သူတို့အထက်အာဏာပိုင်များထံ ခေါ်သွားကြဦးမည်။

မကြာမီ အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်မှ ကားတစ်စီး၏ စက်သံကြား၏။

ကော်စတန် တံခါးဖွင့်ကြည့်၏။

အံ့စရာ လင့်ရီဗာကားတစ်စီးကို လူဖြူတစ်ယောက် မောင်းလာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဒီမှာ”

ကော်စတန်က လှမ်းအော်လိုက်၏။

ကားပေါ်မှ လူဖြူတစ်ယောက်က ကော်စတန်ကို မြင်သွားပြီး ကားကို ဘရိတ်အုပ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဒီအိမ်ထဲ ဘာဝင်လုပ်နေတာလဲ”

“ဘုရားမလို့တော်ပါသေးရဲ့။ ခင်ဗျားအင်္ဂလိပ်စကားပြောတဲ့လူဖြူဖြစ်နေလို့။ ကျွန်တော်အင်္ဂလိပ်လူမျိုးစစ်သတင်းထောက်ပါ”

“ဘာ... စစ်သတင်းထောက် ... စစ်က မနေ့ညနေကပဲ စရသေးတယ်။ ဒီနေ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စစ်မြေပြင်ရောက်အောင် လာနိုင်တာလဲ”

“ကျွန်တော်က စစ်မဖြစ်ခင် နှစ်ရက်လောက်ကတည်းက ဒီကို ရောက်နေတာပါ”

“ကဲ ... ကဲ ... အချိန်မရှိဘူး၊ ကားပေါ်တက်။ ‘ဖေဗယ်’က နိုင်ငံခြားသတင်းထောက်ဆိုရင် တွေ့ချင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ကော်စတန် ကားပေါ်ခုန်တက်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်လည်း ဒီ ‘ဖေဗယ်’ဆိုတဲ့လူကို တွေ့ချင်နေတာ။ ခင်ဗျား သူနဲ့သိလား။ ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“မင်းနင်း”

XXX

“ရာသီဥတုကလည်း ပူလိုက်တာ”

မစွပ်ဝယ်လင်တန်က ကားထွက်လာကြ၍ မကြာမီ ညည်းလိုက်၏။ သူ၏ ညည်းတွားမှုကို မည်သူမျှ ဂရုမစိုက်။ မထောက်ခံ။ အမှန်တော့ အမှန်ပင် ရာသီဥတုမှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူနေပါသည်။

ကားလမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ စောစောက သူတို့ ကြိုမျှော်မှန်းထားသည့်အတိုင်းပင် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များနှင့် ပြည့်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကောင်စစ်ဝန် ရောစတွန်မှာ သူ့ကားကို ဘီးရွှေ့ရုံမျှသာ မောင်းနေရ၏။

“ဒီလိုသာ မောင်းနေရရင်တော့ မကြာခင် ကားရေလယ်အုံက ရေတွေ ဆူလာတော့မယ်ထင်တယ်”

ရောစတွန်က ပြောလိုက်၏။

“ခဏ ရပ်ထားကြရင်ရော”

ဂျူလီက မေးလိုက်၏။

“ရပ်ထားရင် ပိုဆိုးမှာပေါ့။ နောက်ကလိုက်လာနေတဲ့ လူအုပ်ကြီးကိုလည်း ကြည့်ပါဦး”

ဂျူလီသည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

မှန်သည်။ လမ်းပေါ်၌ လူအုပ်ကြီးမှာ ဘောလုံးပွဲပြီး၍ ဘောလုံးကွင်းမှ ထွက်လာကြသော လူအုပ်ကြီးကဲ့သို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုးဝှေ့၍ လျှောက်လာနေကြ၏။

စစ်ပြေးဒုက္ခသည်အားလုံးမှာ စစ်ဦးမှလွတ်အောင် မြို့ပြင်သို့ ဦးတည်သွားနေကြ၏။ လူတိုင်း ပခုံးတွင်လည်း အထုပ်အပိုးကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်၏။

အချို့မှာ တွန်းလှည်းများကို တွန်းလာကြ၏။

ဘတ်စ်ကားများ၊ ထရပ်ကားများပေါ်တွင်လည်း လူများမှာ ပြတ်သိပ်နေ၏။ လူတိုင်း၏ မျက်နှာမှာ အလွန်ညှိုးနေ၏။ ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ်လှ၍ ပြေးနေကြခြင်းပင် မဟုတ်လား။ အဆိုးဆုံးမှာ လူအိုများနှင့် မွေးစကလေးများကို ချီပိုး၍ လျှောက်လာနေကြသော သားသည်မိခင် အမျိုးသမီးများဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်တို့ မြို့ပြင်ရောက်ဖို့ ဘယ်လောက်လိုသေးလဲ”

ဂရိလူမျိုး ပါပီရိုဒိုက မေးလိုက်၏။

“နှစ်မိုင်လောက်”

“ဒီနှုန်းအတိုင်းဆိုရင် ဒီနှစ်မိုင်ခရီးကို နှစ်နာရီလောက် သွားရဦးမယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဒါ အနည်းဆုံးပဲ။ မြို့ပြင်ရောက်ရင် တောင်ပေါ်တက်တဲ့ လှည်းလမ်းတွေရှိတယ်။ အဲဒီ လှည်းလမ်းတွေရောက်ရင်တော့ လူရှိတော့မယ်မထင်ဘူး”

ရောစတွန်က ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မအထင်တော့ ခု စစ်ဖြစ်တာပဲ စိန့်ပါရီမြို့သားတွေ အတွက် ကံကောင်းတယ်ထင်တယ်” ဟု ဂျူလီက ပြော၏။

“ဘာပြုလို့လဲ”

ရောစတွန်က မေးလိုက်၏။

“စစ်သာမဖြစ်ရင် ဘယ်သူမှ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်ကိုပစ်ပြီး မြို့ပြင်ထွက်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒေးဗစ်ပြောတဲ့ မုန်တိုင်းရောက်လာရင် ဒီမြို့တစ်ခုလုံးက ပျက်စီးသွားတော့မယ်။ ဒီလူတွေသာ မြို့ထဲမှာ ဆက်နေကြမယ်ဆိုရင် အကုန် သေကုန်ကြတော့မှာ မဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်။ သူပုန်ခေါင်းဆောင် ‘ဖေဗယ်’ အတွက်တော့ ကံဆိုးတာပဲ။ သူ့စစ်တပ်လည်း မြို့တော်ကို သိမ်းပြီးရော မုန်တိုင်းလည်း ကျရော။ သူရော သူ့စစ်တပ်ရော မုန်တိုင်းထဲ ပါသွားရော၊ စစ်သမိုင်းမှာ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်မျိုး တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဘူးထင်တယ်”

“သမ္မတ ဆာယူရီယာရဲ့ တပ်တွေဘက်ကလည်း သိပ်သက်သာမယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ သူနဲ့ သူ့တပ်ဖွဲ့တွေလည်း မြို့တော်ရဲ့ တစ်နေရာမှာ ညှပ်မိနေပြီး မုန်တိုင်းနဲ့ အတူတူပါသွားကြမှာပဲထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်... သူတို့လည်း ပါသွားမှာပဲ။ မုန်တိုင်းကျော်သွားပြီးရင် ဒီနိုင်ငံမှာ ဘာတပ်ဖွဲ့မျိုးမှ ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒေးဗစ်ရဲ့ မုန်တိုင်းကျမယ်ဆိုတဲ့ဟောကိန်းကလည်း အတိအကျမှန်လိမ့်မယ်လို့ တို့ တရားသေမပြောနိုင်သေးပါဘူး။ ကိုယ်တော့ သူ့ဟောကိန်း မမှန်ပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းတယ်”

“ကျွန်မလည်း ဆုတောင်းတယ်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း မြို့ထဲမှာ ကျန်ခဲ့ရတာတယ်မဟုတ်လား”
ဂျူလီသည် ဒေးဗစ်ဝတ်အတွက် တွေးပြီး သူမရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်သွားသလိုရှိ၏။

မကြာမီ လူရွယ်တစ်စု၏အနီးသို့ သူတို့ ဖြတ်မောင်းလာကြ၏။ ထိုလူရွယ်တိုင်း၏ လက်တွင် ငွေစက္ကူများကို အထပ်လိုက်ကိုင်ထား၏။ ဘဏ်တိုက်များကိုဖောက်၍ လုလာကြဟန်ရှိ၏။

“ပါပီရိုဒိုရေ ... သတိထားဟေ့၊ ဒီကောင်တွေ တို့ကိုလည်း လုမှာကြောက်ရတယ်။ မင်းသေနတ် ဟိုတယ်မှာ မထားခဲ့ဘဲ ယူခဲ့မိရင် ကောင်းသားကွာ”

သူတို့အားလုံး စိုးရိမ်နေကြ၏။

ကံကောင်းပါသည်။

ထိုလူရွယ်များမှာ သူတို့ကားကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စား။ သူတို့လက်ထဲမှာ ငွေစက္ကူများကိုနှင့် အလုပ်များနေကြ၏။

မြို့ပြင်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

“ရှေ့တစ်ဖာလုံလောက်သွားရင်လမ်းဘယ်လက်မှာမြေနီလမ်းတစ်ခုရှိတယ်။ ကိုယ်လွန်သွားမှာစိုးလို့ဝိုင်းကူကြည့်ပေးကြစမ်း။ အဲဒီလမ်းအတိုင်း တို့ စမ်းမောင်းဝင်သွားကြည့်ကြရအောင်။ ဒေးဗစ်ပြောထားတဲ့ တောင်ကုန်းတစ်ခုခု လမ်းဘေးမှာ တွေ့ရင်လည်း ဒီမှာပဲ စခန်းချကြတာပေါ့”

လမ်းချိုးသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ရောစတွန်သည် သူ့ကားကို ထိုလမ်းချိုး မြေနီလမ်းအတိုင်း ကွေ့၍ ဆက်မောင်းသွား၏။ နှစ်ဖာလုံခန့် ဆက်သွားမိလျှင် ကျောက်မိုင်းတစ်ခုကို တွေ့၏။ ထိုကျောက်မိုင်း၌ လမ်းဆုံးသွား၏။

“ဟင် ... လမ်းတိုလေးကိုး၊ တို့ ပြန်လှည့်ကြဦးစို့”

“ကျွန်မတို့ ဒီမှာ ခဏဆင်းနားပြီး အခွင့်သာတုန်း တစ်ခုခု ထပ်စားကြရင် မကောင်းဘူးလား။ ကျွန်မတို့ယူလာတဲ့ ပေါင်မုန့်နဲ့ ထောပတ်တွေက ခုလိုရာသီဥတုမျိုးနဲ့ဆိုရင် ကြာကြာခံတော့မယ်မထင်ဘူး။ သိုးကုန်တော့မယ်”

“အင်း ... ကောင်းသားပဲ”

အားလုံး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြ၏။

ဂျူလီက ကားနောက်ပိုင်းရှိ ရိက္ခာခြင်းကြီးအတွင်းမှ ပေါင်မုန့်များကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

“ကျွန်မတို့ ဒီမှာပဲ စခန်းချကြရင် မကောင်းဘူးလား”

မစ္စစ်ဝယ်လင်တန်က ရောစတွန်ကို ပြောလိုက်၏။

“မရဘူး... ဒီနေရာက တောင်ကုန်းတွေရဲ့ တောင်ဘက်ကျနေတယ်။ ဒေးဗစ် ပြောသွားတယ်မဟုတ်လား။ မုန်တိုင်းကလာရင် တောင်ဘက်ပင်လယ်က ဝင်လာမှာ။ ဟိုမှာကြည့်လေ ... ဒီကတောင် ပင်လယ်ကို လှမ်းမြင်နေရတယ်မဟုတ်လား။ တောင်ကုန်းတွေရဲ့ မြောက်ဘက်ကိုရောက်မှ စခန်းချလို့ ဖြစ်နိုင်မယ်”

“ကျွန်မ ဒီ ဒေးဗစ်ဝတ်ဆံ့တဲ့လူရဲ့ စကားကို လုံးဝ မယုံပါဘူး။ ရှင်တို့နဲ့လည်း ခွဲမထွက်ရဲလို့ သည်းခံပြီးလိုက်ခဲ့ရတာ။ ဟိုမှာ ပင်လယ်ထဲ ကြည့်ပါဦးလား။ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘရွတ်ရဲ့ စစ်သင်္ဘောတွေ ဘယ်မှမရွေ့မပြောင်းသေးဘဲ ကျောက်ချရပ်နေကြတုန်းပဲ မဟုတ်လား။ မုန်တိုင်းသာကျမယ်ဆိုရင် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘရွတ်လည်း ကြိုသိမှာပဲ။ သူ့သာ ကြိုသိရင် သူ့သင်္ဘောတွေကို ခုလို ဆက်ကျောက်ချ ရပ်ထားခိုင်းပွဲမလား”

“ကျွန်တော်တို့ဒီလိုလွယ်လွယ်ကောက်ချက်ချလို့မရဘူး။ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘရွတ်က ရေတပ်အရာရှိမိုးလေဝသအရာရှိမဟုတ်ဘူး၊ သိပ္ပံပညာရှင်မဟုတ်ဘူး။ ခုအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော့်ကားကလည်း ဘယ်လိုမှ ဒီလမ်းကျဉ်းလေးက နောက်ပြန်လှည့်ထွက်ဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဒီကားကို ဒီမှာပဲ ပစ်ထားပြီး ဟော ... ဟိုတောင်ကုန်းတစ်ဘက်ရောက်တဲ့အထိ လိုအပ်တဲ့ ရိက္ခာတွေ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သယ်ပြီး လမ်းလျှောက်သွားရတော့မယ်”

“ဟင် ... ဒီတောင်ကုန်းကြီးကိုတော့ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုမှ ကျော်မတက်နိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျား ကျော်စရာမလိုပါဘူး။ ဘေးမှာ ပတ်ပြီးဖောက်ထားတဲ့ သွားလမ်းလေးရှိတယ်။ အဲဒီလမ်းအတိုင်း ပတ်ပြီး တောင်ကုန်းတစ်ဘက်ကို ရောက်တဲ့အထိ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားကြတာပေါ့”

စားသောက်၍ ပြီးလေပြီ။

ကားနောက်ခန်းမှ အဓိကလိုအပ်မည့် ရိက္ခာနှင့် အခြားပစ္စည်းများကို ထုတ်ယူကြ၏။ အသီးသီး သယ်ရမည့် ဝန်များကို ခွဲဝေကြ၏။

မစွပ်ဝယ်လင်တန်က မည်သည့်ဝန်ကိုမျှ မသယ်ဘဲ ငြိမ်နေ၏။

“ရှင်က ဘာမှ ဝိုင်းမသယ်တော့ဘူးလား”

ဂျူလီက မစွပ်ဝယ်လင်တန်ကို မေးလိုက်၏။

“ငါ မသယ်နိုင်ဘူး... ငါ့မှာ နှလုံးရောဂါရှိတယ်”

“ရော့... ဘာရောဂါရှိရှိ နည်းနည်းတော့ ဝိုင်းသယ်ပေးဦး၊ ဒါ စောင်တွေ... ဘာမှ မလေးဘူး။ ရှင့်အင်္ကျီအောက်က ဖောင်းနေတာတွေက ဘာလဲ”

တကယ်တော့ မစွပ်ဝယ်လင်တန်မှာ နှလုံးရောဂါ လုံးဝရှိသူမဟုတ်။ အပင်ပန်း မခံချင်ခြင်းသာဖြစ်၏။

ဂျူလီကလည်း ရိပ်မိ၏။

“ငါ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ”

“ရှင့်လက်ဝတ်လက်စားတွေကလည်းများလှချေလား။ ဒါတွေရှင့်အသက်ကိုခုချိန်မှာကယ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီစောင်တွေကသာကယ်မှာ။ ရှင့်လက်ဝတ်လက်စားတွေကို ဒီမှာပဲ ထားပစ်ခဲ့”

“မထားဘူး”

“မထားရင် ရှင့်လက်ဝတ်လက်စားတွေရော၊ ဒီစောင်တွေရော နှစ်မျိုးစလုံး သယ်ခဲ့”

ဂျူလီက စောင်ထုပ်ကို မစွပ်ဝယ်လင်တန်ကို ပစ်ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် သောက်ရေပုလင်းများ ထည့်ထားသော ဆွဲခြင်းကြီးကို ဂျူလီက မနိင့်တနိုင်ဖြင့် သယ်လာခဲ့၏။

တောင်တန်းတစ်ဘက်သို့ လျှောက်သွားရသည့်ခရီးမှာ မလွယ်ပါ။

ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများနှင့်ဖြစ်၍ အလွန်ပင်ပန်းဆင်းရဲလှ၏။ ဂျူလီသည် လူငယ်ဖြစ်၍ အလွန် ပင်ပန်းခံနိုင်၏။ သို့သော် ရာသီဥတုမှာ ပူပြင်းလွန်းလှသဖြင့် သူမစိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပေါက်။ ဝန်အများဆုံးကို မညည်းမညူဘဲ ဒုက္ခခံ၍ အဓိကသယ်သူမှာ ပါပီရီဒို ဖြစ်၏။

တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီ။

တောင်ကုန်းထိပ်တွင် သူတို့အားလုံး ခေတ္တနား၏။ မလှမ်းမကမ်းလမ်းမပေါ်၌ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များမှာ စောစောကကဲ့သို့ပင် ရေစီးကြောင်းတစ်ခုကဲ့သို့ မြို့တော်နှင့်ဝေးရာသို့ ဦးတည်ပြီး လျှောက်သွားနေကြ၏။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးမှာမူ လွန်စွာ ငြိမ်သက်နေ၏။ မုန်တိုင်းအရိပ်အယောင်ဟူ၍ လုံးဝ မမြင်ရသေး။ တောင်ကုန်း၏ တစ်ဘက်တွင်မူ စိုက်ခင်းများရှိ၏။ ငှက်ပျောခင်းကြီးဖြစ်၏။

“ကဲ... စခန်းကတော့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ ချထားရတော့မှာပဲ။ စိုက်ခင်းကိုတော့ မြေကတုတ်ကျင်းတူးဖို့ လွယ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ရောစတွန်က ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်နှစ်ခု တူးမှာလဲ”

ပါပီရီဒိုက မေးလိုက်၏။

“ငါးခု... လေးခုက ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်စီအတွက်၊ တစ်ခုက ရိက္ခာတွေ သိုလှောင်ဖို့အတွက်”

မှန်သည်။

မူလ မျှော်မှန်းခဲ့သည့်အတိုင်းပင် မြေမှာ မြေပွဖြစ်၏။ တစ်နာရီခန့်အတွင်း မြေကတုတ်ကျင်းများ တူး၍ ပြီးသွား၏။

“ဟိုး... ရှေ့စိုက်ခင်းအပေါ်နားက သွပ်မိုးနဲ့ အဆောက်အအုံနှစ်ခုဟာ ဘာလဲဗျ”

ပါပီရီဒိုက ရောစတွန်ကို မေးလိုက်၏။

“ဒီငှက်ပျောခင်းတွေမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ အကျဉ်းသားတွေနေတဲ့ အဆောက်အအုံတွေ။ အမျိုးသမီးတွေ ပါတဲ့အတွက် အဲဒီ အဆောက်အအုံတွေနား သီသီလေးမှ ကပ်လို့မဖြစ်ဘူး။ ရန်သိပ်များတယ်”

ထိုအချိန်၌ သေနတ်သံများ၊ အမြောက်ဆန်ကွဲသံများ မလှမ်းမကမ်းမှ စကြားရ၏။

“လေသေနတ်သံတွေက တဖြည်းဖြည်း ဒီဘက်ကို နီးလာသလို မရှိဘူးလား”

ဂျူလီက မေးလိုက်၏။

“လေသင့်လို့နဲ့ တူပါတယ်။ တကယ်တော့ စစ်ကြောင်းက ကိတ်အငူနဲ့ စိန့်ပါရီမြို့ကြားမှာပဲ ရှိဖို့များတယ်။ ဒီဘက်ကို ရွေ့လားစရာမရှိဘူး”

ရောစတွန်က ပြန်ပြောလိုက်၏။

“သူပုန်တွေက စစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းခွဲပြီး တိုက်တယ်ဆိုရင်ကော”

“ဒါတော့လည်း မပြောတတ်ဘူး။ မကောင်းတဲ့ဘက်ကသာ တွေးယူရင်တော့ ဖြစ်နိုင်တာတွေ မျိုးစုံပဲ”

ညဘက် ရောက်ခဲ့ပြီ။

တစ်နေ့လုံး မောပန်းလာကြသည့်အတွက် ဂျူလီတို့တစ်ဖွဲ့လုံး ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လဲအိပ်နေကြ၏။ မစွပ်ဝယ်လင်တန်မှာမူ အိပ်ပျော်၍ပင် နေချေပြီ။

ဂျူလီသည် သူမ၏ အကျီအိတ်အတွင်းမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ပြီး မီးညှိဖွာလိုက်၏။ သူမ၏ အတွေးများတွင် ဒေးဗစ်ဝတ်ကို သတိရမိ၏။ သူ သေပြီလား။ ရဲအချုပ်ခန်းထဲတွင်ပင် ရှိသေးသလား။ စစ်မြေပြင်တွင်မူ ညှပ်ပိတ်မိနေသလား။ သူမ ဘယ်သို့မှ မတွေးဆနိုင်တတ်။ ကော်စတန် အဘယ်ကြောင့် ဟိုတယ်သို့ အချိန်မီ ပြန်မပေါ်လာပါလိမ့်။

“သေနတ်သံတွေ ပိုနီးလာနေတယ်”

ပါပီရိုဒိုက ပြောလိုက်၏။

မှန်သည်။ မော်တာကျည်များ ပေါက်ကွဲ၍ ပေါ်လာသော အလင်းရောင်များကို သူတို့ မကြာခဏ လှမ်းမြင်တွေ့နေရ၏။ စစ်ကြောင်း သူတို့ရှိရာဘက်သို့ ဦးပြုလာနေသည်မှာမည်သို့မျှ သံသယရှိစရာ မလိုတော့။

သူပုန်လား။ အစိုးရတပ်လား။ မည်သို့မျှ မပြောနိုင်သေး။

လ ထွက်လာခဲ့ပြီ။

ဂျူလီသည် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။

“ဂျူလီ”

ပါပီရိုဒို၏ အသံဖြစ်၏။

“ဘာလဲ... ပါပီရိုဒို”

“ကျွန်တော့်နားထဲမှာ ဟိုရှေ့နားက ငှက်ပျောတောကိုဖြတ်ပြီး လူတွေ ဖြတ်လျှောက်သွားနေတဲ့အသံ ကြားရသလိုပဲ”

“လေတိုက်လို့ ငှက်ပျောရွက်လှုပ်တဲ့အသံ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ခု လေမှ မတိုက်ဘဲ”

မှန်သည်။ လေ လုံးဝ ငြိမ်နေ၏။

“ကျန် လူတွေကို ကျွန်တော်တို့ နှိုးလိုက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“အင်း... ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

မစ္စဝယ်လင်တန်နှင့် ရောစတွန်တို့ နီးလာကြ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

မစ္စဝယ်လင်တန်က အလန်တကြား အော်မေးလိုက်၏။

“ရှု... တိုးတိုး၊ အသံမထွက်နဲ့။ ဒီ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူတွေ ရောက်နေကြလဲမသိဘူး”

ပါပီရိုဒိုက ပြောလိုက်၏။ မစ္စဝယ်လင်တန် အသံချက်ချင်း ပြန်တိတ်သွား၏။

ပါပီရိုဒိုက ရောစတွန်ကို မလှမ်းမကမ်းသို့ လက်တို့ခေါ်သွားပြီး သူ ကြားနေရသည့် အသံများအကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်၏။
“ဒီလိုလုပ်ကြရင် မကောင်းဘူးလား။ ခင်ဗျားက ဟိုတောင်ကုန်းပေါ်က ငှက်ပျောတောတွေဘက် အသံမကြားအောင် လျှောက်သွားပြီး ကင်းထောက်ကြည့်။ ကျွန်တော်က မြေပြန့်က ကားလမ်းအထိသွားပြီး ကင်းထောက်ကြည့်မယ်။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို စစ်သားတွေ ရောက်နေကြတာနဲ့တူတယ်။ တကယ်လို့ သူတို့ရောက်နေတာမှန်ရင်တော့ ဒီမှာ ဆက်စခန်းချလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ မိုးမလင်းခင် နေရာသစ်တစ်ခုခုကို ရှာပြီး ရွှေ့ပြေးကြမှ ထင်တယ်”

ပါပီရိုဒိုသည် ချက်ချင်းပင် တောင်ကုန်းများရှိရာဘက်သို့ ထွက်သွား၏။

လမှာ ကောင်းကင်တွင် ထိန်ထိန်ကြီးသာနေ၏။ ရောစတွန်သည် လရောင်ကိုအားပြုပြီး ကားလမ်းရှိရာဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆင်းလာ၏။

ကားလမ်းအနီးသို့ ရောက်ပြီ။

ကားလမ်းပေါ်တွင် စစ်သားများ သွားလာနေကြ၏။ အစိုးရတပ်ဘက်မှဖြစ်၏။ သူပုန်များ၏ ထိုးစစ်ကို မခံနိုင်ဘဲ ဆုတ်ပြေးလာခဲ့ကြဟန် ရှိ၏။

ရောစတွန်သည် ချုံကွယ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လိုက်၏။ လူတစ်ယောက်ခန္ဓာကိုယ်ကို နင်းမိလျက်သားဖြစ်နေ၏။ ထိုလူက ဒေါသတကြီး သူ့ကို ဆဲလိုက်၏။ ဒဏ်ရာဖြင့်လဲနေသော စစ်သားတစ်ဦးဖြစ်၏။

ရောစတွန်သည် လန့်ပြီး ကိုက်တစ်ရာခန့် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ပြေးတက်လာ၏။ ကိုက်တစ်ရာခန့်ရောက်လျှင် မောလွန်းသဖြင့် ခေတ္တနားလိုက်၏။ သူပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ မလှမ်းမကမ်း၌ မီးဖိုတစ်ခုကိုတွေ့၏။ စစ်သားများ ငှက်ပျောသီးစိမ်းများကို မီးဖုတ်စားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူပုန်တပ်ဘက်မှ ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။

သူ သဘောပေါက်ပြီ။

သူသည် စစ်တပ်နှစ်ခု၏ အလယ်တွင် ရောက်နေပြီ။ တိုက်ပွဲပြန်စသည်နှင့် မြေဇာပင် ဖြစ်ကြရတော့မည်။ ဂျူလီတို့ရှိရာသို့ အမြန်ဆုံး ပြန်သွားပြီး စခန်းသစ်တစ်ခုခုကို ပြောင်းကြရတော့မယ်။ မှန်သည်။ ယခု ညတွင်းချင်းပင် ပြောင်းသင့်က ပြောင်းရတော့မည်။ အမျိုးသမီးများကိုသာ စစ်သားများမြင်လျှင် ဘယ်သို့လုပ်ကြမည်နည်း။

ဒေါ်ဆန်သည် လုံးဝ မညည်းညူဘဲ ဒေးဗစ်ဝတ်အနောက်မှ လိုက်လာခဲ့၏။ သူ့ခြေထောက်များ၌ ဒဏ်ရာမရထားသည်မှာ အလွန်ကံကောင်းလှ၏။ အကယ်၍သာ ဒဏ်ရာတစ်ခုရထားလျှင် မည်သို့မျှ သူတို့ ယခုကဲ့သို့ သွက်လက်စွာ ရွှေ့နိုင်ကြတော့မည်မဟုတ်။

လမ်း၌ ပထမ လူအနည်းငယ်ကိုတွေ့၏။ နောက် ဟိုတယ်သို့ နီးလာသည်နှင့် လမ်းမပေါ်တွင် လူအမြောက်အမြားကိုတွေ့ရ၏။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များဖြစ်၏။ စစ်ဦးမှ လွတ်ရာသို့ ရှောင်ပြေးရန် ကြိုးစားနေကြခြင်းဖြစ်၏။ လမ်းဘေးမှ ဆိုင်ကြီးဆိုင်ငယ်များလည်း တောကြောင်များ၏ အလှူခံထားရဟန်ရှိ၏။ အားလုံး ဖရိုဖရဲဖြစ်နေ၏။

အင်ပီရိယဟိုတယ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

အရှေ့တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

“ဂျူလီ”

အသံကုန်အော်၍ ခေါ်လိုက်၏။ မည်သူမျှ ပြန်မထူး၊ ဘားခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။ စစ်သားအလောင်းတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

“ကျွန်တော် အပေါ်အခန်းတွေဘက် တက်ရှာမယ်၊ ခင်ဗျားအောက်ဘက်ခန်းတွေထဲ ဝင်ရှာ”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် လှေကားအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွား၏။

ဒေါ်ဆန်သည် ဘားခန်းပတ်ပတ်လည်သို့ လျှောက်ကြည့်လိုက်၏။

အရက်ပုလင်းများနှင့် ကွဲနေသော ဖန်ခွက်အများအပြားကို တွေ့ရ၏။ စစ်သားတစ်ခု မကြာမီက ဝင်ရမ်းသွားခြင်းဖြစ်ရမည်ကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်၏။ ကောင်တာပေါ်မှ အရက်ပုလင်းများကို ကြည့်ပြီး သူ အရက်သောက်ချင်စိတ် ပေါ်လာ၏။ သို့သော် သူမသောက်။ သူ့ဆန္ဒကို ရုတ်ခြည်း ပြန်ချိုးနှိမ်လိုက်၏။ ယခင်ကသာဆိုလျှင် သူ ယူသောက်မိမည်သာဖြစ်၏။

ယခု သူသည် လူသစ်စိတ်သစ်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ ရဲစခန်း၌ စခန်းမှူး၏ ညှဉ်းပန်းခြင်းမျိုးစုံကို ခံခဲ့ရခြင်းသည် သူ့ဘဝ၌ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော သင်ခန်းစာမျိုးစုံကို ရခဲ့ခြင်းပင် မဟုတ်လား။

ဒေးဗစ်ဝတ် ပြန်ဆင်းလာ၏။

“သူတို့ ထွက်သွားကြပြီ”

“မင်း အကုန်အနှံ့ရှာပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ”

“စစ်သားတွေ လာဖမ်းသွားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မပြောတတ်ဘူး”

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ငါ့ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ရတာပဲ”

“ခင်ဗျားကြောင့်လို့လည်း တရားသေပြောလို့ မရပါဘူး။ ဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်ရတယ်လို့လည်းပြောပါစို့ဗျာ”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် စိတ်မောလူမောဖြင့် ထိုင်ချလိုက်၏။

“ကဲ... ကဲ... တို့ ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ နောက်မှ စဉ်းစားကြတာပေါ့။ ခုလောလောဆယ် တို့ တစ်ခုခု စားကြရအောင်။

တို့ ဘာမှမစားကြရတာ နာရီပေါင်း တော်တော်ကြာသွားပြီထင်တယ်။ ဘူးတွေ ဖွင့်ဖို့ကလည်း ငါ့လက်တွေက ဘယ်လိုမှ အသုံးချလို့ မရတော့ဘူး”

ပတ်တီးစည်းထားသော သူ့လက်ချောင်းများကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ဆန်က ပြော၏။

“ခင်ဗျားကို ဟိုကောင်တွေ တော်တော်နှိပ်စက်လိုက်တာပဲ။ ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံး တစ်ခုခု စားကြရအောင်”

ဒေးဗစ်ဝတ်က အသားဘူးတစ်ခုကို ရှာ၍ ဖောက်လိုက်၏။

ဒေါ်ဆန်သည် ဇွန်းကိုပင် မကိုင်နိုင်ပါ။ သို့သော် ဒေးဗစ်ဝတ်ကို အကူအညီမတောင်းဘဲ အနာခံ၍ ကြိုးစားကိုင်ပြီး သူ့ဟာသူ ခပ်စား၏။

“သူတို့ ကျွန်တော်တို့ကို မစောင့်နိုင်လို့ ထွက်သွားကြပြီဆိုရင်လည်း ဘယ်ကို ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ စာလေးဘာလေး ရေးပြီး ချန်ထားကြဖို့ကောင်းတယ်ဗျာ”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ မင်းစောစောက အပေါ်ထပ်က အခန်းတွေ လိုက်ဖွင့်ကြည့်တုန်းက စာတွေဘာတွေရော မတွေ့မိဘူးလား”

“မတွေ့ဘူး”

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ဒီမှာ စစ်သားအလောင်းတစ်ခု ကျန်နေတာကို တွေ့ရတဲ့အတွက်ကြောင့် ငါ့မိတ်ထဲမှာတော့ ဒီဟိုတယ်ထဲကို စစ်သားတွေဝင်ပြီး ရမ်းသွားကြသေးတယ်ထင်တယ်။ တကယ်လို့ စစ်သားတွေ ဝင်ရမ်းတယ်ဆိုရင် သူတို့ ပုန်းနေကြမှာပဲ။ ဒီဟိုတယ်မှာ ပုန်းမယ်ဆိုရင် အကောင်းဆုံးဟာ ဘယ်နေရာဖြစ်မလဲ”

“ဒီဟိုတယ်မှာ အထပ်ခိုးလည်း မရှိဘူး”

“မြေတိုက်ခန်းရော ရှိလား”

“မရှိဘူး... နောက်တစ်ခုက ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမြောက်ဆန်တွေလည်း ကျမှာပဲ။ အမြောက်ဆန်တွေ ဘေးရန်က အကာအကွယ်အကောင်းဆုံးနေရာဟာ ဒီဟိုတယ် ဘယ်အနားမှာရှိမလဲ”

“လန်ဒန်က ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပြောဖူးတယ်။ ဗုံးကျဲတဲ့ အချိန်မှာ အန္တရာယ်အကင်းဆုံးနေရာက လှေကားအောက်ပဲတဲ့”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် လှေကားအောက်ပဲ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ် သွက်လက်စွာ လှေကားရှိရာသို့ လျှောက်သွား၏။

“ဟောဒီမှာ တွေ့ပြီ။ စာမျိုး... စာ။ စာတစ်စောင် ကပ်ထားတယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် လှေကားအောက်နံရံတွင် ကပ်ထားသော စာကို ဆွဲခွာပြီး ဒေါ်ဆန်ရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာ၏။

“ဘာတွေရေးထားလဲ”

“သူတို့ မြို့အရှေ့ဘက် ဘေးကင်းရာကို ရောစတွန်ကားနဲ့ ထွက်သွားကြပြီတဲ့။ ကော်စတန် မပါသွားဘူး”

“တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ၊ သူတို့နောက်ကိုပဲ ဆက်လိုက်ကြမလား”

“ခင်ဗျားလိုက်သွားပါလား၊ သူတို့ဘယ်မှာရှိမယ်ဆိုတာကျွန်တော်မှန်းကြည့်လို့ရတယ်။ ဘယ်လိုလိုက်သွားရမယ်ဆိုတာလည်း အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်မယ်”

“ငါ လိုက်သွားမယ်... မင်းကရော”

“ကျွန်တော် သေနတ်သံ အမြောက်သံတွေကို အသေအချာ နားထောင်ကြည့်နေတယ်။ အသံတွေက ကြာလေ ဝေးသွားလေပဲ။ ကြည့်ရတာ သူပုန်တွေ မြို့တစ်ခုလုံးကို သိမ်းလိုက်နိုင်ကြပြီနဲ့တူတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့ခေါင်းဆောင် ‘ဖေဗယ်’ နဲ့ သွားတွေချင်တယ်”

“တွေ့ပြီးတော့...”

“မုန်တိုင်း မကြာခင်ရောက်လာတော့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သွား သတင်းပေးချင်လို့”

“မင်း ရှေးနေသလား ဒေးဗစ်၊ ဒါ စစ်... စစ် ဖြစ်နေတာ။ မင်း စကားကို ဘယ်သူမှ ဂရုစိုက်နားထောင်မှာမဟုတ်ဘူး။ မြင်တာနဲ့ ပစ်သတ်မခံရရင် ကံကောင်းလှပြီလို့ မှတ်”

“မတတ်နိုင်ဘူး... သတ်ချင်လည်း သတ်ပါစေတော့။ ကျွန်တော့်တာဝန်ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ နောက် ကျွန်တော် ကြားထားသမျှ ‘ဖေဗယ်’ က သမ္မတ ဆာယူရီယာလောက် မတုံးဘူး။ အများကြီး အဆင်ခြင်တုံတရားရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ခု မုန်တိုင်းက လူထောင်ပေါင်းများစွာကို သတ်တော့မယ့်မုန်တိုင်း။ ကျွန်တော် သတင်းပေးပြီးတဲ့နောက်မှာ ဒီလူတွေအသက်ကို အကာအကွယ်ပေးဖို့က သူ့တာဝန်ပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်တော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်း ဂျူလီတို့နောက်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မလိုက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“မလိုက်နိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ငါလည်း မလိုက်တော့ဘူး”

“ဟင်... ခင်ဗျားက ဘာဆိုင်လို့တုန်း။ ခင်ဗျားအလုပ် ဒီမှာ ဘာရှိတော့လို့တုန်း။ ဒီမှာနေရင် ဘယ်လောက် အန္တရာယ်များတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား”

“သိတယ်”

“သိရင် ခင်ဗျား လိုက်သွားလေ”

“မလိုက်ဘူး... ငါလည်း မင်းလိုပဲ ဘယ်သူမှ တာဝန်မပေးဘဲ မင်းအနားမှာ ငါ ရှိနေသင့်တယ်လို့ ငါဆုံးဖြတ်တယ်။ နောက်တစ်ခုက ငါ့အဖို့လည်း ဒီမှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့တဲ့အတွက် တစ်နေ့ ဝတ္ထုရေးချင်ရင် ရေးစရာတွေ ရနိုင်တာပေါ့။ ငါရေးမယ့် ဝတ္ထုမှာ ဇာတ်လိုက်ကတော့ မင်းကိုပဲ ထားရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ကျုပ်ကိုတော့ မထည့်ပါနဲ့ဗျာ”

“ထည့်မယ်လေ... မုန်တိုင်းနဲ့ပါပြီး သေသွားမယ့်ဇာတ်လိုက်က ငါ ရေးချင်တာရေးလို့လည်း ငါ့ကို တရားစွဲနိုင်တော့မှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“အေးလေ... မုန်တိုင်းနဲ့ပါပြီး သေတော့မယ် စာရေးဆရာကလည်း သူရေးချင်တာကို တကယ်လက်တွေ့ ရေးနိုင်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

နှစ်ယောက်လုံး ပြီးလိုက်ကြ၏။

မှန်သည်။ ဒေါ်ဆန်၏စိတ်တွင် အမှန်ပင် ဒေးဗစ်ဝတ်နှင့် သေအတူ ရှင်မခွဲဘဲ အန္တရာယ်ဆိုးအတွင်း၌ အတူနေခဲ့ရန် တာဝန်ရှိသည်ဟု ယူဆ၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သူ့အသက်ကို ကယ်ထားသူ၊ သူ့ ကျေးဇူးရှင်။

ယခုကဲ့သို့ အခွင့်သာတုန်း ကျေးဇူးဆပ်နိုင်လျှင် သူ ဆပ်လိုက်ချင်သေးသည်။ ဤသတ္တိမျိုး သူတစ်သက်တွင် တစ်ကြိမ်မှ မပေါ်ဖူးသေးပါ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း မယုံနိုင်အောင်ပင် ရင်ထဲ၌ အံ့သြနေမိ၏။

“မင်းမှာ စီးကရက်ရှိသေးလား... ငါ့စီးကရက်ကိုတော့ ဟိုခွေးမသား ရဲတွေက အကုန်ယူလိုက်ကြပြီ”

“မရှိတော့ဘူး ... ကျွန်တော့်ဟာလည်း ဒီကောင်တွေ အကုန်ယူလိုက်တယ်။ ဒီဟိုတယ်က စတိုထဲ သွားရှာရင်တော့ အများကြီးရှိမှာပါ။ ဪ... ဒါထက် နေပါဦး။ ခင်ဗျားလက်က ဒဏ်ရာကို ကြည့်ရအောင်... တော်တော်ပြင်းလား”

“မပြင်းပါဘူး”

“ကြည့်ပါရစေ”

“ကြည့်စရာမလိုပါဘူး”

“မလိုလည်း ကျွန်တော် ကြည့်ချင်တယ်။ ဒါ အပူပိုင်းဒေသ၊ ဒီ အပူပိုင်းဒေသမှာ ဒဏ်ရာရရင် အအေးပိုင်းဒေသမှာ ဒဏ်ရာရတာနဲ့ မတူဘူး။ ဂရုမစိုက်ရင် သိပ် အဆိပ်ပြန့်လွယ်တယ်”

ဒေါ်ဆန်၏ လက်နှစ်ဖက်မှ ပတ်တီးကို ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ဖြည်းညင်းစွာ ဖြေလိုက်၏။ ပတ်တီးပြေသွားလျှင် ပတ်တီးနှင့်အတူ လက်သည်းနှစ်ခု ကျွတ်ပါလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဒဏ်ရာမှာ အလွန်ပြင်းထန်၏။ လက်ချောင်းများမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ရောင်ကောင်းနေ၏။

“ခွေးကောင်တွေ ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုလုပ်ကြလဲ”

“ငါ့လက်ချောင်းတွေကို စားပွဲပေါ် မှောက်တင်ခိုင်းပြီး အပေါ်က သားရေတုံးနဲ့ ထုကြတယ်။ အရိုးတွေတော့ မကျိုးဘူးထင်ပါတယ်။ ငါတော့ တော်တော်ကြာအောင် စာရေးနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျား ဒဏ်ရာက တော်တော်ပြင်းတာ။ ဒီအတိုင်း ပတ်တီးစည်းပြီး ပစ်ထားလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဆေးရှာပြီး ထည့်ဦးမှ။ နေဦး... ကျွန်တော် ဆေးလိုက်ရှာဦးမယ်။ ဆေးဆိုင်တစ်ခု ဒီဟိုတယ်နားမှာ ရှိတယ်”

“မလိုပါဘူးကွာ... ရပါတယ်”

“ခင်ဗျား လိုလို မလိုလို ကျွန်တော် အရှာထွက်လိုက်ဦးမယ်။ ဒီကြားထဲ ဒီအခန်းထဲမှာပဲ ခင်ဗျား ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေ”

ဒေးဗစ်ဝတ် ဟိုတယ်အရှေ့တံခါးမှ ထွက်သွား၏။ လမ်းမပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မည်သူမျှ မတွေ့။ ရှင်းနေ၏။

ထို့ကြောင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ဆေးဆိုင်ရှိရာသို့ သုတ်ခြေတင်သွား၏။

ဆေးဆိုင်တစ်ခုလုံးမှာ တောကြောင်များ ဖောက်လုပ်ထားသဖြင့် ပွထနေ၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ယင်းပွထနေသော ပစ္စည်းများကြားမှ သူလိုချင်သော ဆေးနှင့်ဝှမ်းများ၊ ပတ်တီးလိပ်များကို လိုက်ရှာ၏။ တော်ရုံနှင့် မတွေ့။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ရှာမှပင် သူလိုချင်သော ပစ္စည်းအစုံ တွေ့၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သူလိုချင်သော ဆေးပစ္စည်းများကို စက္ကူအိတ်တစ်ခုတွင်ထည့်ပြီး ဆေးဆိုင်မှ ပြန်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

မလှမ်းမကမ်း၌ သေနတ်ကိုင် လူသုံးလေးဦးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

စစ်ဝတ်စုံများနှင့်မဟုတ်။ သူပုန်တပ်ဖွဲ့မှ စစ်သားများဖြစ်ရမည်ကို သူ ချက်ချင်း သဘောပေါက်၏။ ထို့ကြောင့် ဆေးပစ္စည်းများ ထည့်ထားသော စက္ကူအိတ်ကို လက်တစ်ဘက်နှင့်ကိုင်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဘက်ကို ထိုစစ်သားများ မြင်သာအောင် အပေါ်သို့ မြှောက်၍ လမ်းမပေါ် ထွက်လာ၏။

“အစိုးရတပ်သားတွေ ဒီမှာ ဘယ်သူမှမရှိတော့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ခေါင်းဆောင် ‘ဖေဗယ်’ ဘယ်မှာလဲ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က လှမ်းမေးလိုက်၏။ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ဘာမှပြန်မဖြေ။ ဒေးဗစ်ဝတ်လက်ထဲမှ စက္ကူအိတ်ကို သေနတ်ဦးနှင့် ထိုးပြပြီး-

“ဟိုဟာ ဘာလဲ”

“ဆေးနဲ့ ပတ်တီးပါ။ ဟိုတယ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက လက်မှာ ဒဏ်ရာတွေရထားတယ်။ သူ့အတွက် ဒီဆေးတွေ ကျွန်တော် ဒီမှာလာယူတာ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင် ‘ဖေဗယ်’ ဘယ်မှာလဲ”

“ခင်ဗျား ဘာမှ မမေးနဲ့၊ ဟိုဘက်ကို ပြန်လျှောက်သွားစမ်း”

ခေါင်းဆောင်က ဒေးဗစ်ဝတ်ကို သေနတ်နှင့်ချိန်ပြီး ဟိုတယ်ရှိရာသို့ ခေါ်သွား၏။

ဟိုတယ်သို့ ရောက်ပြီ။

အရှေ့တံခါးမှပင် ဝင်ခဲ့ကြ၏။

“ဘယ်မှာလဲ ... ခင်ဗျား မိတ်ဆွေဆိုတာ”

“ဘားခန်းထဲမှာ”

ဘားခန်းရှိရာသို့ ဆက်လျှောက်သွားကြ၏။

“ဒေါ်ဆန်... ခင်ဗျား ဘာမှ မလုပ်နဲ့နော်... အသာဆက်ပြီး ငြိမ်ထိုင်နေ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် လှမ်းသတိပေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“မလုပ်နဲ့... ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေလို့ပြောလိုက်တာ။ သူက ပြင်သစ်စကား မတတ်ဘူး”

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက သူ့ရဲဘော်များကို ဟိုတယ်တစ်ခုလုံး ဆက်လက်ရှာဖွေမှုများ ပြုလုပ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ဒီအလောင်းက ဘယ်သူ့အလောင်းလဲ၊ ဘယ်သူသတ်ထားတာလဲ”

ဘားခန်းထဲမှ အစိုးရတပ်ဖွဲ့မှ စစ်သား၏အလောင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ခေါင်းဆောင်က ဒေးဗစ်ဝတ်ကို မေးလိုက်၏။

“မသိဘူး... ကျွန်တော်တို့ မရောက်လာခင်ကတည်းက သေနေတာ”

“ခင်ဗျားမိတ်ဆွေရဲ့လက်က ဒဏ်ရာတွေကရော ဘယ်လိုရခဲ့တာလဲ”

“သမ္မတဆာယူရီယာရဲ့ ပုလိပ်တွေက နှိပ်စပ်ထားတာ... ခင်ဗျားတို့ခေါင်းဆောင် ဘယ်မှာလဲ... ကျွန်တော် သူ့ကို တွေ့ချင်တယ်”

“ဘာအတွက် တွေ့ချင်တာလဲ”

“အရေးကြီးတဲ့ သတင်းတစ်ခု ပေးချင်လို့”

“ဘာသတင်းလဲ”

“ခင်ဗျားကို ပြောလို့မရဘူး... ‘ဖေဖယ်’ နဲ့ တွေ့မှ ပြောလို့ဖြစ်မှာ”

“အရေးမကြီးဘဲနဲ့တော့ တွေ့ဖို့ မကြိုးစားနဲ့... ကျွန်တော်လည်း သွားသတင်းမပို့ပေးရဲဘူး။ ‘ဖေဖယ်’ အတွက် ခုအချိန်က သိပ်ပြီး အရေးကြီးနေတာ။ ခင်ဗျား မလိုအပ်ဘဲနဲ့ သူနဲ့သွားတွေ့ရင် သူ့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးတယ်ဆိုပြီး ခင်ဗျားကို ရင်ခွဲပြီး သတ်ခိုင်းလိမ့်မယ်။ ဒါ စစ်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်”

အခန်း(၃)

အမေရိကန်စစ်စခန်း တည်ဆောက်ထားသော ကိတ်အူ၏ အမြင့်ဆုံးတောင်ကုန်းမှာ ရေမျက်နှာပြင်မှ ၄၅ ပေ မြင့်၏။ ထိုတောင်ကုန်းပေါ်၌ ရေတပ်စခန်း၏ ပေလေးရာမြင့်သော လျှပ်စစ်လှိုင်းများကို ဖမ်းယူသည့် ဧရိယာတိုင်ကို ထောင်ထား၏။ ထိုဧရိယာတိုင်၏ မလှမ်းမကမ်းတွင် ရေဒါစက်ခန်းရှိ၏။

ထိုအချိန်မှာ ည။

ရေဒါစက်ခန်း၌ တာဝန်ကျနေသူမှာ တပ်ကြပ်ကြီး ဟာမွန်ဖြစ်၏။ ဟာမွန်မှာ နေ့ခင်းဘက်တစ်နေ့ခင်းလုံး အရေးပေါ် ကင်းစောင့်သည့် တာဝန်ကိုယူထားပြီး ယခုညဘက်တွင် သူ၏ မူလလုပ်ငန်းဖြစ်သော ရေဒါစက်ခန်း၌ ဆက်လက် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရပြန်သဖြင့် ပန်းလှလေပြီ။ အနားရချင်နေသည်။ ငိုက်နေသည်။

သမ္မတ ဆာယူရီယာ၏ တပ်ခွဲတစ်ခုက ၎င်းတို့စစ်စခန်းကို အပြင်စည်းမှ ပိုင်းထားပြီး အချိန်မရွေး စတင်တိုက်ခိုက်နိုင်သည်ကို စခန်း တစ်ခုလုံးရှိ အမေရိကန်ရဲဘော်တိုင်း သိ၏။ ထို့ကြောင့် အားလုံးအသင့်အနေအထားဖြင့် စောင့်နေရ၏။

စိန့်ပါရီမြို့တော်ဘက်မှ အမြောက်ဆန်များ ပေါက်ကွဲသံများကိုလည်း တစ်နေ့လုံး ကြားနေရ၏။ မီးခိုးများကိုလည်း မြင်နေရ၏။ မိမိတို့ စစ်စခန်း၌မူ မည်သည့်တိုက်ပွဲမှ မစသေး။

တပ်ကြပ်ကြီး ဟာမွန်သည် ငိုက်မျဉ်းနေရာမှ မိမိရှေ့ရှိ ရေဒါခိုင်ခွက်ကို ကြည့်လိုက်၏။ အဖြူစက်ကလေးများ ရုတ်တရက် ပေါ်လာပြီး ရုတ်တရက် ပြန်ပျောက်သွား၏။

သူသည် ရေဒါခိုင်ခွက်ကို အထူးသတိထား၍ စိုက်ကြည့်နေ၏။

အဖြူစက်တစ်ခု ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ပေါ်လာ၏။ ဒုတိယအကြိမ် ပျောက်သွားပြန်၏။ သမ္မတ ဆာယူရီယာ၏ လေတပ်မှ လေယာဉ်ပျံ တစ်စီးစီးများလား။ မဖြစ်နိုင်။ လေယာဉ်ပျံ လေးငါးစီးသာရှိသော သမ္မတ ဆာယူရီယာ၏ လေတပ်မှာ နေ့ဘက်ကပင် အားလုံးပျက်စီးသွားလေပြီ။ နောက်ယခုအစက်ပေါ်လာနေသည်မှာ ပင်လယ်ဘက်မှ ကုန်းတွင်းပိုင်းမှမဟုတ်။ အိမ်မြှောင်အညွန့်အားဖြင့် ၁၇၄ ဒီဂရီ တောင်စူးစူးဘက်မှ ဖြစ်၏။

သူသည် ရေဒါခိုင်ခွက်ကို အထူးဂရုစိုက်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

အလွန်သေးသော အဖြူစက်အမှုန်လေးများကို တွေ့ရပြီး ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်နှင့် ဖြစ်နေ၏။ သိပြီ။ ဝါရင့်

ရေဒါစက်သမားအနေဖြင့် ဤအစက်ကလေးများမှာ ဘာဖြစ်ရမည်ကို မှန်းဆ၍ ရလေပြီ။ လေယာဉ်ပျံများမဟုတ်၊ ရာသီဥတုဆိုးတစ်ခု၏ ချဉ်းကပ်လာနေသော သင်္ကေတများဖြစ်၏။

မုန်တိုင်း... မုန်တိုင်းမှလွဲပြီး ဘာမှမဖြစ်နိုင်တော့။ ကရစ်ဘီယန်ပင်လယ်ပြင်၌ မုန်တိုင်းကျသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပါ။ မကြာခဏ ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက် ဖြစ်နေကျဖြစ်၏။

သူ တာဝန်မှူးကို အကြောင်းကြားရမည်လော။

တပ်စခန်း၌ အရေးပေါ် စစ်မိန့်ထုတ်ထားချိန်၌ ဤရာသီဥတုသတင်းမျိုးကို တာဝန်မှူး စိတ်ဝင်စားပါမည်လား။ မတတ်နိုင်။ သူ့တာဝန်မှာ ရေဒါစက်၌ ပေါ်လာသမျှ သတင်းများကို တာဝန်မှူးအား ချက်ချင်း အကြောင်းကြားရမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

“တာဝန်မှူးလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဗိုလ်မိုရီပါ”

“ဗိုလ်ကြီး... ကျွန်တော် ရေဒါစက်ခန်းတာဝန်ကျ တပ်ကြပ်ကြီးပါ။ ကျွန်တော်တို့ စစ်စခန်းနဲ့ တောင်ဘက်စူးစူးမှာ ရာသီဥတု မကောင်းဘူး၊ မုန်တိုင်းတစ်ခုပေါ်နေတယ်”

“ခင်ဗျားရေဒါမှာ ပေါ်နေလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကောင်းပြီ... ကျွန်တော် မနက်ကျရင် စခန်း မိုးလေဝသအရာရှိကို ဆက်သတင်းပို့လိုက်မယ်”

တယ်လီဖုန်း ပြန်ချသွား၏။

မနက်ရောက်ခဲ့ပြီ။

ရှစ်နာရီမတိုးမီပင် စခန်းမိုးလေဝသအရာရှိ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ရှယ်လင်းသည် သူ့ရုံးခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ သူ့စားပွဲရှေ့၌ သေသပ်စွာ လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်၍ အကြောင်းကြားထားသော တာဝန်မှူး၏ သတင်းပို့ချချက်ကို တွေ့ရ၏။ သူ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။ ဘုရား... ဘုရား... ငါးပါးတော့မှောက်ပြီ။ ခွေးမသား ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်း အကြောင်းမကြားတာလဲ။ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

“တာဝန်မှူးရုံးခန်းကလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဗိုလ်မိုရီလား”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျား... ဒုဗိုလ် ဂျင်နင်းပါ။ ဗိုလ်မိုရီက သူ့တာဝန်မှူးချိန်ပြီးလို့ ပြန်သွားပြီ”

“ဟေ့... ငါ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ရှယ်လင်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမိန့်ရှိပါ ဗိုလ်မှူး”

“မင်း ခုနောက်ဆုံးရေးထားတဲ့ ရေဒါသတင်း ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော် လောလောဆယ် ဘာမှ ရထားတာ မရှိသေးဘူးခင်ဗျား၊ ရေဒါစခန်းကို ဖုန်းဆက်မေးပေးရမလား”

“မမေးနဲ့... ရေဒါစက်ခန်းကို သွားစောင့်နေ။ ငါ့ကိုယ်တိုင် လာခဲ့မယ်”

ရေဒါစက်ခန်းသို့ ရှယ်လင်းသည် အမြန်လျှောက်သွားသည်။

ရေဒါစက်ခန်းသို့ရောက်ခဲ့ပြီ။ တာဝန်မှူးသည် အဆင်သင့်ပင် ကြိုရောက်နေ၏။ မှန်သည်။ ရေဒါခိုင်ခွန်ပေါ်၌ မှန်တိုင်းတစ်ခု ချဉ်းကပ်လာနေသည်ကို အထင်အရှားပြနေ၏။

“ခွေးမသား ... ဟိုဟာ ဘာလဲသိလား”

ရှယ်လင်းက ရေဒါတာဝန်မှူး တပ်ကြပ်ကြီးကို မေးလိုက်၏။

“မှန်တိုင်းပါ ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော်တို့ စခန်းရဲ့တောင်ဘက်အရပ်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတယ်”

“မှန်တိုင်း ဟုတ်လား ... မင်းပြောလိုက်ပုံက ပေါ့ပေါ့လေး၊ ဒါ လူတွေအများကြီးကို သတ်တော့မယ်မှန်တိုင်း။ တောက်... ငါ့ကို ညကတည်းကလည်း ချက်ချင်း ဘယ်သူမှ လာသတင်းမပို့ဘူး”

ရှယ်လင်းသည် ဒေါ်ကြီးမောကြီးနှင့် ရေဒါစက်ခန်းမှ ပြန်ထွက်သွား၏။ သူ စခန်းဌာနချုပ်မှူး ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘရွတ်ကို ဘယ်သို့ သတင်းပို့ရမည်နည်း။

ခက်ပြီ။ သူ၏ ကြိုတင်မှန်းဆချက်များ အကုန်လွဲလေပြီ။ ကံတရားသည် ဘာကြောင့် ယခုအကြိမ်တွင် ဒေးဗစ်ဝတ်ဘက်တွင် လုံးဝ ရပ်နေရပါသနည်း။

သူသည် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘရွတ် ရုံးခန်းသို့ တန်းသွား၏။

“ဘာလဲရှယ်လင်း... ဒေးဗစ်ဝတ်ပြောသွားတဲ့မှန်တိုင်း တို့ စခန်းကို ဦးတည်ပြီး လာနေပြီမဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးချုပ်... လက်ရှိ သိပ္ပံသဘောတရားတွေနဲ့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်ပြီး ဦးတည်လာနေတာပါ။ မိုးလေဝသပညာရှင် အားလုံး ဒီနေ့လက်ခံထားတဲ့ သိပ္ပံသဘောတရားတွေကို အခြေပြုပြီး ပြောရရင် ဒီမုန်တိုင်းဟာ ဒီကို ဘာမှ ဦးတည်ပြီး ရောက်လာစရာ မရှိဘူး”

“တော်ပြီရှယ်လင်း... မင်းတို့ သိပ္ပံအခြေခံသဘောတရားတွေအကြောင်း ငါ့ကို ဘာမှ ဆက်ရှင်းမပြနေနဲ့တော့။ ငါ သိချင်တဲ့ လိုရင်းကို ပြောစမ်း။ ဒီမုန်တိုင်းဟာ တို့စခန်းနဲ့ ခု ဘယ်လောက်အကွာအဝေးကို ရောက်နေပြီလဲ”

“မိုင် တစ်ရာ့ခုနစ်ဆယ်”

“ဒီကို ရောက်ဖို့ နောက် ဘယ်နှစ်နာရီ လိုဦးမလဲ”

“ဆယ့်ခြောက်နာရီ”

ဗိုလ်ချုပ်ဘရွတ်သည်။ သူ့ရှေ့မှ အနီရောင်တယ်လီဖုန်းကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

“ဗိုလ်မှူးကြီးလာလီကို ပေးစမ်း... လာလီလား၊ ဟေ့ လာလီ၊ ငါ ဗိုလ်ချုပ်ဘရွတ်ပါ။ စီမံကိန်း... ဟုတ်လား စီမံကိန်း...၊ အရေးပေါ်စခန်းစွန့်မယ့်အမိန့်၊ ဒီအမိန့် ခုထုတ်၊ ခု အကောင်အထည်ဖော်...၊ ဒါပဲ...၊ မင်း နားလည်တယ်နော်... ကောင်းပြီ”

တယ်လီဖုန်း ပြန်ချလိုက်၏။

“ကဲ... ရှယ်လင်း။ ငါ အရေးပေါ်စခန်း စွန့်ခွာဖို့ အမိန့်တွေကို ထုတ်ပေးလိုက်ပြီ။ မင်းရဲ့မှန်းဆချက် လွဲတဲ့အတွက်လည်း ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့တော့။ ဒေးဗစ်ဝတ်ရဲ့ မှန်းဆချက်မှန်တယ်ဆိုတာလည်း မင်းပြောသလိုပဲ သိပ္ပံပညာသဘောတရားတွေအပေါ် အခြေခံတာထက် သူ့ရဲ့ ဆဋ္ဌအာရုံပေါ် အခြေခံနေတာက များတယ်။ ငါ့လက်အောက် အရာရှိတွေဟာ ဘယ်သူ့ အရည်အချင်း ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ငါ အကုန်သိတယ်။ မင်းဌာနအနေနဲ့ စီမံချက်(က) အမိန့်ထုတ်ပြီးရင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မင်းအကုန်သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်”

“သိရင် မင်းဆက်လုပ်ရမယ့် တာဝန်တွေကိုသာ ဆက်ထမ်းရွက်ပေးတော့၊ ငါ စိတ်မကောင်းတာတစ်ခုပဲရှိတယ်ကွယ်။ ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့အသက်ကို ကယ်ဖို့ တို့ ဘာမှမဆောင်ရွက်ပေးနိုင်တော့ဘူး။ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ တို့ တတ်နိုင်မှာက မုန်တိုင်းကျော်သွားတာနဲ့ ဒီနိုင်ငံကို ချက်ချင်းပြန်လာပြီး အသက်ရှင်ကျန်ဦးမယ့် ရေဘေးလေဘေး ဒုက္ခသည်တွေကို အစွမ်းကုန် အကူအညီပေးကြဖို့ပဲ”

ဗိုလ်ချုပ်ဘရွတ်အခန်းမှ ရှယ်လင်း ပြန်ထွက်သွား၏။

ပါပီရီဒိုသည် သတ္တိကောင်းသူမဟုတ်ပါ။ ဆင်ဖာနှင့်ဒတ်နိုင်ငံ၌ ညကလပ်ဖွင့်သည့်အလုပ်မှာ လွယ်သည်မဟုတ်။ သို့သော် ခြစားနေသော ရဲအရာရှိများနှင့်ပူးပေါင်းပြီး ငွေကိုသုံး၍ အခက်အခဲအားလုံး ကျော်နိုင်သည့်နည်းများကို သိထားသဖြင့် သူ့အတွက် မခက်လှ။

ယခု ပြည်တွင်းစစ်ကြီး၌ ညှပ်ပိတ်မိနေသောအချိန်၌မူ ငွေကို သုံး၍ လွတ်မြောက်ကျော်လွှားနိုင်သည့်နည်းကို သူ ရှာမရတော့။

သူသည် သတ္တိရှိလှသူ မဟုတ်သော်လည်း သူ့ကြောက်စိတ်ကို ထိန်းနိုင်၏။ သူ့ကို တာဝန်ပေးသမျှကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်၏။

တောင်ထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

သူသည် တောင်ခြေမှ ကားလမ်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ လရောင်အောက်၌ စစ်ကားကြီးများ ရွေ့သွားနေကြသည်ကို အထင်အရှားမြင်ရ၏။ သူသည် နာရီဝက်မျှ အခြေအနေအားလုံးအကဲခတ်၏။ သေနတ်သံများ၊ အမြောက်ဆန်များအသံကို နားထောင်၏။ ထို့နောက် ဂျူလီတို့စခန်းရှိရာသို့ သတိကြီးစွာနှင့် ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။

ဂျူလီနှင့် မစွပ်ဝယ်လင်တန်မှာ သူတို့ကျင်းအသီးသီး၌ ငြိမ်၍ ပုန်းနေကြ၏။

“ဂျူလီ”

“ပါပီရီဒိုလား”

“ဟုတ်တယ်... ရောစတွန် ပြန်လာပြီလား”

“မလာသေးဘူး... ရှင် ဘာတွေမြင်ခဲ့လဲ”

“စစ်သားတွေ၊ မော်တော်ကားတွေ၊ အမြောက်တွေ အများကြီးပဲ”

“အစိုးရဘက်က ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူတို့လူတွေ အများကြီးပဲ။ ဒီဘက်ကို ဆုတ်လာကြတာနဲ့တူတယ်”

“ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“ရောစတွန်ကိုစောင့်ပြီး သူ ရောက်လာမှပဲ ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ဒါဖြင့် ရှင်... ရှင့်ကျင်းထဲ ပြန်ဝင်၊ ကျင်းအပေါ်မှာ ငှက်ပျောရွက်တွေအုပ်ပြီး ကျွန်မတို့ ငြိမ်သလို ငြိမ်နေ။ ဒါထက် ကျွန်မတို့အနားမှာရောက်နေတဲ့ စစ်သားတွေကော မြင်ခဲ့မိသေးလား”

“နှစ်ယောက်တွေတယ်၊ ဒီက ကိုက်လေးငါးဆယ်လောက်ပဲ ဝေးတယ်။ စကားကျယ်ကျယ်ပြောရင်တောင် သူတို့ ကြားသွားနိုင်တယ်”

“ကျွန်မကြောက်တယ်၊ ကျွန်မတို့ကိုတွေ့ရင် သတ်မှာပဲ။ မသတ်ခင်လည်း မုဒိမ်းကျင့်ကြဦးမယ်ထင်တယ်”

မစွပ်ဝယ်လင်တန်က အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ဝင်ပြော၏။

“ခင်ဗျားအသံကို တိုးတိုးပြောပါ။ ကြားသွားကြလိမ့်မယ်”

ထိုအချိန်၌ ရောစတွန်မှာလည်း ဂျူလီတို့ပြန်လမ်းတွင် ပြဿနာတွေ့နေ၏။ သူ့ရှေ့တွင် စစ်သားတစ်စု ခံနေသဖြင့် ရှေ့တိုးရလည်းခက်၊ နောက်ဆုတ်ရလည်းခက် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ချုံကွယ်တစ်ခုအတွင်း ဝင်၍ ငြိမ်ထိုင်နေ၏။ လမ်းမပေါ်မှ စစ်ကားများ သွားလာနေကြသည့် အသံကိုလည်း မပြတ်ကြားနေရ၏။ သမ္မတဆာယူရီယာ၏ တပ်များသည် သူတို့ရန်သူ သူပုန်တပ်ဖွဲ့များကို လက်နက်ထောက်ပံ့ခဲ့သည်မှာ အမေရိကန်များဖြစ်မည်ဟု တရားသေ ယုံကြည်နေ၏။ ထို့ကြောင့် အမေရိကန်များကို အလွန်မုန်းနေ၏။

ရောစတွန်သည် အမေရိကန်မဟုတ်။

သို့သော် လူဖြူမှန်သမျှကို သူလိုဟုထင်ပြီး သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် သတ်ပစ်ကြတော့မည်မှာ ဧကန်မလွဲ။ ရှင်းပြနေရန်လည်း အချိန်ရတော့မည်မဟုတ်။ အန္တရာယ်အကင်းဆုံးနည်းလမ်းမှာ မည်သူမျှမတွေ့အောင် ပုန်းလွှဲပြီး ဂျူလီတို့ရှိရာသို့ ပြန်ရန်ပင် ဖြစ်၏။

အချိန်မှာ အလင်းရောင်ပေါ်လူပြီ။ အမှောင်ထုမပျောက်မီ ကားလမ်းနှင့် ဝေးအောင် သူ ရွှေ့သွားနိုင်မှ ဂျူလီတို့ထံသို့ အချိန်မီရောက်တော့မည်။

သူ ဘယ်သို့ကြံ့ရပါ။

အလှမ်းမကမ်းမှ စစ်သားများ၏ ပြောဆိုနေသည့်စကားသံများကို သူ အတိုင်းသားကြားနေရ၏။ သမ္မတ ဆာယူရီယာ၏ တပ်ဖွဲ့များသည် ယခု ပြန်လည်စုစည်းမှုလုပ်နေခြင်းဖြစ်၏။

ယခုသူပတ်ဝန်းကျင်ရှိစစ်သားများမှာဗိုလ်ချုပ်လိုကွန်ဗြူးဆိုသူ၏အောက်မှတပ်ဖွဲ့များဖြစ်၏။ဗိုလ်ချုပ်လိုကွန်ဗြူးမှာမနေ့ကမှ စဖြစ်သော ပြည်တွင်းစစ်မှ နာမည်ကြီးလာသူဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ အရည်အချင်းလည်း ရှိဟန်ရှိသည်။ ယခု သူ ကြားနေရသော စစ်သားများ၏ ပြောဟန်ဆိုဟန်များအရ သူတို့အားလုံး ဗိုလ်ချုပ်လိုကွန်ဗြူးအပေါ်တွင် အလွန်အားထားနေကြဟန်ရှိ၏။

ဗိုလ်ချုပ်လိုကွန်ဗြူးသည် သူ့တပ်ဖွဲ့များကို မြို့အပြင်ဘက်သို့ မဆုတ်မီ လက်နက်နှင့် ကျည်ဆန်များကိုလည်း အမြောက်အမြား

ရွှေယူလာနိုင်ခဲ့ဟန်ရှိ၏။ တပ်ဖွဲ့များကို စနစ်တကျ ပြန်လည်စုစည်းမှု လုပ်ပြီးသည်နှင့် တန်ပြန်ထိုးစစ်ကို ပြန်စချေတော့မည်။
ယခု ရောစတွန်၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူတို့၏ စုရပ်ဖြစ်နေသည်။

အရုဏ်ကျင်းခဲ့ပြီ။

ရောစတွန်သည် သူပုန်းနေသော ချုံကွယ်မှ ငှက်ပျောတောများရှိရာသို့ ရွှေ့သွား၏။ ထိုငှက်ပျောတော ပတ်ဝန်းကျင်၌ စစ်သားများ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရ။ ထို့ကြောင့် ငှက်ပျောခင်းများကို ဖြတ်၍ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ပြန်တက်ရန် ခက်ခဲစွာ ကြိုးစားကြည့်ပြန်၏။ သူသည် လူအိုတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ရွှေ့လျားမှုမှာ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါ။ အလွန်နွေးကွေးလှ၏။

မိုးလင်းခဲ့ပြီ။

ဂျူလီသည် သူမပုန်းနေသော ကျင်းမှ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ လေ့လာကြည့်လိုက်၏။ အားလုံး ဆိတ်ငြိမ်နေ၏။ ရောစတွန်လည်း ပြန်မရောက်လာသေး။

“ပါပီရိုဒို... ကျွန်မ ဟိုဘက်ချုံစပ်နား ကူးသွားပြီ။ ငှက်ပျောတောဘက်ကို ချောင်းကြည့်ချင်တယ်။ ဒီမှာပဲ ငြိမ်နေကြလို့ မဖြစ်သေးဘူးထင်တယ်”

ပါပီရိုဒိုက ဘာမှပြန်မပြော။ သူလည်း ဘာဆက်လုပ်သင့်သည်ကို ကြံမရဖြစ်နေဟန်ရှိ၏။

“ဟင်... ငါ့ကို ပစ်ခတ်သွားနဲ့နော်။ ငါ တစ်ယောက်တည်း ဒီမှာ မနေခဲ့ရဲဘူး”

မစွပ်ဝယ်လင်တန်က ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မ ဝေးဝေးမသွားပါဘူး။ ဟိုနားက ချုံစပ်ကို သွားမလို့ပါ”

ဂျူလီသည် မလှမ်းမကမ်းမှချုံစပ်သို့ တွား၍ ရွှေ့သွား၏။ ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်ဝေးမည်။

ချုံစပ်သို့ ရောက်ပြီ။

ငှက်ပျောခင်းများရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူ့ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်အကွာအဝေး၌ စစ်သားတစ်စု တုံးလုံးပက်လက် အိပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

မစ္စဝယ်လင်တန်သည် သူ့ဗုံးခိုကျင်းမှထွက်ပြီး ဘီးတစ်ချောင်းဖြင့် ခေါင်းပြီးနေ၏။ ဂျူလီသည် အလွန်စိတ်ဆိုးသွား၏။ ထိုအချိန်၌ မစ္စဝယ်လင်တန်၏နောက်တွင် စစ်သားတစ်ယောက်ပေါ်လာ၏။ ထိုစစ်သား၏ ပခုံးတွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက်ကို လွယ်ထား၏။ အိပ်နေရာမှနိုးပြီး ထလာသောစစ်သား ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ မစ္စဝယ်လင်တန်ကို မြင်လျှင် သူ့မျက်လုံးကိုပွတ်ပြီး အသေအချာ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဂျူလီ အဘယ်သို့ ကြံရမည်နည်း။

“ဒိုင်း”

ကျယ်လောင်သော သေနတ်သံ ပေါ်လာ၏။ စစ်သားကပစ်သော သေနတ်သံမဟုတ်။ မစ္စဝယ်လင်တန်က ပစ်လိုက်သော သေနတ်သံဖြစ်၏။ ဂျူလီ ပြေးသွား၏။ ပါပီရိုဒိုကလည်း သူ့ဗုံးခိုကျင်းအတွင်းမှ ခုန်ထွက်လိုက်၏။

“ငါ့ကို ... ငါ့ကို မုဒိမ်းကျင့်မှာစိုးလို့ ပစ်လိုက်မိတာ”

မစ္စဝယ်လင်တန်က ကြောက်လန့်စွာ အော်ပြောလိုက်၏။ သူမ၏ လက်တွင်လည်း သေနတ်ကြီးတရမ်းရမ်းဖြင့်။ ပါပီရိုဒိုက သေနတ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလုယူလိုက်၏။ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်။

“ဒါ... ဟိုတယ်မှာ ထားပစ်ဆိုလို့ ထားပစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်သေနတ်ပဲ”

စစ်သားမှာ သူတို့နှင့် သုံးကိုက်အကွာခန့်တွင် မှောက်လျက်လဲနေ၏။ ရင်ဘတ်တွင် ကျည်ဆန်မှန်သွားဟန်ရှိ၏။

“ဟင်... ဟင်... ပြေးကြစို့”

မစ္စဝယ်လင်တန်က အော်ပြောလိုက်၏။ ဂျူလီသည် သူမ၏ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့။ မစ္စဝယ်လင်တန်၏ ပါးကို ဖြန်းခနဲ အားကုန်ရိုက်ချပစ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ သေနတ်ကိုင်ပြီး ပြေးလာသော စစ်သားနှစ်ယောက် သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာ၏။ ခြောက်လုံးပြူးကိုင်ထားသော ပါပီရိုဒိုကို မြင်သည်နှင့် ဘာမျှ မေးခွန်းထုတ်မနေကြတော့ဘဲ ပစ်သတ်လိုက်၏။ တစ်ယောက်က လှံစွပ်နှင့်ပင် သုံးချက် ထပ်ထိုးပစ်လိုက်သေး၏။

ပါပီရိုဒို သေပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ပါဝါရှိခို၏ ခန္ဓာကိုယ်မှထွက်သော သွေးများနှင့် ရဲရဲနီနေ၏။

ထိုအချိန်၌ ရောစတွန်သည် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်အကွာသို့ ရောက်၍နေချေပြီ။ သေနတ်သံများကိုလည်း ကြား၏။ စစ်သားများက အမျိုးသမီးများကို ဆဲဆိုပြီး ဆွဲခေါ်သွားသည့်အသံကိုလည်း ကြား၏။ သူသည် ရောက်ရာနေရာတွင်ပင် ဆက်ပြီး ဝပ်နေလိုက်၏။

X X X

ဒေးဗစ်ဝတ်နှင့်ဒေါ်ဆန်သည် အင်ပီရီယယ်ဟိုတယ် ဘားခန်း၌ပင် ဆက်ထိုင်နေကြ၏။ ဟိုတယ်တစ်ခုလုံးမှာ ယခု သူပုန်တပ်သားများနှင့် ပြည့်နေ၏။

“ဒီကောင်တွေကြည့်ရတာ ခု တော်တော် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေပုံရတယ်”

ဒေါ်ဆန်က ပြောလိုက်၏။

“တက်မှာပေါ့။ သူတို့ဘက်က နိုင်နေတယ်မဟုတ်လား”

သူပုန်ခေါင်းဆောင် ‘ဖေဗယ်’ ကို တွေ့ရန်မှာ တကယ်တော့ ဒေးဗစ်ဝတ်ထင်သလို မလွယ်ပါ။ ယခု စစ်မျက်နှာမှာ နှစ်ဘက်ကွဲနေ၏။ သူပုန်တပ်များသည် သမ္မတဆာယူရီယာ၏ စစ်တပ်ကို အလယ်မှ ဖြတ်တိုက်လိုက်ခြင်းဖြင့် အစိုးရစစ်တပ်မှာ နှစ်ခြမ်းကွဲသွား၏။

တစ်ခြမ်းမှာ အများစုဖြစ်ပြီး ဂျူလီတို့ရှိရာသို့ ဆုတ်သွား၍ ပြန်လည်စုစည်းမှုလုပ်နေသော ပိုလ်ချုပ်လိုလွန်ပြူး၏ တပ်ဖွဲ့များဖြစ်၏။ ကျန်တစ်ဖွဲ့မှာ လူနည်းစုဖြစ်ပြီး အနောက်ဘက်သို့ ဆုတ်သွားပြီး ကိတ်အငူရှိ အမေရိကန်စစ်စခန်းကို ပိုင်းထားသောတပ်ဖွဲ့များနှင့် ယခု ပူးပေါင်းလိုက်ကြ၏။ သမ္မတ ဆာယူရီယာကိုယ်တိုင် ထိုတပ်ဖွဲ့ကို ဦးဆောင်နေ၏။

“ကျွန်တော် ‘ဖေဗယ်’ နဲ့ တွေ့ချင်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို အရေးကြီးသတင်း ပေးစရာရှိတယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ဟိုတယ်တွင်ရှိနေသော သူပုန်တပ်ဖွဲ့များမှ အဆင့်အမြင့်ဆုံးခေါင်းဆောင်ဟုထင်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြောလိုက်၏။

“ဖေဗယ်ကို တွေ့ချင်တယ်... ဟုတ်လား၊ ခု ‘ဖေဗယ်’ ကို လူတိုင်းတွေ့ချင်နေကြတယ်။ ပေးစရာသတင်းတွေ၊

ပြောပြစရာအကြောင်းတွေ လူတိုင်းမှာရှိနေတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ကို တွေ့ချင်နေတာပဲ”

“ခင်ဗျား စိစဉ်ပေးလို့ မရဘူးလား”

“မရဘူး... ခင်ဗျားက ‘ဖေဗယ်’ ကို တွေ့ချင်လို့မရဘူး။ ‘ဖေဗယ်’ က ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်မှရမှာ။ ခု သူသိပ်အလုပ်များနေတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်လိုကွန်ဗြူးရဲ့ရန်က ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း တွက်ဆမိမှာပေါ့”

“သူ ခု ဘယ်မှာလဲ”

“ဒါ ဘယ်သူမှ ဖြေတတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ‘ဖေဗယ်’ က တစ်နေရာတည်းမှာနေတာမဟုတ်ဘူး။ အရေးကြီးရင် ကြီးတဲ့နေရာ အမြဲပြောင်းရွှေ့နေတာ”

ဒေးဗစ်ဝတ် မည်သို့ဆက်ပြောရမည်ပင် မသိတော့။

“ခင်ဗျားရာထူးက ဘာလဲ”

“ခု ဟိုတယ်ဝင်းထဲမှာ သူ စခန်းချထားတဲ့ တပ်ရင်းရဲ့ တပ်ရင်းမှူး”

“ခု ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာပဲ ဆက်စခန်းချမလို့လား”

“မချဘူး.... တော်တော်ကြာရင် ဒီက တစ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ တပ်ရင်းဌာနချုပ်အသစ်ကို ရွှေ့မယ်”

“ကျွန်တော်တို့ အတူလိုက်လို့ မရဘူးလား”

“ရတယ်... ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းတွေမှာ ခင်ဗျားတို့ ဘာမှ ဝင်မရှုပ်ရင် ပြီးတာပဲ”

မကြာမီ တပ်ရင်းဌာနချုပ်အသစ်ဟုဆိုသော မြို့အလယ်ရှိ အိမ်ဝင်းကြီးတစ်ခုရှိရာသို့ ဒေးဗစ်ဝတ်နှင့် ဒေါ်ဆန်တို့ လိုက်လာပြီး ရွှေ့သွားကြ၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်၏ စိတ်တွင် ဤတပ်ရင်းနှင့်အတူ လိုက်သွားကြခြင်းဖြင့် တစ်ကွေ့ကွေ့တွင် သူတို့ခေါင်းဆောင်ကြီး ‘ဖေဗယ်’နှင့် တွေ့မည်ဟု မျှော်လင့်ပြီး လိုက်လာခြင်းဖြစ်၏။

“ဒေးဗစ်... မင်း ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ‘ဖေဗယ်’ကို တွေ့ဖို့ သွားပြောမနေပါနဲ့တော့ကွာ။ ဖြစ်နိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မင်း အာညောင်းရုံပဲ ရှိလိမ့်မယ်။ ခု တိုက်ပွဲအခြေအနေက ဘယ်လိုရှိနေလဲ”

ဒေါ်ဆန်က မေးလိုက်၏။

“ဘာမှ မပြောနိုင်သေးဘူး။ နှစ်ဘက်လုံး တပ်တွေ ပြန်စုနေကြတုန်းပဲ”

“ဗိုလ်ချုပ် လိုကွန်ဗြူးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“သမ္မတ ဆာယူရီယာရဲ့တပ်ဖွဲ့ထဲက တတိယအဆင့်လောက်ရှိတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်ပါ။ သူ့အထက်က

ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ယောက်ကမနေ့ကတိုက်ပွဲမှာကျသွားပြီလေ။ ဒီလူကတော်တော်လေးတိုက်ရည်ခိုက်ရည်ရှိပုံရတယ်။ သူ့နာမည်ပဲ
ခု လူတိုင်းပြောနေကြတယ်။ မနေ့က အစိုးရတပ်တွေ သူပုန်တွေရဲ့ ထိုးစစ်ကြောင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်ကုန်တော့ ဒီလူက ချက်ချင်း
ပြန်ထိန်းနိုင်တယ်။ အားလုံးကို စနစ်တကျ မြို့အရှေ့ဘက်ကို ဆုတ်ပေးနိုင်ပြီး သူနဲ့အတူ လက်နက်ကြီးတွေအားလုံးကိုလည်း
သယ်သွားနိုင်တယ်။ ခု ထိုးစစ်ပြန်ဆင်ဖို့ သူတပ်တွေကို စနစ်တကျ စုစည်းမှုတွေ ပြန်လုပ်နေတယ်”

“ဗေဗယ် အခြေအနေကရော ဘယ်လိုလဲ။ အစိုးရတပ်တွေ ဖရိုဖရဲ ဆုတ်ပြေးတုန်း ဘာဖြစ်လို့ ဆက်လိုက်မတိုက်တာလဲ”

“သူတပ်ဖွဲ့အင်အားက အစိုးရရဲ့သုံးချိုးတစ်ချိုးလောက်ရှိတာ။ အရန်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ သူ ပထမရည်ရွယ်ချက်က
မြို့သိမ်းတိုက်ပွဲ မဆင်ခင်မှာပဲ အစိုးရတပ်ဖွဲ့တွေကို ကစဉ်ကလျားဖြစ်ပြီး တပ်ပျက်အောင် လုပ်ပစ်မလို့။ မအောင်မြင်ဘူး။
ဗိုလ်ချုပ်လိုကွန်မြူးက ထိန်းထားနိုင်တော့ သူလည်း အခက်ကြုံနေရတယ်။ အရန်တပ်မရှိတဲ့အတွက် တိုက်စစ်လည်း သူ
မဆင်နိုင်ဘူး။ မြို့တော်ကို အကာအကွယ်ယူပြီး ခံစစ်ပြန်ဆင်ဖို့ ကြံနေပုံရတယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ
ဘယ်ဘက်ကမှ အနိုင်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ‘မေဘယ်’က ရောက်လာတော့မှာ။ ‘မေဘယ်’ ရောက်လာရင် ခု
စစ်မြေပြင်ဖြစ်မယ့် စိန့်ပါရီမြို့တော်က အနိမ့်ပိုင်းဆိုတော့ ပင်လယ်ရေ လွှမ်းမယ့်ဒဏ်နဲ့ပဲ စစ်တပ်နှစ်ခုလုံး မှန်တိုင်းထဲမှာ
ပျောက်သွားကြတော့မယ်

“ဒါဖြင့် ခု ဒီမှာနေလို့ရော တို့ ဘာအကျိုးရှိတော့မှာလဲ။ မှန်တိုင်းမရောက်ခင် တို့ဒီမြို့က ထွက်ကြရုံပဲ ရှိတော့တယ်မဟုတ်လား”

“မှန်တယ်... ဒါပေမယ့် ‘ဗေဗယ်’ ကို ကျွန်တော် တွေချင်နေသေးတယ်”

“အေးလေ... မင်းသဘောပဲ။ ဒါထက် ခု ဗိုလ်ချုပ်လိုကွန်မြူးရဲ့တပ်တွေ ပြန်စုစည်းမှုလုပ်နေတယ်ဆိုတဲ့နေရာဟာ ဘယ်မှာလဲ”

“မြို့တော်အပြင်ဘက် ကမ်းခြေအတိုင်းဖောက်ထားတဲ့လမ်း အရှေ့ဘက်တောင်ကုန်းတွေပေါ်မှာ”

“ဟင်... ဒါဖြင့် ဂျူလီတို့ပြေးတဲ့နေရာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါကိုပဲ ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွေ့တွေ့ပြီး ပူနေမိတာ”

ဒေါ်ဆန် ဘာမှ ဆက်မမေးတော့။

x x x

ညရောက်ခဲ့ပြီ။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သူတို့ အတူလိုက်ခဲ့သော သူပုန်တပ်ရင်း၏ ဌာနချုပ်သစ် အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း
အိပ်ပျော်နေရာမှ ရုတ်တရက် နိုးလာ၏။ သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးထားပါသည်။

“ခင်ဗျား ဒေးဗစ်ဝတ်လား”

ဝိသသော အင်္ဂလိပ်စကားသံဖြင့် မေးလိုက်သံဖြစ်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“ဖူလာ... ကျုပ် ခင်ဗျားကို စိန့်ပါရီမြို့တော်တစ်ခုလုံး လိုက်ရှာနေတာ နဲ့နေပြီ။ ‘ဖေဗယ်’ ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်လို့”

“ဖေဗယ်က ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်လို့... ဟုတ်လား... ကျွန်တော့်ကို သူက ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ”

“ဒီအကြောင်းတော့ နောက်မှ ပြောကြတာပေါ့။ လာ... ခင်ဗျား ခုလိုက်ခွဲ”

ဒေးဗစ်ဝတ် ဆိုဖာပေါ်မှ ခုန်ထပြီး ထိုလူနောက် လိုက်သွား၏။

အရက်ကျင်းတော့မည်။ အရှေ့ဘက်မိုးကောင်းကင်၌ ရောင်ခြည်အနည်းငယ်ပင် ပေါ်စပြုနေလေပြီ။

အိမ်ကြီးအပြင်၌ ဂျစ်ကားတစ်စီး ရပ်ထား၏။ ဖူလာသည် ကားမောင်းသမားထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်က ကားပေါ်မတက်သေးဘဲ မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားနာမည် ဖူလာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် မြောက်ဘက်ကမ်းခြေမှာနေတယ်ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်ဟာ ခင်ဗျားပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်ဗျားနဲ့အတူနေတဲ့ နောက်တစ်ယောက်က မင်နင်း”

“မှန်ပါတယ်၊ ကဲ... ခင်ဗျား မေးချင်တာတွေ နောက်မှမေး၊ အချိန်မရှိဘူး၊ ကားပေါ်တက်”

“ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အိမ်ထဲမှာကျန်နေတယ်၊ ကျွန်တော် သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

“နောက်မှ ပြန်ခေါ်ပါ၊ အချိန်မရှိဘူး”

“သူ့ကို ထားခဲ့လို့မဖြစ်ဘူး။ သူက ပြင်သစ်စကားလည်းမတတ်ဘူး။ ပြဿနာပေါ်နေဦးမယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း မြန်မြန်သွားခေါ်ဗျာ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က အိမ်ထဲပြန်ပြေးဝင်သွားပြီး ဒေါ်ဆန်ကို နှိုးလိုက်၏။ အခြေအနေကို အကျဉ်းချုပ်၍ ရှင်းပြလိုက်၏။

“ဖေဗယ်က မင်းကို ဘယ်လိုသိနေတာလဲ”

“မသိဘူး၊ ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်တော်မေးတာ ဟိုလူက မဖြေသေးဘူး၊ ကဲ... မြန်မြန်လာ အချိန်မရှိဘူး”

ကားထွက်ခဲ့ပြီ။

"ကဲ... စောစောက ကျွန်တော်မေးထားတဲ့မေးခွန်းကို ဖြေပါဦး။ 'ဖေဗယ်'က ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ"

"အင်္ဂလိပ်စစ်သတင်းထောက်တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ဌာနချုပ်ကို ရောက်လာတယ်။ သူက 'ဖေဗယ်'ကို ခင်ဗျားအကြောင်းပြောပြီး မုန်တိုင်းတစ်ခု ရောက်လာတော့မယ့်အကြောင်း ရှင်းပြတယ်။ 'ဖေဗယ်'က ဒီမုန်တိုင်းကို သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာခိုင်းတယ်။ အဲဒီသတင်းထောက်က ခင်ဗျားကို ရဲစခန်းမှာ ဖမ်းထားတယ်ဆိုလို့ ကျုပ်တို့ အဲဒီစခန်း သွားရှာကြသေးတယ်။ စခန်းက အမြောက်ကျည်ဆန်မှန်လို့ ပြိုကျနေပြီ။ တွေ့သမျှအလောင်းထဲမှာ ခင်ဗျား အလောင်းရှာကြည့်တော့လည်း မတွေ့ပြန်ဘူး။ ဒါနဲ့ စိန့်ပါရီမြို့တော်ရဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ရှိမှာပဲဆိုပြီး လိုက်ရှာကြတာ ကျုပ်တို့အားလုံး ဖတ်ဖတ်ကိုမောနေပြီ။ တော်သေးတာပေါ့... ဒီမှာ လာတွေ့ပေလို့"

"ဒါဖြင့် ကော်စတန်လည်း မသေသေးဘူး"

ဒေါ်ဆန်က ဖူလာစကားကို နားထောင်ပြီး မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

"ဖေဗယ်က ခု ဘယ်မှာလဲ"

"အင်ပီရီရယ်ဟိုတယ်မှာ... အင်ပီရီရယ်ဟိုတယ်ကို ကျုပ်တို့တပ်ဖွဲ့ရဲ့ ယာယီဌာနချုပ် လုပ်ထားတယ်"

"သေပါတော့... မနွေက တစ်နေ့လုံး အဲဒီဟိုတယ်မှာ ကျုပ်တို့ ရှိနေကြတာ"

ဒေးဗစ်ဝတ်က ပြောလိုက်၏။

ဟိုတယ်ရှေ့သို့ ရောက်ပြီ။ ဖူလာက သူ့လှစ်ကားကို ဟိုတယ်ဘေးရှိ မြက်ခင်းပေါ်တွင် ထိုးရပ်လိုက်၏။

ဟိုတယ်အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြ၏။ ဟိုတယ်တစ်ခုလုံးမှာ သူပုန်တပ်သားများ အဝင်အထွက်နှင့် ရှုပ်နေ၏။ အံ့စရာကောင်းသည်မှာ မနွေက ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော ဟိုတယ်တစ်ခုလုံးမှာ ယနေ့ ရှင်းလင်းနေ၏။

ဘားခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။

ဘားခန်းနံရံတွင် စစ်သုံးမြေပုံ အမျိုးမျိုးကို ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

"ကဲ... ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာပဲစောင့်နေ...၊ ကျွန်တော် ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ခင်ဗျားတို့ရောက်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း သွားသတင်းပို့လိုက်ဦးမယ်"

ဖူလာမှာ 'ဖေဗယ်'နှင့် တော်တော်လေး ရင်းနှီးပုံရ၏။ အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်ခွင့်ရထားဟန်ရှိ၏။

တစ်မိနစ်ခန့်ကြာလျှင် လှေကားမှ လူတစ်ယောက် ပြေးဆင်းလာသော ခြေသံကြားရ၏။ ကော်စတန်ဖြစ်နေ၏။

“ဟာ... ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျို့၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့အတွက် အမျိုးမျိုးတွေးပြီး ပူလိုက်ရတာ”

ကော်စတန်က ဒေးဗစ်ဝတ်နှင့် ဒေါ်ဆန်တို့နှစ်ဦးလုံးကို ရင်းနှီးစွာဖက်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ အချုပ်ထဲက ဘယ်လိုပြန်လွတ်သွားကြတာလဲ”

“ကံကောင်းလို့ပဲ ဆိုပါတော့”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ပြောလိုက်၏။

“ကံကောင်းတာမဟုတ်ဘူး... ဒေးဗစ် တော်လို့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူ ကယ်ခဲ့တာ။ သူသာမကယ်ရင် ခွေးမသား စခန်းမှူး ပစ်သတ်တာခံရလို့ ကျွန်တော် သေနေတာကြာပြီ”

ဒေါ်ဆန်က ဆိုဖာတစ်လုံးပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ရင်း အားရပါးရ ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဂျူလီတို့ရော... ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘယ်လိုကွဲသွားတာလဲ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က မေးလိုက်၏။ ကော်စတန်က အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် သူတို့ အပြင်ဘက်ကမ်းခြေလမ်း အရှေ့ဘက် တောင်ကုန်းတွေပေါ်မှာ စခန်းချနေကြမှာတော့ သေချာသွားပြီ။ အဲဒီနေရာက ဗိုလ်ချုပ်လိုကွန်မြူးရဲ့ တပ်ပျက်တွေ လူပြန်စုနေကြတဲ့နေရာပဲ မဟုတ်လား”

ကော်စတန်က ဘာမှပြန်မပြော၊ ပြောရမှာလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရ၏။

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့ အဝတ်အစားတွေ ဘာတွေ လဲချင်လဲကြဦး။ ‘ဖေဗယ်’က ခင်ဗျားတို့ တွေ့နိုင်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ရဲ့ခံစစ်အတွက် အစည်းအဝေးလုပ်နေတယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်နှင့် ဒေါ်ဆန်သည် ပထမဆုံး ရေချိုးခန်းသို့ဝင်ပြီး ညစ်ပတ်နေသော သူတို့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆေးကြောပစ်လိုက်ကြ၏။ ဒေါ်ဆန်မှာ လက်တွင် ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရထားသူဖြစ်သဖြင့် ဒေးဗစ်ဝတ်က အကုန်ကူလုပ်ပေးရ၏။ ကော်စတန်မှာ အပြင်ဧည့်ခန်းတွင် ငြိမ်ပြီး ထိုင်စောင့်နေ၏။

“ဗေဗယ် ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်အောင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် စည်းရုံးတာလဲ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ကော်စတန်ကို မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် အစည်းအရုံးကောင်းတာထက်ကို သူဟာသူ တွေ့ချင်နေတာက ပိုများပါတယ်။ သူက မုန်တိုင်းကို သိပ်စိတ်ဝင်စားနေတယ်။ မုန်တိုင်းကို အကာအကွယ်လုပ်ပြီး စစ်ကို အနိုင်တိုက်ဖို့ ကြံရွယ်ထားပုံရတယ်။ နောက် တော်လည်း တော်တော် တော်တဲ့လူ၊ ဉာဏ်လည်း သိပ်ကောင်းပုံရတယ်”

“စစ်ပွဲအခြေအနေက...”

“ပြောဖို့ တော်တော်ခက်နေတယ်။ လောလောဆယ် ‘ဗေဗယ်’ဘက်က အခြေအနေသာနေတယ်ဆိုတာက အစိုးရတပ်ဖွဲ့တွေဘက်က အဓိကမိခံလိုက်ကြရလို့၊ ကံကောင်းလို့သက်သက်ပဲ ဆိုပါတော့... အင်အားအနေနဲ့က အစိုးရဘက်ကလူရော၊ လက်နက်ရော ဘယ်လိုမှ မယှဉ်သာအောင် သာနေတယ်။ မနေ့က တိုက်ပွဲတုန်းက အစိုးရဘက်က အနာဆုံးက သူတို့ရဲ့လက်နက်ကြီး၊ အမြောက်ကြီးတွေကို လုံးဝ မသုံးလိုက်ရဘူး။ နောက်.. တင့်ကားတွေကလည်း လမ်းတွေပိတ်နေလို့ တိုက်ပွဲဖြစ်နေတဲ့နေရာတွေကို ရောက်အောင်မလာနိုင်ကြဘူး။ လေတပ်ကလည်း နှစ်ခေါက်သုံးခေါက်ပဲ လေထဲပျံတက်နိုင်ကြတယ်။ ဓာတ်ဆီပြတ်သွားလို့ အားလုံး လေယာဉ်ပျံကွင်းပေါ်မှာပဲ ပျက်စီးကုန်တယ်။ တကယ်လို့ အစိုးရတပ်ဘက်က အင်အားရှိသမျှကိုသာ ထိထိရောက်ရောက် သုံးတတ်ရင် ‘ဗေဗယ်’ရဲ့ သူပုန်တပ်တွေ ပြန်ဆုတ်ပြေးကြတာ ကြာပြီ”

“လောလောဆယ် အခြေအနေက...”

“လောလောဆယ်တော့ ‘ဗေဗယ်’ အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ ဆက်ပြီး ထိုးစစ် ဆက်မဆင်နိုင်တော့ဘူး... သူ့မှာ အရန်တပ်မှ မရှိဘဲ။ သိမ်းထားတဲ့နယ်မြေကို ရန်သူ့လက်ထဲ ပြန်မရောက်ဖို့ ခံစစ်ပဲ ဆင်ရတော့မယ်။ ဒါလည်း ကြာကြာခံနိုင်ဖို့ သိပ်မလွယ်လှပါဘူး”

“ဖူလာနဲ့ မင်နင်းက ဒီပြည်တွင်းစစ်မှာ ဘယ်လိုပါလာကြတာလဲ”

“အတိအကျတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမသိသေးဘူး။ ကျွန်တော်ထင်တာတော့ ဒီနှစ်ယောက်လုံးက သူပုန်တပ်တွေကို လက်နက်ပေးတဲ့ လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုခုရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေလို့ထင်တယ်။ အဲဒီအဖွဲ့က ဘယ်သူတွေဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ခုထိ မှန်းဆကြည့်လို့ မရသေးဘူး။ ဪ... ဒါထက် ဒေါ်ဆန်ကြီးလက်က ဒဏ်ရာတွေက ဘယ်လိုရခဲ့တာလဲ”

“သမ္မတ ဆာယူရီယာရဲ့ ရဲတွေ နှိပ်စက်ခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာတွေလေ”

“ဘာပြုလို့ နှိပ်စက်တာလဲ”

“ဖူလာနဲ့ မင်နင်းအကြောင်းကို ဒေါ်ဆန်ကို စစ်မေးတယ်လေ”

“သူ ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ဘာပြောရမှာလဲ... သူ ဘာမှ မသိတဲ့ကိစ္စမို့ ဘာမှ မသိဘူးလို့ပဲ ပြောရတာပေါ့။ ဒါနဲ့.. ဟိုကလည်း မယုံလို့ သူ့ကို အမျိုးမျိုးညှဉ်းကြတာပဲ။ မဆိုးပါဘူး၊ ဒီလူကြီး တော်တော်ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်လည်း ခု လက်တွေ့မြင်ရတဲ့ သူ့ရဲ့ခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကိုကြည့်ပြီး တော်တော်အံ့သြနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာလောက သိထားကြသလောက် ဒီလူဟာ သတ္တိရှိတဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ သတ္တိရှိတယ်လို့ လူအများထင်အောင် ဟန်ဆောင်နေတဲ့လူ။ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က ‘အလက်စကာ’မှာ သူမောင်းတဲ့ လေယာဉ်ပျံ ပျက်ကျပြီး သူ သီသီလေး အသက်ဘေးက လွတ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့သတင်းဟာလည်း သတင်းမှန်မဟုတ်ဘူး။ သူ့ရဲ့ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ်က စတန့်လေသူရဲတစ်ယောက်ကို ငှားပြီး လေယာဉ်ပျက်ကျတဲ့ပုံလုပ်ပြီး သူ့စာအုပ်သစ် ရောင်းကောင်းအောင် လူအများစိတ်ဝင်စားအောင် သတင်းလိမ်အဖြစ် ကမ္ဘာကို ကြေညာတာ”

“ဖေဖယ်ရဲ့ အစည်းအဝေးက ဘယ်တော့ပြီးမှာလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး... ခု သူ့အင်အားက ငါးထောင်လောက်ပဲ ရှိတာ။ အစိုးရတပ်ဘက်က တစ်သောင်းငါးထောင်လောက်ရှိနေတယ်။ ဒီလို အင်အားမမျှတဲ့တပ်ကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ သူလည်း တော်တော် ခေါင်းခြောက်နေပုံရတယ်။ နည်းနည်းတော့ စောင့်ရဦးမှာပဲ”

“စောင့်လို့ မရဘူး၊ ကျွန်တော်က စောင့်နိုင်ပေမယ့် ‘မေဘယ်’က စောင့်မှာမဟုတ်ဘူး။ မကြာခင် ရောက်လာတော့မှာ”

“ခင်ဗျားက မုန်တိုင်းကျတော့မယ်လို့ အတိအကျပြောနိုင်တဲ့ သက်သေအထောက်အထားတွေ ရထားပြီးပြီလား”

“စစ်စခန်းက ကျွန်တော့်ဌာနကို ခု ပြန်သွားနိုင်ရင်တော့ ‘မေဘယ်’ရဲ့ အခြေအနေတွေ၊ နောက်ဆုံးတိုင်းထွာချက်တွေကို ကြည့်ပြီး ရောက်လာတော့မယ်ဆိုတာ တိတိကျကျ ပြောနိုင်လောက်ပြီလို့ ထင်တယ်။ ခုတော့ ဘာသိပ္ပံပစ္စည်းကိရိယာမှ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ မရှိထားတော့ ဘာမှ တိတိကျကျ ပြောနိုင်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး။ မှန်းဆချက်လောက်ပဲ ပြောနိုင်ဦးမယ်။ ခု ပတ်ဝန်းကျင်လေထုရဲ့ အနေအထားဟာ မုန်တိုင်းကျတော့မယ့် အနေအထားတွေ အားလုံးရှိနေတယ်။ ကြည့်လေဗျာ... အပြင်ကို ကြည့်လိုက်စမ်း။ လေ လုံးဝ ငြိမ်နေတယ်။ မုန်တိုင်းကျတော့မယ်ဆိုရင် ဒီလိုပဲ လေဟာ လုံးဝငြိမ်နေတယ်။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ဒီလို လေ ဘယ်တော့မှ ငြိမ်မနေတတ်ဘူး။ ခုရာသီမှာ အမြဲတိုက်နေကျဖြစ်တဲ့ တောင်အရပ်ကလာတဲ့ လေကို ကြားက တစ်ခုခုက ဆီးတားထားလို့ ငြိမ်နေတာ။ အဲဒီ ဆီးတားထားတဲ့ဟာက ‘မေဘယ်’ပဲ။ မေဘယ် လာနေပြီ”

“ဒီဟိုတယ် ဧည့်ကြိုခန်းမှာ လေဖိအားတိုင်းတဲ့ ဘာရိုမီတာတစ်ခု ချိတ်ထားတာ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားကြည့်ချင်လား”

“အိမ်သုံး ဘာရိုမီတာက ကျွန်တော်တို့ မိုးလေဝသ ပညာသည်တွေအတွက် သိပ်တော့ အသုံးမကျဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမရှိတာနဲ့စာရင်တော့ တော်သေးတာပေါ့။ သွားကြည့်ရအောင်”

သူတို့ ဧည့်ကြိုခန်းသို့ လျှောက်သွားကြ၏။

ဘာရိုမီတာမှာ ဧည့်ကြိုခန်းရှိ မန်နေဂျာ၏ ရုံးခန်းနံရံတွင် ချိတ်ထား၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ထို ဘာရိုမီတာကို အသေအချာကြည့်ပြီး-

“ဟင်... အံ့ဩစရာပဲဗျို့ (တာရီစီပီ) ဘာရိုမီတာ... ပြတိုက်ပို့ဖို့တောင် ကောင်းတယ်။ ဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာလောက်က သုံးတဲ့ ဘာရိုမီတာ။ ဒီမှာကြည့်... လုပ်ခဲ့တဲ့ခုနှစ်ပါတယ်။ ၁၈၇၂ ခုနှစ် (ဟော်လန်)နိုင်ငံ (အမ်စတာဒမ်)မြို့က လုပ်တာတဲ့”

“ပြဒါးတွေက အလုပ်လုပ်သေးလား”

“လုပ်တယ်... ခုလက်ရှိ လေဖိအားကိုတော့ ပြနေတယ်။ ခက်တာက ခုလက်ရှိ လေဖိအားကို သိရှိနဲ့တင် ဘာမှ ခန့်မှန်းချက်ထုတ်လို့မရဘူး။ ကျွန်တော်သိချင်တာက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက် သုံးရက်အတွက် လေဖိအားပြောင်းလဲလာပုံကို ပြနိုင်တဲ့ ဘာရိုမီတာမျိုး”

“ဒါဖြင့် ဒီဘာရိုမီတာက ဘာမှသုံးလို့မရဘူးပေါ့”

“မရဘူး... နောက်တစ်ခုက ခု ပြနေတာလည်း အမှန်ကို ပြနေတာလို့ ပြောလို့မရဘူး။ ဘာရိုမီတာတစ်ခုက အမှန်ကိုပြဖို့ဟာ ပထမဆုံး မသုံးခင် သူ့ကို သုံးရမယ့်နေရာရဲ့အမြင့် အပူချိန် လတ္တီတွဒ်၊ နောက် တခြားလိုအပ်တာတွေကို ချိန်ကိုက်မှု လုပ်ပေးရသေးတယ်”

“ခင်ဗျားတို့ လိုအပ်တာတွေကလည်း မလွယ်ပါလား။ ခင်ဗျားတို့ မိုးလေဝသပညာရှင်တွေက ခင်ဗျားတို့လိုချင်တဲ့ သိပ္ပံပစ္စည်းကိရိယာတွေ ဘာမှမရှိရင် ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ဘူးလား။ ဒါဖြင့် မိုးလေဝသဂြိုဟ်တုတို့ အီလက်ထရွန်းနစ် တိုင်းထွာရေးကိရိယာတို့ မပေါ်ခင်တုန်းက ခင်ဗျားတို့ မိုးလေဝသပညာရှင်တွေ ဘယ်လို အလုပ်လုပ်ကြမလဲ”

“အတွေ့အကြုံ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်နဲ့ အာရုံတို့ကို အဓိက အားထားကြရတာပဲ။ ခု ကျွန်တော်ပြောနေတာ ခန့်မှန်းနေတာတွေဟာ အဲဒီ အချက်တွေအပေါ်မှာတည်ပြီး ပြောနေတာ၊ ခန့်မှန်းနေတာပေါ့။ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ဗျာ။ လူတစ်ယောက်ဟာ မုန်တိုင်းတွေအကြောင်းကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သိပ်သိလာမယ်။ တစ်ခါတလေ မုန်တိုင်းကျတော့မယ်ဆိုတာ သိပ္ပံကိရိယာတွေရဲ့

တိုင်းထွာချက်ကို ကြည့်နေစရာတောင် မလိုတော့ဘူး။ သူ့ဆဋ္ဌအာရုံမှာ အလိုလိုသိပြီး ကြိုပြောနိုင်တယ်”

“မှန်ပါတယ်... ဒီသဘောကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ်။ ပြဿနာက ‘ဖေဗယ်’လက်ခံအောင် ဘယ်လိုဘယ်လို ပြောကြမယ်ဆိုတာပဲ”

“ဒီအတွက် ကျွန်တော် မပူဘူး၊ ပူနေတာက မုန်တိုင်းကျမယ်ဆိုတဲ့သတင်း သူ သိပြီးတဲ့နောက် သူ့လူမျိုးတွေရဲ့အသက်ကို ကယ်ဖို့ ဘယ်လို ဆက်ဆောင်ရွက်မယ်ဆိုတာပဲ”

“သတင်းထောက်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဒါကို သိပ်သိချင်တယ်”

X X X

အစည်းအဝေးက မပြီးနိုင်ပါ။

ရှေ့တန်းတိုက်ပွဲများ၏ သတင်းကို အကြောင်းကြားပေးနေသော ဆက်သားများမှာလည်း တစ်ယောက်ထွက်သွားလိုက် တစ်ယောက်ဝင်လာလိုက်နှင့် ပြတ်သည်ဟူ၍ မရှိ။ ဒေးဗစ်ဝတ်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိတ်ပင်မရှည်တော့။

အစည်းအဝေးတံခါးကို အတင်းဖွင့်ပြီး ဝင်သွားချင်လှလေပြီ။

မကြာမီ ဖူလာ ပြန်ထွက်လာ၏။

“ကဲ... လာ၊ ‘ဖေဗယ်’က ခင်ဗျားကို ခေါ်ခဲ့တော့တဲ့။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီမုန်တိုင်းသတင်းဟာ ဘာမှ အရေးကြီးတဲ့သတင်းလို့ မထင်ပါဘူး။ အချိန်ဖြုန်းတာပဲ”

“သမ္မတ ဆာယူရီယာကလည်း ကျွန်တော့်ကို မနေ့က ခု ခင်ဗျားပြောသလိုပဲ အတိအကျပြောခဲ့တာပဲ”

အစည်းအဝေးခန်းသို့ ဝင်သွားကြ၏။ အစည်းအဝေးခန်းမှာ ဟိုတယ်၏ ထမင်းစားခန်းကို ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

‘ဖေဗယ်’မှာ လူကောင်သေးသေးဖြစ်၏။

သူ့အရပ်မှာလည်း ဒေသခံတိုင်းရင်းသားတို့၏ လူအများစု အရပ်ထက် အနည်းငယ်ပုသလိုရှိ၏။ အသားအရောင်မှာမူ မည်းသင့်သလောက်မမည်း။ ညိုညိုဘက်ကို ပိုများ၏။ သူသည် ကာကီအင်္ကျီနှင့် ကာကီဘောင်းဘီကို ရိုးရိုးပင် ဝတ်ဆင်ထား၏။ သူ့မျက်လုံးများမှာ အရောင်တောက်နေ၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်ကိုမြင်သည်နှင့် ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ် မဟုတ်လား... ထိုင်ပါခင်ဗျား၊ ထိုင်ပါ။ မစ္စတာကော်စတန်စကား ကြားပြီးကတည်းက ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သိပ်တွေ့ချင်နေတာ။ မစ္စတာကော်စတန်ကလည်း မိုးလေဝသပညာရှင်မဟုတ်တော့ ကျွန်တော်သိချင်တာကို သူ့ကို ဘာမှမေးလို့မရဘူး”

အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အသံမှာ ဝဲလည်းမဝဲ၊ အင်္ဂလိပ်အသံစစ်စစ်လည်း မဟုတ်။

“မုန်တိုင်းတစ်ခု ရောက်လာတော့မယ်ဆို”

“မုန်ပါတယ်ခင်ဗျား”

“ဒီမှာ ဒေးဗစ်ဝတ်... ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံမှာ နောက်ဆုံးကျခဲ့တဲ့ မုန်တိုင်းဟာ ၁၉၁၀ ခုနှစ်ကနော်... နှစ်ပေါင်းတစ်ရာမှာ မုန်တိုင်းတစ်ခုကျတယ်ဆိုရင် နောက်တစ်ကြိမ်ဖြစ်မယ့် မုန်တိုင်းဟာ ၂၀၁၀ ခုနှစ်မှာ ဖြစ်ရမယ်မဟုတ်လား”

မလှမ်းမကမ်းတွင်ထိုင်နေသော လူဖြူတစ်ယောက်က သရော်သောလေသံဖြင့် ဘာမှမဆိုင်ဘဲ ကြားမှ ဘုဝင်ပြောလိုက်၏။

မင်နင်းဆိုသူဖြစ်ရမည်ကို ဒေးဗစ်ဝတ် တွေးဆ၍ရ၏။

“ဒီမှာ ‘ဗျား’... ခင်ဗျား ပါးစပ်ကို ခင်ဗျား ခဏပိတ်ထားစမ်း၊ ကျွန်တော် မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ်ကို မေးနေတာ။ ဒီမုန်တိုင်းသတင်းဟာ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ထင်လဲ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ စစ်ရေးစီမံချက်တစ်ခုလုံးကို မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ်ရဲ့ ဒီသတင်းပေါ်မူတည်ပြီး ပြောင်းသင့်ရင် အကုန်ပြောင်းပစ်ရဦးမယ်။ မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ်... မုန်တိုင်းကျတော့မယ်လို့ ခင်ဗျား ဘာပြုလို့ ယူဆလဲ။ ကျွန်တော့်ကို အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြစမ်းပါ”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီမုန်တိုင်းကို စတော့တာက လွန်ခဲ့တဲ့ငါးရက်က စတော့ပါတယ်။ မိုးလေဝသဂြိုဟ်တုက စတော့တာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးရက်က မိုးလေဝသလေ့လာရေး လေယာဉ်ပျံတွေနဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုက်သွားပြီး လေ့လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကြုံတွေ့လေ့လာဖူးသမျှ မုန်တိုင်းထဲမှာ အဆိုးဆုံး မုန်တိုင်းပါပဲ။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်တော် ဒီမုန်တိုင်းကို မပြတ် စောင့်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံး စစ်စခန်းက ထွက်လာခဲ့တဲ့အထိ ဆိုပါတော့”

“ဒီမုန်တိုင်းရဲ့ သွားလမ်းဦးတည်ရပ်က ဘယ်ကိုဦးတည်ပြီး သွားနေတာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံကို ဦးတည်လာနေသလား”

“ကျွန်တော် ထွက်လာတဲ့အချိန်အထိ မလာသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေက မသိသေးတဲ့အကြောင်းအချက် အမျိုးမျိုးတွေကြောင့် လာနိုင်စရာရှိပါတယ်”

“ဒီသတင်းတွေကို ခင်ဗျား ဗိုလ်ချုပ်ဘရွတ်ကို တင်ပြခဲ့ပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီ”

“ဒါပေမဲ့ သူ မယုံဘူးမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ခုထိ သူ စစ်စခန်းက မပြောင်းသေးတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ခုချိန်မှာ သူ့အနေနဲ့ မုန်တိုင်းတစ်ခုတည်းကို ကြည့်လို့မရဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ခုတိုက်နေတဲ့ ပြည်တွင်းစစ် အခြေအနေကိုလည်း တစ်ဘက်က စောင့်ကြည့်နေရပါတယ်။ ဒါကြောင့်သူနေနိုင်သမျှ စွန့်ပြီး နေကြည့်ဦးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဆက်နေပုံရတယ်”

“မှန်တယ်... ဗိုလ်ချုပ်ဘရွတ်နေရာမှာ ကျွန်တော်ရှိရင် သူ့လိုပဲ ကျွန်တော် စွန့်ပြီး ဆက်နေမိမှာပဲ။ သူ့စစ်စခန်းမှာ သူ ဆက်နေနေတဲ့အတွက် သမ္မတဆာယူရီယာကလည်း စစ်စခန်းကို ပိုင်းထားတဲ့ သူ့တပ်တွေကို ပြန်မရုတ်ရဲသေးဘဲ ကျွန်တော်တို့ကို လာမတိုက်နိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ အင်း... ဗိုလ်ချုပ်ဘရွတ်ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမလား မသိဘူး”

‘ဖေဗယ်’က သူ့စကားကို သူ သဘောကျပြီး အသံထွက်၍ ရယ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့က ဒီလိုမထင်ဘူး၊ ဒေးဗစ်ဝတ်ပြောတဲ့ မုန်တိုင်းကျတော့မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကိုသာ ဒီလူ တကယ်ယုံရင် သူ့စခန်းကို စွန့်ခွာပြီး ပြေးသွားတာကြာပြီ”

မင်နင်းက ဝင်ပြောလိုက်ပြန်ခြင်းဖြစ်၏။ ‘ဖေဗယ်’က မင်နင်းကို လုံးဝရမစိုက်ဘဲ...

“မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ်... မုန်တိုင်းကျတော့မယ်လို့ ခင်ဗျား စိတ်ထဲမှာ တကယ်ယုံနေလား”

“ယုံပါတယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ မိုးလေဝသ တိုင်းထွာရေး သိပ္ပံကိရိယာပစ္စည်းတွေရဲ့ တွေ့ရှိချက်တစ်ခုတည်းအပေါ်မှာတည်ပြီး ယုံတာလား၊ တခြား အကြောင်းတွေရှိသေးလား”

“ရှိပါတယ်... လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်က စိန့်မိုက်ကယ်နားမှာ မုန်တိုင်းကျမှာကို ကြိုသိပြီး အိမ်ကို မိုးလေဒဏ်ခံနိုင်အောင် ပြင်နေတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော် တွေပါတယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်က သူ့အတွေ့အကြုံများကို အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြလိုက်၏။

“ဒီအဘိုးကြီးကို ကျွန်တော်လည်း တွေ့ခဲ့တယ်”

‘ဖေဗယ်’က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဒုက္ခပါပဲ... ခင်ဗျားတို့က ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့အချိန်မှာ ပုံပြင်လို ရိုးရာအစဉ်အလာက ယုံကြည်ကြတဲ့ အစွဲအလမ်းတွေကို လိုက်ပြီး အလေးထား ယုံနေကြပြန်တယ်။ ဒါ စစ်တိုက်နေတာ... နောက်ဆုံးစစ်ပွဲကို ဆင်နွှဲနေတာ။ ခုလို သိပ္ပံခေတ်၊ သိပ္ပံအရေးကြီးတဲ့အချိန်မှာ ရိုးရာအစွဲအလမ်းတွေကို လိုက်ယုံပြီး မလုပ်သင့်တာတွေကို လိုက်လုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ တိတိကျကျ ပြောပြနိုင်တဲ့အဖြစ်တွေကိုသာ စဉ်းစားကြစမ်းပါ”

မင်နင်းက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဗျား... ခင်ဗျားပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလို့ ကျွန်တော်ပြောထားတယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ဟာ အနောက်အိန္ဒိယ ကျွန်းစုသား၊ မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ်ကလည်း အနောက်အိန္ဒိယကျွန်းစုသား၊ ကျွန်တော်တို့နှလုံးသားထဲမှာ ခံစားနိုင်တာတွေကို ခင်ဗျားတို့ ဥရောပသားတွေ ဘယ်လိုမှ ခံစားနိုင်၊ ယုံနိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ဪ... မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ်၊ ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားက အိန္ဒိယကျွန်းစုသားမှန်းသိနေတာကို အံ့သြနေမလားမသိဘူး။ မအံ့သြနဲ့... ကျွန်တော့်မှာ ဆင်ဖာနှင့်ဒတ်နိုင်ငံကို ရောက်နေတဲ့ နိုင်ငံခြားသားတိုင်းရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်တွေကို စုံစမ်းခိုင်းထားတဲ့ မှတ်တမ်းတွေရှိတယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်နေ့မွေးတယ်၊ ဘယ်မှာမွေးတယ်၊ ဘယ်မှာ ပညာသင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အကုန်သိတယ်။ နောက်တစ်ခု မေးပါရစေဦး။ အဲဒီခင်ဗျားနဲ့တွေ့တဲ့အဘိုးကြီးက မုန်တိုင်းအန္တရာယ်အကြောင်းပဲပြောသလား၊ တခြားအန္တရာယ်အကြောင်းရော ပြောသေးလား”

“ပြောတယ်... သူက မုန်တိုင်းပြီးရင် မုန်တိုင်းထက်ဆိုးတဲ့ အန္တရာယ်တစ်ခု လာဦးမယ်။ သူပုန် ‘ဖေဗယ်’ တောင်ပေါ်က ဆင်းလာနေပြီတဲ့”

‘ဖေဗယ်’က ဒေးဗစ်ဝတ်စကားကို အလွန်နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်လိုက်၏။

“တကယ်ပဲ သူ ဒီလိုပြောသလား... ကျွန်တော့်လူမျိုးတွေက ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုပဲထင်နေကြသလား”

‘ဖေဗယ်’သည် တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် သူ့စကားကို ခေတ္တရပ်ထားလိုက်ပြီး...

“မစ္စတာဝတ်... ခင်ဗျားမုန်တိုင်းက ဘယ်တော့လောက် ရောက်လာမယ်လို့ထင်သလဲ”

“နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်းပဲ”

“ဒီမုန်တိုင်းကြောင့် ဘယ်လိုဘေးဆိုးတွေပေါ်လာမလဲ”

“မုန်တိုင်းက တောင်ဘက် စင်တီဂိုပင်လယ် အူအတိုင်း ဝင်လာမယ်။ ပင်လယ်ရေကို စုပ်ယူတင်လိုက်သလိုဖြစ်ပြီး ဒီရေတက်လာမယ်။ ရေလွှမ်းမိုးမှုတွေဖြစ်မယ်”

“ကဲ... မြေပုံပေါ်မှာကြည့်ရအောင်... ရေကြီးလာမယ့် ပုံကို မြေပုံပေါ်မှာ ကျွန်တော့်ကို ထောက်ပြပေးစမ်းပါ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က မြေပုံရှိရာသို့ထသွားပြီး ပင်လယ်ရေ တက်လာမည့်ပုံများကို အသေးစိတ်ရှင်းပြလိုက်၏။

"မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ်... ဒီရေအမြင့်က ဘယ်လောက်အမြင့်ထိ လာမယ်လို့ ခင်ဗျားထင်လဲ"

"အတိအကျတော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်သေးဘူးခင်ဗျာ... ဒီပြဿနာကို လေဗေဒပညာရှင်တွေမှ တိတိကျကျပြောနိုင်မှာ။ ကျွန်တော့်စိတ်အထင်တော့ လေးဆယ့်ငါးပေအမြင့်ထိလောက်ကို တက်လာလိမ့်မယ်ထင်တယ်"

"ကဲ... ရော့၊ ဟောဒီမှာ ရောင်စုံခဲတံ။ ကုန်းတွင်းပိုင်းကို ဘယ်အထိ ဒီရေတက်လာနိုင်တယ်ဆိုတာကို မြေပုံပေါ်မှာ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား အကြမ်းဆွဲပြစမ်းပါ"

ဒေးဗစ်ဝတ်က ရောင်စုံခဲတံကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး...

"အကြမ်းပြောရရင်တော့ ဒီမြေပုံပေါ်မှာပါတဲ့ ပေ ၇၀ အမြင့်ပြ(ကွန်တို)မျဉ်းရဲ့အောက်ဘက်ပင်လယ်ဘက်က မြေနိမ့်ပိုင်းတွေ အကုန်ဟာ ရေလွှမ်းမှုကိုခံကြရမှာပဲ။ ဟောဒီ(နီဂရီတို)လွင်ပြင်ပိုင်းဆိုရင် ကုန်းတွင်းဘက်ကို ဆယ်မိုင်လောက်ရောက်တဲ့အထိ ဒီရေတက်လာလိမ့်မယ်"

"ဒါဆိုရင်တော့ ၁၉၁၀ ခုနှစ်မှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ မုန်တိုင်းက ရေလွှမ်းမှုဖြစ်ခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ။ မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ် ခင်ဗျား ၁၉၁၀ ခုနှစ် မုန်တိုင်းတုန်းက အဖြစ်အပျက်တွေ လေ့လာဖူးတယ်မဟုတ်လား"

"လေ့လာဖူးပါတယ်... ဒါပေမယ့် အသေးစိတ်တော့ မဟုတ်ဘူး"

"အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့လူမျိုး ခြောက်ထောင်ကျော် သေဆုံးမှုဖြစ်ခဲ့ပါတယ် ချာလီ... မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ် ဆွဲပြထားတဲ့ ဒီရေတက်လာမယ့် မျဉ်းကြောင်းကို ခင်ဗျားကြည့်စမ်း... ကိတ်အင်္ဂတစ်ခုလုံးဟာ ရေပတ်လည်ဝိုင်းနေပြီး စိန်ပါရီမြို့တော်တစ်ခုလုံးဟာလည်း ပင်လယ်ပြင်အောက် ရောက်သွားပြီ"

"ဒါက ဒီလူစကား မှန်ဦးမှပါ"

'ဖေဗယ်' မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး...

"မှန်မယ်လို့ပဲ ယူဆလိုက်ကြစို့... ခုအချိန်ကစပြီး ဒီမုန်တိုင်းရန်ကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်မှုတွေ စလုပ်မယ်။ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ မြန်မြန်ဆောင်ရွက်နိုင်မှ လူတွေအသက်ကို များများကယ်နိုင်မယ်"

"ဂျူလီရီ... ခု စစ်ရဲ့အရေးကြီးဆုံး အပိုင်းကို ရောက်နေတာ။ ဆာယူရီယာရဲ့တပ်တွေက နာရီပိုင်းအတွင်း ပြန်ထိုးစစ်ဆင်ကြတော့မယ်။ အခြားလူတွေအသက်ကို ကယ်ဖို့ထက် ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ်ကယ်ဖို့ အရင်စဉ်းစားဦး။"

ခင်ဗျား စစ်ကိုရေး၊ မုန်တိုင်းကိုရေး တစ်ချိန်တည်းမှာ တိုက်ချင်လို့ မရဘူး”

မင်နင်းက ကန့်ကွက်လိုက်ပြန်၏။

“ကိစ္စမရှိဘူး ‘ချာလီ’ ... ခင်ဗျားတိုက်လို့မရဘူးဆိုတာကို ကျွန်တော်တိုက်မယ်။ ခုမုန်တိုင်းအန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ကြရတော့မယ့် လူတွေက ကျွန်တော့်အမျိုးသားတွေ။ သူတို့သေရင် ကျွန်တော်သေတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်စမ်း... ခု စိန်ပါရီမြို့တော် တစ်ခုတည်းမှာ နေတဲ့လူဦးရေပဲ ခြောက်သောင်းကျော်ရှိတယ်။ ဒီမြို့မုန်တိုင်းကျလို့ ရေမြုပ်သွားရင် ဒီလူတွေ အကုန်သေကုန်တော့မယ်။ မုန်တိုင်းမကျခင် ဒီလူတွေ ဘေးကင်းရာကို ရောက်အောင် ကျွန်တော်တို့ ရွှေ့ကို ပစ်ရမယ်”

“ဂျူလီရီ... ကျွန်တော်တို့မှာရှိတဲ့ လူအင်အားကို ပြန်စဉ်းစားဦး၊ တိုက်ရမယ့်စစ်မျက်နှာက လောလောဆယ်ပဲ ဗိုလ်ချုပ်လိုကွန်ဗြူးရဲ့ ဘက်က တစ်မျက်နှာ၊ သမ္မတ ဆာယူရီယာဘက်က တစ်မျက်နှာ။ ခု မုန်တိုင်းကိုသာ တစ်မျက်နှာဖွင့်မယ်ဆိုရင် လူကို ဘယ်လိုခွဲတော့မလဲ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ မုန်တိုင်းကို ကျလိမ့်မယ်လို့လည်း မထင်ဘူး။ ကျမယ်လို့ထင်လည်း ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘရွတ် မုန်တိုင်းရန်ကို ကြောက်ပြီး သူ့စခန်းကို စွန့်ပြေးတဲ့အချိန်အထိ စောင့်စေချင်သေးတယ်”

“ချား... ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ပေါင်းပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေဟာ အရေးကြီးတဲ့အချိန်မှာ တစ်ခုမှားတာ တွေဖူးသလား”

“မတွေ့ဖူးဘူး... ဒါပေမဲ့ ဂျူလီရီ... ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သိနေတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေဟာ မှားလေ့မရှိပေမဲ့ တစ်နေ့မှားရင်လည်း အဖတ်ပြန်မဆယ်နိုင်တဲ့အမှား၊ နာလန်ပြန်မထူနိုင်တဲ့အမှား၊ သေမယ့်အမှားပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... ခုကိစ္စမှာ မှားရင်လည်း ခင်ဗျားပြောသလို သေမယ့်အမှား ဖြစ်နေတော့ ကျုပ်တို့ အကုန်သေနေပြီ။ ဘာမှ တွေးပူစရာမကျန်တော့ဘူး။ ပြတ်ပြတ်ပဲလုပ်ကြဖို့ရှိတော့တယ်။ ဒီမှာမစွတာဒေးဗစ်ဝတ်... ခင်ဗျားမုန်တိုင်းကျတော့မယ်ဆိုတဲ့ ထင်မြင်ချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပိုပိုပြီး တိတိကျကျသိနိုင်အောင် ဘာတွေဆက်လုပ်ဖို့ လိုမလဲ”

“ကျွန်တော် ပထမဆုံး ပင်လယ်ကမ်းစပ်ကို သွားလေ့လာကြည့်ချင်တယ်”

“ရပါတယ်... ‘ချား’ ခင်ဗျား မစွတာဒေးဗစ်ဝတ်ကို သူသွားချင်တဲ့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ကို ခုပဲ ကိုယ်တိုင်ခေါ်သွား၊ သူလိုသမျှကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ရှာပေး၊ လုပ်ပေး။ ခုကိစ္စက သေရေးရှင်ရေးဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ တွေးစရာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့ သွားနိုင်ပြီ”

မင်နင်းက ဝုန်းခနဲ သူ့ထိုင်ခုံမှထပြီး အခန်းပြင်ထွက်သွား၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်က နောက်မှ လိုက်သွား၏။ အခန်းပြင်ရောက်သည်နှင့်

ဒေးဗစ်ဝတ်၏ ရှုပ်အကျီရင်ဘတ်ကို ဆတ်ခနဲလှမ်းဆွဲပြီး...

“ဟေ့ကောင်... မင်း ဒါ တို့ကို တမင်သက်သက် ချောက်ချတာမဟုတ်လား.. ဒါ တို့ရဲ့သေရေးရှင်ရေးအချိန်ဆိုတာ မင်း သိတယ်မဟုတ်လား”

မင်နင်းမှာ လူကောင်အလွန်ကြီးသူဖြစ်၏။ အသက်အားဖြင့်လည်း ဒေးဗစ်ဝတ်ထက် များစွာကြီးလိမ့်မည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ မီးတောက်သကဲ့သို့ ဒေါသစိတ်များနှင့် မွန်နေ၏။

“ခင်ဗျားလက်ကို ပြန်ဖယ်လိုက်စမ်း”

ဒေးဗစ်ဝတ်က တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။ မင်နင်းက ဒေးဗစ်ဝတ်၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်မှာ အကြောက်ရှိသူမဟုတ်။ သူ့ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်။ ဒေးဗစ်ဝတ်၏ မျက်နှာတွင် အထင်သားပေါ်နေ၏။

“ခင်ဗျားကို လွှတ်လိုက်လို့ ပြောနေတယ်နော်”

မင်နင်းသည် ပြန်လွှတ်လိုက်၏။

“အေး... မင်းကို ငါ တစ်ခု သတိပေးထားမယ်။ နောက် ၂၄ နာရီအတွင်း မင်းပြောသလို မုန်တိုင်းကျရင်ကျ။ မကျရင်တော့ ‘ဖေဗယ်’ ကသာ သည်းခံချင်ခံမယ်။ ငါကတော့ သည်းမခံဘူး။ မင်းဟာ သေလူဖြစ်နေပြီလို့သာ မှတ်။ လောလောဆယ်တော့ ‘ဖေဗယ်’အမိန့်ပေးထားသလိုပဲ မင်းလိုချင်တာတွေ ငါ့ကို အကုန်ပြော။ ငါ ရအောင်လုပ်ပေးမယ်။ ဟိုတယ်အပြင်မှာ ငါ့ကားရှိတယ်။ လာ... လိုက်ခဲ့”

မင်နင်း ဟိုတယ်အပြင်သို့ထွက်သွား၏။

“အင်း... တော်တော်ရမ်းတဲ့လူ၊ ဘုရားမလို့ ခင်ဗျား မှန်းဆချက်တွေ အကုန်မှန်ပါစေ... မမှန်ခဲ့ရင်တော့ ဒေးဗစ်ရေ... ခင်ဗျားအနာဂတ်ကို ကျွန်တော် မတွေးရဲဘူး”

ကော်စတန်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကျွန်တော် ကမ်းခြေဘက်သွားလိုက်ဦးမလို့။ ခင်ဗျား လိုက်ခဲ့ဦးမလား”

“ဟာ... လိုက်မှာပေါ့၊ ဒီမှာနေခဲ့လို့ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာထူးမှာလဲ”

ကော်စတန်နှင့် ဒေးဗစ်ဝတ် ဟိုတယ်အပြင်ဘက် ထွက်သွားကြ၏။ ဟိုတယ်အပြင် လင့်ရီဘာကားတစ်စီးအနီး၌ မင်နင်း စောင့်နေ၏။

ထိုကားနှင့်ပင် သူတို့ကမ်းခြေသို့ ထွက်လာကြ၏။

ကမ်းခြေရောက်ခဲ့ပြီ။ ကားကို သင်္ဘောဆိပ်တံခါးတစ်ခုအနီးတွင် ရပ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာပဲ စောင့်နေကြဦး၊ ကျွန်တော် ရေစပ်ကို ဆင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ကားပေါ်မှဆင်းသွား၏။

“အိုက်လိုက်တာဗျာ... ဒီကျွန်းမှာ ဒီလိုမနက်ခင်းကြီးမှာ ဒီလိုပဲ အမြဲအိုက်တတ်သလား”

ကော်စတန်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ မင်နင်းက ဘာမှ ပြန်မပြော။

“ခင်ဗျားလူစကားက ဘယ်လောက်ယုံရမယ်လို့ ခင်ဗျားထင်လဲ”

မင်နင်းက ကော်စတန်ကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“ဘယ်ပြောတတ်မလဲ... ကျွန်တော်လည်း သူနဲ့စသိတာ လေးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ တစ်ခုပဲ ကျွန်တော်ပြောနိုင်တာ သူ့ယုံကြည်ချက်၊ သူ့ပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခေါင်းမာတဲ့ဆီမှာတော့ နှစ်ယောက်မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

မကြာမီ ဒေးဗစ်ဝတ် ပြန်လျှောက်လာ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ... ဘာတွေလဲ”

မင်နင်းက မေးလိုက်၏။

“မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းရဲ့တစ်ဘက်မှာ လှိုင်းတွေတော့ တော်တော်ကြီးနေပုံရတယ်။ လောလောဆယ်တော့ ဒါပဲ ကျွန်တော် ပြောနိုင်တယ်”

“ဒါပဲ ပြောနိုင်တယ်...”

“ဟုတ်တယ်... လောလောဆယ်တော့ ဒါပဲပြောနိုင်တယ်။ မုန်တိုင်းကတော့ လာမှာပါ... မပူနဲ့။ ကျွန်တော် ဘယ်မှာပဲ ရောက်နေနေ မြူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တိမ်ပဲဖြစ်ဖြစ် တောင်ဘက်က လာနေတာကို မြင်တာနဲ့ ကျွန်တော့်ဆီ တစ်ယောက်ယောက်ကို လိုက်ရှာပြီး ပြောခိုင်း”

ဒေးဗစ်ဝတ် ကားပေါ်ပြန်တက်လိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ခု ကြားရ၏။ အမေရိကန်စစ်စခန်းဘက်မှ ဖြစ်၏။

“အမေရိကန်စစ်စခန်းမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲမသိဘူး”

ကော်စတန်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

မင်နင်းက သူ့ကားကို ကမ်းရိုးတန်းလမ်းအတိုင်း ဆက်မောင်းလာ၏။ မကြာမီ မီးခိုးလုံးကြီးများ အမေရိကန်စစ်စခန်းဘက်မှ တက်လာသည်ကို မြင်တွေ့ကြရ၏။ အလွန်ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံများ ဆက်ကြားရပြန်၏။

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ မသိဘူး။ သမ္မတ ဆာယူရီယာတပ်တွေ ဝင်တိုက်တာလား”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ရုတ်ခြည်း စစ်စခန်း၌ ဘာဖြစ်နေမည်ကို တွက်ဆ၍ရလိုက်၏။

“ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘရွတ်ကတော့ သူ့စစ်စခန်းကို ပစ်ပြီးပြေးတော့မယ်။ ဒါမသယ်နိုင်တဲ့ ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေကို သူ့ကိုပိုင်းထားတဲ့ သမ္မတ ဆာယူရီယာရဲ့တပ်တွေလက်ထဲ မရောက်အောင် မပြေးခင် ဖျက်ဆီးပစ်နေတာ။ မုန်တိုင်းလာပြီ၊ မုန်တိုင်းလာဖို့ သေချာသွားပြီ”

အခန်း(၄)

အင်ပီရီရယ်ဟိုတယ်ရှိ 'ဖေဗယ်'၏ စည်းဝေးခန်းမတွင် ဖြစ်၏။ 'ဖေဗယ်'သည် အရှေ့စားပွဲကြီး၌ ထိုင်နေပြီး မလှမ်းမကမ်းတွင် မင်နင်း၊ ဒေးဗစ်ဝတ်နှင့် ကော်စတန်တို့ ထိုင်နေ၏။

"ချားက လက်တွေ့မမြင်ရသမျှ ဘာကိုမှ ယုံတဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ မဖြစ်လာသေးတဲ့ကိစ္စအတွက် မှန်ဆပြီး လုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးဟာ သူနဲ့ တွဲလုပ်ဖို့ သိပ်ခက်တယ်"

'ဖေဗယ်'က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

မင်နင်းသည် အလွန်ကျေနပ်နေ၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်၏ မှန်တိုင်းအတွက် ယခု သူ စိုးရိမ်နေစရာ ဘာမှ မရှိတော့။ ဧကန်မလွဲ ရောက်လာတော့မည် မဟုတ်လော။ ဒေးဗစ်ဝတ်မှာမူ ဆက်လုပ်ဆောင်ရမည့် အလုပ်များမှာ များလှသဖြင့် တွေးပြီး ခေါင်းခဲနေ၏။

"မစ္စတာ ဒေးဗစ်ဝတ်... ကျွန်တော် လောလောဆယ် ဘာကို ပထမဆုံး စလုပ်ရမလဲ"

"စိန့်ပါရီမြို့တော်အတွင်းမှာနေတဲ့ လူအကုန်လုံးကို ပထမဆုံး မြို့ပြင် ဘေးကင်းရာကို ရောက်အောင် ရွှေ့ရမယ်"

"ဟာ.. ရန်သူတွေကို စစ်ဆင်တော့မယ့်အချိန်မှာ ဒီအလုပ်ကို ဘယ်လို စလုပ်နိုင်ဦးမှာလဲ"

မင်နင်းက ဝင်ပြောလိုက်၏။

"လာ...ချား၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တွေးမိထားတာတွေ ပြောပြစရာတွေ ရှိတယ်။ ဟိုမြေပုံပေါ်မှာ ထောက်ပြီး ရှင်းပြရင် ခင်ဗျား ပိုပြီး မြန်မြန် သဘောပေါက်လွယ်မယ်"

'ဖေဗယ်'က မလှမ်းမကမ်းရှိ မြေပုံရှိရာသို့ မင်နင်းကို ခေါ်သွား၏။

"ဒီလူ မြို့ပေါ်က လူထုကို ရွှေ့ပြောင်းပေးဖို့ဆိုတဲ့ကိစ္စ ဘယ်လောက် အရေးကြီးနေတယ်ဆိုတာ သဘောမှ ပေါက်ရဲ့လား မသိဘူး"

ဒေးဗစ်ဝတ်က ကော်စတန်ကို ပြောလိုက်၏။

“ဖေဖယ်ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မပူနဲ့... သူက ခင်ဗျားထက်တောင် ပိုသဘောပေါက်ဦးမယ်။ သူက နိုင်ငံရေးသမားပဲ။ ကွက်ကျော်ကို ခင်ဗျားထက်ပိုမြင်မယ်။ စိန်ပါရီမြို့တော်မှာရှိတဲ့ လူဦးရေက ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံမှာ အများဆုံးရှိတဲ့ လူဦးရေပဲ။ ဒီမြို့မှာရှိတဲ့လူတွေ မှန်တိုင်းကျလို့ သေကုန်ရင် သူ့မှာ လက်ညှိုးထိုးပြစရာ၊ အုပ်ချုပ်စရာ လူဦးရေဆိုလို့ ဘယ်မှာ ဟုတ်တယ်ပတ်တိ ရှိတော့မလဲ။ တိုင်းပြည်မှာ မင်းလုပ်ချင်တဲ့လူဟာ သူ့မှာ အုပ်ချုပ်စရာ လူရှိဦးမှ ဖြစ်တာ။ လူမရှိတဲ့ တိုင်းပြည်မှာ မင်းသွားလုပ်လို့ ဖြစ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ သူ ဒီလူထုကို မရ၊ရအောင် ကယ်ရလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား ဘာမှ တွေးပူမနေနဲ့။ ဒါ... သူ့အလုပ်”

‘ဖေဖယ်’နှင့် မင်နင်း ပြန်လျှောက်လာကြ၏။

“မစ္စတာ ဒေးဗစ်ဝတ်... ဗိုလ်မှူးချုပ် ဘရွတ် သူ့စစ်စခန်းကို စွန့်ပြီး ထွက်သွားခြင်းဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ပြဿနာကို ဆယ်ဆလောက်ပိုပြီး ဆိုးလာစေပါတယ်။ ခု အမေရိကန်စစ်စခန်းကို ပိုင်းထားတဲ့ ရန်သူတပ်တွေဟာ ခု စစ်စခန်း သူတို့လက်ထဲ ရောက်သွားပြီမို့ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို မဲပြီး ဦးတည်လှည့်လာကြတော့မယ်။ တော်သေးတယ်... သမ္မတ ဆာယူရီယာက အလွန်ညံ့တဲ့ စစ်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေလို့။ ဗိုလ်ချုပ်လုံကွန်ဗြူးရဲ့လက်ထဲမှာသာ စစ်အာဏာတွေ အကုန်ရှိနေရင် ကျွန်တော့်တပ်တွေ နာရီပိုင်းအတွင်း ပြုတ်ကုန်တော့မယ်။ ခင်ဗျားက မြို့လူထုကို အမြန်ဆုံး ဘေးကင်းရာကို ရွှေ့စေချင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်လို ရွှေ့မလဲ”

“သမ္မတဆာယူရီယာဆီကို မှန်တိုင်းအကြောင်းပြပြီး အပစ်အခတ်ရပ်စဲဖို့ ချက်ချင်း ကမ်းလှမ်းမယ်”

“သမ္မတဆာယူရီယာက လက်ခံမယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလား”

“တစ်မြို့လုံး သေရမယ့်အချိန်ပဲ... ဘာကြောင့် သူ လက်မခံနိုင်ရမှာလဲ”

“သမ္မတဆာယူရီယာက အရူး၊ မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ်...သူ ဘယ်လက်ခံလိမ့်မလဲ။ ခု အမေရိကန်တွေ စခန်းစွန့်ပြေးတာကိုပဲ သူ့ကို ကြောက်လို့ ပြေးတာလို့ ထင်နေမှာ”

မှန်သည်။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သမ္မတယူရီယာကို နဖူးတွေ ခူးတွေ တွေဖူးသဖြင့် ‘ဖေဗယ်’စကားကို သူ ဘယ်သို့မှ မငြင်းနိုင်။ ‘ဖေဗယ်’ ယူဆသကဲ့သို့ပင် ယခုအချိန်၌ သမ္မတယူရီယာသည် သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ကြီးဝင်နေလိမ့်မည်ထင်သည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာ မမှန်ဘူးလား”

“မှန်ပါတယ်”

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲ။ ခင်ဗျား စိတ်ကူးလို့ မရတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် စိတ်ကူးထားတာ ရှိတယ်။ လာ... ကျွန်တော်ရှင်းပြမယ်။ လူ့သမိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံး မှန်တိုင်းကို လက်နက်တစ်ခုအဖြစ် အသုံးပြုတော့မယ်”

စောစောက မင်နင်းကို ခေါ်သွားသော မြေပုံရှိရာ ဒေးဗစ်ဝတ်နှင့် ကော်စတန်ကို ခေါ်သွားပြန်၏။

“ဟော... ဒီမှာကြည့်၊ ဒါ စိန်ပါရီမြို့တော်...ဒါက ခင်ဗျား ဆွဲပြထားတဲ့ ဒီရေလွှမ်းတဲ့မျဉ်းကြောင်း။ ကျွန်တော် စိန်ပါရီမြို့တော်မှာရှိတဲ့ လူအကုန်လုံးကို နီဂရီလွင်ပြင်ဖြတ်ပြီး ဟောဒီဘေးကင်းရာနေရာ ရောက်တဲ့အထိ ရွှေ့ပစ်မယ်”

“ဂျူလီရီ... လက်တွေ့ရွှေ့ဖို့က မလွယ်ဘူးနော်”

မင်နင်းက ဝင်ပြောလိုက်၏။

“မလွယ်တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် စနစ်တကျအစီအစဉ်နဲ့ ရွှေ့တတ်ရင် ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ စစ်သားငါးထောင်ရှိတယ်။ တစ်ထောင်ကို အမေရိကန်စစ်ဓနန်းဘက်က ချီတက်လာမယ့် သမ္မတ ဆာယူရီယာခေါင်းဆောင်တဲ့ ရန်သူတပ်ဖွဲ့တွေ မြို့ထဲ ဝင်မလာနိုင်အောင် ခံထားခိုင်းမယ်။ နှစ်ထောင်က ဗိုလ်ချုပ်လိုကွန်ဗြူးခေါင်းဆောင်တဲ့ ရန်သူတပ်ဖွဲ့တွေ မြို့ထဲ မဝင်လာနိုင်အောင် ခံထားခိုင်းမယ်။ လက်နက်ကြီးတွေ အကုန်လုံး ဒီတပ်ဖွဲ့တွေကို ပေးထားခဲ့မယ်”

“ဂျူလီရီ... လက်နက်ကြီးတွေကို ခြေလျင်တပ်တွေနဲ့ ရှေ့တန်းမှာ ချထားပေးရင် ရန်သူတွေ စတင်ထိုးဖောက်တာကို ခံရတာနဲ့ လက်နက်ကြီးတွေ အကုန် ရန်သူ့လက်ထဲ ရောက်ကုန်တော့မယ်”

“ကိစ္စ မရှိဘူး ချာလီ”... ခုချိန်မှာ ဒါပဲ အကောင်းဆုံးလုပ်နိုင်တော့မှာ။ ကျန်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က တပ်အင်အားက မြို့တော်ထဲက လူတွေကို ဘေးကင်းရာကို ရွှေ့တဲ့ဆီမှာ သုံးမယ်။ အချိန်လည်း မရှိတော့ဘူး။ ခု မနက် ၉ နာရီခွဲတောင်

ရှိနေပြီ။ ခုအချိန်ကစပြီး နောက် ဆယ်နာရီအတွင်း မြို့တော်ထဲမှာ အရပ်သားဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မကျန်စေရဘူး။ စစ်သားပဲ ကျန်ခဲ့ရမယ်။ ချာလီ... ဒီမြို့ထဲက လူတွေကို ဘေးကင်းရာကို ရွှေ့တဲ့အလုပ်ကို ခင်ဗျား ခေါင်းဆောင်လုပ်ပါ။ ညှာလို့ မရဘူး။ အမိန့်မနာခံတဲ့လူတွေကို ပထမ လှံစွပ်နဲ့ ထိုးပြီး ခြောက်၊ မရရင် သေနတ်နဲ့ပစ်။ နာမူနာအဖြစ် သေအောင်ကို ပစ်သတ်ပြ။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် 'ဖေဗယ်' စကားကို နားထောင်ပြီး သူ့စိတ်ထဲ ကျောချမ်းချင်သလို ဖြစ်လာ၏။ နိုင်ငံရေးသမား၊ နိုင်ငံရေးအာဏာရချင်သူသည် လူကို တစ်ယောက်ချင်းအနေဖြင့် မြင်၍ မရ။ လူထုအဖြစ်သာ မြင်ရမည်ဟူသော ဆိုရိုးစကားမှာ မှန်လှဘိ၏။ ဘူအများစုအတွက် လူနည်းစုကို စတေးပစ်တော့မည်။

"မြို့ထဲက လူတွေကုန်တော့..."

မင်နင်းက မေးလိုက်၏။

"ခံထားတဲ့ တပ်တွေ နောက်ဆုတ်ခိုင်းပြီး ရန်သူကို မြို့ထဲကို မျှားခေါ်မယ်။ နောက် ဒေးဗစ်ဝတ်ရဲ့ မုန်တိုင်း မရောက်လာသေးခင်မှာ တို့တပ်တွေ အကုန် မြို့ပြင်ဘေးကင်းရာနေရာ ရောက်တဲ့အထိ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခိုင်းပြီး ရန်သူတပ်တွေ အကုန်လုံးကို မုန်တိုင်းရောက်လာတော့ မုန်တိုင်းစာကျွေးပစ်လိုက်မယ်"

"ခင်ဗျား ဒီလိုလုပ်ရင် ဘယ်တရားမလဲ၊ မလုပ်သင့်ဘူး"

ဒေးဗစ်ဝတ်က ငြိမ်နေရာမှ ဝင်ပြောလိုက်၏။

"ဘာဖြစ်လို့ မတရား ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်သင့်ရမှာလဲ။ စစ်မှာ မတရားတာတို့၊ မလုပ်သင့်တာတို့ ရှိသလား။ ခင်ဗျားတို့ ယဉ်ကျေးပါတယ်ဆိုတဲ့ လူဖြူတွေတိုက်တဲ့စစ်မှာ ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့ကြဖူးသလဲ။ ခင်ဗျား မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ ခု မြို့လူထု အသက်ကို ကယ်ဖို့အတွက်ပဲ ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေအသက် ဘယ်လောက် အသေခံကြရဦးမယ်ထင်လဲ။ ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေ သတ်ခဲ့တဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို သတ်ချင်နေကြတဲ့ ကျွန်တော့်ရန်သူတွေကို ဘာပြုလို့ မုန်တိုင်းစာ မကျွေးပစ်ရမှာလဲ"

"ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မုန်တိုင်းကျတော့မယ်ဆိုတဲ့ သတင်း လာပေးတာက လူတွေရဲ့အသက်ကို ကယ်စေချင်လို့... လူသတ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီနည်းနဲ့ လူသတ်တာ ယဉ်ကျေးတဲ့ လူသားတွေရဲ့ လူသတ်နည်းမဟုတ်ဘူး"

"အကုန်ဖြုတ်ကြပြီး လူသတ်တာ လူယဉ်ကျေးတွေရဲ့ လူသတ်နည်းလား... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်နေရာမှာ ဝင်နေကြည့်စမ်း။ ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲ"

“ကျွန်တော် ကုန်းတွင်းပိုင်းကို ရောက်အောင် ပိုပြီး ဆုတ်ပေးမယ်။ သမ္မတဆာယူရီယာတပ်တွေအတွက် မုန်တိုင်းရန်က ဆုတ်သာတဲ့နေရာကျန်တဲ့အထိ ဆုတ်ပေးမယ်”

“ကျုပ်ကတော့ မဆုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား မြေပုံပေါ်မှာ ဆွဲပြထားတဲ့ ပေရှစ်ဆယ်အမြင့် ‘ကွန်တို’ မျဉ်းကြောင်းတွေ ရောက်တဲ့အထိပဲ ဆုတ်မယ်”

“ဒါ ခင်ဗျား လူသတ်မှု ကျူးလွန်တာနဲ့ အတူတူပဲ”

“စစ်တိုက်တာ လူသတ်တာမဟုတ်ရင် ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

ဒေးဗစ်ဝတ် ဘာမှ ဆက်အငြင်းမပွားနိုင်တော့။ ကော်စတန်က ဒေးဗစ်ဝတ်ကို လက်ဆွဲပြီး အစည်းအဝေးခန်းမှ အပြင်သို့ ဆွဲခေါ်ထုတ်လာ၏။

“ခင်ဗျား ဘာပြုလို့ သွားပြိုင်ငြင်းနေရတာလဲ။ ဒါ ခင်ဗျား အလုပ် ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ”

ကော်စတန်က အပြစ်တင်လိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က သူ့စစ်နိုင်ဖို့အတွက်... လူသတ်ဖို့အတွက် ရည်ရွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ လူတွေရဲ့အသက်ကို ကယ်ချင်လို့ ကြိုးစားခဲ့တာ”

“ဒီမှာ ဒေးဗစ်...၁၉၃၉ ခုနှစ်က ယူရေနီယမ်ဓာတ်စင်ရဲ့ အကျမြူကို ခွဲပြီး အနုမြူစွမ်းအားကို ပထမဆုံးတွေ့ခဲ့ကြတဲ့ သိပ္ပံပညာရှင် အော်တိုပရစ်နဲ့ လီစီမီနာဟာ အကျမြူပုံး တစ်နေ့လုပ်ပြီး လူတွေရဲ့အသက်ကို သတ်ဖို့ဆိုပြီး အကျမြူစွမ်းအားကို ရှာခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့မုန်တိုင်းဟာလည်း ဒီသဘောပဲ။ ခင်ဗျားဟာ သိပ္ပံပညာရှင်၊ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့ အာဏာပိုင်မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့သိပ္ပံပညာမှာ ‘ဖေဗယ်’ဟာ ဘာမှ မသိသလို ‘ဖေဗယ်’ရဲ့ နိုင်ငံရေးပညာမှာလည်း ခင်ဗျားဟာ ဘာမှ မသိဘူးဆိုတဲ့ အဖြစ်မှန်ကို ခင်ဗျား မြင်ထားစမ်းပါ”

“ကျွန်တော် လန်ဒန်တက္ကသိုလ်မှာ ပညာသင်နေတုန်းက...ကျွန်တော့် ဆရာကြီးတွေက ကျွန်တော့်ကို ရူပဗေဒဘက် လိုက်စားစေချင်တယ်။ ကျွန်တော့်အမြင်မှာ ရူပဗေဒရဲ့ ရလဒ်တွေဟာ လူ့ဘောင်လောကရဲ့အဖျက်လုပ်ငန်းတွေမှာ သုံးတတ်လွန်းလို့ သူတို့လိုက်စားစေချင်တာကို မလိုက်စားဘူး။ မိုးလေဝသပညာဘက်ကို အားသန်ပြီး လိုက်စားခဲ့တယ်။ ခုတော့ မထူးပါဘူး”

“ဒေးဗစ်... ပညာရှင်ဟာ ကိုယ့်ပညာရဲ့ဆင်စွယ်နန်းတော်ပေါ်မှာနေပြီး ကျန်လူလောကနဲ့ ကင်းပြီးနေလို့ မရဘူး။ ဒီနေ့

လူ့ဘောင်က ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှ ပြေးလို့ မရဘူး”

“ကဲ... ထားတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်တာဝန်ရှိတဲ့အတိုင်း ပေးသင့်တဲ့သတင်းကို ပေးပြီးပြီ။ ကျန်တာ သူတို့အပိုင်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်နေတဲ့ ဂျူလီတို့ အဖွဲ့ကို ကယ်ဖို့ ပြဿနာကို ဆက်စဉ်းစားကြရအောင်”

“လောလောဆယ်တော့ ဒီပြဿနာလည်း ခင်ဗျား ဘာမှ ဆောင်ရွက်နိုင်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်လုံကွန်မြူးရဲ့ စစ်တပ်ကြီးတစ်ခုလုံးက ဂျူလီနဲ့ ကျွန်တော်တို့အကြားမှာ ခံနေတာ”

“ကိစ္စမရှိဘူး... ကျွန်တော့်မှာ စွန့်သွားနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ ရှိတယ်”

“ရှိရင်လည်း ခင်ဗျားကို ဖေဗယ်က သွားခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာပြုလို့”

“ခင်ဗျား မုန်တိုင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နိုင်တာက ခင်ဗျားတစ်ယောက်ပဲရှိတာ။ မုန်တိုင်း ဘယ်အချိန်ရောက်လာတော့မယ်ဆိုတာ သူ တိတိကျကျ သိချင်မယ်။ သူတပ် ဆုတ်ရမယ့်အချိန်၊ သမ္မတဆာယူရီယာရဲ့တပ်တွေ မြို့ထဲမှာ ပိတ်မိနေသင့်တဲ့အချိန်၊ ဒီအချိန်တွေ ချိန်ကိုက်နိုင်ဖို့က ခင်ဗျား သူ့အနားမှာ ရှိမှ သူ့အတွက်ဖြစ်နိုင်မယ် မဟုတ်လား”

“ဒါ သူ ပြဿနာ၊ သူ့စစ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်တော့ဘူး”

“ဒီမှာ ဒေးဗစ်.. ခင်ဗျား မေ့မထားသင့်တဲ့အချက်တစ်ခုက စိန့်ပါရီမြို့တော်အတွင်းမှာ ခုအထိ ရှိနေကြသေးတဲ့ လူပေါင်း ခြောက်သောင်းကျော်ရဲ့အသက်ပဲ။ ဂျူလီတို့အဖွဲ့က လူလေးယောက်ပဲ ရှိတယ်နော်။ ခင်ဗျား ဒီလူလေးယောက်ရဲ့အသက်နဲ့ လူပေါင်း ခြောက်သောင်းကျော်ရဲ့အသက် ဘယ်ဘက်ကို အလေးပေးမလဲ။ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား ဆုံးဖြတ်၊ ခင်ဗျား လုပ်ချင်တာသာ လုပ်တော့။ ကျွန်တော် ဘာမှ အကြံမပေးချင်တော့ဘူး”

ဒေးဗစ်ဝတ် ဝိုင်၍ကျသွား၏။

မုန်သည်။

မုန်တိုင်းကျော်သွားသည်အထိ သူ ‘ဖေဗယ်’နှင့် အတူ ဆက်နေရဦးမည်ဖြစ်၏။ မတတ်နိုင်ပြီ။

x x x

မြို့တွင်းမှလူများ ရွှေ့ပြောင်းမှုကို နေ့လယ် ၁၁ နာရီတွင် စ၏။ မင်နင်းက ရွှေ့ပြောင်းမှုလုပ်ငန်း မစမီ သူ၏လက်အောက်ခံ ယူပုန်အရာရှိများကိုခေါ်ပြီး ရွှေ့ပြောင်းမှုလမ်းကြောင်းကို သတ်မှတ်ပေး၏။

မင်နင်းက အရပ်သားများ ရွှေ့ရမည့်လမ်းကို ရောင်စုံခဲတံ အပြာရောင်နှင့် သတ်မှတ်ပေးပြီး စစ်သားများ အသုံးပြုရမည့် လမ်းကို အနီရောင်ဖြင့် သတ်မှတ်ပေး၏။ ၁၁ နာရီထိုးသည့်အချိန်မှစပြီး မြို့တွင်းရှိ လူအားလုံးကို ၎င်းတို့အသီးသီး အိမ်ပေါ်များမှ ဆင်းခိုင်းပြီး သတ်မှတ်ထားသော လမ်းအတိုင်း မြို့ပြင်သို့ ထွက်ခိုင်း၏။

လူတိုင်းသည် ၎င်းတို့ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားများနှင့် ရိက္ခာအနည်းငယ်မှလွဲပြီး ဘာမှသယ်ဆောင်ခွင့်မပေး။

လမ်းမှာ တစ်လမ်းသွားဖြစ်၏။

မည်သူ့ကိုမျှ လမ်းကို ပြောင်းပြန်မသွားစေရ။ အမိန့်မနာခံသူအားလုံးကို 'ဖေဗယ်'အမိန့်ပေးထားသည့်အတိုင်း ပထမ လှံစွပ်နှင့်ထိုးပြီးခြောက်၏။ မရလျှင် သတ်ပစ်၏။ အလောင်းများမှာ လမ်းဘေးတွင် အတုံးအရုံးဖြစ်နေ၏။ မြို့လူထုမှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ သမ္မတဆာယူရီယာ၏ ဖိနှိပ်မှုအောက်တွင် ပိနေအောင် ခံထားရဖူးပြီဖြစ်သဖြင့် မည်သူမျှ ၎င်းတို့အပေါ် ရက်စက်စွာ အမိန့်ပေးနေသူများကို မခုခံကြ။ သိုးများကဲ့သို့ သခင်စေစားရာသို့ ငြိမ်ပြီး လိုက်ပါသွားကြ၏။ ဤသည်မှာပင် မြို့လူထုကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ မြို့ပြင်ဘေးကင်းရာသို့ အချိန်မီ အောင်မြင်စွာ ရွှေ့သွားနိုင်ခဲ့ကြ၏။

သူပုန်တပ်များ၏ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကိုလည်း သီးခြားသတ်မှတ်ထားပေးသဖြင့် ရှေ့တန်းနှင့်နောက်တန်းမှာ ထိတွေ့မှု လုံးဝမပြတ်၊ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အောင်မြင်စွာ ထိန်းထားပေးနိုင်၏။

ကော်စတန်သည် သူပုန်ခေါင်းဆောင်များဆောင်းသော ဦးထုပ်တစ်ခုကို ငှားဆောင်းပြီး ဂျစ်ကားတစ်စီးဖြင့် တစ်မြို့လုံး လှည့်ပတ်၍ လေ့လာ၏။

ရသမျှသတင်းများကို ယူ၏။ သူ မြင်သော မြင်ကွင်းအားလုံးမှာ အနိဋ္ဌာရုံများသာဖြစ်၏။

တစ်မြို့လုံးမှာ မည်သည့်နေရာကိုပင် ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာများနှင့်သာ ပြည့်နေ၏။ တစ်နေရာတွင် သူပုန်စစ်သားများသည် မြို့လူထု စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များအတွင်းမှ အရွယ်ရှိသော ကျန်းမာသန်စွမ်းသူ မှန်သမျှအား ရွေးထုတ်ခေါ်သွားပြီး ပေရှစ်ဆယ်အမြင့် 'ကွန်တို'မျဉ်းကြောင်းနေရာ၌ ဗုံးခိုကျင်းရှည်ကြီးများကို တူးခိုင်း၏။ မှန်တိုင်းကျမည့်အချိန်၌ သူပုန်တပ်များ စခန်းချကြမည့် နေရာဖြစ်၏။

ဤနေရာ၌လည်း အလုပ်ကောင်းစွာ မလုပ်သူမှန်သမျှကို စံပြအနေဖြင့် ပစ်သတ်ကြ၏။ အလောင်းများ ထပ်နေပြန်၏။ မြင်ရသည်မှာဘာမှ စိတ်ချမ်းသာစရာမရှိ။

ကော်စတန်သည် နောက်ဆုံးတွင် သူ့ရှေ့မှ မြင်ကွင်းများကို ဆက်မကြည့်ချင်တော့သဖြင့် ဒေးဗစ်ဝတ်နှင့်တွေ့ရန် 'ဗေဗယ်'၏ ဌာနချုပ် အင်ပီရီရယ်ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ဟိုတယ်ဧည့်ခန်း၌ ဒေါ်ဆန်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဒေးဗစ်ရော”

“ဟိုတယ် ခေါင်မိုးပေါ်မှာ”

ကော်စတန်သည် ဒေးဗစ်ဝတ်ရှိရာ ဟိုတယ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ လိုက်သွား၏။

“မုန်တိုင်းရဲ့အရိပ်အယောင် တွေပြီလား”

“ဟိုမှာလေ... မမြင်ဘူးလား၊ ဟိုးရှေ့နားက လွင့်လာနေတဲ့ တိမ်တွေဟာ မုန်တိုင်းရဲ့ ရှေ့တော်ပြေးတိမ်တွေပေါ့”

“ဒီတိမ်မျိုးက ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလန်မှာလည်း မကြာမကြာ တွေ့နေသလိုပဲ”

“မုန်တယ်... ခင်ဗျားတွေနေကျမဟုတ်တဲ့ တိမ်မျိုးတွေက အဲဒီတိမ်ရဲ့အနောက်မှာမှ ပါလာကြလိမ့်မယ်”

“မြို့ထဲမှာတော့ မြင်ရတာတွေ ဘာတစ်ခုမှ စိတ်ချမ်းသာစရာ မတွေ့ရဘူးဗျို့”

“မုန်တိုင်းရောက်လာရင် ဒီထက်ပို စိတ်မချမ်းသာစရာ တွေ့မြင်ရဦးမယ်။ မြို့ထဲမှာ လူယက်မှုတွေရောဖြစ်သေးလား”

“ဖြစ်တယ်... အများကြီးပဲ။ ဒါပေမယ့် 'ဗေဗယ်'ရဲ့ တပ်သားတွေက ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်ကွပ်ပစ်တော့ ပြန်ထိန်းနိုင်တာ များတယ်”

“မြို့ပြင်ထွက်တဲ့လမ်းပေါ်မှာတော့ လူတွေပြည့်ကျပ်နေမှာပဲထင်တယ်”

“ပြည့်ကျပ်နေတာတော့ မပြောနဲ့... နွားအုပ်ကြီးတွေကို ခြံထဲက လွှတ်တော့ တံခါးဝမှာ တိုးဝှေ့သွားနေကြသလိုပဲ။ ကျွန်တော် မြေပုံပေါ် လေ့လာကြည့်တယ်။ သူတို့ သွားကြရမယ့်ခရီးက ၁၂ မိုင် ရှိတယ်။ ခု သူတို့ ရွေ့နိုင်တဲ့နှုန်းက တစ်နာရီ နှစ်မိုင်လောက်ပဲရှိတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ လိုရာခရီးကို ရောက်ဖို့ အနည်းဆုံး ခြောက်နာရီတော့ သွားရလိမ့်မယ်။ ပိုလ်ချုပ် လိုကွန်ဗြူးတို့ဘက်ကလည်း ခုထိ တန်ပြန်ထိုးစစ်ကို မစကြသေးဘူးထင်တယ်။ ဘာမှ ပစ်သံခတ်သံတွေ မကြားရသေးဘူး”

“ဟုတ်တယ်...ကျွန်တော်လည်း အဲဒီသတင်း နားထောင်နေတာ။ ခု နေ့လယ်တစ်နာရီတောင် ရှိသွားပြီ။ ခင်ဗျား ဘာစားခဲ့ပြီးပြီလဲ”

“ဘာမှ မစားရသေးဘူး”

“ကိုင်း... ဒါဖြင့် ဟိုတယ်အောက်ထပ်မှာ ရတာရှိပြီး တစ်ခုခု စားကြဦးစို့။ မုန့်တိုင်းရောက်လာရင် ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ စားရတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟိုတယ်အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြ၏။ အောက်ထပ်ရောက်လျှင် ဟိုတယ်အတွင်းသို့ ဝင်လာသော မင်နင်းနှင့် တွေ့၏။

“ခင်ဗျား မုန့်တိုင်းရောက်လာမယ့်အချိန် အတိအကျ ပြောနိုင်ပြီလား”

မင်နင်းက ဒေးဗစ်ဝတ်ကို မေးလိုက်၏။

“မပြောနိုင်သေးဘူး... နောက် နှစ်နာရီလောက်တော့ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေရဦးမယ်။ နှစ်နာရီဟိုဘက်မှာတော့ ကျွန်တော် တိတိကျကျ ပြောနိုင်ပြီလို့ ထင်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခု စားချင်လို့ ဟိုတယ်ခေါင်မိုးပေါ်က ဆင်းလာကြတာ။ ခင်ဗျားစားဖို့ ဘာတွေထားတာရှိလဲ”

ကော်စတန်က မင်နင်းကို မေးလိုက်၏။

“ကြက်ကြော်တွေ တွေထားတာတော့ ရှိတယ်။ ကောင်းသေးလား၊ မကောင်းတော့ဘူးလားတော့ မသိဘူး။ လာလေ.. ကျွန်တော်လည်း တစ်ခုခု ရှာစားမလို့ ပြန်ခဲ့တာပဲ။ အတူတူစားကြတာပေါ့”

ထမင်းစားခန်းရှိရာသို့ သူတို့လျှောက်သွားကြ၏။

ထမင်းစားခန်း၌ ‘ဖေဗယ်’လည်း နေ့လယ်စာစားနေ၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်တို့သုံးဦးအား သူနှင့်အတူစားရန် ခေါ်ပြီး ဒေးဗစ်ဝတ်အား သူသိချင်သည့် မေးခွန်းတစ်ခု နှစ်ခုမေး၍ စစ်သုံးမြေပုံများ ထားသောအခန်းသို့ ထွက်သွား၏။

“ခင်ဗျားနဲ့ ‘ဖေဗယ်’ဘယ်လိုစပြီး ရင်းနှီးခဲ့တာလဲ”

ကော်စတန်က မင်နင်းကို မေးလိုက်၏။

“အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ပါ။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး”

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျားလည်း 'အင်တယ်လီ စည်သူတ်ဘူးကုမ္ပဏီ'က အစားပဲပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ကုမ္ပဏီက တော်တော်ကြီးတဲ့ ကုမ္ပဏီ။ ငွေအားလည်း တော်တော်ရှိတာပဲ။ ကျွန်တော် ဒီနိုင်ငံရောက်စတည်းက တွေးနေတယ်။ 'ဖေဗယ်'ကို နောက်ပိုင်းက လိုသမျှငွေအား ထောက်ပေးနေတာ ဘယ်သူတွေဖြစ်နိုင်မလဲလို့"

"ဒီမှာ ကော်စတန်... ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောချင်ဘူး"

"မပြောချင်လည်း ရပါတယ်... သတင်းထောက် တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ အနံ့ခံလို့ ရထားတဲ့သတင်းကို တစ်နေရာက မရ တစ်နေရာက ရအောင်ယူမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ တိုက်ရိုက်ပါဝင်နေတဲ့ လူဆီကရတဲ့ သတင်းဆိုရင်တော့ ပိုပြီးတိကျပြီး သတင်းစာဖတ် ပရိသတ်အတွက်လည်း ပိုပြီးအကျိုးရှိတာပေါ့။ နောက် ခင်ဗျားတို့ အနေနဲ့လည်း ခင်ဗျားတို့သတင်းကို သတင်းမှားကြီးပါတာထက် သတင်းမှန်ကို ပိုပြီး ပါစေချင်ကြမယ်မဟုတ်လား"

"ကော်စတန်... ခင်ဗျားဟာ လူတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားဘက် မပါ ပါအောင် တော်တော်ပြောတတ်၊ ဆွဲဆောင်တတ်တဲ့လူ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့်အပေါ် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်ထားစေချင်တာက ကျွန်တော်ဟာ ဘာမှ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ နောက် ကျွန်တော့်နာမည်ကိုလည်း ခင်ဗျား သတင်းရေးတဲ့အခါ ဘယ်တော့မှ မထည့်ပါနဲ့"

"ရပါတယ်... တရားဝင်အနေနဲ့မဟုတ်ဘဲ တရားမဝင် ပြောတာမျိုး ပြောရင်လည်း ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ကျွန်တော်တို့ရတဲ့ သတင်းရဲ့ အခြေအမြစ်ကို ကိုယ့်အဖေကိုတောင် ကိုယ်ပြန်ပြောရတတ်တဲ့လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါ သတင်းစာဆရာတွေ စောင့်စည်းရတဲ့ စည်းတစ်ခုပဲ။ ကဲ.. ပြောနိုင်ရင်လည်း ပြောပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော်သိသလောက် ခင်ဗျားတို့ကုမ္ပဏီဟာ စီးပွားရေးအရ ဖွဲ့ထားတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုပဲ။ နိုင်ငံရေး လုံးဝမပါဘူး။ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုကြောင့် ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံရဲ့ နိုင်ငံရေးပြဿနာတွေမှာ ဝင်စွက်လာတာလဲ"

"ဇာတ်လမ်းကတော့ နည်းနည်းရှည်ပါတယ်။ တိုတိုနဲ့ လိုရင်းကိုပဲ ပြောရရင် ဒီနိုင်ငံမှာ သမ္မတ ဆာယူရီယာ အာဏာမရခင်၊ မတက်လာခင်တုန်းက နိုင်ငံခြားငွေရှင်တစ်စုက လာပြီး အရင်းမြှုပ်ထားတဲ့ လုပ်ငန်းတွေရှိတယ်။ သမ္မတဆာယူရီယာ အာဏာရလာတော့ ဒီလုပ်ငန်းရှင်တွေနဲ့ သမ္မတ ဆာယူရီယာ မပြေမလည်ဖြစ်ပြီး အမေရိကန်ဒေါ်လာ သန်း ၂၀ ကျော်လောက် ဆုံးရှုံးမှုဖြစ်သွားကြတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီလုပ်ငန်းရှင်တွေကလည်း သမ္မတဆာယူရီယာအပေါ် အငြိုးထားပြီး သူ့ကိုဖြုတ်ချပစ်နိုင်မယ့် အခွင့်ကောင်းကို အမြဲ စောင့်နေတယ်"

"အဲဒီအချိန်မှာ 'ဖေဗယ်'ကို တွေ့သွားတယ်ဆိုပါတော့"

"မှန်တယ်"

"ခင်ဗျား ပါဝင်လာပုံက..."

"ကျွန်တော်က ကြေးစာစစ်သားပဲ... သတ်တဲ့ ဖြတ်တဲ့ အလုပ်၊ စစ်တိုက်တဲ့အလုပ်ဟာ ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး လုပ်လာတဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ပဲ။ 'ဖေဖယ်'နဲ့ သူတို့အကြားမှာ အောင်သွယ်လုပ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို ငှားကြတယ် ဆိုပါတော့"

"အဲဒီ လုပ်ငန်းရှင်တွေက အမေရိကန်တွေ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားက အင်္ဂလိပ်ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့အောင်သွယ်ကို အမေရိကန် မငှားဘဲ ခင်ဗျားကို ငှားတာလဲ"

"အကြောင်းရှိတယ်... ပြဿနာက အမေရိကန် ငွေရှင်တစ်စုရဲ့ ပြဿနာဆိုပေမယ့် အမေရိကန်အစိုးရ ပါတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ အမေရိကန်မဟုတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို အောင်သွယ်လုပ်ခိုင်းခြင်းကြောင့် တစ်နေ့ ဒီပြဿနာကို ကမ္ဘာက သိသွားရင်လည်း သူတို့မျက်နှာပျက်စရာ မရှိတော့ဘူး"

"ခင်ဗျားအလုပ်က..."

"ကျွန်တော့်အလုပ်က 'ဖေဖယ်' သူပုန်ထဖို့ကိစ္စမှာ သူလိုတာတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ပဲ။ 'ဖေဖယ်'က သူ့မှာ လူရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်နက်မရှိဘူး။ စစ်သင်တန်းပေးနိုင်တဲ့ ပညာသည်တွေ မရှိဘူး။ ဒါတွေအားလုံးက ငွေရှိမှ ရနိုင်တာ။ တစ်ဘက်က ငွေထုတ်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီငွေနဲ့ 'ဖေဖယ်'လိုတာတွေ တစ်ကမ္ဘာလုံးအနှံ့သွားပြီး ရှာဝယ်ပေးတယ်"

"လက်နက်ရှာရတာ မခက်ဘူးလား"

"မခက်ဘူး... ဆွစ်ဇာလန်မှာနေတဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ အမေရိကန် လက်နက်မှောင်ခိုတစ်ယောက်ဆီမှာ ကျွန်တော်တို့ ဗြိတိန် တပ်မတော်တစ်ခုလုံးကို တပ်ဆင်ပေးနိုင်လောက်တဲ့ လက်နက်တွေ ရှိတယ်။ သူ့ဆီက ကျွန်တော်လိုတာတွေ အကုန်ဝယ်ယူတယ်ဆိုပါတော့။ စစ်ပညာသည်တွေကလည်း အဲဒီလူဆီကပဲ တစ်ဆင့်ရှာယူငှားခဲ့တာပဲ"

"ဒီတော့ ခု 'ဖေဖယ်'သာ အာဏာရရင် ခင်ဗျားရဲ့ ငွေရှင်တွေကလည်း သူတို့ ဒီမှာ ဆုံးထားတဲ့လုပ်ငန်းတွေ အကုန်ပြန်ရမယ်။ 'ဖေဖယ်'ကိုလည်း သူတို့ ကြိုးကိုင်ချင်သလို ကိုင်ကြမယ်ဆိုပါတော့"

"မှန်တယ်...ဒါ မူလက သူတို့ရည်ရွယ်ချက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထင်တော့ 'ဖေဖယ်' အာဏာရပြီးရင် 'ဖေဖယ်'ကိုသူတို့ ရုပ်သေးရုပ်တစ်ခုလို ကြိုးကိုင်ချင်သလို ကိုင်လို့ရလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ 'ဖေဖယ်'က သူတို့ထင်တာထက် အများကြီးပိုတော်နေတယ်။ သူတို့ မူလလုပ်ငန်းတွေကိုတော့ ပြန်လုပ်ခွင့်ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်သမားတွေရဲ့ လုပ်ခတို့၊ အခွင့်အရေးတို့၊ နိုင်ငံကိုပေးဆောင်ရမယ့် အခွန်တို့ကျတော့ 'ဖေဖယ်'က နှိမ်ပြီးပေးတာကို လက်ခံမယ်မထင်ဘူး။ ဒါက သူတို့ ပြဿနာပဲလေ။ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာတော့ အမေရိကန်ငွေရှင်တွေ 'ဖေဖယ်'ကို မွေးမိတာ ကျားမြီးဆွဲမိသလို ဖြစ်နေကြပြီ"

ကော်စတန်က အသံထွက်၍ ရယ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ပင် အမြောက်ကျည်ဆန်များ ပေါက်ကွဲသံကို ကြားရ၏။
ဗိုလ်ချုပ်လိုကွန်ဗြူး၏ မြို့သိမ်းတိုက်ပွဲ စခဲ့လေပြီ။

X X X

ဂျူလီနှင့် မစ္စစ် ဝယ်လင်တန်တို့ကို ချုပ်နှောင်ထားသော အဆောက်အအုံမှာ ပျဉ်ကာ သွပ်မိုး အဆောက်အအုံဖြစ်၏။
အချုပ်ခန်းလည်း မဟုတ်။ အခန်းတစ်ခန်းတွင် ပိတ်လှောင်ထားခြင်းသာ ဖြစ်၏။

မစ္စစ်ဝယ်လင်တန်သည် သေတ္တာဟောင်းတစ်လုံးပေါ်ထိုင်ပြီး အမျိုးမျိုး ငြီးတွားနေ၏။ ဂျူလီမှာ တံခါးကြားမှ အပြင်သို့
ချောင်းကြည့်နေ၏။ အပြင်တွင် စစ်သားများ အလွန်အလုပ်များနေ၏။ လက်နက်များကို ပြင်သူပြင်၊ ရိက္ခာများကို
ထုပ်ပိုးသူထုပ်ပိုးဖြင့် ထိုးစစ်အတွက် ပြင်ဆင်နေဟန်ရှိ၏။ ဂျူလီတို့ကို ချုပ်နှောင်ထားသောအခန်းကို မည်သူမျှ ဂရုမစိုက်။

“ဒီမှာ မစ္စစ်ဝယ်လင်တန်... ရှင့်ပါးစပ်ကို ရှင် ဘယ်လိုမှ ပိတ်မထားနိုင်တော့ဘူးလား။ အပြင်က စစ်သားတွေ ရှင့်အသံကြားရင်
ကျွန်မတို့ကို ဒီမှာ ဖမ်းထားတာ ပြန်သတိရသွားကြပြီး ပါပီရိုဒိုကို သတ်သလို လုံ့လနှင့် လာထိုးသတ်ကြဦးမယ်”

မစ္စစ်ဝယ်လင်တန်သည် တတွတ်တွတ်ငြီးတွားနေရာမှ ရုတ်တရက်ပြန်ငြိမ်သွား၏။

“နင်သိတဲ့အတိုင်းအပေါ်ကသွပ်မိုးကြောင့်ငါတို့ဒီမှာနေရတာဘယ်လောက်ပူသလဲ။ လှောင်ပြီးအသက်ပဲထွက်ကြတော့မယ်။
ဒီကောင်တွေ နေနှင့်ကြဦး။ ငါ ဒီက ပြန်ထွက်ပြီးတာနဲ့ အမေရိကန်ပြည်ထဲရေးဌာနကို အကုန်ပြန်တိုင်မယ်”

“ရှင် သွားတိုင်ရင် သူတို့ကလည်း သူတို့လူတစ်ယောက်ကို ရှင် ပါပီရိုဒိုရဲ့သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ထားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊
လူသတ်မှု ကျူးလွန်ထားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြန်တိုင်မှာပေါ့”

“ဒါကို သူတို့သိတာမှမဟုတ်ဘဲ... ပါပီရိုဒိုသတ်တယ်လို့ပဲ ထင်နေကြတာမဟုတ်လား”

“သူတို့ မသိပေမဲ့ ကျွန်မ သိတယ်”

“မင်းက ပြန်ပြောမှာလား”

“ပြောမယ်... ရှင့်ပါးစပ်ကြီးကိုပိတ်မထားဘဲ ခုလိုပဲ အမြဲ ညည်းနေရင် ကျွန်မ အကုန်ပြန်ပြောမယ်။ ပါပီရိုဒို
သေရတာလည်း ရှင့်ကြောင့်... ဒီသေနတ်ကို မယူပါနဲ့လို့ အတန်တန်တားထားလျက်နဲ့ ရှင် ခိုးယူလာခဲ့တယ်။
သူ့ခံမြာ ဘယ်လောက်သနားဖို့ကောင်းသလဲ၊ ပြန်တွေးကြည့်စမ်း။ စစ်သားတွေ လုံ့လနဲ့ ထိုးသတ်တာကို ကြားက
အချောင်ခံသွားရရှာတယ်။ ရှင် သေသေချာချာမှတ်ထား...ကျွန်မ အလှည့်မှာတော့ ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မ ဘယ်နည်းနဲ့မှ

အသေမခံနိုင်ဘူး။ ရှင် တစ်ခုခုမှားလုပ်တာနဲ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရှင့်ကို အရင်သတ်မယ်။ ရှင့်လို မိန်းမကြီးမျိုးကို သတ်ဖို့အတွက် ဘာမှမခက်ဘူး”

မစ္စင်ဝယ်လင်တန် ငြိမ်၍ ကျသွား၏။ ဂျူလီကိုလည်း လန့်သွားပုံရ၏။

ဂျူလီသည် အပြင်သို့ ဆက်ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

အပြင်တွင် စစ်သားများ အလုပ်များနေကြဆဲဖြစ်၏။ ဂျူလီသည် ထိုအချိန်မှ သူ့ခြေသလုံးမှ ဒဏ်ရာကို သတိရမိပြန်၏။ ပါဗီရိုဒိုကို စစ်သားများ လှံစွပ်နှင့် ထိုးကြစဉ် ဝင်ကာမိသဖြင့် သူ့ခြေသလုံးတွင်လည်း လှံစွပ်နှင့် တစ်ချက် အထိုးခံထားရ၏။ ဒဏ်ရာမှာ လက်မဝက်ခန့်နက်၏။ သွေးစို့နေဆဲဖြစ်၏။

သူသည် သူမ၏ အတွင်းခံဂါဝန်အနားကို ဆုတ်၍ ဒဏ်ရာရထားသောနေရာကို သွေးတိတ်သွားအောင် စည်းနှောင်လိုက်၏။

အပြင်ဘက်တွင် စစ်ကားများ စတင်ရွေ့သွားသည့် အသံများ ကြားရ၏။ အကယ်၍ စစ်သားများ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မေ့ပြီးထားခဲ့လျှင် ဤအခန်းတွင်းမှ အပြင်ရောက်အောင် အဘယ်သို့ ထွက်ကြရမည်နည်း။

ဂျူလီသည် မစ္စင်ဝယ်လင်တန် ထိုင်နေသော အနောက်မှ သေတ္တာများထဲတွင် လက်သမားကိရိယာများ ရှိမရှိကို ရှာဖွေကြည့်၏။

ဘာမှမရှိ။

သို့သော် အလွန်ကြီးသော သံချောင်းကြီးတစ်ခုကိုမူ တွေ့၏။ ထိုသံချောင်းဖြင့် သူမသည် သူတို့အချုပ်ခန်း၏ အနောက်ဘက် သစ်သားနံရံကို ရိုက်ကြည့်၏။ ကလော်ကြည့်၏။ အကယ်၍ အပြင်မှစစ်သားများ အသံကြားမည့်အန္တရာယ်သာ မရှိလျှင် အလွယ်တကူ ဖျက်ပြီး ထွက်နိုင်မည်ကို ဂျူလီ သတိထားမိ၏။

နေမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း မြင့်လာခဲ့ပြီ။ အခန်းတွင်း အပူချိန်မှာ ပို၍တက်လာခဲ့၏။

နေ့လယ် တစ်နာရီခွဲလှပြီ။

စစ်ကားအားလုံး ရုတ်တရက် ထွက်သွား၏။ ဂျူလီ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်လျှင် အပြင်၌ အစောင့်စစ်သားတစ်ယောက်မှလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိတော့။ ထိုစစ်သားမှာ သူတို့အချုပ်ခန်း၏ ၁၅ ကိုက်ခန့် အဝေးတွင် သေနတ်ကိုင်ပြီး ငိုက်နေ၏။ ဂျူလီသည် ရုတ်တရက် တစ်ခုခုကို အကြံရဟန်ဖြင့် ကြမ်းပေါ်မှ မစ္စင်ဝယ်လင်တန်၏

ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်၏။

“ဟေ့... မယူနဲ့... ဒါ ငါ့ဟာ”

“ကျွန်မ သိတယ်.. ရှင် အသက်ရှင်ချင်သလား၊ ဒီပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေ လိုချင်သလား”

မစွပ်ဝယ်လင်တန် ပြန်ငြိမ်သွား၏။ ဂျူလီသည် ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းမှ ဒေသသုံးငွေ တစ်ထပ်ကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အပြင်မှ အစောင့်စစ်သားကို တံခါးခေါက်၍ ခေါ်လိုက်၏။ အစောင့်စစ်သားက သေနတ်ကိုမောင်းတင်ပြီး သူတို့ အခန်းခန်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။ ဂျူလီက တံခါးကြားမှ ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကြီး ထုတ်ပြလိုက်ပြီး-

“ရှင် ငွေလိုချင်သလား.. ငွေလိုချင်ရင် ကျွန်မတို့ သောက်ဖို့အတွက် ရေခပ်ပေးပါ”

အစောင့်စစ်သားက ဘာမှ ပြန်မပြော.

ဂျူလီပြောသည့်စကားကို နားလည်သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ပြန်ထွက်သွား၏။

ဂျူလီသည် အစောင့်မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသည်နှင့် စောစောက ကြိုရှာထားသော သံချောင်းကြီးဖြင့် အချုပ်ခန်း၏ အနောက်ဘက်နံရံကို ရိုက်ဖျက်ကြည့်၏။ သစ်ပြားတစ်ခု ကျိုးသွား၏။ သူ ဆက်ဖျက်ရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ... စစ်သား ရုတ်တရက် ပြန်ရောက်လာလျှင် မိသွားမည်ကို တွေးလန့်ပြီး သူမ၏ မူလနေရာတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်၏။

စစ်သား ရုတ်တရက် ပြန်မရောက်။

ထိုအချိန်၌ အနောက်နံရံမှ ခေါက်သော အသံတစ်ခု ပေါ်လာ၏။

“ဘယ်သူလဲ”

ဂျူလီက နံရံနားကပ်သွားရင်း မေးလိုက်၏။

“ကိုယ်ပါ”

ရောစတွန်ဖြစ်နေ၏။ အလွန် ဝမ်းမြောက်သွားမိ၏။

“ဦး... ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ”

“မင်းတို့ကို စစ်သားတွေဖမ်းခေါ်လာတော့ ကိုယ် စခန်းနား ပြန်ရောက်နေပြီ။ အကုန်လှမ်းမြင်နေရတယ်။ နောက် ဒီအခန်းမှာ လာချုပ်ထားတာကိုလည်း ကိုယ်က အနောက်က လိုက်ချောင်းနေတာမို့အကုန်မြင်တယ်”

“အစောင့်ကို ကျွန်မ ရေသွားခပ်ခိုင်းထားတယ်”

“ဟုတ်လား... ဒါဖြင့် သူ အောက်က ကားလမ်းမနားထိ သွားခပ်ရလိမ့်မယ်။ ဒီလိုလုပ်... သူပြန်လာရင် နောက်တစ်ခေါက် သွားပြန်ခပ်ခိုင်းဦး။ အဲဒီတစ်ခေါက် သွားတုန်းမှာ စောစောက မင်း သုံးတဲ့ သံချောင်းနဲ့ နောက်ပျဉ်တစ်ချပ်ကို ဆက်ရိုက်ချိုးပစ်၊ ဒီတစ်ချပ် ပျက်ရင် မင်းတို့ထွက်လို့ရပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မကြာမီ အစောင့်စစ်သား ပြန်ရောက်လာပြန်၏။

သူ၏လက်တွင် စစ်သားသုံး ရေဘူးတစ်လုံး ပါခဲ့၏။ ရေအပြည့်နှင့်ဖြစ်၏။

ဂျူလီကို တံခါးအောက်နားရှိအပေါက်မှ ထိုးထည့်၍ ပေးလိုက်၏။ ဂျူလီက သူ့လက်မှ ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို စစ်သားကို လက်လှို့၍ ပေးလိုက်၏။

စစ်သား သူ၏ မူလနေရာသို့ ပြန်လျှောက်သွား၏။

ဂျူလီနှင့် မစ္စစ်ဝယ်လင်တန်တို့သည် ရေဘူးအတွင်းမှ ရေများကို အငမ်းမရသောက်ပစ်လိုက်ကြ၏။ ပိုသည့်ရေအနည်းငယ်ဖြင့် သူတို့ မျက်နှာကို သစ်ပစ်လိုက်ကြ၏။

ငါးမိနစ်ခန့်ကြာလျှင် ဂျူလီသည် အစောင့်စစ်သားကို တံခါးခေါက်၍ ခေါ်လိုက်ပြန်၏။ ငွေစက္ကူများကို ထုတ်ပြပြီး ရေဘူးကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ရေထပ်ခပ်ပေးပါဦး... ကျွန်မတို့သောက်လို့ မဝသေးဘူး”

အစောင့်စစ်သား ရေဘူးကိုယူပြီး ရေခပ်ရန် ထွက်သွားပြန်၏။ ဂျူလီသည် အစောင့်စစ်သား ထွက်သွား၍ နှစ်မိနစ်ခန့်ကြာသည်နှင့် သံချောင်းကို လှမ်းကိုင်ပြီး ဒုတိယပျဉ်ချပ်ကို စပျက်၏။ အလွယ်တကူပင်ကျိုးပြီး ပြုတ်ကျသွား၏။

“မြန်မြန်ထွက်ကြ”

ဂျူလီနှင့် မစ္စစ်ဝယ်လင်တန်တို့ နှစ်ဦးလုံး မြေပြင်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြ၏။ ရောစတွန်မှ အပြင်မှ ဖေးကူထိန်းပေး၏။

“ကဲ... လာလာ”

ရောစတွန်က ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီး တောစပ်မှ ချုံနွယ်များကို တိုးဝှေ့ပြီး တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်သွား၏။ ဂျူလီမှာ ပေါ့ပါးသူဖြစ်၍ အလွယ်တကူ နောက်မှ လိုက်သွားနိုင်သော်လည်း မစ္စစ်ဝယ်လင်တန်မှာမူ ခန္ဓာကိုယ်အလွန်ဝသူဖြစ်သဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲ လိုက်လာခဲ့ကြ၏။ ငါးမိနစ်ခန့်ကြာလျှင် ကျောက်မိုင်းတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်သွား၏။ တစ်ဘက်တွင် ချောက်ကြီးဖြစ်နေ၏။

“ကဲ.. ရှေ့ကို ဆက်ပြေးဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။ ဒီမှာပဲ ခဏပုန်းနေကြရအောင်။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ စစ်သားတော့ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး။ အကုန်လုံး မြို့တော်ဘက်ကို ချီတက်သွားကြပြီ”

မကြာမီ အစောင့်စစ်သား ပြန်ရောက်လာ၏။

ဂျူလီတို့ ချုပ်ထားသော အခန်းတံခါးသို့ လျှောက်သွား၏။ အထဲမှာ မည်သည့်အသံမျှ မကြားသဖြင့် သူ့သေနတ်ကို မောင်းတင်ပြီး အခန်းအနောက်ဘက်ကို ပတ်ကြည့်၏။

ပျဉ်ချပ်နှစ်ခု ကွာနေသည်ကို မြင်သည်နှင့် ဂျူလီတို့ ထွက်ပြေးပြီဖြစ်သည်ကို ချက်ချင်းသဘောပေါက်၏။ ထို့နောက် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ မော့ကြည့်ပြီး ဂျူလီတို့ပြေးသောလမ်းအတိုင်းပင် လိုက်လာ၏။

ဂျူလီတို့ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်ဖြစ်နေကြ၏။

ထိုအချိန်၌ပင် မြို့တော်ဘက်မှ ပြင်းထန်သော အမြောက်ကျည်ဆန်များကွဲသည့်အသံကို စကြား၏။ စစ်သား၏ ခြေလှမ်းများ ချက်ချင်း ရပ်သွား၏။ ထို့နောက် ဂျူလီတို့ချုပ်ထားသော အဆောက်အအုံရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာပြီး ပျောက်ကွယ်သွား၏။

“ကဲ... လာကြ၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ စခန်းချမယ့်နေရာကို ဆက်ပြေးကြဦးစို့”

“ဘာပြုလို့ အချိန်မရှိတာလဲ”

“မုန်တိုင်းကျတော့မယ်လေ”

ဂျူလီက ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်၏။

"တိမ်က အရေးမကြီးဘူး... နေကို ကြည့်စမ်း... နေထီးဆောင်းနေတယ် မဟုတ်လား။ နေပတ်ပတ်လည်မှာ အဖြူဝိုင်းကြီး.. အဲဒါ မကြာခင် မုန်တိုင်းကျတော့မယ်ဆိုတာကို ပြနေတဲ့ အတိတ်နိမိတ်ပဲ"

XXX

ဗိုလ်ချုပ်လုံကွန်မြူး၏ ပထမထိုးစစ်ကို သူပုန်တပ်ဖွဲ့များသည် ရဲဝံ့စွာ ကြံ့ကြံ့ခံကြ၏။

သူပုန်များဘက်မှ အမြောက်ကျည်အစုံ အစွမ်းကုန်သုံး၏။ ဗိုလ်ချုပ်လုံကွန်မြူးက လူအားကို အစွမ်းကုန်သုံး၏။ ဗိုလ်ချုပ်လုံကွန်မြူးဘက်တွင် စစ်သားအင်အား ခုနစ်ထောင် ရှိ၏။ သူပုန်ဘက်တွင် ထိုးစစ်မျက်နှာ၌ နှစ်ထောင်မျှရှိ၏။

ထိုးစစ်၏ ပထမအချီ တိုက်ပွဲတွင်ပင် ဗိုလ်ချုပ်လုံကွန်မြူးဘက်မှ စစ်သားငါးရာ ကျဆုံးသွား၏။

သို့သော် ရန်သူပိုင်နက်အတွင်းသို့ ကိုက်နှစ်ရာမျှ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နိုင်၏။ ဗိုလ်ချုပ်လုံကွန်မြူးက ထိုသိမ်းပိုက်ရမိသော နယ်မြေကို ခိုင်ခန့်အောင် လုပ်လိုက်၏။ အရန်တပ်များနှင့် ဖြည့်လိုက်၏။ သူပုန်ဘက်မှ ပြန်ထိုးစစ်ကို မည်သို့မျှ ဆင်နိုင်အား မရှိပါ။

ဤစစ်မျက်နှာ၌ သူတို့ဘက်တွင် စစ်သားနှစ်ထောင်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ထောင်ကျော်မှာ အမြောက်စခန်းတွင် တာဝန်ယူနေ၏။ ရန်သူနှင့် ရှေ့စည်းတွင် တိုက်ရိုက်ရင်ဆိုင် တိုက်ပွဲဝင်နေသော ခြေလျင်တပ်အင်အားမှာ စင်စစ် ကိုးရာကျော်မျှရှိ၏။ သို့သော် စစ်သားအားလုံးမှာ မောင်းပြန်သေနတ်များကိုသာ ကိုင်ဆောင်ထားသဖြင့် ပစ်အားအလွန်ကောင်း၏။ ဗိုလ်ချုပ်လုံကွန်မြူးသည် အသက်ပေါင်းများစွာကို စတေးပြီးမှ ပထမဆုံးစစ်စည်းကို ကျော်နိုင်လိမ့်မည်ဖြစ်၏။

'ဖေဗယ်'သည် သူဌာနချုပ်ဖြစ်သော အင်ပီရီရယ်ဟိုတယ်၌ပင် တည်ငြိမ်စွာနေပြီး ရှေ့တန်းစာမျက်နှာကို ကွပ်ကဲနေ၏။ ကံကောင်းသည်မှာ သမ္မတဆာယူရီယာဦးစီးသော အနောက်ဘက် စစ်မျက်နှာမှ ရန်သူတပ်ဖွဲ့များ ယခုအထိ ထိုးစစ်မဆင်ကြသေး။

သမ္မတ ဆာယူရီယာ ဘာလုပ်နေမည်ကို 'ဖေဗယ်' တွေး၍ ရသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘရွတ် စွန့်ခွာသွားပြီဖြစ်သော အမေရိကန်စစ်စခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီး အောင်ပွဲခံနေမည်။ 'ဖေဗယ်' သည် သမ္မတဆာယူရီယာ၏ အောင်ပွဲခံနေမည့်ပုံများကို တွေးပြီး ပြီးလိုက်မိ၏။ သမ္မတ ဆာယူရီယာလက်တွင်

စစ်သားရှစ်ထောင်ကျော်ရှိနေ၏။ ထိုစစ်သား ရှစ်ထောင်ကျော်၏ ထိုးစစ်ကို ကြံ့ကြံ့ခံထားခိုင်းသည့် သူ၏ တပ်ဖွဲ့အင်အားမှာ တစ်ထောင်မျှရှိ၏။ အကယ်၍ သမ္မတဆာယူရီယာသာ ဤသတင်းရသွားပြီး ပါးနပ်စွာ လှုပ်တစ်ပြက် ထိုးစစ်ဆင်နိုင်လျှင် သူ မည်သို့မျှ ခံနိုင်တော့မည် မဟုတ်။

သို့သော် သူမကြောက်။

သမ္မတဆာယူရီယာမှာ ဉာဏ်ရှိသူမဟုတ်။ တစ်ယောက်ယောက် သူထံ ဤသတင်းသွားပေးဦးလည်း သူ ယုံမည်မဟုတ်။ မမှန်သတင်းဟုသာ ယူလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ ‘ဖေဗယ်’သည် ဒေးဗစ်ဝတ်နှင့် မင်နင်းကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။

မင်နင်းက ရှေးဦးစွာ သူ့ဘက်က လုပ်ငန်းများအခြေအနေကို တင်ပြလိုက်၏။

“လူတွေကို ဘေးကင်းရာကိုရောက်အောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့တော့ အမြန်ဆုံးရွှေ့ခိုင်းနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထင်သလောက် ခရီးမပေါက်ဘူး။ အချိန်တော့ ယူဦးမယ်။ ဒေးဗစ်ဝတ်... မုန်တိုင်းက ရောက်လာဖို့ အချိန်လိုဦးမယ် မဟုတ်လား”

မင်နင်းက မေးလိုက်၏။

“မလိုတော့ဘူး... ဒီမုန်တိုင်းက မူလ ကျွန်တော်မှန်းဆထားတာထက် ပိုပြီး မြန်မြန်ရွှေ့လာနေတယ်။ ညနေ ငါးနာရီလောက်မှာ ဒီကို ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဟာ...ညနေ ငါးနာရီမထိုးခင်တော့ ဘယ်လိုမှ ကျန်နေတဲ့ အလုပ်တွေကို ပြီးအောင် လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ပြီးရမယ်... တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပြီးကိုပြီးရမယ်”

‘ဖေဗယ်’က ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျား မုန်တိုင်းက ငါးနာရီလောက် ရောက်မယ် ဟုတ်လား”

‘ဖေဗယ်’က ဒေးဗစ်ဝတ်ကို မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရောက်ရောက်ချင်း ဘာဖြစ်မလဲ”

“လေက တစ်နာရီ မိုင် ခြောက်ဆယ်နှုန်းလောက်နဲ့ စတိုက်မယ်”

“ပင်လယ်ဒီရေက ဘယ်တော့တက်လာမလဲ”

“အဲဒါက ဇလဗေဒပညာရှင်တွေမှ တိတိကျကျပြောနိုင်မယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ဘူး။ အင်း... ကျွန်တော် တိတိကျကျ တစ်ခုပြောရဲတာတော့ ခြောက်နာရီထက်တော့ ကျော်မယ်မထင်ဘူး”

“ခု နေ့လယ်နှစ်နာရီ၊ ဒီတော့ အများဆုံး နောက် လေးနာရီ၊ အနည်းဆုံး သုံးနာရီ အလုပ်လုပ်ဖို့ အချိန်ရဦးမယ်။ ဒီကြားထဲ ရာသီဥတုအခြေအနေက ဘယ်လိုရှိမလဲ”

“တိမ် တဖြည်းဖြည်း ပိုထူလာမယ်၊ ပင်လယ်ဘက်က တိုက်လာတဲ့လေလည်း တဖြည်းဖြည်း ပိုပြင်းလာမယ်”

“ခု အရှေ့ဘက်စစ်မျက်နှာအခြေအနေက...”

မင်နင်းကို မေးလိုက်၏။

“တောင့်ခံထားကြတုန်းပဲ... ဒါပေမဲ့ ကြာကြာတော့ ဆက်တောင့်ခံထားနိုင်ကြတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ မကြာခင် စဆုတ်ပေးရတော့မယ်။ ကျွန်တော် ခုတွေးပူနေတာက အဲဒီဆုတ်တဲ့အခါပဲ။ အဲဒီဆုတ်တဲ့ အခါမှာ စနစ်တကျ ထိန်းပြီး မဆုတ်နိုင်ရင် ပိုလ်ချုပ်လိုကွန်ဗြူရှင်းရဲ့ တပ်တွေက အနောက်ဘက်စစ်မျက်နှာက ဆုတ်လာမယ့် ကျွန်တော်တို့တပ်တွေနဲ့ အရှေ့ဘက်စစ်မျက်နှာက ဆုတ်သွားမယ့် တပ်တွေရဲ့ကြားကို ရောက်သွားနိုင်တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်သွားရင်တော့ ကျွန်တော်တို့တပ်တွေ ခါးချိုးခံရသလိုဖြစ်ပြီး မြို့တော်အတွင်းမှာ ရန်သူတွေနဲ့အတူ မုန်တိုင်းကျတဲ့အခါ ပိတ်မိနေတော့မယ်”

“ဒီပြဿနာမှာ အရေးကြီးဆုံးက ပစ်အားနဲ့ ရွှေ့နှုန်း ကိုက်နေဖို့ပဲ။ ဒီကိစ္စမှာလည်း ချာလီ.. ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် အချိန်ကိုက်မှုတွေကို စည်းကြပ်ပါ”

“စိတ်ချပါ ဂျူလီရီ... ကျွန်တော် အစွမ်းရှိသလောက်တော့ အကုန်ကြိုးစားမှာပဲ”

မင်နင်း အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွား၏။

‘ဗေဗယ်’က သူ့ရှေ့မှ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်က အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။
‘ဗေဗယ်’က ဒေးဗစ်ဝတ်၏ လက်တစ်ဘက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား စောစောက ပြောတဲ့အထဲမှာ မိုးအကြောင်း မပါသေးဘူးနော်”

“မုန်တိုင်းကျရင် မိုးလည်းရွာမှာပေါ့”

“ဘယ်လောက်ရွာမလဲ”

“နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်းမှာ နီဂရီတိုလွင်ပြင်တစ်ခုလုံးကို လေးလက်မ ငါးလက်မလောက် အနည်းဆုံး ရေလွှမ်းသွားတဲ့အထိတော့ ရွာမှာပဲ”

“ဟင်... တော်တော်ရွာတာပဲ၊ ဒီမိုးနဲ့ စစ်ဆင်းရေးလုပ်ဖို့တော့ သိပ်မလွယ်ဘူးထင်တယ်”

“ခင်ဗျား မုန်တိုင်းအတွင်းမှာ ဘာစစ်ဆင်ရေးမှ လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်က မုန်တိုင်းအတွင်းမှာလုပ်ဖို့ စဉ်းစားနေတာမဟုတ်ဘူး။ မုန်တိုင်းပြီးတဲ့အချိန်အတွက် စဉ်းစားနေတာ”

‘ဖေဗယ်’၏ ကြိုတင်တွေးနိုင်ပုံများကို ကြားပြီး ဒေးဗစ်ဝတ် အံ့သြသွား၏။

“ကိုင်း... ခင်ဗျား သွားနိုင်ပြီ။ မုန်တိုင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာသတင်းပဲထူးထူး ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်း လာအကြောင်းကြားပါ”

X X X

အရှေ့ဘက် စစ်မျက်နှာ၌ ဗိုလ်ချုပ်လုံကွန်မြူး၏ ဒုတိယအကြိမ် ထိုးစစ်ကို ‘ဖေဗယ်’တပ်များသည် အင်အားမမျှသဖြင့် ဆက်မခံနိုင်တော့။ ပထမခံစစ်စည်းမှ ဒုတိယခံစစ်စည်းသို့ ဆုတ်ပေးရ၏။ ဒုတိယခံစစ်စည်းမှာ မြို့ဆင်ခြေဖုံး၌ ရှိ၏။

‘ဖေဗယ်’တပ်များသည် ဒုတိယခံစစ်စည်းသို့ မဆုတ်မီ နောက်ပိုင်းမှ လက်နက်ကြီးများကို အစွမ်းကုန် ပစ်ခတ်ခိုင်း၏။

လက်နက်ကြီးများ၏ ကျည်ဆန်ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် ရန်သူ ခေါင်းမထောင်နိုင်မီ စနစ်တကျ ဒုတိယခံစစ်စည်းသို့ ဆုတ်လိုက်ကြ၏။ ရန်သူတပ်ဖွဲ့များအနေဖြင့် သူတို့ ဆုတ်သွားကြသည်ကိုပင် မသိလိုက်ကြ။

ပထမခံစစ်စည်းနှင့် ဒုတိယခံစစ်စည်းအကြားမှာ ခရီးအတော်လှမ်း၏။

ကွင်းပြင်တစ်ခုကို ဖြတ်ခဲ့ရ၏။

ဗိုလ်ချုပ်လုံကွန်မြူးသည် ‘ဖေဗယ်’ တပ်ဖွဲ့များ၏ ဒုတိယခံစစ်စည်းရှိရာသို့ ဆက်လက်ချီတက်ခိုင်း၏။ ‘ဖေဗယ်’တပ်ဖွဲ့များသည် ရန်သူကိုက်တစ်ရာအတွင်းသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်အထိ လုံးဝ မပစ်သေးဘဲ လက်တစ်ကမ်းအလိုသို့ရောက်မှ အသင့်ချိန်ထား ရွယ်ထားသော စက်သေနတ်များဖြင့် တစ်ပြိုင်တည်း လှမ်းပစ်၏။ ရန်သူ အလွန်အထိနာလှ၏။ ရာပေါင်းများစွာ ကျဆုံးကုန်၏။

ဗိုလ်ချုပ်လုံကွန်မြူးသည် သူတပ်ဖွဲ့များကို နောက်ပြန်မဆုတ်စေဘဲ ရောက်သည့်နေရာတွင်ပင် ကြံ့ကြံ့ခံထားခိုင်း၏။

ကံကောင်းသည်မှာ ထိုအချိန်၌ အနောက်ဘက် စစ်မျက်နှာမှ ပစ်ခတ်သံများ ပေါ်လာ၏။ သမ္မတဆာယူရီယာ၏ တပ်ဖွဲ့များ 'ဗေဗယ်'၏ တပ်ဖွဲ့များကို ထိုးစစ် စဆင်လေပြီ။ သူတို့အားလုံး စိတ်ဓာတ်ပြန်တက်သွား၏။

သမ္မတဆာယူရီယာသည် သူတပ်ဖွဲ့များကို အသေခံ၍ ထိုးစစ်ဆင်ခိုင်းရာ၌ ဗိုလ်ချုပ်လိုကွန်ဗြူးထက်ပင် ပို၍ ရက်စက်၏။ ရန်သူ၏ ပြင်းထန်လှသော လက်နက်ကြီးများကြားမှ မြောက်များစွာ အသေခံ၍ ရှေ့တိုက်စေ၏။ ထို့ကြောင့် နေရာသုံးခု၌ပင် 'ဗေဗယ်'၏ ခံစစ်ကြောင်းကို ဖောက်လိုက်နိုင်၏။ 'ဗေဗယ်'၏ တပ်ဖွဲ့များဘက်၌လည်း အကျအဆုံး မသေးပါ။ ရန်သူဘက်လောက် မများသော်လည်း ရာချီ၍ပင်ရှိ၏။ အလောင်းများမှာ ခံစစ်စည်းတစ်လျှောက်လုံး ပြည့်ကျပ်နေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် 'ဗေဗယ်' ဆက်မတောင့်ထားခိုင်းနိုင်တော့။ မြို့တွင်းသို့ စစ်မျက်နှာနှစ်ဘက်လုံး၌ပင် ဆုတ်ခွဲရန် အမိန့်ပေးလိုက်ရ၏။

မြို့တွင်းတိုက်ပွဲ စလေပြီ။

မြို့တွင်းတိုက်ပွဲမှာ လမ်းမများ၊ အိမ်များပေါ်တွင် တိုက်ခိုက်ရသော တိုက်ပွဲဖြစ်သဖြင့် စစ်မျက်နှာကျဉ်း၏။ သမ္မတဆာယူရီယာ၏ တပ်ဖွဲ့များသည် လူအင်အားမများသော်လည်း ရှိသည့်အင်အားကို အကုန်သုံး၍ မရ။ ထိုစစ်မှာ စူးရှသင့်သလောက် မစူးရှဘဲဖြစ်နေ၏။ ပိုဆိုးသည်မှာ 'ဗေဗယ်'က သူတပ်ဖွဲ့များ ဆုတ်ခွဲသည့် လမ်းတစ်လျှောက်မှ အိမ်များကို အကုန်မီးရှို့ခိုင်း၏။ ထို့ကြောင့် ရန်သူတပ်ဖွဲ့များမှာ မီးအရှိန်ကြောင့် ရှေ့တိုးရ ပိုပြီး ခက်ခဲစေ၏။

ညနေ ၄ နာရီတွင် 'ဗေဗယ်'သည် သူ့လက်နက်ကြီးများ ထားသော စခန်းကို ဆက်မထိန်းထားနိုင်တော့။ ရန်သူ ဆက်အသုံးမပြုနိုင်အောင် အရေးကြီးသည့် အစိတ်အပိုင်းများကို ဖျက်ဆီးစေပြီး စွန့်ခွာခဲ့ရ၏။

ထိုအချိန်၌ မင်နင်းဦးဆောင်သော မြို့နေလူထုအား ဘေးကင်းရာအရပ်သို့ ကြီးကြပ်ပို့ဆောင်နေသည့် တပ်အင်အား နှစ်ထောင်မှ တစ်ထောင်ငါးရာကို နောက်ဆုံးခံစစ်စည်းလုပ်ရန် ရည်ရွယ်ထားသော ပေရှစ်ဆယ်အမြင့် ကွန်တိုမျှဉ်းကြောင်း တလျှောက် အသင့်တူးထားသည့် ဗုံးခိုကျင်းများတွင် နေရာယူစေ၏။

နောက် ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် 'ဗေဗယ်'သည် သူ့ဌာနချုပ်ကို အင်ပီရီရယ်ဟိုတယ်မှ စွန့်ခွာရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်မှာ ထိုအချိန်၌ ဟိုတယ်ခေါင်မိုးပေါ်တွင် အလုပ်များနေ၏။ 'ဗေဗယ်' လွှတ်ခေးခိုင်းသောဆတ်သား လာခေါ်မှပင် ဟိုတယ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့၏။

'ဗေဗယ်'က ဒေးဗစ်ဝတ်ကို ဟိုတယ်အရှေ့တွင် စောင့်နေ၏။

“ကျွန်တော့်တပ်တွေတော့ အရှေ့စစ်မျက်နှာကရော၊ အနောက်ဘက်စစ်မျက်နှာကရော ဆုတ်ခဲ့ကြပြီ။ ခု အရှေ့ဘက် စစ်မျက်နှာက ချီတက်လာတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်လုံကွန်မြူနစ်ရဲ့တပ်တွေ၊ အနောက်ဘက်စစ်မျက်နှာက ချီတက်လာတဲ့ သမ္မတဆာယူရီယာရဲ့ တပ်တွေ မြို့ထဲမှာ ဆုံမိကြတော့မယ်။ သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ပြီး အောင်ပွဲခံကြတော့မယ်။ ပျော်လွန်းလို့ ကျွန်တော်တို့ရှိတဲ့နေရာကိုတောင် ရုတ်တရက် ချီတက်လာကြဦးမှာမဟုတ်ဘူး။ ရမ်အရက်တစ်လုံးဖောက်ခိုင်းပြီး အတူများသောက်နေကြဦးမလား မသိဘူး”

မြို့တွင်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လျှင် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ကဲ...သွားကြစို့၊ ခင်ဗျားရဲ့ မုန်တိုင်းရန်က လွတ်မယ့် ပေရှစ်ဆယ်အမြင့်က စခန်းကို။ ဪ... နေဦး၊ ကျွန်တော်တို့ မသွားခင် ဒီဟိုတယ်ကိုလည်း မီးရှို့ခိုင်းလိုက်ဦးမှပဲ”

‘ဖေဗယ်’သည် သူ့နောက်လိုက်တစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ ဟိုတယ်ကို မီးရှို့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

အရှေ့ဘက် စစ်မျက်နှာ၌ ဗိုလ်ချုပ်လုံကွန်မြူနစ်၏ ဒုတိယအကြိမ် ထိုးစစ်ကို ‘ဖေဗယ်’တပ်များသည် အင်အားမမျှသဖြင့် ဆက်မခံနိုင်တော့။ ပထမခံစစ်စည်းမှ ဒုတိယခံစစ်စည်းသို့ ဆုတ်ပေးရ၏။ ဒုတိယခံစစ်စည်းမှာ မြို့ဆင်ခြေဖုံး၌ ရှိ၏။

‘ဖေဗယ်’တပ်များသည် ဒုတိယခံစစ်စည်းသို့ မဆုတ်မီ နောက်ပိုင်းမှ လက်နက်ကြီးများကို အစွမ်းကုန် ပစ်ခတ်ခိုင်း၏။

လက်နက်ကြီးများ၏ ကျည်ဆန်ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် ရန်သူ ခေါင်းမထောင်နိုင်မီ စနစ်တကျ ဒုတိယခံစစ်စည်းသို့ ဆုတ်လိုက်ကြ၏။ ရန်သူတပ်ဖွဲ့များအနေဖြင့် သူတို့ ဆုတ်သွားကြသည်ကိုပင် မသိလိုက်ကြ။

ပထမခံစစ်စည်းနှင့် ဒုတိယခံစစ်စည်းအကြားမှာ ခရီးအတော်လှမ်း၏။

ကွင်းပြင်တစ်ခုကို ဖြတ်ခဲ့ရ၏။

ဗိုလ်ချုပ်လုံကွန်မြူနစ်သည် ‘ဖေဗယ်’တပ်ဖွဲ့များ၏ ဒုတိယခံစစ်စည်းရှိရာသို့ ဆက်လက်ချီတက်ခိုင်း၏။ ‘ဖေဗယ်’တပ်ဖွဲ့များသည် ရန်သူကိုက်တစ်ရာအတွင်းသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်အထိ လုံးဝ မပစ်သေးဘဲ လက်တစ်ကမ်းအလိုသို့ရောက်မှ အသင့်ချိန်ထား ရွယ်ထားသော စက်သေနတ်များဖြင့် တစ်ပြိုင်တည်း လှမ်းပစ်၏။ ရန်သူ အလွန်အထိနာလှ၏။ ရာပေါင်းများစွာ ကျဆုံးကုန်၏။

ဗိုလ်ချုပ်လုံကွန်မြူနစ်သည် သူ့တပ်ဖွဲ့များကို နောက်ပြန်မဆုတ်စေဘဲ ရောက်သည့်နေရာတွင်ပင် ကြံ့ကြံ့ခံထားခိုင်း၏။ ကံကောင်းသည်မှာ ထိုအချိန်၌ အနောက်ဘက် စစ်မျက်နှာမှ ပစ်ခတ်သံများ ပေါ်လာ၏။ သမ္မတဆာယူရီယာ၏ တပ်ဖွဲ့များ ‘ဖေဗယ်’၏ တပ်ဖွဲ့များကို ထိုးစစ် စဆင်လေပြီ။ သူတို့အားလုံး စိတ်ဓာတ်ပြန်တက်သွား၏။

သမ္မတဆာယူရီယာသည် သူတပ်ဖွဲ့များကို အသေခံ၍ ထိုးစစ်ဆင်ခိုင်းရာ၌ ဗိုလ်ချုပ်လိုကွန်ဗြူးထက်ပင် ပို၍ ရက်စက်၏။ ရန်သူ၏ ပြင်းထန်လှသော လက်နက်ကြီးများကြားမှ မြောက်များစွာ အသေခံ၍ ရှေ့တိုက်စေ၏။ ထို့ကြောင့် နေရာသုံးခု၌ပင် 'ဗေဗယ်'၏ ခံစစ်ကြောင်းကို ဖောက်လိုက်နိုင်၏။ 'ဗေဗယ်'၏ တပ်ဖွဲ့များဘက်၌လည်း အကျအဆုံး မသေးပါ။ ရန်သူဘက်လောက် မများသော်လည်း ရာချီ၍ပင်ရှိ၏။ အလောင်းများမှာ ခံစစ်စည်းတစ်လျှောက်လုံး ပြည့်ကျပ်နေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် 'ဗေဗယ်' ဆက်မတောင့်ထားခိုင်းနိုင်တော့။ မြို့တွင်းသို့ စစ်မျက်နှာနှစ်ဘက်လုံး၌ပင် ဆုတ်ခွဲရန် အမိန့်ပေးလိုက်ရ၏။

မြို့တွင်းတိုက်ပွဲ စလေပြီ။

မြို့တွင်းတိုက်ပွဲမှာ လမ်းမများ၊ အိမ်များပေါ်တွင် တိုက်ခိုက်ရသော တိုက်ပွဲဖြစ်သဖြင့် စစ်မျက်နှာကျဉ်း၏။ သမ္မတဆာယူရီယာ၏ တပ်ဖွဲ့များသည် လူအင်အားမများသော်လည်း ရှိသည့်အင်အားကို အကုန်သုံး၍ မရ။ ထိုစစ်မှာ စူးရှသင့်သလောက် မစူးရှဘဲဖြစ်နေ၏။ ပိုဆိုးသည်မှာ 'ဗေဗယ်'က သူတပ်ဖွဲ့များ ဆုတ်ခွဲသည့် လမ်းတစ်လျှောက်မှ အိမ်များကို အကုန်မီးရှို့ခိုင်း၏။ ထို့ကြောင့် ရန်သူတပ်ဖွဲ့များမှာ မီးအရှိန်ကြောင့် ရှေ့တိုးရ ပိုပြီး ခက်ခဲစေ၏။

ညနေ ၄ နာရီတွင် 'ဗေဗယ်'သည် သူ့လက်နက်ကြီးများ ထားသော စခန်းကို ဆက်မထိန်းထားနိုင်တော့။ ရန်သူ ဆက်အသုံးပြုနိုင်အောင် အရေးကြီးသည့် အစိတ်အပိုင်းများကို ဖျက်ဆီးစေပြီး စွန့်ခွာခဲ့ရ၏။

ထိုအချိန်၌ မင်နင်းဦးဆောင်သော မြို့နေလူထုအား ဘေးကင်းရာအရပ်သို့ ကြီးကြပ်ပို့ဆောင်နေသည့် တပ်အင်အား နှစ်ထောင်မှ တစ်ထောင်ငါးရာကို နောက်ဆုံးခံစစ်စည်းလုပ်ရန် ရည်ရွယ်ထားသော ပေရှစ်ဆယ်အမြင့် ကွန်တိုမျှဉ်းကြောင်း တလျှောက် အသင့်တူးထားသည့် ဗုံးခိုကျင်းများတွင် နေရာယူစေ၏။

နောက် ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် 'ဗေဗယ်'သည် သူ့ဌာနချုပ်ကို အင်ပီရီရယ်ဟိုတယ်မှ စွန့်ခွာရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်မှာ ထိုအချိန်၌ ဟိုတယ်ခေါင်မိုးပေါ်တွင် အလုပ်များနေ၏။ 'ဗေဗယ်' လွှတ်ခေးခိုင်းသောဆတ်သား လာခေါ်မှပင် ဟိုတယ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့၏။

'ဗေဗယ်'က ဒေးဗစ်ဝတ်ကို ဟိုတယ်အရှေ့တွင် စောင့်နေ၏။

"ကျွန်တော့်တပ်တွေတော့ အရှေ့စစ်မျက်နှာကရော၊ အနောက်ဘက်စစ်မျက်နှာကရော ဆုတ်ခွဲကြပြီ။ ခု အရှေ့ဘက် စစ်မျက်နှာက ချီတက်လာတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်လိုကွန်ဗြူးရဲ့တပ်တွေ၊ အနောက်ဘက်စစ်မျက်နှာက ချီတက်လာတဲ့

သမ္မတဆာယူရီယာရဲ့ တပ်တွေ မြို့ထဲမှာ ဆုံမိကြတော့မယ်။ သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ပြီး အောင်ပွဲခံကြတော့မယ်။ ပျော်လွန်းလို့ ကျွန်တော်တို့ရှိတဲ့နေရာကိုတောင် ရုတ်တရက် ချီတက်လာကြဦးမှာမဟုတ်ဘူး။ ရမ်အရက်တစ်လုံးဖောက်ခိုင်းပြီး အတူများသောက်နေကြဦးမလား မသိဘူး”

မြို့တွင်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လျှင် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ကဲ..သွားကြစို့၊ ခင်ဗျားရဲ့ မုန်တိုင်းရန်က လွတ်မယ့် ပေရှစ်ဆယ်အမြင့်က စခန်းကို။ ခြောက်... နေဦး၊ ကျွန်တော်တို့ မသွားခင် ဒီဟိုတယ်ကိုလည်း မီးရှို့ခိုင်းလိုက်ဦးမှပဲ”

‘ဖေဗယ်’သည် သူ့နောက်လိုက်တစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ ဟိုတယ်ကို မီးရှို့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

အခန်း(၅)

‘ဖေဗယ်’နှင့် ဒေးဗစ်ဝတ်တို့ လိုက်ပါလာသောကားသည် အင်ပီရီရယ်ဟိုတယ်မှ စတင်ထွက်ခွာလာ၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် စစ်၏အနိဋ္ဌာရုံများ သူ့ဘဝတွင် ပထမဆုံး ကိုယ်တွေ့မြင်ဖူး၏။ မြို့တော်တစ်ခုလုံး မီးခိုးလုံးကြီးများနှင့်ပြည့်နေ၏။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ ထွက်ခွာသွားသည့် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် အလောင်းများမှာ လမ်းဘေး၌ ပြည့်ကျပ်နေ၏။

ကောင်းကင်ပြင်မှာ ပို၍ မှောင်ကျလာသည်။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် လမ်းဘေးတစ်လျှောက်မှ အလောင်းများကို ကြည့်ပြီး သူရင်ထဲ၌ ဆိုနှင့်လာသလိုရှိ၏။

“ခင်ဗျားလူတွေ ဒီလောက်တောင်ပဲ လူထုကို သတ်ဖို့လိုသလား”

“ဒီလိုမှ မသတ်ဘဲ ထိန်းရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူခြောက်သောင်းကျော်ကို ဘေးကင်းရာအရပ်ကို အချိန်မီရောက်အောင် ခေါ်သွားနိုင်ကြမလဲ။ ဒီတိုင်းပြည်မှာ မုန်တိုင်း လုံးဝမကျတာ နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်လောက် ရှိသွားပြီ။ မုန်တိုင်းအကြောင်း ရှင်းပြပြီးခေါ်လို့ ဘယ်သူက ယုံမလဲ၊ လိုက်ကြမလဲ။ နောက်ရှင်းပြနေဖို့လည်း အချိန်မရဘူး။ ဒီလူတွေ သေရတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်မှာရှိသလို ခင်ဗျားမှာလည်း ရှိတယ်။ ခင်ဗျား မုန်တိုင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အသိဉာဏ်ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ မင်းအာဏာရှိတယ်။ မုန်တိုင်းကျတော့မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလာပြောလို့ ကျွန်တော်သိပြီး ဒီလိုရက်စက်မှုတွေ သုံးပြီး ဒီလူထုကြီးကို ရွှေ့ပစ်ရတာ။ ခင်ဗျား လာမပြောရင် ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဒီလိုလည်း ကျင့်သုံးမိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျား သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ဦးရေဟာ ဘယ်လောက်ရှိမလဲ”

“ခု ဘယ်ပြောနိုင်ဦးမလဲ... ငါးထောင်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ခြောက်ထောင်လည်းဖြစ်နိုင်တယ်။ တစ်သောင်းလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ခင်ဗျား သေတဲ့လူဦးရေချည်းပဲ မတွက်နဲ့။ ရှင်တဲ့ဦးရေကိုလည်း တွက်ဦး။ ဒီအလုပ်လုပ်ကြတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေကလည်း သူတို့အသက်ကို စွန့်ပြီး လုပ်ကြရတာ။ သူတို့ထဲကရော ဘယ်နှစ်ယောက် မုန်တိုင်းရန်က လွတ်အောင် အချိန်မီပြေးနိုင်ကြမယ်လို့ ခင်ဗျားထင်လဲ။ ဒီမှာ မစ္စတာ ဒေးဗစ်ဝတ်... ခင်ဗျားတို့ ခရစ်ယာန်ကျမ်းစာထဲမှာ ခင်ဗျား ဖတ်ဖူးမှာပေါ့။ ဣသရေလ လူမျိုးတွေကို ခင်ဗျားတို့ ဘုရားရှင်က ပင်လယ်နီကို ဖြတ်ပြီးကယ်တော့ သူ့လူတွေဖြတ်တုန်း ပင်လယ်ရေကို နှစ်ခြမ်းခွဲပြီး လမ်းဖြစ်အောင် သူတန်ခိုးနဲ့ လုပ်ပေးပြီး နောက်က ရန်သူ အီဂျစ်စစ်သားတွေ လိုက်လာတဲ့အခါ ပင်လယ်အတွင်းလည်းရောက်ရော စောစောကလမ်းကို ပင်လယ်ရေပြင်နဲ့ ပြည့်သွားအောင် ပြန်ဖန်ဆင်းပြီး အီဂျစ်စစ်သားတွေ စစ်မြင်းတွေ အကုန်လုံး ပင်လယ်နီထဲသေအောင် လုပ်ခဲ့တာ။ ခု ကျွန်တော့် ရန်သူတပ်ဖွဲ့တွေကို ကျွန်တော် ရှင်းပစ်ဖို့ကြံထားတာလည်း ဒီနည်းနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပါပဲ”

စခန်းချမည့် ကုန်းမြင့်ပိုင်းရှိ ခံစစ်စည်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ကားအနီးသို့ ကော်စတန် ရောက်လာ၏။

“ဟိုရှေ့က လူအုပ်ကြီးက ဘာလဲ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က မေးလိုက်၏။

“ဘေးလွတ်ရာကို သွားနေကြတဲ့ မြို့လူထုလေ။ ဒါ နောက်ဆုံးကျန်တဲ့အသုတ်ပဲ။ နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်ဆိုရင် ဒီလူတွေအားလုံး ရေဘေးဒဏ်က လွတ်မယ့်နေရာကို ရောက်သွားကြပြီ”

“ခင်ဗျားရော ဘယ်မှာ စခန်းချမလဲ”

“ဒီရှေ့တန်းမှာပဲ၊ ခင်ဗျားအတွက် ‘ဖေဗယ်’သတ်မှတ်ပေးတဲ့ ဗုံးခိုကျင်းမှာပဲ အတူနေမယ်။ ဒေါ်ဆန်ကလည်း ပိုလိုမြို့မယ့် ကုန်းတွင်းပိုင်းကို ဆက်မလိုက်တော့ဘူး။ ဒီမှာပဲ ကျွန်တော်တို့နဲ့ သေချင်သေပါစေ၊ အတူနေမယ် တဲ့”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ပင်လယ်ပြင်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ပင်လယ်ရေပြင်မှာ အပြာရောင်ဟူ၍ လုံးဝမရှိတော့။

ညစ်ထေးနေ၏။

တောင်ဘက်တွင် မိုးသီးမိုးပေါက်များကို သယ်ဆောင်လာဟန်ရှိသော တိမ်ညိုတိမ်မည်းကြီးများမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် မာန်ဖီ၍ လာလျက်ရှိလေပြီ။ ပိုဆိုးသည်မှာ မြို့တွင်း၌ လောင်နေသော မီးမှ မီးခိုးများကြောင့် ကောင်းကင်ပြင်မှာ ပို၍ မည်းမှောင်လာစေ၏။

“ဗုံးခိုကျင်းတွေမှာ ရေလွှတ်မြောင်းရော လုပ်ထားပေးဖို့ သတိမှ ရကြရဲ့လား မသိဘူး။ ရေလွှတ်မြောင်း မလုပ်ထားပေးရင် ကျင်းတွေဟာ မိုးရွာတာနဲ့ ရေပြည့်လာပြီး လူဆက်နေလို့ ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမုန်တိုင်းနဲ့အတူ မိုးသီးမိုးပေါက်တွေ ခင်ဗျား မကြုံဖူးအောင် ရွာချတာ တွေရမယ်”

“လုပ်ထားတယ်... ‘ဖေဗယ်’က သိပ်သတိကောင်းတဲ့လူ၊ သူ လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေမှာ ဘာမှ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့တာ မရှိဘူး”

ဒေးဗစ်ဝတ်မှာ ကော်စတန်နှင့်အတူ သူ့အတွက် သတ်မှတ်ပေးထားသော ဗုံးခိုကျင်းရှိရာသို့ လျှောက်သွား၏။ ဗုံးခိုကျင်းအနီး၌ ဒေါ်ဆန် ထိုင်နေ၏။

“ဟင်း... ဒေးဗစ် မင်း အချိန်မီရောက်လာသေးတာပဲ။ ငါက မင်း ထပ်များ အဖမ်းခံနေရပြန်ပြီလားလို့”

ဒေါ်ဆန်က ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘေးရန်ပိုကင်းတဲ့ ကုန်းတွင်းပိုင်းဘက်ကို လိုက်သွားဖို့ ကောင်းတယ်။ ဒီနေရာဟာ မုန်တိုင်းကျလာရင် အန္တရာယ်အများဆုံး နေရာပဲ”

“တော်ပြီကွာ... သေမှသေပဲ၊ မလိုက်ချင်ပါဘူး။ မြို့တွင်းက စစ်သားတွေမောင်းထုတ်လို့ ပြေးလာကြတဲ့ လူတွေရဲ့မျက်နှာကို မင်းကို မြင်စေချင်တယ်။ စိတ်ဓာတ်သိပ်ကျပြီး မျက်နှာတွေဟာ အသက်မရှိတဲ့ လူသေတွေရဲ့မျက်နှာလိုပဲ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ဗုံးခိုကျင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျင်းက တိမ်သေးတယ်၊ ဒီမှာ ပေါက်ပြားမရှိတော့ဘူးလား၊ နည်းနည်းပိုနက်အောင် ထပ်တူးကြရအောင်”

“ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်... ငါ လိုက်ရှာကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်ဆန်က ပေါက်ပြားရှာရန် ထွက်သွား၏။ မကြာမီ သံချွန်တစ်ခုကို ကိုင်ပြီး ပြန်လျှောက်လာ၏။

“ပေါက်ပြားတော့ မရှိဘူး... ဒါပဲ ရှိတယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်နှင့် ကော်စတန်တို့က ဒေါ်ဆန်ယူခဲ့သော သံချွန်ဖြင့် သူတို့ကျင်းကို ပိုနက်အောင် ဆက်တူးကြ၏။ ဒေါ်ဆန်က အပေါ်မှ မတ်တပ်ရပ်ကြည့်နေ၏။

“ခင်ဗျားလက်က ဒဏ်ရာတွေ ဘယ့်နှယ်နေသေးလဲ”

“သက်သာပါတယ်... လူမည်းဆရာဝန်တစ်ယောက်က ဆေးထည့်ပြီး ပတ်တီးသစ် ပြန်စည်းထားပေးတယ်”

ထိုအချိန်၌ မြို့ထဲမှ သေနတ်သံများလည်း လုံးဝ တိတ်ဆိတ်သွားလေပြီ။ သူပုန်တပ်အားလုံး ပေရှစ်ဆယ်အမြင့်ရှိ ခံစစ်ကြောင်းကို ရွှေ့လာနိုင်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်ဟန်ရှိ၏။

ခံစစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်တွင် ‘ဖေဗယ်’ တပ်သားများမှာ အားလုံး အသင့်အနေအထားဖြင့် နေရာယူထား၏။ လက်နက်ကြီး အားလုံးမှာသမ္မတဆာယူရီယာ၏ တပ်ဖွဲ့များလက်သို့ ကျသွားလေပြီ။

ယခု အားထားစရာ အဝေးပစ် လက်နက်ဟူ၍ မော်တာ စိန်ပြောင်းများသာ ရှိ၏။ ပြဿနာမှာ ၎င်းစိန်ပြောင်းများအတွက်လည်း ကျည်အနည်းငယ်သာ ရှိ၏။

မကြာမီ ရန်သူတပ်ခွဲတစ်ခွဲ 'ဖေဗယ်'၏ ခံစစ်ကြောင်းရှိရာသို့ ချီတက်လာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

မြို့တွင်းမှ ထွက်သော လမ်းအတိုင်း ချီတက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်တို့ ရောက်နေသောနေရာမှာ ကုန်းမြင့်ပိုင်းဖြစ်၍ မြို့တစ်ခုလုံးကို ဆီးမြင်နေရ၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ပင်လယ်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

စောစောက မှောင်နေသော ပင်လယ်ဘက်မှ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းမှာ ယခု လုံးဝမည်းသွားလေပြီ။

အဝေးမှ လျှပ်လက်နေသည်များကိုလည်း ကြောက်မက်ဖွယ် လှမ်းမြင်နေရ၏။ လေရှိန်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ပိုပြင်းထန်လာနေ၏။ တစ်နာရီ မိုင်လေးဆယ်၊ ငါးဆယ်နှုန်းခန့်သို့ပင် ရောက်၍နေလေပြီ။

မြို့တွင်းမှ ချီတက်လာသော ရန်သူတပ်ခွဲသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် 'ဖေဗယ်'၏ ခံစစ်ကြောင်းအနီးသို့ ရောက်လာ၏။

ကိုက်နစ်ရာအတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ကိုက်တစ်ရာအတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ရန်သူများမှာ 'ဖေဗယ်'၏ ခံစစ်ကြောင်းဘက်မှ လုံးဝ စတင်ပစ်ခတ်မှု မရှိသေးသဖြင့် အံ့သြနေ၏။ ရှေ့ဆုံးမှ ချီတက်လာသော ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက သူ့ရဲဘော်များအား လက်ပြ၍ ခေတ္တနားထားခိုင်း၏။ အရှေ့သို့ အကဲခတ်၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်ချီတက်လာစေ၏။

ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်သာ လိုတော့မည်။

ရန်သူစစ်သားများ၏ မျက်နှာကိုပင် ကောင်းစွာမြင်နေရလေပြီ။ 'ဖေဗယ်'မှာ လုံးဝ မပစ်ခတ်သေး။

ကိုက်သုံးဆယ်ခန့်သာ လိုတော့သည်။

ရန်သူများသည် လမ်းလျှောက်ချီတက်လာရာမှ မြေပြင်တွင် မှောက်ပြီး တွား၍ ချီတက်ကြ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် 'ဖေဗယ်'၏

ရဲဘော်များက စတင်ပစ်ခတ်၏။ လက်တစ်ကမ်းမျှ အကွာတွင်ရှိပြီး အပေါ်မှလည်း ဆီး၍ နေရာယူထားကြသဖြင့် စက်သေနတ်နှင့် လက်ပစ်ဗုံးများကို အစွမ်းကုန်သုံး၍ ပစ်ခတ်၏။ ရန်သူအများအပြား အတုံးအရုံး ကျဆုံးကုန်၏။ အရာရှိလုပ်သူက ချက်ချင်းပင် သူတပ်များကို ပြန်ဆုတ်ရန် အမိန့်ပေး၏။

လေမှာ တဖြည်းဖြည်း ပိုပြင်းထန်လာ၏။

မိုင်ခြောက်ဆယ်နှုန်း။

မိုင်ရှစ်ဆယ်နှုန်း။

နောက်ဆုတ်သွားသော ရန်သူစစ်သားများသည် လေဒဏ်ကို မခံနိုင်သမျှ လဲကျသူကျ၊ ဦးထုပ်နှင့် သေနတ်များ လေတွင် လွင့်ပါသူလွင့်ပါ။ ခက်ခဲစွာ နောက်ဆုတ်နေရ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် လူနှစ်ထောင်ခန့် ရှိမည့် ရန်သူ၏ တပ်ဖွဲ့သစ်များသည် အဝေးမှ ချီတက်လာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

မိုင် ကိုးဆယ်နှုန်း။

မိုင်တစ်ရာနှုန်း။

ရန်သူအားလုံး မည်သို့မျှ ဆက်ပြီး မြေပြင်တွင် ရပ်မနေနိုင်ကြတော့။ လေကွယ်အရပ်သို့ ပြေးကြရလေပြီ။ သစ်ပင်နှင့် အဆောက်အအုံကြီးများ ရှိရာသို့ ပြေးသွားကြရ၏။ အများစုမှာ လေအရှိန်ဖြင့် လမ်းပေါ်တွင် လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သမ္မတ ဆာယူရီယာ၏ တပ်ဖွဲ့များသည် မည်သို့မျှ တိုက်စစ်အသစ်ကို ဆက်လက်ဆင်နွှဲနိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်။

မုန်တိုင်းရောက်လာပြီ။

စိန့်ပါရီမြို့တော်တစ်ခုလုံးမှာ မြူများနှင့် အုပ်သွား၏။ စင်စစ် ဤအုပ်သွားသည့်မြူမှာ မြူမဟုတ်။ တိမ်နိမ့်များဖြစ်၏။ ကောင်းကင်ပြင် တစ်ခုလုံးမှာ လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်များဖြင့် လင်းထိန်နေ၏။

လေအရှိန်မှာ ပို၍ ပြင်းထန်လာ၏။

ကော်စတန်နှင့် ဒေါ်ဆန်မှာ အပြင်ဘက်သို့ ခေါင်းထုတ်ထားရာမှ လေဒဏ်ကို ဆက်မခံနိုင်တော့သဖြင့် ကျင်းထဲသို့ ဖင်ထိုင်ချလိုက်၏။

ကျင်းတစ်ဘက်စွန်းတွင် ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ဂျူလီတို့ ရင်ဆိုင်ရမည့် အန္တရာယ်အကြောင်းကို တွေးမိပြီး ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

“ဟိုကောင်လေး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ဒေါ်ဆန်က ကော်စတန်ကို မေးငေါ့ပြပြီး မေးလိုက်၏။

“သူ့ကြောင့် လူတွေ ဘယ်လောက်အသက်ရှင်ရတယ်ဆိုတာ မတွေးဘဲ သူ့ကြောင့် လူတွေ ဘယ်လောက်သေရတယ်ဆိုတာပဲ တွေးပြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေတာလေ”

“ဒီကောင်ဟာ သူ့ပညာမှာပဲ တော်တယ်၊ ဘဝအကြောင်း ဘာမှ သိသေးတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်... လူ့ဘဝဟာ ဘာမှ ပြီးပြည့်စုံတာ မရှိဘူးဆိုတာ သူ ခုထိ သဘောမပေါက်သေးဘူး။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဘဝဟာ မြင်းကုန်ကူးသလိုပဲ။ အကောင်းများဖို့အတွက် အဆိုး အနည်းအကျဉ်းကိုတော့ သည်းခံကြရမှာပဲ”

“ဒီကောင် ဒီသဘောတွေကို ဘယ်တော့မှ နားလည်မယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီသဘောတွေကို နားလည်ခဲ့တာ ကြာပြီ။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့သုံးနိုင်ခဲ့တာ နည်းပါတယ်”

ဒေါ်ဆန်က ကော်စတန် မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကော်စတန်က မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။

X X X

ရောစတွန်မှာ လူငယ်မဟုတ်။ အသက်အရွယ်ကြီးလှပြီ။ ထိုကြောင့် နှစ်ရက်တိတိ ဘဝကို ခွန်အားသုံး၍ ပြင်းထန်စွာရုန်းရသော အခါ၌ ဇရာကြောင့် လူမှာ အလွန်နွမ်း၍နေလေပြီ။ စိတ်ဆောင်နေ၍သာ သူ ယခုထိ မလဲသွားသေးခြင်းဖြစ်၏။ ပင်ကိုကလည်း နှလုံးရောဂါ ရထားသူဖြစ်သဖြင့် သူ့ရင်ဘတ်မှာ တဖြည်းဖြည်း နာစပြု၍ နေလေပြီ။

သို့သော် ရောစတွန်အခြေအနေမှာ မစွပ်ဝယ်လင်တန် အခြေအနေနှင့်စာလျှင် ကောင်းသေးသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။

မစွပ်ဝယ်လင်တန်မှာ နဂိုကပင် ဘဝကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရုန်းကန်ဖူးသူမဟုတ်ဘဲ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှုလည်း လုံးဝ ရှိသူမဟုတ်သဖြင့် ယခု ပင်ပန်းဆင်းရဲသည့်အင်္ဂါကို ခံရသောအခါ၌ လုံးဝ မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ တစ်ချိန်လုံး အမျိုးမျိုး ညည်းတွားနေ၏။

ဂျူလီမှာ ခြေထောက်တွင် အင်္ဂါရထားသူဖြစ်သော်လည်း သူတို့သုံးယောက်တွင် သူမသည် အခြေအနေအကောင်းဆုံး၊ ခံနိုင်ရည် အရှိဆုံးဖြစ်နေ၏။

“တို့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ဘယ်လိုမှ ဆက်နေဖို့ မသင့်တော့ဘူး။ နီဂရိုတို့လွင်ပြင်ဘက်ရောက်တဲ့အထိ ကြိုးစားရွှေ့သွားကြဦးမှ ထင်တယ်။ ခု ထိုးစစ်ဆင်ဖို့ ထွက်သွားကြတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်လုံကွန်ဗြူးရဲ့တပ်တွေ တစ်ဘက်က တန်ပြန်ထိုးစစ်ကိုခံရရင် မခံနိုင်ဘဲ တပ်ပျက်ပြီး ပြန်ပြေးချင် ပြေးလာကြဦးမယ်။ အဲဒီအခါမှာ တို့ စောစောက ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အန္တရာယ်ထက် ပိုဆိုးတာကို တွေ့ချင် တွေ့နေကြဦးမယ်”

ရောစတွန်က ပြောလိုက်၏။

“နီဂရိုတို့လွင်ပြင်က ဒီက ဘယ်လောက် ဝေးဦးမလဲ”

“ရှစ်မိုင်လောက်ပဲ ရှိမှာပေါ့”

ဂျူလီ၏ အမေးကို ရောစတွန်က ပြန်ဖြေလိုက်၏။

တကယ်တော့ ဤရှစ်မိုင်ဆိုသည့်ခရီးမှာ လမ်းကောင်းကို ဖြတ်သွားရမည့်ခရီးမဟုတ်။ ချိုင့်များ၊ တောင်ကုန်းများ၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို ကျော်၍ ခက်ခဲစွာ သွားရမည့် ခရီးဖြစ်၏။

သူတို့သည် ရှေးဦးစွာ မူလစခန်းချရန် သတ်မှတ်ထားသော ဗုံးခိုကျင်းများတူးထားသည့်နေရာသို့ ပြန်တက်လာကြ၏။ ရိက္ခာဘူးအချို့ ကျန်သေးက ယူရန်ဖြစ်၏။

ဘာမှ မကျန်တော့။

မလှမ်းမကမ်းတွင် ပစ်ထားသော ဂရိလူမျိုး ပါပီရိုဒို၏အလောင်းကိုသာ တွေ့ကြရ၏။

သူတို့သည် နီဂရိုတို့လွင်ပြင်ရှိသော အရပ်သို့ ဦးတည်ပြီး လျှောက်လာကြ၏။ လမ်းတွင် ငှက်ပျောခင်း၊ နာနတ်ခင်းနှင့် ကြံခင်းများကို ဖြတ်ခဲ့ရ၏။

တဲအချို့ကို တွေ့၏။

တဲများအတွင်း၌ မည်သူမျှမတွေ့။ အိမ်ရှင်များ စစ်ဘေးရန်မှ ကင်းဝေးရာသို့ ပြေးကြပြီဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ တဲတစ်လုံးအတွင်း၌ ရမ်အရက်တစ်လုံးကို တွေ့၍ ယူလာခဲ့ကြ၏။

ညနေ ငါးနာရီခွဲပြီ။

လေပြင်းများ စ၍ကျခဲ့ပြီ။

ထိုအချိန်၌ ဂျူလီတို့အဖွဲ့သည် နီဂရီတိုလွင်ပြင်ဘေးမှ ပေတစ်ထောင်ခန့်မြင့်မည့် တောင်ကုန်းကို ခက်ခဲစွာ ဖြတ်ကျော်ရန် ကြိုးစားနေရတုန်း ဖြစ်၏။

“ကျွန်မတို့ ဆက်သွားနိုင်ပါ့ဦးမလား”

ဂျူလီက ရောစတွန်ကို မေးလိုက်၏။

“ရတယ်... တို့သွားချင်တဲ့နေရာက ဒီတောင်ကုန်းကိုကျော်တာနဲ့ ရောက်ပြီ”

ရောစတွန်က ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဒီတောင်ကုန်းကိုကျော်တဲ့အထိ သွားရဦးမယ်... ဟုတ်လား၊ ကျွန်မတော့ ဘယ်လိုမှ ဆက်မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး”

မစ္စပ်ဝယ်လင်တန်က ပြောလိုက်၏။

“မနိုင်လည်း ဆက်လျှောက်ရမှာပဲ၊ ဒီနေရာက လေတင်ရပ် ဖြစ်နေတယ်။ ခု မုန်တိုင်းစကျနေပြီ။ တော်တော်ကြာ ခုထက် လေပြင်းလာရင် ဒီလေတင်မှာရပ်နေတဲ့ သတ္တဝါတွေဟာ တစ်ကောင်မှ အသက်ရှင်ကျန်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား သေချရင်နေခဲ့”

ဂျူလီတို့အဖွဲ့ ဆက်လျှောက်သွား၏။

နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာလျှင် တောင်ကုန်းထိပ်ကိုကျော်ပြီး လေကွယ်ရပ်သို့ ရောက်သွား၏။ လေကွယ်ရပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် လေဒဏ်မှ သိသိသာသာ သက်သာသွား၏။

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

ရောစတွန်က ဂျူလီကို တောင်အောက် နီဂရီတိုလွင်ပြင်ရှိ လူသွားလမ်းရှိရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။ လမ်းလုံးပြည့် စီတန်း၍ လျှောက်သွားနေကြသော လူအုပ်ကြီးဖြစ်၏။

“ဘယ်က လျှောက်လာကြတဲ့လူအုပ်ကြီးလဲ”

“ဘယ်ကရှိရမှာလဲ... စိန့်ပါရီမြို့ထဲက ပြေးလာကြတဲ့ လူတွေပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် မုန်တိုင်းကျမယ့်သတင်း ကြိုရပြီး ပြေးလာခဲ့ကြတဲ့ လူတွေပေါ့”

ရောစတွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ဤလူထုသည် မုန်တိုင်းကျမည့် သတင်းကို အဘယ်က ကြားသနည်း။

ဒေးဗစ်ဝတ်ထံမှ လွဲပြီး ဘယ်သူ့ထံကမှ မဖြစ်နိုင်။ ဤသို့ဖြစ်က ဒေးဗစ်ဝတ်သည် အသက်ရှင်နေဦးမည်။ ဂျူလီ ချက်ချင်းတွေးမိ၏။

ဝမ်းသာသွား၏။

“ဟိုးရှေ့နားက အောက်ကိုထိုးကျနေတဲ့ မည်းမည်းဟာ ကျောက်ဖျာကြီးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီအောက်မှာပဲ တို့ စခန်းချကြရအောင်”

ကျောက်ဖျာရှိရာသို့ သူတို့လျှောက်သွားကြ၏။ ကျောက်ဖျာအနီးသို့ ရောက်သောအခါ၌ သူတို့ မျှော်လင့်လာခဲ့ကြသည့်အတိုင်းပင် ကျောက်ဖျာအောက်တွင် ဂူသဖွယ် လူဝင်ခိုနိုင်သောနေရာလွတ်ကို တွေ့ကြရ၏။

သူတို့ ကျောက်ဖျာအောက်သို့ ဝင်ခိုမိပြီး မကြာမီပင် ပြင်းထန်သော မိုးပေါက်ကြီးများ ကျလာ၏။
မုန်တိုင်းကျလေပြီ။

ရောစတွန်သည် ရမ်ပုလင်းကိုဖွင့်၍ အနည်းငယ် သောက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဂျူလီကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

x x x

မီးလောင်နေသော စိန်ပါရီမြို့မှာ လေပြင်းစကျသည်နှင့် မီးညွန့်များမှာ တစ်အိမ်မှတစ်အိမ်သို့ကူးပြီး ပြားကျသွား၏။
တစ်မြို့လုံးကို မီးဖုံးသွားသလိုရှိ၏။ ထို့နောက် မိုးပေါက်များ ကျလာ၏။

မိုးပေါက်များမှာ အလွန်ကြီးလှ၏။

ပန်ကန်လုံးခန့် ရှိ၏။

ဤမျှကြီးသော မိုးပေါက်ကြီးများ၊ လေအရှိန်ဖြင့် လူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ကျသောအခါ၌ ခဲနှင့်ပေါက်ခြင်းခံရသွဲ့သို့
နာလှဘိ၏။ 'ဖေဖယ်'၏ ခံစစ်ကြောင်း ငုံ့ခိုကျင်းများတွင် နေရာယူထားသော လူအားလုံးသည် လေဒဏ်မှ သက်သာအောင်
ကျင်းအတွင်း၌ ထောင့်ကပ်ပြီး ဝပ်နေကြ၏။

လေအရှိန်မှာ ပို၍ပို၍ ပြင်းထန်လာ၏။

ကော်စတန်မှာ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ကျသော မိုးပေါက်များကို အရွယ်ကြီးလွန်းသဖြင့် ပထမ မိုးသီးများဟုပင်ထင်၏။ နောက်
အသေအချာသတိထားမှ မိုးပေါက်ဖြစ်သည်ကို သိလိုက်၏။

သူသည် မျက်နှာကို လုံးဝ မမော့ရဲ။

မော့လိုက်သည်နှင့် မိုးပေါက်အရှိန်ကြောင့် လက်သီးဖြင့် မျက်နှာကို အထိုးခံရသကဲ့သို့ ခံစားရ၏။

ဒေါ်ဆန်သည် သူ့လက်မှ ဒဏ်ရာများကို မိုးပေါက်များ မမှန်ရန် အတွက် သူ့လက်ကို သူ့ခန္ဓာကိုယ်အောက်သို့ လှိုက်ထားလိုက်၏။
သူ့ကျောပေါ်သို့ ကျလာသော မိုးဒဏ်မှာ မခံနိုင်အောင် နာကျင်လှ၏။

သူ အလိုလိုနေရင်း မျက်ရည်များ ကျလာ၏။ ဝမ်းနည်းလာ၏။ သူငိုနေသည်ကို ကော်စတန်နှင့် ဒေးဗစ်ဝတ်တို့နှစ်ဦးလုံး
မသိလိုက်ကြ။

သိနိုင်စရာလည်း မရှိ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ မိုးသံလေသံများနှင့် ဆူညံလျက် ရှိ၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် လေသံကို အထူးဂရုစိုက်၍ နားထောင်၏။ မြန်နှုန်းကို တွက်ဆ၏။ မုန်တိုင်းကျချိန်၌ လေတိုက်နှုန်းကို
မိုက်နှုန်းဖြင့် မတိုင်း၊ 'ဘီးဖုတ်'စကားဖြင့် တိုင်းထွာ၏။ ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး 'ဘီးဖုတ်'တီထွင်ခဲ့သော တိုင်းထွာနည်းဖြစ်သဖြင့်

ဘီးဖုတ်စကေးဟု ခေါ်တွင်ခြင်း ဖြစ်၏။

ရွက်သင်္ဘောခေတ်က သုံးသော တိုင်းထွာမှုစနစ်ဖြစ်၏။

ဘီးဖုတ်စကေး ၁၂ မှာ ပင်လယ်အတွင်း၌ ရွက်သင်္ဘောများ မသွားလာသင့်သော လေတိုက်နှုန်းဟု ရေယာဉ်မှူးများ နားလည်၏။ မိုင်နှုန်းအားဖြင့် ၆၄ မိုင်နှုန်းဖြင့် ညီမျှ၏။

ယခု အပြင်တွင် တိုက်နေသော လေတိုက်နှုန်းမှာ ဘီးဖုတ်စကေး ၁၂ ထက် များစွာကျော်လွန်လေပြီ။ ဒေးဗစ်ဝတ် တွက်ဆကြည့်၏။ ဘီးဖုတ်စကေး ၁၂ လေတိုက်နှုန်းရှိချိန်၌ လေဖိအားသည် ၁ စတုရန်းလက်မပေါ်တွင် ၁၇ ပေါင်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သာမန်အရွယ်အစားရှိသော အိမ်တစ်လုံးအပေါ်၌ ပျမ်းမျှဖိအားသည် သုံးတန်ကျော်ရှိ၏။ ယခု အပြင်၌ လေတိုက်နှုန်းမှာ မိုင် ၁၇၀ နှုန်းခန့်ရှိ၏။ ဤမျှ လေတိုက်နှုန်းရှိချိန်၌ အိမ်တစ်လုံးအပေါ်၌ ကျနေမည့် ပျမ်းမျှလေဖိအားသည် အဘယ်မျှ ရှိချေမည်နည်း။ မည်သည့်အိမ်မျှ ထိုလေဖိအားကို ခံနိုင်တော့မည် မဟုတ်။ စိန့်ပါရီမြို့တော်အတွင်းရှိ အိမ်တိုင်းသည် ပြိုလဲကုန်ကြတော့မည် ဧကန်ဖြစ်၏။ သစ်ပင်အားလုံးသည်လည်း အမြစ်ပါ ကျွတ်ထွက်ကုန်ကြလေပြီ။

မိုးရွာသည့်အားမှာ အရှိန်ပြင်းထန်လှ၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်တို့ ဝပ်နေသော ဗုံးခိုကျင်းများမှာ ရေထွက်ပေါက်သာ စနစ်တကျ ကြိုမလုပ်ထားမိလျှင် အလွန်ပြဿနာတက်လေတော့မည်။ ရေထွက်ပေါက်လုပ်ထားသည့်ကြားမှပင် ကျင်းအတွင်း၌ ရေမကြာခဏ ပြည့်တက်လာချင်၏။ အပြင်ထွက်သည့်ရေနှင့် အတွင်းပြန်ဝင်သည့်ရေမမျှဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ကျင်းအတွင်း၌ ထိုင်နေရသူ၏ဘဝမှာ ရေစီးသန်သော ချောင်းအလယ်၌ ထိုင်နေရသည့်လူ၏ဘဝနှင့် တူလှဘိ၏။

ကော်စတန်မှာ အလွန်သတ္တိကောင်းသူဖြစ်၏။ သို့သော် ယခု ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူ အလွန်ကြောက်နေမိ၏။

သူသည် စစ်မြေပြင်အမျိုးမျိုး၌လည်းကောင်း၊ ဆန္ဒပြပွဲအမျိုးမျိုး၌လည်းကောင်း သတင်းလိုက်ယူခဲ့ဖူး၏။ တစ်ခါမှ ဤသို့ မကြောက်ခဲ့။ သူ ဆက်ဆံခဲ့သမျှမှာ လူများဖြစ်၏။ ပြော၍ဆို၍ စည်းရုံး၍ ရ၏။ ယခုကဲ့သို့ စည်းရုံးမရနိုင်သော သဘာဝအန္တရာယ်ဆိုးမျိုးမဟုတ်။

မုန်တိုင်းမှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ ကျားဆိုးတို့နှင့် တူလှ၏။

ကျားဆိုးထက် ပိုဆိုးဦးမည်။ ကျားမှာ သေနတ်နှင့်ပစ်၍ သက်နိုင်၏။ မုန်တိုင်းမှာ ဘာနှင့်မှ ပစ်သတ်၍ မရ။ သူသည် ဒေးဗစ်ဝတ်အနားသို့ တိုး၍ အသံကုန်အော်ပြီး မေးလိုက်၏။

“ဒီလို မိုးတွေလေတွေကျနေတာ ဘယ်လောက်ကြာဦးမလဲ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က မကြား၊ ကော်စတန်က ဒုတိယအကြိမ် အသံကုန် အော်၍ မေးရပြန်၏။

“ရှစ်နာရီလောက်ကြာဦးမယ်၊ ပြီးရင် ခဏ ရပ်သွားမယ်”

“နောက်တော့...”

“ဒီလိုပဲ နောက် ဆယ်နာရီလောက်ထပ်ပြီး လေတွေ မိုးတွေ ဆက်ကျဦးမယ်။ လေက ခုတိုက်နေတဲ့ဘက်က မဟုတ်တော့ဘူး။ ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်က ပြန်တိုက်လိမ့်မယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်၏ အဖြေစကားကို ကြားရသောအခါ၌ ကော်စတန်သည် ပို၍ ထိတ်လန့်သွားမိ၏။ သူစိတ်ထဲ၌ ထင်ထားသည့် မုန်တိုင်းတစ်ခုသည် အကြာဆုံး လေးငါးနာရီခန့်သာ ရှိပေမည်။ ဤမျှ ကြာလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မထင်ခဲ့မိ။

ခက်ချေပြီ။

နေဝင်သွားပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ လျှပ်လက်သည့်အချိန်မှလွဲ၍ မည်းမည်းမှောင်နေ၏။ လျှပ်လက်ပြီးတိုင်း ကြားနေရသည့် မိုးခြိမ်းသံများမှာလည်း နားကွဲလှတတ်ဖြစ်၏။

လေတိုက်နှုန်းမှာ ပို၍ပို၍ မြန်လာနေဆဲဖြစ်၏။

“ခုထက် အခြေအနေဆိုးနိုင်သေးလား”

ကော်စတန်က မေးလိုက်၏။

“ဆိုးဦးမယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ကော်စတန်၏ မေးခွန်းကို နားထောင်ပြီး ကော်စတန်သည်သဘာဝ၏ အင်အားများကို ဘာမှ နားလည်သေးသူ မဟုတ်ကြောင်း ချက်ချင်း တွေးလိုက်မိ၏။

သူသည် အကုမ္ပဏီအင်အားကို အကြီးဆုံးအင်အားအဖြစ် ထင်ကောင်းထင်နေမည်။ တကယ်တော့ မုန်တိုင်းကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ အကုမ္ပဏီတစ်လုံး ပေါက်ကွဲလိုက်ခြင်းသည် အလွန်နည်းသော စွမ်းအင်တစ်ခုကို ဖြည့်စွက်ပေးလိုက်ခြင်းနှင့်သာ တူ၏။ ကန်ကြီးအတွင်းသို့ ရေတစ်ပုံး လောင်းထည့်ပေးလိုက်သကဲ့သို့သာ ရှိမည်။

ယခု 'မေဘယ်'၏ လေတိုက်နှုန်းကိုလည်း မုန်တိုင်းများထဲတွင် အမြန်ဆုံး လေတိုက်နှုန်းဟု ထင်ကောင်းထင်မည်။ မမှန်ပါ။ 'မေဘယ်'၏ လေတိုက်နှုန်းထက် ပြင်းထန်သော မုန်တိုင်းပေါင်းများစွာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူး၏။ ဥပမာ- အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု 'မောင့်ဝါရှင်တန်'၌ တိုက်ခတ်ခဲ့သော မုန်တိုင်း၏ လေတိုက်နှုန်းမှာ နှစ်ရာတစ်ဆယ့်တစ်ပိုင်နှုန်း ရှိ၏။ ဤနှုန်းမှာ လေတိုက်နှုန်း ကိရိယာ မပျက်စီးသွားမီ တိုင်းနိုင်ခဲ့သော နှုန်းသာ ရှိသေး၏။ ယခု 'မေဘယ်'၏ လေတိုက်နှုန်းမှာ မိုင်နှစ်ရာနှုန်းထက် မပိုသေး။ သူ မှတ်မိသည်။ လူတို့ လက်တွေ့ မတိုင်းထွာနိုင်ကြသေးသော်လည်း သင်္ချာနည်းဖြင့် တွက်ချက်ကြည့်သော နည်းများအရ အားအလွန်ကောင်းသော 'တိုနားဒိုး' မုန်တိုင်းတစ်ခုအတွင်း၌ လေတိုက်နှုန်းမှာ တစ်နာရီ မိုင်ခြောက်ရာကျော်အထိ ရှိနိုင်၏။

သို့သော် 'တိုနားဒိုး'မှာ အရွယ်အစားအားဖြင့် အလွန်သေး၏။

ယနေ့ ဒေဗစ်ဝတ်တို့ ရင်ဆိုင်နေရသည့် 'ဟာရီကိန်း' မုန်တိုင်းမှာ အရွယ်အစားအားဖြင့် အလွန်ကြီး၏။ ထို့ကြောင့် 'တိုနားဒိုး'မှာ တိုက်လေယာဉ်ပျံနှင့်တူပြီး 'ဟာရီကိန်း'မှာ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံနှင့် တူ၏။

တိုက်လေယာဉ်ပျံသည် မြန်နှုန်းအားကောင်းသော်လည်း ဖျက်ဆီးနိုင်စွမ်းတွင် ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများကဲ့သို့ အားမကောင်း။ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံမှာ ဖျက်ဆီးနိုင်စွမ်းတွင် တိုက်လေယာဉ်ပျံထက် အဆပေါင်း များစွာ ပိုကောင်း၏။ အလားတူပင် ဟာရီကိန်းမုန်တိုင်း၏ ဖျက်ဆီးနိုင်စွမ်းမှာ တိုနားဒိုးမုန်တိုင်းထက် အဆများစွာ အားကြီး၏။

သူ မှတ်မိသေးသည်။

၁၉၅၃ ခုနှစ်က ဗြိတိန်နိုင်ငံအနီး မြောက်ပင်လယ်တွင် ကျခဲ့သည့် မုန်တိုင်း။ ထိုစဉ်က ဒေဗစ်ဝတ်မှာ ကျောင်းသားဘဝ ဖြစ်၏။ ထိုမုန်တိုင်းကြောင့် မြောက်ပင်လယ်၏ ရေစီးကြောင်းများမှာ တန့်၍ပင် သွား၏။ ဟော်လန်နိုင်ငံမှာ ရေကာတာအားလုံး ကျိုးသွားပြီး နိုင်ငံအနှံ့ အပြားတွင် ရေလွှမ်းမိုးမှုများဖြစ်စေ၏။ ဗြိတိန်နိုင်ငံ၏ 'အင်္ဂလီယာ'အရှေ့ပိုင်းတွင် နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော်အတွင်း အကြီးဆုံးသော ရေလွှမ်းမိုးမှုများကို ဖြစ်စေခဲ့၏။

ဒေါ်ဆန်သည် သူ့လက်နှစ်ဘက်ကို အောက်တွင်လှိုပြီး အမျိုးမျိုး တွေးနေ၏။

သူသည် ကျော်ကြားမှုအတွက် ကရစ်ဘီယန်ပင်လယ်ဘက်သို့ ငါးဖမ်းထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ဝါသနာပါ၍ ထွက်လာသူမဟုတ်။

တော်ပြီ။

သူ့စိတ်ထဲ၌ ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ကျန်ရှိသော သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို ပင်လယ်နားသို့ ဘယ်အခါမှ မလာတော့။ လေပြင်းကို ဘယ်အခါမှ မမြင်ချင်တော့။ သဲကန္တာရ ရပ်ပိုင်းမှ လေ လုံးဝ မတိုက်သောနေရာမျိုးတွင် သွားနေတော့မည်။

တစ်ချိန်တည်းတွင် သူ့ရင်ထဲ၌ တွေးနေမိပြန်သည်။ ယနေ့ သူ ရလိုက်သော အတွေ့အကြုံများသည် လူဖြူတစ်သိန်းလျှင် တစ်ဦး ရရန်ခက်ခဲသော အတွေ့အကြုံဖြစ်၏။ ပင်လယ်၏ ရေနက်ပိုင်းသို့ သွားပြီး ငါးဖမ်းသောအလုပ်ကို သူ ဝါသနာမပါသော်လည်း ကမ်းခြေ၌ အေးချမ်းစွာထိုင်၍ ငါးများရသည့်အလုပ်ကိုမူ သူ ဝါသနာပါ၏။

မုန်တိုင်းမှာ သူ့ဘဝကို ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့ပြီ။

သူသည် နယူးရော့မြို့တော်ကြီးကဲ့သို့ နတ်ဘုံနတ်နန်းတမျှ ကြီးကျယ်သော မြို့ကြီးများတွင် နေရသည့် ဘဝကိုလည်း အထင်မကြီးတော့။ မနေချင်တော့။ လူ့ဘဝ၏ အနှစ်အရသာသည် ဘာဖြစ်ရမည်ဟု ယနေ့ သူနားလည်ခဲ့ပြီ။ ဤ ဆင်ဖာနှင့်ဒတ်နိုင်ငံတွင်ပင် အခြေချပြီး မြေယာတစ်ကွက်ဝယ်၍ အေးချမ်းစွာနေလျှင် မကောင်းပေဘူးလား။ သူ့စိတ်တွင် သူသည် ယနေ့မှပင် လူလားမြောက်လာခဲ့သည်ဟု ထင်နေမိ၏။

မုန်သည်။

သူ ယခင်က အလွန်တူချင်လှသော ကမ္ဘာ့ကျော်စာရေးဆရာကြီး ဟိုင်းမင်းဝေး၏ဘဝနှင့် သူ့ဘဝသည် ယနေ့မှပင် တူခဲ့လေပြီ။ သို့သော် သူ ဟိုင်းမင်းဝေး မဖြစ်ချင်တော့ပါ။

လေသည် ပို၍ ပြင်းထန်လာ၏။

ရွံ့ပုပ်နံ့များလည်း ရလာသလို ရှိ၏။

ညသန်းခေါင်တွင် မုန်တိုင်း၏ အပြင်းထန်ဆုံးအဆင့်သို့ ရောက်၏။ မိုးမှာ မုန်တိုင်းအစပိုင်းကကဲ့သို့ အလွန်ကြီးသော မိုပေါက်များဖြင့် မရွာချတော့။ မြူများအသွင် မိုးဖွဲများအဖြစ် ရွာနေ၏။ သို့သော် ထို မိုးဖွဲများသည် လေတွင် တစ်နာရီ မိုင်တစ်ရာနှုန်းဖြင့် ပြေးသွားနေသော မိုးဖွဲဖြစ်၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ဒီရေတက်လာမည့်ဘေးကို အမျိုးမျိုးတွေးနေ၏။

လျှပ်လက်လိုက်တိုင်း သူ့ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်၏။ အဝေးမှတောင်များမှာ မုန်တိုင်းဒဏ်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ ကြုံကြုံခံပြီး ရပ်တည်နေသည်ကို သူ မကြာခဏ တွေ့ရတတ်၏။ မုန်တိုင်းသည် တောင်များကို ပြိုအောင် ဖြိုနိုင်အား မရှိပါ။ သူသည် မကြာခဏ ခေါင်းကို အပြင်ထုတ်ကြည့်၏။ လေဒဏ်ကြောင့် ကြာကြာထုတ်မရ။ စက္ကန့်ပိုင်းသာ ထုတ်၍ ရ၏။

လျှပ်လက်သည့်အချိန်၌ သူသည် သူ့ဗုံးခိုကျင်းမှ ငါးကိုက်ခန့် အကွာတွင် လှိုင်းသဏ္ဌာန်မျိုးအရည်လွှာတစ်ခု တက်လာပြီး ပြန်လိမ့်ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဘာဖြစ်ရမည်ကို သူ မတွေးတတ်။

ကော်စတန်သည် ရုတ်တရက် သူ့လက်ကို ဗုံးခိုကျင်းအပြင်သို့ အနည်းငယ်ထုတ်ကြည့်၏။ လေဒဏ်ကြောင့် ရိုက်ချိုးခြင်းခံရသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။ များများသာ ထုတ်မိလျှင် ကျိုးသွားမည်မှာ သေချာလှ၏။

ဤမုန်တိုင်းသည် ဒေးဗစ်ဝတ်အဖို့ သူ မြေပြင်၌ လက်တွေ့ ပထမဆုံး ခံစားဖူးသော မုန်တိုင်းဖြစ်၏။ အကယ်၍ ဤမုန်တိုင်းကျော်သည်အထိသာ သူ အသက်ရှင်ခဲ့လျှင် သူသည် မုန်တိုင်းအကြောင်းကို ယခင်ကထက် ပိုနားလည် တတ်ကျွမ်းသည့် မိုးလေဝသပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လာပေတော့မည်။

မနက်သုံးနာရီတွင် လေဒဏ်သည် ပထမဆုံး အားပျော့သွား၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်သည် မုန်တိုင်း၏ ဤအပြောင်းအလဲကို ပထမဆုံး သတိပြုမိသူဖြစ်၏။ မိုးမှာ လုံးဝ မရွာတော့။

မနက်လေးနာရီ ထိုးခဲ့ပြီ။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဗုံးခိုကျင်းအပြင်ဘက်သို့ သူ့လက်ကို ထုတ်ကြည့်၏။ လေဒဏ်မှာ ပြင်းထန်ဆဲဖြစ်သော်လည်း ယခင်ကကဲ့သို့ လူ ကြံ့ကြံ့မခံနိုင်သည့် အဆင့်မျိုးတွင် မရှိတော့။

အပြင်ထွက်လျှင် အန္တရာယ်ရှိနိုင်သေးသည်ကို ဒေးဗစ်ဝတ်နားလည်၏။ သို့သော် ပညာသည်မျက်စိဖြင့် ယခုအချိန်၌ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှိနေမည့်မြင်ကွင်းကို ကြည့်ချင်၏။ ထို့ကြောင့် ဗုံးခိုကျင်းအပြင်သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ကြိုးစားထွက်လိုက်၏။

လေဒဏ်မှာ ဗုံးခိုကျင်းအတွင်း၌နေစဉ် ခံစားရသည့် လေဒဏ်နှင့် လုံးဝ မတူတော့။ မုန်တိုင်း၏ အားပျော့လာချိန်၌ တိုက်သောလေဟုသာဆိုသော်လည်း အလွန်အခံရကခက်အောင် ပြင်းထန်နေဆဲဖြစ်၏။

သူသည် မြင်ကွင်းကောင်းသော ရှေ့ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်တွင် ရှိသည့် ကမ်းပါးစွန်းရောက်သည်အထိ မြေပြင်၌ တွားပြီး ကြိုးစားရွေ့သွား၏။ ထို ကိုက်နှစ်ဆယ်ခရီးကို သူ ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှ သွားရ၏။

ကမ်းပါးစွန်းရောက်သောအခါ၌ သူသည် စိန့်ပါရီမြို့တော်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မှောင်မည်းနေသဖြင့် ပထမ ဘာမှ မတွေ့ရ။ မလှမ်းမကမ်းမှ လှိုင်းသံလိုလို ကြား၏။ သူနားကို သူ မယုံ။

လျှပ်စီးတစ်ချက် လက်သွား၏။

သူ့ရှေ့တွင် သူလုံးဝ မယုံနိုင်အောင် ရှိသော မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ပင်လယ်ရေစပ်သည် သူနှင့် ကိုက်နှစ်ရာအကွာခန့်တွင် ရောက်နေသည်။ လှိုင်းများမှာလည်း ကြောက်လန့်ဖွယ် လူးလိုမ့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဘုရား...ဘုရား”

သူ ပထမဆုံးအကြိမ် ဘုရားတလိုက်မိ၏။ စိန့်ပါရီမြို့တော်တစ်ခုလုံးမှာ ပင်လယ်ရေအောက်သို့ လုံးဝ ရောက်သွားလေပြီ။ မည်သည့် သက်ရှိသတ္တဝါမျှ ကျန်တော့မည်မဟုတ်။

အခန်း(၆)

ပထမဆုံး အလင်းရောင်ပေါ်လာချိန်၌ ဂျူလီသည် သူမ၏ တစ်ညလုံး ကွေးထားသောခွေးကို ဆန့်လိုက်၏။ ခွေးမှာ ကွေးထားရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ပြန်ဆန့်၍ပင် ရုတ်တရက် မရတော့။

ဂျူလီတို့အဖွဲ့ တစ်ညလုံး ခိုအောင်းခဲ့သော ကျောက်ဖျာအောက်မှနေရာမှာ ဤပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး၌ပင် အကောင်းဆုံးဟု ဆိုနိုင်၏။ လေဒဏ်မှာ အပြင်ပတ်ဝန်းကျင်၌ ကြောက်ဖွယ်အရှိန်ဖြင့် တိုက်ခတ်နေသည်ကို ကြားနေရသော်လည်း သူမတို့အဖွဲ့ကို လုံးဝ ဒုက္ခမပေး။

မိုးဒဏ်မှမူ လုံးဝ မလွတ်သော်လည်း တိုက်ရိုက်လည်း မခံရ။

မုန်တိုင်းကျ၍ မကြာမီပင် သူတို့ခိုနေသော ကျောက်ဖျာပေါ်မှ ရေများစီးကျလာ၏။ မကြာမီ ရေတံခွန်ကြီးဖြစ်သွား၏။ မကြာခဏ ထိုရေတံခွန်အတိုင်း သစ်ပင်ကြီးများပင် မျောပါလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူတို့ ခိုအောင်းနေသော နေရာမှာ လေဒဏ်၊ မိုးဒဏ် လုံသည်ဟု ဆိုသော်လည်း အလွန်ကျဉ်းလှ၏။ ခြေဆန့်စရာပင် နေရာမရှိ။ မိုးမှာ လေကြောင်းပြောင်းသွားတိုင်း မကြာခဏ အတွင်းသို့ ပက်တတ်သဖြင့် တစ်ညလုံး လူတိုင်း မိုးစိုနေ၏။

“အပေါ်က ကျောက်ဖျာကြီးကတော့ မပြိုကျလာနိုင်ပါဘူးနော်”

မစ္စင်ဝယ်လင်တန်က မကြာခဏ မေးတတ်၏။

“ခင်ဗျား စိတ်ချမ်းသာအောင်နေပါ။ ကျောက်ဖျာဆိုတာ အတွင်းက ကျောက်သားတွေနဲ့ ဆက်နေတာမို့ ရေဘယ်လောက် တိုက်စား တိုက်စား ဘယ်လိုမှ ရေထဲမျောပါနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ရောစတွန်က မကြာခဏ အားပေးရ၏။

“ဒီလောက် လေပြင်းရင် ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံးတောင် လေထဲပါသွားမှာ ကြောက်ရတယ်”

ဂျူလီက အပြင်ကလေးသံကို နားထောင်ပြီး ရောစတွန်ကို ပြောလိုက်၏။

“မပါသွားပါဘူး... ဒီကျွန်းဟာ ၁၉၁၀ ခုနှစ်တုန်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ မုန်တိုင်းတုန်းကလည်း ကြုံကြုံခံနိုင်တာပဲ။ ခု မုန်တိုင်းကိုလည်း

ကြံ့ကြံ့ခံဦးမှာပါ”

တစ်ညလုံး မည်သူမျှ တစ်မှေးမျှ မအိပ်နိုင်ကြ။

ရောစတွန်သည် သူ့အနာဂတ်အတွက် အမျိုးမျိုး တွေးကြည့်နေ၏။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ဇရာကြောင့် ဤမုန်တိုင်းကျော်သည်အထိ မည်သို့မျှ ဆက်ခံနိုင်တော့မည်မဟုတ်သည်ကို သူ နားလည်၏။

ထို့ကြောင့် သူ့အတွက် သူမပူပါ။ သူ့ဘေးမှ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်အတွက်သာ သူ တွေးပူ၏။

မစ္စင်ဝယ်လင်တန်မှာ စိတ်ညစ်စရာကောင်းအောင် ဒုက္ခပေးနေသူဖြစ်သဖြင့် သူ့အပေါ်တွင်မူ သူ စေတနာမရှိလှ။ မုန်တိုင်းနှင့် အတူ လွင့်ပါသွားလျှင်လည်း အေးသည်ဟုသာ သူ သဘောထားသည်။

သူ ပူသည်မှာ ဂျူလီအတွက်ဖြစ်၏။ ဂျူလီသည် ငယ်လည်း ငယ်သည်၊ နုပျိုသည်၊ လှသည်၊ သတ္တိရှိ၏။

အကျပ်အတည်းတွင် အလွန်အားထားရသည်။ လူ့ဘောင်လောကကြီးအတွက် အဖိုးတန်မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

ဤမိန်းကလေးမျိုးကို သူ မသေစေချင်ပါ။ လူ့ဘောင်လောကတွင် ဆက်ရှင်သန်စေချင်၏။ ဤမိန်းကလေး၏ ချစ်သူ ဒေးဗစ်ဝတ်ဆိုသူနှင့် မုန်တိုင်းကျော်သွားပြီးနောက် ပြန်လည်စုံစည်းကြပြီး ချမ်းမြေ့စွာလူ့ဘောင်လောက၌ ဆက်လက်နေစေချင်လှသေး၏။

အရက်ကျင်းခဲ့ပြီ။

“လေအရှိန် လျော့သွားသလိုပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်... မုန်တိုင်းရဲ့အဆိုးဆုံးအပိုင်းကို ကျော်ခဲ့ကြပြီနဲ့တူတယ်”

ရောင်နီ ပေါ်လာ၏။

လေအရှိန် ပိုနည်းသွား၏။

အလင်းရောင် ပေါ်ခဲ့ပြီ။

“ကျွန်မတို့ အပြင်ထွက်လို့ရနိုင်ပြီထင်တယ်”

“ထွက်ကြည့်တာပေါ့”

ကျောက်ဖျာအောက်မှ ပထမဆုံး ဂျူလီထွက်လိုက်၏။ ဂျူလီနောက်မှ မစ္စင်ဝယ်လင်တန် လိုက်သွား၏။

“ဟင်... ငါ့ဖိနပ်တော့ ရေထဲမျောပါသွားပြီ၊ လုပ်ပါဦး”

မစ္စင်ဝယ်လင်တန်က အော်လိုက်၏။

မှန်သည်။

ကျောက်ဖျာပေါ်မှ ရေများစီးကျမြဲဖြစ်သဖြင့် ကျောက်ဖျာဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရေများနှင့် ပြည့်နေ၏။ လူ၏ ခူးဆစ်မှု၊ ရေများမြုပ်နေ၏။

“ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး။ ရေအရှိန် ဒီလောက်ပြင်းနေတာ။ ကိစ္စမရှိဘူး... ရှင် မပူနဲ့။ ဒီရေဗွက်တွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖိနပ်ပါလို့လည်း ဘာမှ အကျိုးထူးမှာမဟုတ်ဘူး”

ရောစတွန်က နောက်ဆုံးမှ ထွက်လိုက်လာ၏။ သူ့နှလုံးရောဂါမှာ ပြန်ထစပြုနေပြီဖြစ်သဖြင့် သူ့လက်တစ်ဘက်က သူ့ရင်ဘတ်ကို ဖိထားပေးရ၏။

သူတို့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ မနေ့ညက သူတို့မြင်ထားကြသောမြင်ကွင်းနှင့် လုံးဝမတူတော့ပါ။ သစ်ပင်ကြီးမှန်သမျှမှာလည်း အရွက် လုံးဝ မရှိကြတော့။ အကိုင်းနှင့် အရိုးများသာ ကျန်တော့၏။

“ဟင်... ဟိုမှာ နီဂရီတိုလွင်ပြင်ဘက်ကို ကြည့်စမ်း”

ရောစတွန်က လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။ လွင်ပြင်တစ်ခုလုံးမှာ ပင်လယ်ပြင်ကဲ့သို့ ရေဖွေးဖွေးနှင့် ပြည့်နေ၏။

“မနေ့ညက ကျွန်မတို့တွေခဲ့တဲ့ လူအုပ်ကြီးထဲကလူတွေ တစ်ယောက်မှ အသက်ရှင်ကျန်ပါဦးမလား မသိဘူး”

မစ္စင်ဝယ်လင်တန်က ပြောလိုက်၏။

“ကျန်မှာပါ... သူတို့ တစ်ဘက်ကမ်းပါးကို ဦးတည်ပြီး လျှောက်သွားကြတာပဲ။ လေကွယ်ရာကိုတော့ ရှာလို့ တွေ့ကြမှာပါ။ မိုးဒဏ်ကသာ လွတ်ချင်လွတ်ကြလိမ့်မယ်”

ရောစတွန်က ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ကျွန်မတို့ အဲဒီလူတွေရှိမယ့်နေရာကို သွားကြရအောင်”

မစ္စင်ဝယ်လင်တန်က ပြောလိုက်၏။

“သွားလို့မဖြစ်သေးဘူး၊ မုန်တိုင်းက ပြီးသေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါ ပထမအကျော့ ရှိသေးတယ်၊ ဒုတိယတစ်ကျော့ ထပ်လာဦးမယ်”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ။ ကျွန်မ မယုံဘူး။ ခုပဲ လေ လုံးဝငြိမ်သွားတော့မလောက် ရှိနေပြီ”

“ခင်ဗျား နားမလည်ဘူး။ ခု ကျွန်တော်တို့ မုန်တိုင်းရဲ့မျက်လုံးလို့ခေါ်တဲ့ ဗဟိုပိုင်းကို ရောက်နေတာ။ မနေ့က တွေ့ပြီ ဒါက မုန်တိုင်းရဲ့ ပထမပိုင်း... ကျန်တစ်ပိုင်းက လာဦးမယ်”

“ကျွန်မ ဒါတွေ မယုံဘူး... သေမှသေပဲ။ လူများများရှိနေတဲ့ နေရာပဲ ကျွန်မသွားတော့မယ်”

မစ္စင်ဝယ်လင်တန်က တောင်အောက်သို့ ဆင်းသွား၏။

ဂျူလီက လှမ်းဆွဲရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ရောစတွန်က ဂျူလီကို ပြန်ဆွဲထားလိုက်၏။

“သူ သွားချင်ရာသွားပါစေတော့ သမီး၊ တို့ တတ်နိုင်သမျှ သူ့ကို ကယ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပြီးပြီပဲ။ တို့ အစွမ်းကုန်ပြီ”

မစ္စင်ဝယ်လင်တန် ဆင်းသွားရာသို့ သူတို့ ငေးကြည့်နေကြ၏။ တစ်ဘက်မှ တောင်ကမ်းပါးအောက်နားတွင် လူများတဖြည်းဖြည်းချင်း ရွှေ့သွားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“လူတွေ လွင်ပြင်ကို ဖြတ်လျှောက်သွားနေတုန်း မုန်တိုင်းမမီလိုက်ကြတာ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ”

ရောစတွန်က ပြောလိုက်၏။ တစ်ချိန်တည်းပင် သူရင်ဘတ် တစ်ဘက်က အလွန်အောင့်လာသဖြင့် မတ်တပ်ရပ်နေရာမှ မျက်နှာပျက်ပြီး ထိုင်ချလိုက်၏။

“ဦး...ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဂျူလီက ရောစတွန်၏ လက်မောင်းနှစ်ဘက်ကို ဖေးမထားပေးလိုက်၏။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... ရင်ဘတ်နည်းနည်းအောင့်တာပါ”

နုလုံးရောဂါဖြစ်သည်ကို လေယာဉ်မယ်ဖြစ်သော ဂျူလီသည် ချက်ချင်းရိပ်မိလိုက်၏။ ရောစတွန်သည် ထိုင်ရာမှ ကြိုးစား၍ ပြန်ထလိုက်၏။

“လေက နောက်တစ်ကျော့ တကယ်လာဦးမှာလား”

“ဟုတ်တယ် သမီး... လာဦးမယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ ဒီတောင်ကုန်းပေါ်မှာပဲ ဆက်နေကြရဦးမှာပေါ့”

ရောစတွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

X X X

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ကမ်းပါးစွန်မှ စိန်ပါရီမြို့တော်ရှိရာသို့ ငေးကြည့်နေ၏။

မိုးလင်းခဲ့ပြီ။

ပင်လယ်ဒီရေမှာ မုန်တိုင်း အားနည်းလာသည့်အချိန်မှစပြီး တဖြည်းဖြည်း ပြန်ကျသွား၏။ သို့သော် ယခုအထိ မြို့ထက်ဝက်ကို ဖုံးနေဆဲဖြစ်၏။ မနေ့ညနေက အစိုးရတပ်ဖွဲ့များ အကာအကွယ်ယူခဲ့ကြသည့် မြို့အစပ်မှ အဆောက်အအုံများမှာ ယခု အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရတော့။ အားလုံး လေနင့်အတူ ပါသွားလေပြီ။

အမေရိကန်စစ်စခန်းတစ်လုံးမှာလည်း ရေအောက်တွင် ယခုအထိ ပြားပြားဝပ်နေဆဲဖြစ်၏။ ထိုစခန်း၏ အမြင့်ဆုံး ရေဒါမျှော်စင်မှာလည်း လေဒဏ်မခံနိုင်၍ လေနင့်အတူ ပါသွားပြီဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ဒေးဗစ်ဝတ် လှမ်းကြည့်၍ မမြင်နိုင်တော့။

ကော်စတန်က သူ့အိတ်ထဲမှ မီးခြစ်ကိုထုတ်ယူပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ညှိလိုက်၏။

“တော်သေးရဲ့... ရေဒဏ်ခံတဲ့ မီးခြစ်ကို ဆောင်ထားမိပေလို့၊ အင်း... စီးကရက်က ရေဒဏ်မခံနိုင်တာ ခက်တယ်”

မီးညှိမရသော စီးကရက်ကို သူ့ပါးစပ်မှထုတ်၍ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

“မင်း စောစောက ပြောတာ ဘာလဲ။ တို့ ခု မုန်တိုင်းရဲ့ဗဟိုမှာ ရှိနေတယ်... ဟုတ်လား”

ဒေါ်ဆန်က ဒေးဗစ်ဝတ်ကို မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... မုန်တိုင်းရဲ့မျက်လုံးလို့ ခေါ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မကြာခင် ဒုတိယအကျော့ကို ခံကြရဦးမယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်၏။

တိမ်ဖြူများနှင့် ဖုံးနေ၏။

မုန်တိုင်း၏ မျက်လုံးအရပ်တွင် တစ်ခါတစ်ရံ အပြာရောင်ကိုပင် မြင်နိုင်သေးသည်ဟု သူ ဖတ်ဖူး၏။ အံ့စရာ သဘာဝတရားပင်။

“ငါ့နားတွေ ဘာဖြစ်နေလဲ မသိဘူး။ သိပ်နာတာပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း လေထွက်နေသလိုပဲ”

“ဟင်... ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲဖြစ်နေတယ်”

ကော်စတန်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

“အဲဒါ လေဖိအားနည်းသွားတဲ့အတွက်ကြောင့်ဖြစ်တာ။ မုန်တိုင်းရဲ့မျက်လုံးပိုင်းမှာ ဒီလိုပဲ လေဖိအား သိပ်နည်းတယ်။ လေထုထဲမှာ ရေငွေ့ပါဝင်မှုအားနည်း သိပ်နည်းတယ်။ ခု ကျွန်တော်တို့ရဲ့စိုနေတဲ့ အဝတ်အစားတွေကိုကြည့်ထား။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ခြောက်သွားကြလိမ့်မယ်”

ထိုအချိန်၌ သူပုန်တပ်သားတချို့မြို့ဘက်သို့ တန်းစီပြီး ချီတက်သွားကြ၏။

“ဟင်... ဖေဗယ်က ခုမုန်တိုင်းဗဟိုမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သူသိရဲ့လား။ ဟိုရဲဘော်တွေ ဒီအကြောင်းမသိဘဲ ခရီးလွန်သွားကြရင် ပြန်လမ်းမရှိဘဲ ဖြစ်နေကြဦးမယ်”

ကော်စတန်က မြို့ဘက်ချီတက်သွားသော သူပုန်တပ်သားများကို မေးထိုးပြပြီး ပြောလိုက်၏။

“သူ သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့တောင် မနေ့ညနေက ဟိုတယ်က မထွက်လာကြခင်မှာ သူ ဆွေးနွေးသေးတယ်။ သူ့ဌာနချုပ်ဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ။ သူနဲ့ ခဏသွားတွေ့ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ်... မဝေးဘူး။ ဟိုနားလေးမှာ ရှိတယ်”

ဒေါ်ဆန်က ပြန်ပြောလိုက်၏။

သူတို့ ‘ဖေဗယ်’၏ ဌာနချုပ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာကြ၏။

“ဟင်... ဟိုအလောင်းကိုကြည့်စမ်း”

ကော်စတန်က မလှမ်းမကမ်းမှ သူပုန်စစ်သားတစ်ယောက်၏ အလောင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။ ထိုစစ်သားမှာ ခေါင်းမရှိ၊ လည်ပင်းမှ တိတိရီရီ ပြတ်နေ၏။

“ခေါင်း ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

ဒေါ်ဆန်က မေးလိုက်၏။

“မှန်တိုင်းကျတုန်းက လေနဲ့အတူ သွပ်ပြားလို ထက်တဲ့အရာဝတ္ထုတစ်ခုခု လွင့်ပါလာမယ်။ အဲဒီ ထက်တဲ့အရာဝတ္ထုနဲ့ ဒီလူရဲ့ လည်ပင်းထိပြီး ခေါင်းပြတ်ထွက်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ပြတ်ထွက်သွားတဲ့ ခေါင်းကရော...”

“လေနဲ့ ပါသွားရောပေါ့”

ကော်စတန်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

X X X

‘ဖေဗယ်’၏ ဌာနချုပ်သို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။

‘ဖေဗယ်’သည် သူ့လက်အောက်အရာရှိများနှင့် ဆွေးနွေးပွဲတစ်ခု လုပ်နေ၏။ ‘ဖေဗယ်’၏ သူပုန်တပ်သားများမှာ အစုလိုက် အစုလိုက် အရာရှိနှင့် အကြပ်များ ဦးဆောင်၍ နီဂရီတိုလွင်ပြင်ရှိရာသို့ ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အချို့လည်း နီဂရီတိုလွင်ပြင်ဘက်မှ ပြန်လာပြီး ‘ဖေဗယ်’ကို သတင်းပို့နေ၏။

မကြာမီ သူတို့အနီးသို့ လူမြင့်ကြီးတစ်ယောက် လျှောက်လာ၏။ အနားရောက်မှပင် မင်နင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှ လူမြင့်လျှင်ပင် မမှတ်မိလောက်အောင် ရွံ့ငွက်များနှင့် ပေကျံနေ၏။

“ဒေးဗစ်ဝတ်...ခင်ဗျားကို ‘ဖေဗယ်’က တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ သွား တွေ့လိုက်ပါဦး။ ခင်ဗျားလည်း ဘာမှစားကြရဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော်စားဖို့ တစ်ခုခုရအောင် ကြံလိုက်ဦးမယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ‘ဖေဗယ်’ရှိရာသို့ ထွက်သွား၏။

“ခင်ဗျားလူတွေ တောင်အောက်ကိုလွှတ်လိုက်တာ အချိန်မီ ပြန်သာမရောက်ကြရင်တော့ မုန်တိုင်းရဲ့ဒုတိယအကျော့မှာ ပါသွားကြလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်သိတယ်... မလွှတ်ရင် မဖြစ်လို့ စွန့်ပြီး လွှတ်ရတာ။ နီဂရီတိုလွင်ပြင် တစ်ခုလုံးဟာလည်း ခု ရေတွေဖုံးနေတယ်။ တာတွေ အကုန်ကျိုးပြီး မြစ်ရေတွေကလည်း အပေါ်လှုံတက်လာတယ်။ လမ်းတွေလည်း ခုအထိ ရေအောက် ရောက်နေကြတုန်းပဲ။ သုံးနိုင်တဲ့ လမ်းဆိုလို့ နီဂရီတိုနဲ့ စိန့်ပိုက်ကယ်ကို ဆက်ထားတဲ့ ဖြတ်လမ်းတစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ဒါတောင် ဒီလမ်းပေါ်က တံတားသုံးခုက ကားဖြတ်ကူးဖို့ သိပ်စိတ်မချရဘူး။ လမ်းပေါ်လဲကျနေတဲ့ သစ်ပင်တွေ ရှင်းဖို့တော့ ကျွန်တော့် ရဲဘော်တွေ လွှတ်လိုက်ပြီ။ ကျွန်တော် ခု ခင်ဗျားကို အခေါ်ခိုင်းတာက မေးစရာတစ်ခုရှိလို့။ စိန့်ပါရီမြို့တော်ကြီးကို ခုဖုံးနေတဲ့ ဒီရေက လယ်တွေလောက် ပြန်ကျသွားမလဲ။ ဟောဒီမြေပုံပေါ်မှာ ခဲပြာနဲ့ဆွဲထားတဲ့ မျဉ်းကြောင်းက လောလောဆယ် ရေလွှမ်းနေတဲ့ မျဉ်းကြောင်းပဲ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က မြေပုံကို လေ့လာကြည့်လိုက်၏။

“ခုတောင် တစ်ဝက်လောက် ပြန်ကျသွားခဲ့ပြီပဲ။ ကျွန်တော် နားလည်သလောက်တော့ ဒီရေတက်တာ သိပ်ကြာကြာတက်လေ့မရှိဘူး။ မုန်တိုင်းကျော်သွားတာနဲ့ ပြန်ကျသွားတာပဲ။ နည်းနည်းပြန်မကျဘဲ ကျန်နိုင်တဲ့နေရာက မြစ်ရေလျှံထားတဲ့နေရာတွေလောက်ပါပဲ”

“ဒါဖြင့် မုန်တိုင်းကျော်သွားတာနဲ့ စိန့်ပါရီမြို့တော်ကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ဆင်းနိုင်ပြီပေါ့”

“မှန်ပါတယ်”

“မြစ်ရေလျှံလို့ ရေဖုံးနေတဲ့ နေရာတွေကရော ဘယ်လောက်ကြာအောင် ရေဖုံးနေနိုင်လဲ”

“တစ်ပတ်လောက် ကြာလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ခုလာမယ့် မုန်တိုင်းဒုတိယအကျော့ဟာ ပထမအကျော့လို မိုးများတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ မိုးရေကြောင့်ဖြစ်ရတာ မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်လည်း တစ်ပတ်လို့ပဲ မှန်းထားတယ်။ ကျွန်တော် နီဂရီတိုလွင်ပြင်ဘက်ကို တပ်ရင်းနှစ်ရင်း လွှတ်ထားတယ်။ တစ်ရင်းက လမ်းမှာပိတ်နေတဲ့ အဆီးအတားတွေကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့၊ တစ်ရင်းက အဲဒီမှာပိတ်နေတဲ့ လူတွေနားမှာ စခန်းချဖို့၊ သူတို့က ဒီကို ပြန်လာနိုင်ကြတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ပေါက်ပြားတွေလည်း အဆင်သင့်ယူသွားခိုင်းလိုက်တယ်။ ဟိုမှာပဲ မုန်တိုင်း ဒုတိယတစ်ကျော့မလာခင် ဗုံးခိုကျင်းတူးပြီး စခန်းချကြမယ်။ မုန်တိုင်းကျော်သွားပြီးရင် အကြီးဆုံး ရင်ဆိုင်ရမယ့်

ပြဿနာက မုန်တိုင်းဒဏ်ခံထားရတဲ့လူတွေရဲ့အသက်ကို ကယ်ဖို့ပဲ။ ဆေးပစ္စည်းတွေ၊ စောင်တွေ၊ အဝတ်အစားတွေ အများကြီးလိုလိမ့်မယ်”

“ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘရွတ်ကလည်း ဒီပြဿနာတွေကို စဉ်းစားမိထားပြီး ဖြစ်မှာပါ။ မုန်တိုင်းကျော်သွားတာနဲ့ ဒီထောက်ပံ့ရေး သက်ကယ်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ထင်တာပဲ။ မုန်တိုင်းကျော်သွားရင် အမေရိကန် စစ်စခန်းထဲမှာရှိတဲ့ လေယာဉ်ပြေးလမ်းက သုံးလို့ရဦးမယ်လို့ ခင်ဗျားထင်လား”

“ကြုံပြောဖို့တော့ တော်တော်ခက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လေယာဉ်ပြေးလမ်းကတော့ ရာသီဥတုအမျိုးမျိုးကို ခံနိုင်အောင် ဆောက်ထားတာ လေယာဉ်ပြေးလမ်းမို့ ဆက်သုံးနိုင်ဖို့ များပါတယ်”

“မုန်တိုင်းကျော်သွားတာနဲ့ ဒီလေယာဉ်ပြေးလမ်းကို သွားစစ်ဆေးခိုင်းရမှာပဲ။ ဒါထက် မုန်တိုင်း ဒုတိယအကျဉ်းက ဘယ်အချိန်လောက် ရောက်လာမလဲ”

ဒေးဗစ်က သူ့နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“နောက် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်၊ အများဆုံး တစ်နာရီအတွင်းပဲ”

မင်နင်း သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာ၏။ သူ့လက်ထဲတွင် စားစရာအချို့ပါလာ၏။

“ရော့... အချိန်ရတုန်း ခင်ဗျား ဒါတွေကို စားထားဦး”

မင်နင်းက စားစရာများကို ဒေးဗစ်ဝတ်အား လှမ်းပေးလိုက်၏။ ‘ဖေဗယ်’က သူ့အရာရှိများရှိရာသို့ လျှောက်သွား၏။

“ကျေးဇူးပဲ...ဒါထက် ခင်ဗျား မိတ်ဆွေ ဖူလာကိုလည်း မတွေ့ရပါလား”

မင်နင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ဒီကောင် သေပြီ။ မနွေက တိုက်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာရလာတယ်။ ညက မုန်တိုင်းကျတုန်း အဲဒီဒဏ်ရာနဲ့ပဲ သေသွားရှာတယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ် မည်သို့ ဆက်ပြောရမည်ကိုပင် မသိတော့။ စိတ်မကောင်းပါဟု ပြောရန်မှာလည်း သူ့ကို

သရော်သလိုဖြစ်နေမည်လား။ ထို့ကြောင့် ဘာမှ ဆက်မမေးတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်၏။

“ဒီကောင် လူကောင်းပါ။ ဉာဏ်တော့ သိပ်မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အကျဉ်းအကျပ်တွေရတဲ့အချိန်မျိုးမှာ သိပ် အားထားရတဲ့ကောင်။ သတ္တိလည်း သိပ်ရှိတယ်”

“ခင်ဗျားနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ ကြာပြီလား”

“တော်တော်တော့ ကြာသွားပြီ။ ‘ကွန်ဂို’စစ်ထဲမှာက သူနဲ့ ကျွန်တော် ရင်းနှီးကြတာ။ အဲဒီမှာ အမှုထမ်းနေကြတုန်းပဲ ကျွန်တော်က ဒီနိုင်ငံမှာ အလုပ်ရတယ်။ ဒီကပေးတဲ့ လခက သိပ်ကောင်းတော့ သူ့ကို လုပ်ချင်လားလို့ ကျွန်တော်မေးတယ်။ သူက လုပ်ချင်တယ်ဆိုပြီး ချက်ချင်း ဒီရွှေ့လာတာပဲ။ ခုတော့ ဒီလာရကျိုး မနပ်သွားရရှာပါဘူး”

“ခင်ဗျားကရော ဒီကပြီးရင် ဘယ်ကို ဆက်သွားဦးမလဲ”

“ဖေဖယ်ကတော့ ဒီမှာပဲ ဆက်နေဖို့ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူက လူဖြူတစ်ယောက်ကို သူနိုင်ငံရဲ့ အရေးပါတဲ့ ရာထူးနေရာမျိုးကို ဘယ်တော့မှ ပေးမယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ‘ရေမင်’နိုင်ငံကို သွားမလို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ ခု ‘ရေမင်’ပြည်တွင်းစစ်မှာ ဘုရင့်တပ်ဖွဲ့တွေဘက်က ကျွန်တော်တို့လို လူမျိုးတွေကို ရှာနေတယ်”

ထိုအချိန်၌ သူတို့အနီးသို့ ဒေါ်ဆန် ပျာယီးပျာယာဖြင့် ရောက်လာ၏။

“ဒေးဗစ်... မင်းကို အရေးကြီးတဲ့သတင်းတစ်ခု ပြောပြစရာ ရှိလို့ နီဂရီတိုလွင်ပြင်က ပြန်လာတဲ့စစ်သားတစ်ယောက်က လူဖြူမိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ပြောနေတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ...အဲဒီစစ်သားက”

“ဟိုမှာ...ဟိုမှာ... ဖေဖယ်နဲ့စကားပြောပြီး ပြန်လာတဲ့ကောင်”

ဒေးဗစ်ဝတ် ထိုစစ်သားရှိရာသို့ ပြေးသွား၏။

“ခင်ဗျား လူဖြူမတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့တယ် ဟုတ်လား... ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်တော်တွေတာမဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော့်ကို တွေ့ခဲ့တဲ့တစ်ယောက်က ပြောပြခဲ့တာ”

ထိုစစ်သားမှာ ခရီးဝေးမှ ပြန်လာခဲ့ရသဖြင့် အလွန်မောပန်းနေဟန်ရှိ၏။

“ဘယ်မှာတဲ့လဲ”

“စိန့်မိုက်ကယ် တစ်ဘက်လမ်းက လွင်ပြင်မှာ”

“ကျွန်တော့်ကို ဒီမြေပုံပေါ်မှာ ထောက်ပြစမ်းပါဗျာ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က မြေပုံတစ်ခုကို လှမ်းယူပြီး ထိုစစ်သားရှေ့တွင် ချပြလိုက်၏။ ထိုစစ်သားက သူပြောလိုသောနေရာကို မြေပုံပေါ်တွင် ထိုးပြလိုက်၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ထိုနေရာကို အသေအချာ လေ့လာကြည့်လိုက်၏။

မဖြစ်နိုင်။

ဂျူလီတို့ ထွက်သွားကြသည်မှာ ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက် ဖောက်ထားသော ကားလမ်းအတိုင်းဖြစ်၏။ ယခု ထိုစစ်သားညွှန်ပြသည့်နေရာမှာ ထိုကားလမ်းမှ အလှမ်းကွာဝေးလှသည်။

“အဲဒီမိန်းမဟာ မိန်းမကြီးလား၊ မိန်းမငယ်ငယ်လား”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ထိုစစ်သားကို မေးလိုက်ပြန်၏။ ထိုစစ်သားက မသိဟု ခေါင်းခါပြ၏။

“ဒီကောင်ကြည့်ရတာခရီးဝေးကအပြင်းလာခဲ့ရတော့သိပ်မောနေတယ်ထင်တယ်။ ရော့...ရော့ဒီ‘ရမ်’နည်းနည်းတိုက်လိုက်ဦး၊ သူသောက်ပြီးမှ ဆက်မေး”

ဒေါ်ဆန်က ရမ်အရက်ဘူးကို ထိုစစ်သားအား ပေးလိုက်၏။ ထိုစစ်သား မော့ချပစ်လိုက်၏။

“ဂျူလီမဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ... ဟိုတယ်မှာ ထားပစ်ခဲ့တဲ့ စာအတိုင်းဆိုရင် သူတို့အဖွဲ့က ပင်လယ်ကမ်းခြေအတိုင်း ဖောက်ထားတဲ့ကားလမ်းအတိုင်း ပြေးကြတာ။ ခု ဒီမှာ ဒီရဲဘော်ထိုးပြနေတဲ့နေရာက အဲဒီကမ်းခြေက ကားလမ်းနဲ့ အဝေးကြီး...”

ဒေါ်ဆန်က မြေပုံကို အသေအချာကြည့်ပြီး...

“စစ်ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ သွားတာတခြား ရောက်တာတခြားလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ နောက်... သူတို့သွားမယ့်နေရာက ပိုလ်ချုပ်လိုကွန်ဗျူရဲ့ တပ်ပျက်စခန်းချသွားတဲ့နေရာ မဟုတ်လား။ နောက်တစ်ခုက မင်း ဒီမှာသေချာကြည့်။ သူတို့စခန်းချဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ဟောဒီနေရာနဲ့ ခု ဟိုရဲဘော်တွေခွဲတယ်ဆိုတဲ့နေရာ တခြားစီဆိုပေမယ့် ဟောဒီတောင်ကျောအတိုင်း ဖြတ်လျှောက်သွားရင် ဘာဖြစ်လို့ မရောက်နိုင်ရမှာလဲ။ သွားဖို့တော့ တော်တော်ခက်မယ်။ ဒါပေမဲ့အပင်ပန်းခံပြီး သွားကြမယ်ဆိုရင်လည်း ရောက်သွားကြမှာပဲ”

ဒေးဗစ်ဝတ် တွေဝေ၍ သွားပြန်၏။

တွေလာသည်ဟုဆိုသော လူမည်းစစ်သားအား သူသိချင်သမျှကို ဆက်၍ မေးခွန်းများထုတ်ပြန်၏။

ဘာမှ ပိုထူးခြားသောသတင်းကို မရတော့။ ၎င်းရဲဘော်မှာလည်း တစ်ဆင့်စကား ကြားလာခြင်းသာဖြစ်၍ သူ ကြားလာခဲ့သမျှကိုသာ ပြန်ပြောနိုင်ရှာ၏။

“ဘယ်အမျိုးသမီးပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ... ကျွန်တော် ခုလိုက်သွားပြီး ကြည့်ချင်တယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ဒေါ်ဆန်က လှမ်းဆွဲလိုက်၏။ မင်နင်းက အနားရောက်လာပြီး...

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဒီကောင်က ဟိုစစ်သားတွေလာတယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရှိတဲ့နေရာ လိုက်သွားမလို့တဲ့”

ဒေါ်ဆန်က မင်နင်းကို အကြောင်းစုံရှင်းပြလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ လိုက်သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကားကို ယူသွား။ ဟိုနားက လျှို့ဝှက်မှာ၊ မုန်တိုင်းမကျခင် ကျွန်တော့်ကားကို သွားဝှက်ထားတာရှိတယ်။ မုန်တိုင်းနောက်တစ်ကျော့ ပြန်မလာခင် အဲဒီနေရာရောက်အောင် ခင်ဗျားတို့ အချိန်မီသွားနိုင်မှာ ဒီနည်းလမ်းတစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

ကားဝှက်ထားသော လျှို့ဝှက်ရာသို့ သူတို့ပြေးသွားကြ၏။

ကားကိုတွေ့ပြီ။

လင့်ရှိဗာကားဖြစ်၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်က ကားမောင်းသမားထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဒေါ်ဆန်က သူ့ဘေးတွင် နေရာယူလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုက်မလို့လဲ”

“မင်းနဲ့အတူလေ”

“မလိုက်နဲ့... မုန်တိုင်းက ပြန်ကျလာတော့မှာ၊ လမ်းမှာ ခင်ဗျား သေလိမ့်မယ်”

“မင်းရော မသေဘူးလား”

ဒေးဗစ်ဝတ် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ ကားကို စက်နှိုးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကားကိုတော့ အကောင်းအတိုင်း ပြန်မောင်းလာနိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြဗျာ”

မင်နင်းက သူ့ကားအတွက် စိတ်ပူပြီး ဝင်သတိပေးလိုက်၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်က ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းထွက်သွား၏။

X X X

“မင်း ခု ဘယ်လမ်းကသွားမလို့လဲ”

ကားထွက်လာသည်နှင့် ဒေါ်ဆန်က ဒေးဗစ်ဝတ်ကို မေးလိုက်၏။

“စိန့်မိုက်ကယ်လမ်းအတိုင်း သွားမယ်။ ‘ဖေဗယ်’ပြောတယ်။ အဲဒီလမ်းက မပျက်စီးဘူးတဲ့”

“ဟိုစစ်သားပြောတဲ့နေရာက ဒီက ဘယ်လောက်သွားရမလဲ”

“ဒီကားနဲ့ဆိုရင်တော့ အရင်ဆုံးနာရီဝက်ပဲ”

ကားလမ်းဘေးမှမြင်ကွင်းများမှာ မုန်တိုင်းမကျမီကနှင့် လုံးဝမတူတော့။ စိုက်ခင်းအားလုံးမှာ လုံးဝပြောင်တလင်းကြီးဖြစ်နေ၏။ အချို့နေရာများတွင်လည်း ရေဖွေးဖွေးနဲ့ ဖြစ်နေ၏။

“ရေတွေကလည်း များလိုက်တာ”

“အဲဒါ ပင်လယ်ရေတွေ၊ တော်ရုံနဲ့ ဒီစိုက်ခင်းတွေ ပြန်စိုက်ပျိုးလို့ ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ မြေဆီတွေ အကုန်ပျက်စီးကုန်ပြီ”

လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ ရောက်လာ၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ကားကိုအရှိန်မလျော့ဘဲ ကွေ့ချလိုက်၏။ ကားမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် တိမ်းသွားပြီး ဒေါ်ဆန်မှာ ကားပေါ်မှ

လွင့်မကျသွားအောင် သူ့ကိုယ်သူ မနည်းကြိုးစား၍ ထိန်းလိုက်ရ၏။

“ဟေ့ကောင်... ဖြည်းဖြည်း ကွေပါကွ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ဘာမှပြန်မပြော။

တံတားတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သူ့ကားအရှိန်ကို ရုတ်တရက် လျှော့ချလိုက်၏။ တံတားအနီး၌ ‘ဖေဗယ်’၏ ရဲဘော်တစ်စု အလုပ်များလျက်ရှိ၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်က ခေါင်းဆောင်လုပ်သူကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“တောင်ပြိုကျထားတဲ့နေရာ ရှင်းနေတာ”

“တံတားအခြေအနေ ကောင်းလား”

“မကောင်းဘူး... တိုင်တွေ အကုန်လှုပ်နေတယ်”

“ကားဖြတ်လို့ ရနိုင်မလား”

“ရမယ်မထင်ဘူး၊ အလယ်လောက်မှာ ပြိုကျသွားနိုင်တယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ဆောင်ရွက်စရာရှိနေလို့ စမ်းဖြတ်ကြည့်ချင်တယ်”

“ခင်ဗျား သဘောပဲ... ကျွန်တော့်သဘောကတော့ မဖြတ်စေချင်ဘူး”

ဒေးဗစ်ဝတ်က တံတားပေါ်သို့ ကားကို မောင်းတင်လိုက်၏။

တံတားမှာ လှုပ်ခါနေ၏။

သူသည်ကားဘီးကို လှိမ့်ရုံမျှ ထိန်း၍မောင်း၏။ ကံကောင်းသည်။ တစ်ဘက်သို့ ရောက်သည်အထိ တံတားမှာ ပြိုကျသွားခြင်းမရှိ။ သူသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဆက်မောင်းခဲ့ပြန်၏။

“ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ‘ဖေဗယ်’ရဲ့တပ်ရင်းနှစ်ရင်း လွှတ်ပေးထားတာ ရှိတယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ဒေါ်ဆန်ကို ပြောလိုက်၏။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“လမ်းရှင်းဖို့နဲ့ နီဂရီတိုလွင်ပြင်နားမှာ ပိတ်မိနေတဲ့ စိန့်ပါရီမြို့က ရွှေ့လာတဲ့လူတွေကို အကူအညီပေးဖို့”

“မုန်တိုင်းအလယ်ကြီးမှာ ဘယ်လိုအကူအညီပေးမှာလဲ”

“မုန်တိုင်းအတွင်းမှာ ကူဖို့မဟုတ်ဘူး၊ မုန်တိုင်းပြီးရင် ကူနိုင်ဖို့ အသင့်ပို့ထားတာ။ လူထုဆိုတာ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ ဖွဲ့ထားတဲ့ အဖွဲ့အစည်း မဟုတ်ဘူး။ စစ်တပ်ဆိုတာက စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ ဖွဲ့ထားတဲ့ အဖွဲ့အစည်း။ ခု မုန်တိုင်းအန္တရာယ်လို အလွန်ကြီးမားလှတဲ့ သဘာဝအန္တရာယ်ဆိုးကြီး တစ်ခုကို လူတွေ ရင်ဆိုင်တွေ့ပြီးရင် လူတွေဟာ ရင်ဆိုင်ပြီးစမှာ အသွား ထုံသွားသလိုပဲ။ ဘာမှ မလုပ်တတ်ကြတော့ဘူး။ ကိုယ်ဘေးမှာ စောင်ရှိနေရင်တောင် ဒီစောင်ကို ဆွဲချိန်မှာ မလုပ်တတ်ကြတော့ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ စည်းကမ်းရှိတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုရဲ့ အကူအညီကို သိပ်လိုလိမ့်မယ်။ ဒီလိုအဖွဲ့အစည်းမျိုး အနားမှာမရှိရင် အကုန်သေကုန်လိမ့်မယ်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းတုန်းကလည်း ဗုံးဒဏ် သိပ်ခံရတဲ့ဒေသမှာနေတဲ့ လူတွေ ဒီလိုပဲ ဖြစ်သွားခဲ့ဖူးတယ်။ ကမ္ဘာ့ကြက်ခြေနီတပ်ဖွဲ့က လူတွေရဲ့အကူအညီဟာ ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ သိပ်အဖိုးတန်တဲ့ အကူအညီတွေပေါ့”

လေပြင်းအနည်းငယ် စကျလာ၏။

“တို့ ဆက်သွားလို့ ဖြစ်ပါဦးမလား”

“မဖြစ်တော့ဘူး... လိုရာခရီးလည်း ရောက်နေပါပြီ။ ရှေ့မှာ လေကွယ်နေရာ ကောင်းကောင်းတွေရင် ရပ်တော့မယ်”

x x x

လေ ပိုပြင်းလာ၏။

ဂျူလီသည် နီဂရီတိုလွင်ပြင်သို့ စိုက်ကြည့်နေရာမှ...

“မုန်တိုင်းရဲ့ ဒုတိယအကျော့ဆိုတာ ခု ပြန်လာတော့မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်... တို့ရဲ့ကျောက်ဖျာအောက်က စခန်းကို ပြန်ကြစို့”

“ဟိုကမ်းပါးတစ်ဘက်ကလူတွေလည်း ဒီမုန်တိုင်း ဒုတိယတစ်ကျော့လာဦးမယ်ဆိုတာ သိကြကောင်းပါရဲ့နော်”

“သိပါတယ်... သူတို့အားလုံးဟာ အနောက်အိန္ဒိယတိုင်းသားတွေပဲ။ အနောက်အိန္ဒိယသားတိုင်းဟာ မုန်တိုင်းအကြောင်းကို အနည်းနဲ့အများ နားလည်ကြတာချည်းပဲ”

“စိန့်ပါရီမြို့တော်ထဲမှာ တိုက်နေကြတဲ့ ပြည်တွင်းစစ်အခြေအနေကရော ဘယ်လိုရှိနေမလဲ မသိဘူး”

“ပြည်တွင်းစစ်... ဟုတ်လား... ဒီပြည်တွင်းစစ်က ခုဆိုရင် ပြီးသွားရောပေါ့”

“ဘယ်လိုပြီးမှာလဲ”

“ဒေးဗစ်ဝတ်ကသမီးကိုမပြောပြဖူးဘူးလား၊ မုန်တိုင်းနဲ့အတူ ဒီရေတက်လာမယ်။ ဒီရေကစိန့်ပါရီတစ်မြို့လုံးကိုလွှမ်းသွားမယ်။ ဒီတော့ စိန့်ပါရီမြို့တော်ထဲမှာ ရှိနေကြမယ့် သူပုန်တပ်ရော၊ အစိုးရတပ်ရော ခုဆိုရင် ဒီရေနဲ့ မျောပါသွားကုန်ကြရောပေါ့”

“အမေရိကန်စစ်စခန်းက လူတွေရော”

“စခန်းလည်း ခု ရေအောက်ရောက်နေမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်မှူးချုပ် ဘရွတ်နှင့် သူ့လူတွေကတော့ မုန်တိုင်းမရောက်ခင် အချိန်မီလွတ်ရာကို ပြေးနိုင်ကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

လေ ပိုပြင်းလာ၏။

သူတို့ ကျောက်ဖျာရှိရာ တောင်ထိပ်သို့ ပြန်တက်လာကြ၏။ ရောစတွန်မှာ တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း လျှောက်လိုက်သည်နှင့် သူ့ရင်ဘတ်၌ အောင့်သည့်ဝေဒနာ ရုတ်တရက် ပေါ်လာပြန်၏။

နှလုံးရောဂါ ထပြန်ပြီ။

သူ ကြိုးစားဆက်လျှောက်၏။ မရ။

“ဦးရဲ၊ နှလုံးရောဂါက ဒုက္ခပေးပြီထင်တယ်”

ဂျူလီက မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိဘူး။ ဦးအတွက် မပူနဲ့”

ရောစတွန်က ကြိုးစားဆက်လျှောက်ပြန်၏။ မရ။ သစ်ပင်ကြီးတစ်ခုကို မှီပြီး ရပ်နေရ၏။

“ကျွန်မတို့ တောင်ပေါ်ပြန်မတက်ကြတော့ဘဲ တောင်အောက်က ခိုလှုံကောင်းမယ့်နေရာတစ်ခုခုကိုပဲ ဆင်းသွားကြရန် မကောင်းဘူးလား။ တောင်ဆင်းဆိုတော့ ဦး သွားရပိုလွယ်မှာပေါ့”

“ကိစ္စမရှိဘူး... ဦးတို့ ကျောက်ဖျာစခန်းက ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ စိတ်ချဖို့ အကောင်းဆုံးနေရာပဲ။ ဝေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

လေမှာ ရုတ်တရက် ပိုပြင်းထန်လာ၏။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မိုင်တစ်ရာနှုန်းခန့်ကို ကူးသွားသည်ဟု ထင်ရ၏။ သူတို့ မှီနေကြသော သစ်ပင်ကြီးများမှာ ပြိုလဲသွားတော့မည်ကဲ့သို့ ယိမ်းသွား၏။ ဂျူလီတို့နှစ်ယောက်လုံး မြေကြီးပေါ် လဲကျသွားကြ၏။

ဂျူလီက ချက်ချင်း ပြန်ကုန်းထ၏။

ထိုအချိန်၌ပင် သူတို့ဘေးမှ သစ်ပင်ကြီးများ ပြိုလဲကျ၏။ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းက ဂျူလီ၏ ခေါင်းကို ရိုက်လိုက်၏။ အကိုင်းက ဂျူလီ၏ ခြေထောက်ပေါ်သို့ ပိကျသွား၏။

ရောစတွန်မှာ မည်သည့်သစ်ကိုင်းနှင့်မျှ မရိုက်မိ။ သူသည် လဲနေရာမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ကုန်းထ၏။ လေအရှိန်ကြောင့် လုံးဝ ထမရ။ တောင်ပေါ်သို့သွားပြီး ဆက်တက်ရန် ကြိုးစား၏။ တစ်ချိန်တည်းတွင် သူ့ရင်ဘတ်မှာ မခံရပ်နိုင်အောင် နာလာ၏။ သူသည် ဆက်မအောင့်နိုင်တော့။

နာလွန်းသဖြင့် အသံကုန် အော်လိုက်၏။

သို့သော် လေအရှိန် ပြင်းနေချိန်ဖြစ်၍ သူ့အသံမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မစိုးမိုးနိုင်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လေသံများသာ လွှမ်းမိုး၏။

ရောစတွန် မေ့မြောသွားလေပြီ။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဘာဖြစ်နေသည်ကို လုံးဝ မသိရှာတော့။

x x x

အခန်း(၇)

ဒေါ်ဆန်၏စိတ်ထဲတွင် မုန်တိုင်း၏ဒုတိယအကျော့မှာ ပထမအကျော့လောက် မပြင်းဟု ထင်၏။ မိုးမှာ ပထမတစ်ကျော့ကကဲ့သို့ မများ။ အနည်းငယ်သာ ရွာ၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်မှာ လေကွယ်အရပ်သို့ရောက်သည်နှင့် သူ့ကားကို ထိုးရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အနည်းငယ် မြေခိုမှီသော နေရာကိုရှာပြီး ကားကို သိမ်းထားလိုက်၏။

မလှမ်းမကမ်းတွင် 'ဖေဗယ်'၏ တပ်ဖွဲ့တစ်ခုမှ ရဲဘော်များ ဗုံးခိုကျင်း တူးနေ၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်က သူတို့ထံ ပြေးသွားပြီး ပေါက်ပြားတစ်ခုငှား၏။ သူတို့အနီး၌ပင် သူနှင့် ဒေါ်ဆန်အတွက် ဗုံးခိုကျင်းတစ်ခုကို အမြန်တူးလိုက်၏။ မြေမှာ မြေမာဖြစ်၍ အလွန်အားစိုက်တူးရ၏။

ဗုံးခိုကျင်း တူးပြီးသွားလေပြီ။

"ခင်ဗျား ကျင်းထဲမှာစောင့်နေ... ကျွန်တော် သူတို့ခေါင်းဆောင်နဲ့ သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်"

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် သူပုန်တပ်မှ ရဲဘော်တစ်ဦးအနီးသို့ ပြေးသွား၏။

"ခင်ဗျားတို့ တပ်ရင်းမှူးရော"

ထိုရဲဘော်က တပ်ရင်းမှူးရှိရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

လေမှာ ရုတ်တရက် အလွန်ပြင်းထန်လာ၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်သည် အလွန်ခက်ခဲစွာဖြင့် တပ်ရင်းမှူးရှိရာသို့ရောက်အောင် သွားခဲ့ရ၏။ တပ်ရင်းမှူးမှာ 'ဖေဗယ်'၏ ဌာနချုပ်၌ ဒေးဗစ်ဝတ် မကြာခဏ မြင်ဖူးနေသော အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်၏။

"လာ...လာ.... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကျင်းထဲဆင်း"

တပ်ရင်းမှူးက ဒေးဗစ်ဝတ်ကို နေရာပေးလိုက်၏။

"ခင်ဗျား ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူဖြူတစ်ယောက်မှ မတွေ့လိုက်မိဘူးလား"

တပ်ရင်းမှူးက ခေါင်းခါပြ၏။

“စိန့်ပါရီမြို့က ပြေးခဲ့ကြတဲ့လူတွေ စခန်းချနေကြတာ ဘယ်နားမှာလဲ”

“ဟိုရှေ့က တောင်ကုန်းရဲ့ ကမ်းပါးစောင်းမှာ”

“သူတို့ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ”

“မသိဘူး... ကျွန်တော် သတင်းစုံစမ်းခိုင်းလိုက်တဲ့ ရဲဘော်တွေလည်း တစ်ယောက်မှ ပြန်မလာနိုင်ကြဘူး”

မှန်သည်။

‘ဖေဖယ်’ ဌာနချုပ်မှ ဤသို့ရောက်အောင် သူတို့လျှောက်လာရမည့်ခရီးမှာ ဆယ်မိုင်ခန့်ရှိ၏။ နှစ်နာရီမျှ အချိန်အတွင်း ဆယ်မိုင်ခရီးကို ရောက်အောင်လာပြီး ဖုံးခိုကျင်းများကို ပြီးအောင်တူးရမည့်အလုပ်မှာ သူတို့အတွက် လွယ်သောအလုပ် မဟုတ်။ ဒုက္ခသည် စခန်းသို့ ကင်းထောက်လွှတ်လိုက်သည့် ရဲဘော်သည်လည်း အဘယ်သို့ တပ်ရင်းရှိရာသို့ အချိန်မီ ပြန်လာနိုင်ကြမည်နည်း။

“ကင်းထောက်တစ်ယောက်ယောက်တွေ အချိန်မီ ပြန်ရောက်လာမယ်ထင်တယ်။ ဒီရဲဘော် ပြန်လာတာနဲ့ ခင်ဗျားသိချင်တဲ့ သတင်း ကျွန်တော်မေးပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ”

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုဘူး မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ်... ခင်ဗျားကျေးဇူးတွေ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေအပေါ်မှာ အများကြီးရှိတယ်”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို သိတယ်”

“သိတယ်... ကျွန်တော်သာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့တပ်က လူတိုင်း ခင်ဗျားကို သိတယ်။ ခင်ဗျားဟာ စိန့်ပါရီမြို့က ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးအများကြီးအသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ ကယ်တင်ရှင်ပဲ။ ကျွန်တော့်နာမည် ဒါရီမီးပါ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ဒါရီမီး၏ လက်မကိုဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

လေမှာ ပို၍ပြင်းထန်လာ၏။

မိုင် ကိုးဆယ်နှုန်းခန့်ရှိမည်ဟု ထင်ရ၏။

“မုန်တိုင်းကျော်သွားပြီးရင် ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ အခြေချမလား”

“မပြောနိုင်သေးဘူး”

“အခြေချပါ... သမ္မတဆာယူရီယာရဲ့တပ်တွေကို အပြတ်နှံနိုင်ခဲ့တာလည်း ခင်ဗျားကျေးဇူးပဲ၊ ခင်ဗျား ကျောက်ရုပ်ကို ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ အကြီးကြီးတစ်ခု လုပ်ထားပေးမယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ် မည်သို့ ပြောရမည်ကိုပင် မသိတော့။

“ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ဦးမယ်။ ဟိုနားက ဖုံးခိုကျင်းမှာ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ကျန်နေတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပူနေတော့မယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ဒေါ်ဆန်ရီရာ ဖုံးခိုကျင်းသို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့၏။

“ငါက မင်း လေနဲ့များ လွင့်သွားပြီလားလို့”

“တပ်ရင်းမှူးကို ဂျူလီတို့သတင်း ကြားသလားလို့ သွားမေးကြည့်တာ”

“ဘာပြောလဲ”

“ဘာမှ မကြားသေးဘူးတဲ့”

“ဒုက္ခသည်စခန်းက ဒီကဝေးသေးလား”

“မဝေးဘူး... တစ်မိုင် နှစ်မိုင်လောက်ပဲ ရှိလိမ့်မယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်မရှိသည့် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဒေါ်ဆန်သည် သူ့အနာဂတ်အတွက် အမျိုးမျိုးတွေးနေခဲ့၏။ မုန်တိုင်းပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် နယူးယောက်မြို့တော်ကို ပြန်သွားပြီး လက်စသတ်ရသေးသော အလုပ်များကို ပြီးအောင် လက်စသတ်မည်။

လက်စသတ်ပြီးသည်နှင့် ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံသို့ ပြန်လာပြီး ဒီမှာပင် အခြေချတော့မည်။

လှေငယ်လေးတစ်စင်းဝယ်၍ လှိုင်းမရှိသော ကမ်းခြေတွင် ငါးဖမ်းမည်။ စာရေးမည်။ သူ ပထမဆုံးရေးမည့်စာအုပ်မှာ သူ ယခု ကြိုတွေ့ခဲ့ရသော မုန်တိုင်းအကြောင်းဖြစ်၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်၊ ဂျူလီ၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘရွတ်၊ ဖေဗယ်၊ ကော်စတန်၊ သူပတ်ဝန်းကျင်မှ တကယ်မြင်တွေ့ရသည့် ဇာတ်ကောင်များကိုပင် အဓိကဇာတ်ကောင်များအဖြစ် ထား၍ ဝတ္ထုရေးမည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဇာတ်လိုက်နေရာ၌ ထားတော့မည်မဟုတ်။

ဤဝတ္ထုသည် သူ့ဘဝတွင် သူ ပထမဆုံးရေးချင်နေခဲ့သော ဝတ္ထုဖြစ်လိမ့်မည်ဖြစ်၏။

မုန်တိုင်း ဒုတိယအကျော့ ရောက်ခဲ့ပြန်၏။

ဆင်ဖာနင်ဒတ်နိုင်ငံသည် မုန်တိုင်းဒဏ်ကို ပြားပြားဝပ်ပြီး ဆက်ခံရပြန်သည်။ လေတိုက်ရာအရပ်သို့ မျက်နှာမူနေသော မြေပြင်ပေါ်ရှိ အရာဝတ္ထုတိုင်းသည် မုန်တိုင်းနှင့်အတူ လွင့်ပါသွားကုန်ပြန်သည်။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် အများအပြားပင် သေ၏။ အထူးသဖြင့် တောဝက်များဖြစ်၏။

ကြံ့ကြံ့ခံနေသည်မှာ ကျောင်ဆောင်ကျောက်သားများနှင့် မြေမာမြေကျစ်များသာဖြစ်၏။

စိန်ပါရီမြို့တော်မှ ရွှေ့ခဲ့သည့် အမိုးအကာမရှိသော တောင်စောင်းတွင် ခိုလှုံနေသည့် လူထုခြောက်သောင်းကျော်မှ အများအပြားပင် မုန်တိုင်း ဒုတိယအကျော့တွင် သေဆုံးကုန်ကြ၏။

အထူးသဖြင့် အသက်အရွယ်ကြီးသူများနှင့် ကလေးများဖြစ်၏။

အချို့မှာ လေဒဏ်ကြောင့်။

အချို့မှာ မိုးဒဏ်ကြောင့်။

အချို့မှာ ရောဂါဓာတ်ခံကြောင့်။

အချို့မှာ မိုက်မဲမှုကြောင့်။

အချို့မှာ ကြောက်လန့်စိတ်ကြောင့်။

လေပြင်းကျချိန်မှာ ဆယ်နာရီခန့်ကြာ၏။ ဤဆယ်နာရီအတွင်း ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံး မရှုမလှခံကြရ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကြားနေရသည့် ကြောက်မက်ဖွယ်အသံမျိုးစုံမှာ ကမ္ဘာပျက်သကဲ့သို့ဖြစ်၏။

နေ့လယ် ၁၁ နာရီတွင် လေရှိန်အပြင်းထန်ဆုံးအချိန်သို့ ရောက်၏။ ထိုအချိန်မှစပြီး လေဒဏ် ဖြည်းဖြည်းပြန်လျော့ဆင်းသွား၏။ သို့သော် လျော့ဆင်းမှုနှုန်းမှာ မုန်တိုင်း၏ဗဟိုသို့ ရောက်ချိန်ကကဲ့သို့ မဟုတ်။ အလွန်နှေးကွေးလှ၏။

ညနေ (၄)နာရီခန့်တွင် မုန်တိုင်းအရှိန် သိသိသာသာ လျော့လာ၏။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒုက္ခသည်စခန်းဘက်ကို သွားကြည့်ချင်ပြီ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ဒေါ်ဆန်ကို ပြောလိုက်၏။

“အပြင်ထွက်ဖို့ စိတ်ချရပြီလား”

“ရပြီလို့ထင်တာပဲ”

“ငါလည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

“ကျွန်တော် ပထမဆုံး တပ်ရင်းမှူးနဲ့ စကားတစ်လုံးနှစ်လုံး သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် တပ်ရင်းမှူးရှိသော ဗုံးခိုကျင်းရှိရာသို့ ကူးသွား၏။

တပ်ရင်းမှူးမှာ သူ့ဗုံးခိုကျင်းအတွင်း၌ ငြိမ်ပြီးထိုင်နေ၏။ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရသည်မှာလည်း အလွန်နွမ်းနယ်နေပုံရ၏။

“ကျွန်တော် ဒုက္ခသည်စခန်းဘက်ကို ကြိုသွားနှင့်မယ်။ နောက် တစ်နာရီလောက်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ထွက်လိုက်လာခဲ့ကြ။ အပြင်ထွက်ဖို့ စိတ်ချရပြီ”

“ခင်ဗျားသွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ပလည်း တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့မှာပေါ့”

တပ်ရင်းမှူးက သူ့လက်အောက်အရာရှိများကို ခေါ်ပြီး ညွှန်ကြားချက် အမိန့်များပေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ရဲဘော်တွေကို သေသေချာချာ သတိပေးဦး။ အပြင်မှာ လေအရှိန်က တော်တော်ပြင်းသေးတယ်။ သတိမထားရင်လဲကျပြီး ခြေကျိုးလက်ကျိုးဖြစ်ဖို့ သေချာတယ်။ နောက်တစ်ခုက လူဖြူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ခဲ့ရင် ကျွန်တော့်ကို လာပြောကြပါလို့”

“ဂျူလီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးလား”

“ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဧဖယ်”

“ဧဖယ်ကလည်း ဒီကိစ္စကအစ သိနေပါလား”

“ဧဖယ် မသိတာ ဘာမှမရှိဘူး၊ သူက ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို မှာထားတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ဂျူလီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးအတွက် သိပ်စိတ်ပူနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့တွေရင် သူ့ကို ချက်ချင်းလာပြောပါ။ ဂျူလီကို လိုတဲ့အကူအညီပေးပါတဲ့။ ခင်ဗျား ဘာမှမပူနဲ့၊ တွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်တော် လာပြောမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ”

“ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး၊ နီဂရီတို့လွင်ပြင်အပေါ် နားက ရွာမှာ ကျွန်တော့်အိမ်နဲ့ခြံရှိတယ်။ ခု ပြဿနာတွေ အကုန်ပြီးရင် ကျွန်တော် ခြံပြန်လုပ်မယ်။ ခင်ဗျားအားတဲ့အခါ အချိန်မရွေး ခင်ဗျားရဲ့ဂျူလီနဲ့အတူ လာလည်ကြပါ။ ကျွန်တော့်အိမ်ဟာ ခင်ဗျားအိမ်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... လာခဲ့ပါမယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ် ဒေါ်ဆန်ရီသော ဗုံးခိုကျင်းရှိရာသို့ ပြန်ပြေးသွား၏။

ဒုက္ခသည်စခန်းရှိရာသို့ လာရသည့်ခရီးမှာ မလွယ်ပါ။ တောင်ဆင်းဖြစ်ပြီး လေထန်နေချိန်ဖြစ်၍ ပိုသွားရခက်လှ၏။ မြင်သမျှ သစ်ပင်ကြီးအားလုံးမှာ မြေပေါ်လဲကျနေ၏။ ခက်ခဲစွာ ထိုသစ်ပင်ကြီးများကို ကျော်ပြီး လာခဲ့ရ၏။ ခရီးအစမှအဆုံး လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာ၏။

ဒုက္ခသည်များမှာ အစုလိုက် မြေပြင်ပေါ်လဲနေ၏။

“အားလုံး သေကုန်ကြပြီထင်တယ်”

ဒေါ်ဆန်က ပြောလိုက်၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်က လဲနေသော လူတစ်ယောက်ကို လှုပ်ကြည့်၏။ ထိုလူမှာ တဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းထောင်လာ၏။

ထိုလူမျက်စိမှာ ကြောင်နေ၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်တို့ကို မြင်သော်လည်း မြင်မှန်းပင် သိဟန်မတူ။

“ဒီလိုဟာမျိုးပေါ့... မနက်က ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ဘေးဆိုးကြီးတစ်မျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ပြီးမှ လူတွေဖြစ်တတ်တဲ့ရောဂါဆိုတာ”

“တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဘာမှမလုပ်နဲ့... ‘ဖေဗယ်’ တပ်က ရဲဘော်တွေ သူတို့ဟာ သူတို့ ကြည့်လုပ်ကြလိမ့်မယ်”

ထိုအချိန်၌ လူအုပ်ကြီးသည် တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ စစ်သားများ ဦးဆောင်၍ ခေါ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်နှင့် ဒေါ်ဆန်တို့သည် ထိုလူအုပ်ကြီးအတွင်း၌ ဂျူလီကို တွေ့ရန်နှင့် ကြိုးစား၍ ရှာကြည့်ကြ၏။

မတွေ့။

အချို့ကို ဒေးဗစ်ဝတ် သူသိချင်သော မေးခွန်းကို လှမ်းမေး၏။

အဖြေမရ။

“ဟိုစစ်သားပြောတဲ့နေရာ ရောက်တဲ့အထိ ကျွန်တော်တို့ သွားရှာကြည့်ရအောင်”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ဦးဆောင်ပြီး ‘ဖေဗယ်’ဌာနချုပ်မှ မထွက်ခွာမီ ဆက်သားရဲဘော် မြေပုံပေါ်၌ ထောက်ပြသောနေရာသို့ ရောက်အောင် သွားကြ၏။ တောင်ကုန်းတစ်ခုဖြစ်၏။

ဂျူလီ၏ အရိပ်အယောင်မှ မမြင်တွေ့ရ။

တစ်နာရီမျှကြာအောင် ထိုတောင်ကုန်းတစ်ဝိုက်ကို သူတို့နှစ်ယောက် လူခွဲပြီး စနစ်တကျရှာကြ၏။ မောရုံသာ အဖတ်တင်သည်။ ဘာမှ ရှာမတွေ့။

သူတို့တွေ့သမျှမှာ လူသေအလောင်းများသာဖြစ်၏။ တစ်နေရာတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ကလေးအလောင်းကို ပိုက်ပြီး ထိုင်နေ၏။ ဒေါ်ဆန်က ထိုအမျိုးသမီးအနား ကပ်သွားပြီး...

“တို့ တစ်ခုခုလုပ်ပေးကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“မလုပ်နဲ့... ဒီလိုပြဿနာမျိုးတွေက ဒီမှာအများကြီးရှိမှာပဲ။ သူတို့လူမျိုးပြဿနာကို သူတို့လူမျိုးပဲရှင်းခိုင်းတာ ကောင်းတယ်”

ထိုအချိန်၌ ‘ဖေဗယ်’တပ်မှ ရဲဘော်တစ်ဦး သူတို့ထံသို့ ပြေးလာ၏။

“မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ်... ကျွန်တော်တို့ လူဖြူမတစ်ယောက်ကို တွေ့ထားတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“လာ...”

ထိုလူမည်းစစ်သားနောက်မှ ဒေးဗစ်ဝတ်နှင့် ဒေါ်ဆန်တို့ပြေးလိုက်သွားကြ၏။ တစ်ဘက်မှ တောင်ကုန်းကိုကျော်ပြီး ကိုက်နှစ်ရာခန့် ဆက်ပြေးမိလျှင် လူဖြူမတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဂျူလီမဟုတ်။

မစွပ်ဝယ်လင်တန် ဖြစ်၏။

“မစွပ်ဝယ်လင်တန်...”

ဒေးဗစ်ဝတ်က လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

မစွပ်ဝယ်လင်တန်က ဒေးဗစ်ဝတ်တို့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး သူမ၏ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များကျလာ၏။

“ဂျူလီတို့ရော”

“သူတို့ သူတို့ကို သတ်လိုက်ပြီ။ သေနတ်နဲ့ ပစ်တယ်၊ လှံစွပ်နဲ့ ထိုးတယ်၊ သွေးတွေ... သွေးတွေ သွေးတွေအများကြီး...”

“ဘယ်သူ့ကို သတ်တာလဲ၊ ပါပီရိုဒိုကိုလား၊ ရောစတွန်ကိုလား”

“သွေးတွေအများကြီး... မြက်ခင်းတစ်ခုလုံး သွေးတွေ ပေကုန်တယ်”

“ဘယ်သူက သတ်တာလဲ”

“ဂရီ...ဂရီ၊ သူတို့က ကျွန်မကို အပြစ်ပိုင်းတင်ကြတယ်။ ဒါ ကျွန်မအပြစ်မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ လုပ်သင့်တာကို လုပ်တာ။ သူတို့ အပြစ်တင်ကြတယ်”

“ဘယ်သူက ခင်ဗျားကို အပြစ်တင်တာလဲ”

ဒေါ်ဆန်က ဝင်မေးလိုက်၏။

“ဟိုကောင်မ...ဟိုကောင်မလေး၊ ဒီကောင်မလေးက ကျွန်မကို လူသတ်သမားတဲ့။ သူ့ကို ကျွန်မသတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ စစ်သားတွေ သေနတ်နဲ့ပစ်တယ်၊ လှံစွပ်နဲ့ထိုးတယ်”

“ဂျူလီ ခု ဘယ်မှာလဲ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က မေးလိုက်၏။

“ငါ မသိဘူး၊ ငါ ဂရုလည်း မစိုက်ဘူး။ ငါ့ကို ဒီကောင်မက ရိုက်တယ်။ ငါ ကြောက်တယ်... ငါ့ကို ဒီကောင်မ သတ်တော့မှာ၊ ငါ ပြေးခဲ့ရတာ”

“ခင်ဗျား ဘယ်က ပြေးလာတာလဲ”

“ဟိုဘက်က... ပင်လယ်နားက အဲဒီမှာ တို့ကိုချုပ်ထားတယ်။ တို့ထွက်ပြေးခဲ့တာ ရေတံခွန်ကြီး၊ ကြောက်စရာ ရေတံခွန်ကြီး... နောက်...မြစ်... သိပ်ကျယ်တဲ့မြစ်ကြီး”

“ဒေးဗစ်ဝတ် ဒီကနဲ့ ပင်လယ်အကြားမှာ မြစ်ရှိသေးလား”

ဒေါ်ဆန်က ဒေးဗစ်ကို မေးလိုက်၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်က ခေါင်းခါပြ၏။

“လာ... လာ... ခဏလာဦး”

ဒေါ်ဆန်က ဒေးဗစ်ဝတ်လက်ကိုဆွဲပြီး မစွပ်ဝယ်လင်တန်အနီးမှ မလှမ်းမကမ်းသို့ ခေါ်သွား၏။

“ဒီမှာ ဒေးဗစ်... ငါ ပြောမယ်။ မင်း တစ်ခုနားထောင်ဦး။ ဒီမိန်းမက ကြောင်နေပြီ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမိန်းမကြီး ဂျူလီတို့ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကိုသိတယ်”

“အဲဒါ ငါလည်းသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းမေးနေတဲ့ပုံနဲ့ ဒီမိန်းမကြီးဆီက မင်းသိချင်တဲ့အဖြေကို ဘယ်တော့မှ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမိန်းမက အမေရိကန်မ၊ ငါက အမေရိကန်၊ အမေရိကန်မကို ဘယ်လိုဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ ငါတို့ အမေရိကန်အချင်းချင်းမှ သိတယ်။ မင်းတို့ အင်္ဂလိပ် လူပျော့တွေ မသိဘူး။ မင်းသိချင်တာကို ငါရအောင် မေးပေးမယ်။ မင်း ဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့။ ဘေးက အသာလေးငြိမ်နေ... ဟုတ်လား”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သူတို့ မစွပ်ဝယ်လင်တန်ထံ ပြန်လျှောက်လာကြ၏။

“ဒီမှာ မစွပ်စယ်လင်တန်...ခင်ဗျား ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိလား”

“သိပါတယ်... စာရေးဆရာကြီး ဂျင်ဒေါ်ဆန်... ကျွန်မ မသိဘဲနေပါ့မလား၊ ဆရာကြီး... ကျွန်မကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို အမြန်ဆုံးရောက်အောင် ပြန်ပို့ပေးပါ”

“ပို့ပေးပါမယ်.. စိတ်ချ၊ ကျွန်တော့်အရှိန်အဝါနဲ့ ခင်ဗျားကို ခုပြန်ပို့ပေးချင်ရင် ခုပို့ပေးလို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ခု ကျွန်တော် သိချင်တဲ့မေးခွန်းကို အရင်ဖြေဦး။ မစ္စတာရောစတွန် အခု ဘယ်မှာလဲ။ သူက ဗြိတိသျှ ကောင်းစစ်ဝန်။ သူ ခုပျောက်နေတယ်။ ဗြိတိသျှအစိုးရက သူပျောက်နေတဲ့ကိစ္စကို နည်းနည်းမှ သည်းခံမှာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကို မသင်္ကာမှုနဲ့ ချက်ချင်းအရေးယူမှာပဲ။ ခင်ဗျားအပြစ်က လွတ်အောင် ကျုပ်ကို ခုပြောစမ်း... မစ္စတာရောစတွန် ဘယ်မှာလဲ”

“တောင်ကုန်းပေါ်မှာ... ဟိုတောင်ကုန်းပေါ်မှာ... တောင်ကုန်းပေါ်မှာ လျှို့ဝှက်တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီလျှို့ဝှက်မှာ”

“ဘယ်နားက တောင်ကုန်းလဲ၊ သေသေချာချာပြစမ်း”

မစွပ်စယ်လင်တန်သည် တောင်ကုန်းရှိရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်သိပြီ။ ဟိုရှေ့တောင်ကုန်းတစ်ဘက်က တောင်ကုန်း၊ အဲဒီတောင်ကုန်းမှာ လျှို့ဝှက်တစ်ခုရှိတယ်။ လာ... သွားကြစို့”

ဒေးဗစ်ဝတ်နှင့် ဒေါ်ဆန်တို့ တောင်ကုန်းရှိရာသို့ ပြေးသွားကြ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် မလှမ်းမကမ်းမှ လေယာဉ်ပျံသံ ကြားရ၏။ မော့ကြည့်လိုက်လျှင် ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဟေ့... ဟိုမှာ ရဟတ်ယာဉ်ကြီး... သူတို့လည်း ပြန်လာကြပြီ”

ဒေါ်ဆန်က ပြေးရင်း လှမ်းအော်လိုက်၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်ကမူ လုံးဝ ဂရုမစိုက်။ တောင်ကုန်းရှိရာသို့သာ အားခဲပြေးနေ၏။

X X X

ကော်စတန်သည် အမေရိကန်စစ်ဓနအတွင်းရှိ လေယာဉ်ကွင်းမှ အဝေးမှ ပျံလာနေကြသော ရဟတ်ယာဉ်များကို ငေးကြည့်နေ၏။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘရွတ်သည် မုန်တိုင်း၏ လွတ်ရာလေးတွင် သူ့လက်အောက်မှ လေယာဉ်ပျံတင် သင်္ဘောကြီးတစ်စီးကို အသင့်အစောင့်ချထားခိုင်းပြီး ယခု မုန်တိုင်းကျော်သွားသည်နှင့် ယင်းသင်္ဘောပေါ်မှ လေယာဉ်ပျံများကို

ကယ်ဆယ်ရေးပစ္စည်းများနှင့် လွှတ်ပေးလိုက်ဟန်ရှိသည်။

ဤရဟတ်ယာဉ်များသည် ပထမအသုတ် ဖြစ်ရမည်။ သူတို့နောက်တွင် ကယ်ဆယ်ရေးပစ္စည်းများဖြင့် အခြားလေယာဉ်ပျံများလည်း ရောက်လာကြဦးမည်မှာ ဧကန်ဖြစ်၏။

ကော်စတန်နှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် 'ဗေဗယ်'သည် သူ၏အရာရှိတစ်စုနှင့်အတူ မတ်တပ်ရပ်လျက် ရှိ၏။ အမေရိကန်တို့ချက်ချင်း ပြန်လာမည့်အကွက်ကိုလည်း 'ဗေဗယ်'သည် ကြိုမြင်ထား၏။ ထို့ကြောင့် မုန်တိုင်းကျော်သွားသည်နှင့် သူတပ်စုတစ်စုကို အမြန်လွှတ်ပြီး ကိတ်အငူရှိ အမေရိကန်စစ်စခန်းကို သိမ်းထားခိုင်းလိုက်၏။

ကော်စတန်က 'ဗေဗယ်'အား ယခုကဲ့သို့ ဆင်ဖာနှင့်ဒတ်နိုင်ငံ၌ မုန်တိုင်းအန္တရာယ်ဆိုးကြီးကို ရင်ဆိုင်ပြီးစအချိန်မျိုး၌ ကိတ်အငူကို သိမ်းလိုက်ခြင်းဖြင့် အမေရိကန်တို့နှင့်ပြဿနာပေါ်မည်ကို စိုးရိမ်မှု မရှိဘူးလားဟု မေးကြည့်ခဲ့ဖူး၏။ 'ဗေဗယ်' ပြန်ပြောသည်မှာ မှတ်သားစရာပင် ဖြစ်၏။

"ဒီအတွက် ဘာမှပူစရာမလိုဘူး မစ္စတာကော်စတန်၊ ကျွန်တော်က ဥပဒေနဲ့အညီ လုပ်လိုက်တာပဲ။ အမေရိကန်အစိုးရနဲ့ ၁၉၀၆ ခုနှစ်တုန်းက ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ ချုပ်ထားတဲ့ စာချုပ်ထဲမှာပါတဲ့ အချက်တစ်ခု ရှိတယ်။ အမေရိကန်တပ်ဖွဲ့များအနေနဲ့ သူတို့ဆန္ဒ အလျောက် ကိတ်အငူက စစ်စခန်းကို ပြန်လည်ရပ်သိမ်းသွားခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံအနေနဲ့ ဒီနယ်မြေကို အလိုအလျောက် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိစေရမယ်တဲ့။ ခု သူတို့ မုန်တိုင်းမကျခင်တုန်းက ဆုတ်သွားကြတာ။ သူတို့သဘော သူတို့ဆန္ဒ အလျောက်ပဲ ဆုတ်သွားကြတာ မဟုတ်လား"

ကော်စတန် မည်သို့မျှ ပြန်လည်မချေပနိုင်ခဲ့ပါ။

"ဒီနယ်မြေဟာ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း ဘာမှ သိပ်အသုံးကျမယ့် နယ်မြေမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အမေရိကန်အစိုးရကိုပဲ ပြန်ငှားပေးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ အရင်ငှားတဲ့ မတရားနှုန်းထားနဲ့တော့ မဟုတ်တော့ဘူး။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ တရားတဲ့နှုန်းထားအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်"

မှန်သည်။

ကော်စတန် တွေးကြည့်၏။

ယခုအမေရိကန်တို့ငှားခပေးနေသောနှုန်းမှာ တစ်နှစ်မှ ၁၆၉၃ ဒေါ်လာဖြစ်၏။ အဘယ်မှာတရားသောနှုန်း ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။ အခမဲ့ ယူထားသည်နှင့်သာ တူ၏။ နောက် အဆတစ်ရာ ထပ်တိုးပေး၍လည်း သင့်တော်လျောက်ပတ်သောနှုန်းထား ဖြစ်လာဦးမည်မဟုတ်။

ရဟတ်ယာဉ်များ ရောက်လာခဲ့ကြပြီ။

လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ပထမဆုံး ဆင်းလာသူမှာ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘရွတ်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေ၏။ ‘ဗေဗယ်’သည် ရဟတ်ယာဉ်အနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘရွတ်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့နယ်မြေကို ပြန်လာတဲ့အတွက် ကြိုဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော့်နာမည် ဂျူလီရီဗေဗယ်ပါ”

“ကျွန်တော် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘရွတ်ပါ”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြ၏။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘရွတ်သည် စာချုပ်ပါ သူနိုင်ငံဘက်မှ အားနည်းချက်ကို ကြိုတင်သိထားနှင့်ဟန် ရှိ၏။ သူ့စခန်းကို ‘ဗေဗယ်’၏ တပ်ဖွဲ့များ သိမ်းပိုက်ထားခြင်းအတွက် မည်သို့မျှ အပြစ်တင်ခြင်းမရှိ။

“ကဲ...မစ္စတာဗေဗယ်...ကယ်ဆယ်ရေးပစ္စည်းတွေထဲက ခင်ဗျား ဘာတွေလိုချင်လဲ။ ကျွန်တော်တို့ရှိတာတွေ အကုန်လုံး ပို့ပေးမယ်”

“ကျွန်တော် လိုချင်တာတော့ အစုံပဲ။ ပထမဆုံး ဆရာဝန်၊ ဆေးပစ္စည်း၊ ရိက္ခာ၊ နောက် လူတွေ ယာယီနေဖို့ အဆောက်အအုံ ဆောက်ဖို့ ပစ္စည်းအစုံပါပဲခင်ဗျား”

ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘရွတ်က လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်၌ အလုပ်များနေကြသော အမေရိကန်ရဲဘော်များကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

“ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေ ဟိုမှာ ခု လေယာဉ်ပြေးလမ်း သုံးလို့ ရနိုင် မရနိုင် စစ်ဆေးကြည့်နေကြတယ်။ သုံးလို့ရရင် ‘မီယာမီ’ စခန်းမှာ ကယ်ဆယ်ရေးပစ္စည်းတွေတင်ပြီး အသင့်စောင့်နေကြတဲ့ ကုန်တင်လေယာဉ်ပျံကြီးတွေ လာခဲ့ကြတော့လို့ ကြေးနန်းပို့ပေးလိုက်မယ်။ လောလောဆယ် ခု ရဟတ်ယာဉ်ငါးစီးအပြည့် ကယ်ဆယ်ရေးပစ္စည်းတွေ ပါလာတယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်ကိုပို့ပေးစေချင်လဲ”

“နီဂရီတိုလွင်ပြင် အပေါ်နားဆီကို ပို့ပေးပါ။ ဟိုမှာ ဆောင်ရွက်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်”

ဗိုလ်မှူးချုပ် ဘရွတ်သည် ‘ဗေဗယ်’၏ စကားကိုကြားပြီး အလွန်အံ့သြသွား၏။

“ခင်ဗျား လူတွေကို စိန်ခေါ်မိမြို့တော်က ဘေးကင်းရာရောက်အောင် အကုန်ပို့လိုက်နိုင်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား... ကျွန်တော်တို့စွမ်းဆောင်မှု သက်သက်ကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ စစ်စခန်းက မစ္စတာဒေးဗစ်ဝတ်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပါ”

X X X

ဒေါ်ဆန်မှာ ဒေးဗစ်ဝတ်ကိုမိအောင် နောက်မှ မနည်း ကြိုးစား၍ လိုက်ပြေးနေရ၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်မှာ လူငယ်။ သူ့မှာ လူကြီး။ ထို့ကြောင့် သူသည် မောလှလေပြီ။

“ဒေးဗစ်... ဖြည်းဖြည်းပြေးပါဦးကွ။ ငါ သေတော့မယ်”

“ရောက်တော့မှာပါ... ရှေ့နားလေးတင်”

ထိုအချိန်၌အနောက်ဘက်မိုးကောင်းကင်တွင်ပြာလဲနေသောမိုးသားများပေါ်စပြုလေပြီ။ အလွန်အံ့စရာသဘာဝတရားဖြစ်၏။ ကျောက်ဖျာအနီးသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီ။ ကျောက်ဖျာပေါ်မှ ရေတံခွန်မှာ စီးကျနေဆဲဖြစ်၏။

“မစ္စဝယ်လင်တန်ပြောတဲ့ ရေတံခွန်ကြီးဆိုတာ ဟိုရေတံခွန်ဖြစ်မှာပဲ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ပြောပြောဆိုဆို ရေတံခွန်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။ ရေတံခွန်ကျောက်ဖျာအောက်မှာ လူခိုစရာလေးကို မြင်လျှင်...

“သူတို့ ပုန်းသွားတဲ့နေရာက ကျွန်တော် ဗုံးခိုကျင်းတွေထက်တောင် ကောင်းသေးတယ်။ လေးဒဏ်ကလည်း လွတ်တယ်၊ မိုးဒဏ်လည်း သက်သာလိမ့်မယ်”

ဂျူလီနှင့် ရောစတွန်တို့၏ အရိပ်အယောင်ကိုမူ လုံးဝ မမြင်တွေ့ရသေး။

“ဂျူလီ...ဂျူလီ”

ဒေးဗစ်ဝတ် အသံကုန်အော်၍ ခေါ်လိုက်၏။

မည်သည့်ပြန်ထူးသံမျှ မကြားရ။

“သူတို့ ဒီကျောက်ဖျာအောက်က ထွက်ပြီးရင် ဘယ်သွားကြလိမ့်မယ်လို့ မင်းထင်လဲ နီဂရီတိုလွင်ပြင်ဘက်ကို ဆင်းသွားနိုင်လား”

“ဆင်းမယ်လို့ မထင်ဘူး... စိန့်မိုက်ကယ်ဘက်က လမ်းက သွားရပိုလွယ်တယ်ဆိုတာ ရောစတွန်သိနေတာပဲ”

ထိုအချိန်၌ နီဂရီတိုလွင်ပြင်ဘက်တွင် ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီး ဆင်းသွားသံကို ကြားရသည်။

သူတို့ စိန့်မိုက်ကယ်ဘက်သွားသော လူသွားလမ်းအတိုင်း တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းသွားကြသည်။

တွေ့ပြီ။

ပြုလဲကျနေသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အနီး မြေပြင်ပေါ်တွင် မှောက်လျက်လဲကျနေသည့် ရောစတွန်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဖြစ်၏။
ဒေးဗစ်ဝတ်က ပြေး၍ ရောစတွန်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပွေချီလိုက်၏။

“မစ္စတာရောစတွန်...မစ္စတာရောစတွန်”

ဒေါ်ဆန်က ရောစတွန်၏ ရင်ဘတ်ကို လက်ဝါးဖြင့် စမ်းကြည့်လိုက်၏။

“အသက်တော့ ငွေငွေလေး ရှိနေသေးသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်လည်း ရှိသေးတယ်ထင်တယ်။ မစ္စတာရောစတွန်...မစ္စတာရောစတွန်”

ရောစတွန်၏ပါးစပ်မှာ အနည်းငယ်လှုပ်လာ၏။

“ဂျူလီရော မစ္စတာရောစတွန်... ဂျူလီရော”

“ရေတံခွန်... သစ်ပင်”

ထို့နောက် အသံပျောက်သွား၏။

ဒေါ်ဆန်က ရောစတွန်လက်မှာ သွေးခွန်နှုန်းကို စမ်းကြည့်ပြီး

“အသက်ထွက်သွားပြီထင်တယ်”

မှန်သည်။ ရောစတွန် ဆုံးသွားလေပြီ။

ဒေးဗစ်ဝတ်သည် ရောစတွန်၏ခန္ဓာကိုယ်ကို မြေပြင်ပေါ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ချလိုက်၏။ သူသည် စိတ်ဓာတ်လည်း အလွန်ကျသွားသလိုရှိ၏။

“သူ့ကိုကြည့်ရတာ နှလုံးရောဂါဒဏ်နဲ့ သေသွားသလိုပဲ။ နှလုံးရောဂါရှိတယ်ထင်တယ်”

ဒေါ်ဆန်က မှတ်ချက်ချလိုက်၏။ ဒေးဗစ်ဝတ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သူမသေခင်ပြောသွားတဲ့စကားထဲမှာ သစ်ပင်လို့ပါတယ်မဟုတ်လား။ ဒီနားမှာ ဘာပင်ရှိလို့လဲ...ဟိုလဲကျနေတဲ့သစ်ပင်ကြီးပဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီသစ်ပင်ကြီးဘေးမှာ အရင်သွားရှာကြည့်ရအောင်”

သူတို့ သစ်ပင်ဘေးကို ပတ်ရှာကြည့်လိုက်၏။

ဘာမှ မတွေ့။

ဒေါ်ဆန်က သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ခြေဖြင့်ကန်ပစ်လိုက်၏။

တွေ့ပြီ။

ဂျူလီ။ သစ်ရွက်များဖုံးနေ၍ သူတို့ ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ ဂျူလီ၏ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းကို သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းဖြင့် ပိနေ၏။ မြင်သည်နှင့် သေနေပြီဖြစ်သည်ဟု နှစ်ယောက်လုံး တွေးထင်လိုက်မိကြ၏။

ဂျူလီ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ သွေးမရှိသကဲ့သို့ဖြူနေ၏။

ဒေါ်ဆန်က ဂျူလီ၏ လက်ကိုကိုင်ပြီး သွေးစမ်းကြည့်၏။ သွေးကြော ရှာမရ။

“မိ ဖိမိနေတဲ့ သစ်ကိုင်းကြီးကို ပထမဆုံး ဖယ်ကြရအောင်”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ပြောလိုက်၏။ ဒေါ်ဆန်က ဂျူလီ၏လက်ကို ပြန်ချပြီး သစ်ကိုင်းကို မ,ပြီး ဖယ်ရန် နှစ်ယောက်သား ကြိုးစားကြ၏။ သစ်ကိုင်းကြီးမှာ လှုပ်ရှားမှုလှုပ်၏။ လုံးဝမရွေ့။

“ဒီလိုလုပ်... သစ်ချောင်းတစ်ခုကို သစ်ကိုင်းအောက်က လှို့ပြီး ခင်ဗျား မ,ထားပေး။ ကျွန်တော် ခင်ဗျား မ,ထားပေးတုန်း ဂျူလီကိုယ်ကို ဆွဲထုတ်ကြည့်မယ်”

ဒေါ်ဆန်က သစ်ချောင်းတစ်ခုကိုရှာပြီး သစ်ကိုင်းအောက်၌ လျှိုလိုက်၏။ ထို့နောက် သစ်ချောင်းတစ်ဘက်အစွန်းကို သူ့လက်နှင့် ပင့်တင်လိုက်၏။ မရ။ သူ့လက်မှာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရထားသဖြင့် မခံနိုင်ဘဲ ပြန်ချလိုက်ရ၏။ သူ့လက်ချောင်းမှ သွေးများ ချက်ချင်းယိုစီးကျလာ၏။

“မရဘူး ဒေးဗစ်... ငါ့လက်က သုံးလို့မှ မရတော့ဘဲ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ။ ကျွန်တော် မ,ထားမယ်။ ခင်ဗျား ဂျူလီကို လာဆွဲထုတ်”

“အဲဒါက ပိုခက်ဦးမယ်။ ငါ့လက်က ကိုင်လို့မှမရဘဲ။ ဒီလိုလုပ်၊ ငါ့ပခုံးနဲ့ မ,ကြည့်မယ်။ တကယ်လို့ သစ်ကိုင်းကြီး နည်းနည်းကြွတာနဲ့ ဂျူလီလက်နှစ်ဖက်ကို မင်း အသင့်ကိုင်ထားပြီး ချက်ချင်းသာ ဆွဲထုတ်တော့။ ငါ့ပခုံးကလည်း ကြာကြာတော့ ခံနိုင်မယ်မထင်ဘူး”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သစ်ကိုင်းမှာ ဂျူလီ၏ ပေါင်နှစ်ချောင်းလုံးကို ဖြတ်၍ ပိနေခြင်းဖြစ်၏။

ဒေါ်ဆန်မှာ လူကောင်အလွန်ထွေးသူဖြစ်၏။ သူသည် သစ်ချောင်း၏ တစ်ဘက်စွန်းကို ပခုံးနှင့်ထောက်ပြီး ရုတ်တရက် အားရှိသရွေ့ တွန်းတင်လိုက်၏။

သစ်ကိုင်း ကြွသွား၏။

ဒေးဗစ်ဝတ်က သွက်လက်စွာ ဂျူလီ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

လွတ်သွားခဲ့ပြီ။

ဂျူလီ၏ ပါးစပ်မှ ညည်းသံလေးသဲ့သဲ့ ထွက်လာ၏။

“အသက်ရှိသေးတယ်ဗျ။ အသက်ရှိသေးတယ်”

ဒေးဗစ်ဝတ်က ဝမ်းမြောက်စွာ အော်လိုက်၏။

“အသက်ရှိသေးရင်တော့ မင်း ဘာမှမပူနဲ့။ မင်း အမျိုးသမီး အသက်ရှင်ဖို့ သေချာတယ်။ ဂျူလီက လူငယ်ပဲ၊ ခု အရေးကြီးတာက ဆရာဝန်ရှိရာကို အချိန်မီပို့နိုင်ကြဖို့ပဲ”

ထိုအချိန်၌ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီး သူတို့နှစ်ယောက်အပေါ်မှ ဖြတ်ပျံသွား၏။ ရဟတ်ယာဉ်မောင်း လေသူရဲသည် ဒေးဗစ်ဝတ်တို့ကို ကျော်သွားပြီးမှ ပြန်မြင်လိုက်ဟန်ဖြင့် သူတို့ရှိရာသို့ ပြန်ကွေ့လာ၏။ သူတို့အပေါ်တည့်တည့်၌ ဝဲနေ၏။

ဒေါ်ဆန်က သူ့အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး ရဟတ်ယာဉ်ကို ဆင်းခဲ့ရန် အချက်ပြလိုက်၏။

ရဟတ်ယာဉ် ဆင်းလာ၏။ အတွင်းမှ ဆရာဝန်တစ်ဦး ပြေးဆင်းလာ၏။ ဂျူလီ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်၏။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ”

ဒေးဗစ်ဝတ်က အလွန်စိုးရိမ်စွာဖြင့် မေးလိုက်၏။

“သိပ် စိုးရိမ်စရာ မရှိဘူး။ ရှေ့တန်းက ဆေးရုံ မြန်မြန်ရောက်အောင် ပို့ပေးဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ လာ... ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်ကို ပိုင်းမ,တင်ပေးကြဦး”

ဒေါ်ဆန်က ပိုင်းမရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ထိုအခါမှပင် ဆရာဝန်က သွေးများစီးကျနေသော ဒေါ်ဆန်၏လက်ကို သတိထားကြည့်မိပြီး...

“ခင်ဗျားလက်ကရော ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာမှဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားလည်း ရှေ့တန်းဆေးရုံရှိတဲ့ဆီကို လိုက်ခဲ့။ ခင်ဗျားလည်း အတူတူပဲ။ ခင်ဗျားမျက်နှာကြည့်ရတာ သိပ်ပင်ပန်းထားတယ်ထင်တယ်။ သေတော့မယ်ပုံ ပေါက်နေပြီ”

အားလုံး ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် လိုက်သွားခဲ့ကြ၏။

မုန်တိုင်းကျော်သွားပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် လေညင်းကလေးများသာ တိုက်ခတ်လျက်ရှိပေသည်။

လေသူရဲတစ်ဦး

ပြီးပါပြီ

